

Rita Hunter

Geçmişin Gölgesi

©psilon®

*Yüzyıllar öncesinden gelen bir lanet ve soğuk koridorlarda
gezinen intikamcı bir ruh!*

Yıllar önce adının karıştığı skandal yüzünden ait olduğunu sandığı toplumdaki dışlanan Evelyn Rosewell'in tek arzusu, ailesinin içine düştüğü maddi darboğazdan çıkabilmesi için üzerine düşeni yapmaktır. Aneak daha fazla zarar görmesini istemeyen babasının yaptığı plan neticesinde kendini çocukluk aşkı ve adının karıştığı skandalın diğer başrolü olan adamın evinde gönüllü bir refakatçi olarak bulacaktır.

Eastbrook Kontu Cameron Alderhood, istirahatte olan annesi için aradığı aklı başında refakatçiyi bulduğunu düşünmektedir. Ne var ki Eastbrook Malikanesi'ne adımını attığı ilk günden beri esrarengiz olayların artmasına neden olan Evelyn'in varlığı, huzurunu kaçırmaktadır. Üstelik Cameron, rüyalarına giren geçmiş atalarını deliliğe sürükleyip ölmelerine neden olan lanetli varlığın gücünün ve karanlığının arttığını hissetmektedir.

Zaman geçtikçe Evelyn ile Cameron kendilerini cevaplanması gereken onlara soru ve karşı koymanın giderek zorlaştığı bir tutku fırtınasının içinde bulacaktır.

Artık Cameron'ın başlıca endişesi soyunu yok etmeye çalışan laneti ortadan kaldırmak değil, her geçen gün öfkeli varlığın dikkatini daha fazla çeken Evelyn'i kaybetmektir. Peki, Cameron, aklını kaçırıp hayatına son vermektense daha çok korkutan bu durumdan kurtulabilecek midir?

30
yıl
30
kitap

www.epilonyayinevi.com



9 786254 144752

KDV'den
muafır.

*Geçmişin
Gölgesi*

Geçmişin Gölgesi
Rita Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Yasemin Büte
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Ali Üzeyir Tız

1. Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-414-475-2

© Rita Hunter, 2023
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Rita
Hunter

*Geçmişin
Gölgesi*

©psllon'

Dostuma... Işığım...

Sen olmasaydın asla bitiremezdim...

GİRİŞ

Havada saatin kaç olduğunu tahmin etmeyi imkânsız kılan bir kasvet vardı. Gece olmadığı kesindi... fakat gün, gün olmayacak kadar karanlıktı. Uzun zamandır yağın yağmurun bir süre daha dinmeyeceğinin habercisi yoğun bulutlar birbirinin üzerine yığılmış gri pamuk balyaları gibi gökyüzüne serilmişti. Rüzgârın tiz vızıltısı gerideki dar vadinin duvarlarındaki çirkin hikâyeleri süpürerek geniş boşluğa ulaşıyor ve sadece kendisinin sevdiği uğursuz şarkıyı söylüyordu. Ama tüm bunlara rağmen sıradan bir gündü. Her zaman olduğundan ne eksik ne fazla...

Yağmur nihayet yavaşlamaya başladığında tuhaf bir uyuşukluk hissi içinde çevresindeki kasveti izleyen adam, yumuşak toprakta birbirini takip edecek olan hızlı adımlarından ilkini attı. Oraya gitmesi gerektiğini iyi biliyordu, kendini buna mecbur hissediyordu bir nevi. Çıplak ayakları ıslak toprağa gömülürken çamurla kaplanıyor ama bu, belirsiz hedefine doğru ilerleyişini yavaşlatmıyordu. Hissettiği kararlılık, sezgilerine hücum eden tehdidi görmezden gelmesine neden oluyor ve bu duyguya sarılmak bir nebze de olsa rahatlamasını sağlıyordu.

Kendi topraklarındaydı. Çocukluğunu, hayatının büyük çoğunluğunu bu topraklarda geçirmişti. Adımlarının onu götüreceği yeri ve ensesinde hissettiği ürpertinin sebebini

bilmeliydi. Belirsizliğe duyduğu öfkeyle arkasını döndü. Orada birisini görmeyi bekliyor muydu gerçekten? Aslında onu izleyen her kimse orada olmadığını biliyor fakat varlığını tüm yoğunluğuyla hissediyordu. İşte tam o anda yakınlardaki çalılıktan gelen ses, tehdidi hayal olmaktan çıkarıp somut hale getirdi. Gidip kontrol etmesi gerekiyordu. Ancak bunu yaparsa oraya gitmekteki kararlılığını kaybedebilirdi.

İçindeki güçlü istek, bu ihtimali değerlendirip yeniden yoluna odaklanması için yeterli geldi ve yürümeye devam etti. Yeniden hızlanan yağmura karşı elini yüzüne siper etmek üzereyken parmağındaki altın yüzüğü fark etti. O güne dair her şey ne kadar tanıdık olursa olsun yüzük yeniydi... yabancıydı. Üzerindeki kurt sembolünün yaptığı çağrışım silik fakat göz ardı edilemeyecek kadar önemli hissettiriyordu.

Bunu ne zaman takmış olabilirdi ki? Kime aitti?

Kaşları çatıldı, muhtemel tehdit karşısında gözleri keskinleşti. Bu sefer karşısında bir yerlerden gelen sesin kaynağına ulaşmak için hızlıca etrafı taradı ve bir ardıç ağacına tüneemiş kuzgunun ürpertici bilgelikle bakan kapkara gözleriyle karşılaştı. Sonra kuzgun "Yerini asla söyleme" diye fısıldadı.

Eastbrook Kontu Cameron Alderhood huzursuz rüyasından uyanırken sessizce küfür etti.

Birinci Bölüm

Evelyn Rosewell, eteklerini öfkeyle savurarak öğleden sonra güneşine doğru uzaklaşan Bayan Mercer'in arkasından bakarken akla yatkın fakat dile getirilmesi suç sayılabilecek birtakım düşünceler içindeydi. Tanrı biliyordu ki Sör Charles Mercer'in eşinden hiç hoşlanmıyordu. Kadın kilise koltuklarının en ön sırasında, dedikodu yapmanın zararları üzerine verilen vaazi onaylayan baş sallayışlarıyla dinleyip, dakikalar sonra da ayak bileklerini gösterdikleri için faziletlerini kaybeden kadınlar hakkında dedikodu yapmanın toplumsal görevi olduğunu düşünen kuru erik suratlı budalanın tekiydi.

Evelyn, insanların kaba davranışları üzerine mazeretler üretmeyi bundan on iki sene önce, on üç yaşındayken bırakmıştı. Asla değiştiremeyeceği nitelikleri yüzünden diğerleriyle farklı bir terazide değerlendirilmenin hassas çocuk kalbini ne kadar kırdığını unutamazdı. Kaldı ki yüzü, içindeki bütün sevimsiz duyguların aynası haline gelmiş birine anlayış göstermek de son derece zahmetli işti. Evelyn sahiden meşgul biriydi ve zamanın kutsal olduğunu düşünürdü.

Uzaklaşan kadının ardından bir süre daha baktıktan sonra bezmiş halde başını iki yana salladı ve nemli toprağa

saplı duran küreği ayağıyla bastırıp biraz daha toprağa gömülmesini sağladı.

“Bayan Mercer yine sizi sinirlendirecek bir şey mi söyledi?”

Rosewell Konutu'nun tek hizmetçisi Lucy, küçük sebze bahçesinin hemen dışından yola doğru bakarken günün son ışıklarından korunmak için elini gözüne siper etmişti. Evelyn ince omuzlarından birini silkerek, “Her zaman söyleyecek en azından bir şeyi var,” dedi. “Bahçıvan tutmamız gerektiğini düşünüyor, elimde kürekle toprağı eşeleyerek babamı utandırdığım fikrinde.” Evde kaldığı ve her nasılsa evlenecek birini bulamayacağını ima ettiğine değinmeye gerek görmedi.

Lucy kıkır kıkır güldü. “Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim, küçük hanım ama kadının hakkı var. Bence toprakla ilgilenmek sizin işiniz değil.”

Evelyn kızın sözlerini umursamadı. Babasını utandırmayı önemsemiyor değildi, aksine Sör Lawrence Rosewell'in kaşlarının arasına peydah olacak tek kaygı çizgisinden bile sorumlu tutulmak istemezdi. Fakat günlük işlerden birinin ucundan tuttu diye babasının kararlar bağlamayacağından emindi. Kaldı ki bahçıvana verecek paraları da yoktu. Kendi evinin işleriyle ilgilendiği için bu kadar yeriliyorsa kim bilir çalışmakla ilgili düşüncelerinden haberleri olsa çevre eşrafı evde kalmanın yanında bir de aklını kaçıracığını düşünecekti.

“Babam odasında mı?”

“Odasında tabii. Yine bir sürü kâğıdı evirip çeviriyor.” Lucy sır verir gibi biraz öne eğilip sesini alçalttı. “Az önce kendi kendine bağırdığını duydum. Ben dışarıda olduğuma göre kendi kendine bağıırıyordur diye fikir yürütüyorum, küçük hanım. Demem o ki...”

Evelyn abartılı bir iç geçirdi. “Lucy... Teşekkür ederim.”

Ama kız son derece açık olan mesajı almamakta ısrar etti. “Bence kendinizi fazla yoruyorsunuz. Erkek kardeşiniz bütün gün aylak aylak geziyor. Babanız desen...”

Evelyn küreği tahta çitlere dayadı ve ellerini birbirine vurarak temizledi. Lucy'yi severdi ama kötü günler geçiren ailesi hakkındaki eleştirel sözlerine katlanacak kadar sohbetinden hoşlandığı söylenemezdi. Ne yaptığını bilerek rahatsız edici gözlerini kızın yüzüne dikti. "Lucy, derhal işinin başına dön!"

Lucy telaşla gözlerini kaçırdı. Üç senedir evin tek hanımının bakışlarına alışamadıysa bundan sonra da alışamazdı herhâlde. Küçük hanım Evelyn'i sahiden severdi, adil ve tatlı bir leydiydi. Zaman zaman sivri dilliliği tutardı ama kalbi tertemizdi... lakin tuhaftı, hem de ne tuhaf. Korktuğu anlaşılmasın diye hemen güldü ve bir şeyler geveledikten sonra mutfığa gitmek üzere eve yöneldi.

Öte yandan Evelyn, babasıyla yapacağı konuşmayı erteleyemeyeceği noktaya gelmişti. Alacaklılar öyle bir azimle saldırıyorlardı ki her geçen gün elden çıkardıkları aile yadigarlarının sayısı artıyordu. Herkesin düşündüğünün aksine on dokuz yaşındaki kardeşi Harry de işin içinden çıkabilmeleri için Evelyn gibi çabalıyordu. Yarım akıllı Lucy ve diğerleri, Harry'nin tüm gün ortadan kayboluşunu borçlarına yeni borçlar eklemek olduğunu sanıyordu. Kardeşi de böyle düşünülmesine çanak tutarak sorumsuz evlat rolünü gayet iyi kotarıyordu. Yakındaki bir matbaada işe başladığının duyulmasındansa çok güçlü bir soylunun uzak akrabası olarak aylıklık ettiğinin düşünülmesinden hoşlanıyordu belki de. Neyse ki Evelyn, evleri yerinde ve babasının aklı kafasının içinde olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini düşünen iyimserin tekiydi.

İyimserlik düşüncesi üzerine kendi kendine güldü. Başınının üzerinde kümelenmiş, neredeyse gözle görünen öyle karanlık bir bulut vardı ki iyimser olduğunu düşündüğüne göre belki de sandığından daha iyimserdi. Saçma paradoksun başını ağrıtmaya başlayacağını fark edince babasının odasına gidene kadar alnını ovuşturup durdu.

Sör Lawrence Rosewell, bir yığın kâğıda gömdüğü zavallı başını avuçları arasına almış öylece duruyordu. İçi güçle merhametle dolan Evelyn, endişe içinde babasını öylece izledikten sonra masanın arkasına geçip ellerini adamın gerçe omuzlarına koydu.

“Biraz mola versen olmaz mı?”

Sör Rosewell kızının ellerinden birini öptü. “Bu gidişle son molamı vereceğim gibi görünüyor.”

“Bazen çok acımasız oluyorsun, baba. Durumumuz o kadar da kötü değil... Seninle konuşmak istediğim bir mesele var.”

Sör Rosewell sandalyesinde döndü. Kalın kaşları endişeyle çatılmıştı, toprak rengi gözlerinde ise mali durumları üzerine çareler üretmeye çalışarak kendini paralayan kızına hissettiği sevgi vardı. “Yine ne oldu?”

Evelyn cesaretinin kırılmasına izin vermeden konuya girdi. “İş bakıyorum.”

Sör, hızla yerinden kalktı. “Söz konusu bile olamaz!”

“Önce dinlemeni öneririm, baba. Korktuğun gibi bir şey değil. İş bulma bürosuna gittim ve...”

Evelyn önerisinden ziyade iş bulma bürosuna adını yazdırma düşüncesinin babasını deliye döndüreceğini bildiğinden karşılaştığı tepkiyi serin kanlılıkla karşıladı ve söylenip duran babasının öfkesinin dinmesini sabırla bekleyip sonunda konuşmaya devam etti.

“Seni temin ederim kimse beni tanımıyor. Aslında ailemiz hakkında o kadar da çok konuşulmuyor, baba. Mürebbiyelik ya da özel öğretmenlik için önerilere açık olduğumu, onlar arasından da sadece belirli teklifler üzerinde duracağımı iş bulma bürosundaki hanımefendiye açıkça ifade ettim.” Bahsettiği şartlar altında birinin kendisine iş vereceğinden şüpheliydi.

“Sen ne kadar saygın bir iş peşinde olsan da kimse bunu anlamayacaktır. Artık hiçbir şansın kalmayacak ve...”

Evelyn, “Zaten evlenmek için şansım yok, baba,” diyerek genel durumunu sakince dile getirdi.

Gururlu bir adam olan Sör Rosewell hemen karşı çıktı. “Durumumu düzelttiğim an çeyizini açıklayıp Londra’ya hareket edeceğiz. Biraz kendini göstermen gerekiyor, hepsi bu.”

“Baba farkındasındır ki durumunu uzun süre daha düzeltemeyebilirsin. Yapmayı denediğin küçük yatırımlardan kısa vadede sonuç alamayacağımız ortada. Komşularda durum daha beter. Herkes topraklarını kısım kısım elden çıkarmaya başladı. Kasabadaki pazar yeri kaçak malların işgali altında ve bu malları satanlar da bir zamanlar arazilerinde koyun olatıp mahsul toplayan yerli halktan başkası değil. Kimse için bir süreliğine daha ufukta ışık görünmüyor. Benim sosyal durumum da buna dahil.”

Sör Rosewell pek de sözünden dönmez eda ve bir miktar uzun görünmesini sağlayan hareketle sırtını dikleştirerek gerildi. “Bana acımasız diyene de bakın! Seni fazla serbest bıraktığım için nasıl da pişmanım, Evelyn.”

Evelyn gülümsedi. “Bana verdiğin her hak için teşekkür ederim, baba. Şimdi de üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum.”

“Zaten yeterince çalışıyorsun. Tanrı aşkına, Evelyn! Bahçeyle bile ilgileniyorsun... Bu bile beni yeterince üzüyor.”

Evelyn, yaşadığı hayatı inşaa eden hiçbir eylemin dışında kalmak istemezdi. Yapabileceklerinin sınırları içinde, ayak işlerinden başlayıp –elbette makul olmak kaydıyla- para kazanmasını saylayacak işleri yapmaya kadar devam eden birçok seçenek vardı.

“Mecburuz, baba. Borçlarımızı ödemek bizim için onur meselesi. Rosewell’ler onurlarıyla yaşamayı her şeyin

üzerinde tutmuş bir ailedir ve biz parasal anlamda çıkmazın içindeyiz. Krallık genelindeki üreticilerin durumu da ortada. Özellikle geçen seneki bitmek bilmeyen kırağı toprağı bile dondurdu. Meyve ağaçlarını korumak için yaptırdığın küçük seralar bir hayli pahalıya mal oldu. Buna karşın ağaçlar beklediğimizin yarısı kadar meyve verdi... Hâlâ biraz para kazanabiliyor olduğumuz için şanslıyız, elbette. Geri kalan saygınlığımız için bu önemli. Ancak o para ve Harry'nin yeni işinden kazandığı bize yetmeyecektir. Şu anda çalışmak yerine okula gidiyor olmalıydı ve ben de..."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Sör Rosewell patladı. "Harry'nin yeni işi mi? Tanrım, siz ne haltlar karıştırıyorsunuz böyle?"

Evelyn yoğun bir ormanın renklerini taşıyan gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Sana sevgi ve sadakat üzerine bir sürü şey söyledim ama bunları bize öğreten sen olduğun için anlamsız bir çaba içine girmiş olacağımı hissediyorum."

Sör, tekrar koltuğuna çöktü ve sönmeğe üzere olan şömineye sorunlarının tek sebebiymiş gibi bakmaya başladı. Konuşmaya başladığında sesinde çaresizlik ve kara mizah tonu vardı. "Kimse senin gibi burnunun dikine giden birini mürebbiye diye yanında istemez. Bugüne kadar ben de dahil kimseden emir almadın. Öfkelendiğinde yanında kibrit çakmaya gelmez. Tıpkı merhum annene benziyorsun."

Evelyn hemen kendini savundu. "Mürebbiye olmak için yeterince otoriter ve dediğim dedik biriyim."

"Emir almayı bilmiyorsun," diyerek misilleme yaptı babası.

"Ucunda para olduğu sürece dilimi tutacak kadar akli başındayım. Zekiyim, pazarlık yapabilirim."

Sör Rosewell kıs kıs güldüğünde Evelyn sebebini anladı.

"Haklarım üzerinde pazarlık yapabileceğimi söylemek istedim. Kendimi ezdirmem."

“Sanki sana kendini savunman için izin verirlermiş gibi...
Güzel konuşuyorsun ama çalışmana müsaade edemem. Bir yolunu bulurum.”

Sözünü bitiremeden çalışma odasının kapısı açıldı. Bitmek bilmez enerjisi ve tatlı tebessümünü beraberinde getiren çapkın Harry Rosewell içeri girdi. “Kim çalışacakmış?”

Çarpışacağı ikinci kişinin düşüncesiyle inlememek için kendini zor tutan Evelyn zavallı kardeşine uyarıcı bir bakış attı. Çoğu zaman aynı dili konuşup birbirlerine suç ortaklığı etseler de Harry’nin güvenilmez bir yanı da yok değildi.

“Senden başka mı demek istiyorsun, Harry? İşe başladığını bana ne zaman söyleyecektin, oğlum?”

Harry her zamanki gamsız tavrıyla omuz silkti. “Onun için gelmiştim. Ama siz benden bahsetmiyorsunuz sanırım.”

Evelyn babasının durumu dramatize etmesine izin vermeden söze girdi. “İş bakıyorum.”

“Saçmalama,” diye patladı Harry.

“Ablanla düzgün konuş!”

“Elbette ya... Ne işymiş bu?”

Evelyn durumu kısaca özetleyince Harry düşünceli bir tavırla sessizliğe büründü. Bir süre odayı turladıktan sonra ciddiyetle konuşmaya başladı. “İş bulma bürosunu unut ve hemen itiraz etme, Evelyn... Eastbrook yakınlarındayken bir şey duydum.”

Evelyn su dolu bir kozada, uğultular içinde kendi sesleriyle baş başa kaldı. Sıcak, amber rengi gözlerin ve başak tarhalarını hatırlatan gür saçların hayaliyle kalp atışları hızlandı. Eastbrook... Cameron Alderhood... Lord Alderhood... Yine o... Buz gibi suyun ciğerlerini ezen ağırlığına teslim olacağını düşünürken sahip olduğu imkânsız sıcaklık... Fakat daha derinlere dalmadan önce onu tutup çıkarıp alan el, *bu sefer* kardeşine aitti.

“Aniden fikrimi değiştirmedim, baba. Evelyn’in çalışmasına karşıyım ama onu tanıyorum. Ne istiyorsa yapacaktır. Ya da bunu denerken ikimizi de pes ettirene kadar özel güçlerini kullanacaktır.”

“Ne istiyorsam değil, ne gerekiyorsa demek istedin sanırım, Harry. Artık ne duyduğunu söyleyecek misin?”

Harry babasınıninkiyle aynı renk olan tütün rengi kaba-rık saçlarını karıştırdı. Yanaklarına şüpheli bir pembelik yayıldı ki bu, gönülsüz bir itirafın eşiğinde olduğu anlamına geliyordu. “İçeride tanıdığım kkk hanımdan öğrendiğime göre...” Boğazını temizledi. “...Eastbrook Kontunun annesi için bakıcı aranıyormuş.”

“Bakıcı mı?” dedi babası. “Leydi Alderhood son derece sağlıklı diye hatırlıyorum.”

Harry omzunu silkti. “Emin değilim. Belki de aklını kaçırmıştır. Son zamanlarda kadınlar bir tuhaflaştı. Evelyn mesela...”

Evelyn dayanamayıp güldü. “Modayla işim olmaz, ben doğduğum günden beri böyleyim.”

“Kesin gevezeliği! Leydi Alderhood’un bakıcıya ihtiyaı olması aklıma pek yatmıyor. Kadın Londra’nın gözdesi.”

“Londra’nın gözdesi olmak için biraz deli olmaktan daha iyi ne var ki? Kim bilir? Ama şu anda Eastbrook Malikânesi’nde kaldığı kesin. zldğn söyleme, baba. Borç isteyecek kadar bile gvenmiyordun onlara.”

Sr Rosewell, “Onlar bizim akrabalarımız,” diyerek ma-lumu açıkladı.

“Uzak akraba baba, uzak akraba... Anladığım kadarıyla yanına eşlikçi araniyor. Sıradan birisini işe almak istemedikleri, ancak bunun çok da duyulmasını arzu etmedikleri için bir işçi bulma bürosundan hizmet almadıklarını tahmin ediyorum. Saygıdeğer kontun annesinin arzuları için yapmaya-

cağı şeyin olmadığı söyleniyordu.” Harry güldü. “Annesini o uğursuz malikânedeki tek başına bıraktığına göre belki de araları bozuktur. Belki de kadını merdivenden yuvarlayıp sakat kalmasına neden olmuştur.”

Evelyn tek bir noktaya takılı kaldığı için sordu. “Kont, Eastbrook’a dönmedi mi?”

“Hayır,” diye açıkladı Harry. “Eminim sezon başlamadan önce yapacak işeri vardır. Tabii, sadece yorum yapmıyorum. Aldığım bilgiye göre kont, Eastbrook’a dönmek için can atmıyomuş.”

Bu haber babalarının ilgisini oldukça çekmişti. “Yani leydi yalnız.” Aklına harika bir fikir gelmiş gibi kızına baktı. “Yalnız olması iyi bir şey. Ona yardım edebilirsiniz, Evelyn.”

Evelyn hisleri belli olmasın diye çabalayarak babasının karşısında durdu. “Yani Leydi Alderhood’un eşlikçisi olma olumlu bakıyorsun... Öyle mi?”

Sör Rosewell’in yüzündeki ışıltı bir anda yok oldu. “Hayır, Tanrı biliyor ya senin sadece biraz eğlenmen ve kendi ihtiyaçların için alışveriş etmen dışında bu evden çıkmanı istemiyorum. Fakat mesele yalnızca para değil. Leydi Alderhood güçlü bir kadın. Ayrıca bizim akrabamız ve ona yardım edersek... O da bize yardım edebilir.”

“Tam tersi de olabilir, yani... Ne demek istediğimi biliyorsun, baba.”

Sör başını önüne eğip ellerine baktı. “Çok zaman geçti, unutmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Hoş bizden başka hatırlayan kaldı mı onu bile bilmiyoruz.”

Evelyn burnundan güldü. Alaycı görünmek istemezdi ama babasının kendini zorlayarak gösterdiği iyimserliğin dayanağı olmadığını odadaki herkes gibi biliyordu. Ayrıca odadaki herkes gibi o da konuyu kurcalamaya can atmıyordu. Bu yüzden daha konuşulabilir meselelerden birine yoğunlaşmaya karar verdi.

“Durumunun ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

Harry araya girdi. “Yaşadığını ve hâlâ etrafa talimatlar verecek kadar kendinde olduğunu biliyoruz.”

Evelyn imalı şekilde, “Şu hanım arkadaşın başka neler anlattı, Harry?” diye sorunca babaları Harry’nin düşüncesiz bir yanıt vermesine olanak tanımadan yine araya girdi.

“Çivi çiviye söker. Leydi Alderhood’la arkadaşlık etmen senin için iyi olacaktır. Eğer arkadaşlığından memnun kalırsa seni Londra’da yanında isteyebilir ki bu, risk olduğundan daha çok bir fırsat.” Evelyn’in kendisine boş boş baktığını görünce ses tonu yumuşadı. “Çok açık değil mi? Onun desteğini alabilirsen diğerlerininkini de kazanırsın. Ben de bu süre içinde mali durumumuzu toparlamanın yolunu bulurum. Bir düşünsene... Böylece kendi yuvanı kurmak için şansın da olur.”

“Tanrım,” diye inledi Evelyn. Gerçekten evlenmekle ilgilenmediğini anlatmanın kesin bir yolu olmasını nasıl da isterdi. Kaldı ki babası yanılıyordu. Onu Leydi Alderhood’un yanında gören hiç kimse köprüünün altından ne kadar su aktığını umursamayacaktı.

“Baba... O olayı unutsak bile ki bu hiç kolay değil... Birine öylece arkadaşlık edemeyeceğimi biliyorsun. Karşılığında para vermemeleri hâlinde kılımı kıpırdatacak değilim.”

Sör Rosewell önce itiraz edecekmiş gibi göründü. Sonra omuzlarını düşürerek, “Elbette,” dedi. “Bunun maddi faydaları da olması gerekir. Neticede paraya ihtiyacımız olduğunu bilmiyor değiller.”

Harry, “O zaman kontese mektup yazarak işe başlasak iyi olur, değil mi, baba?” dedi. “Bizden önce birilerinin hareketine geçmesini istemeyiz.”

“Gerçekten işe yarayacağına inanıyorsunuz, değil mi?” diye mırıldandı Evelyn ama kimse onu aldırmadı.

Sör Rosewell sanki kısa süre önce kızının çalışmasına şiddetle karşı çıkan kendisi değilmiş gibi heyecanla masasının üzerindeki kâğıt karıştırıp temiz kâğıt aramaya koyuldu. Bulunca da eliyle çocuklarını kışkırtıp yalnız kalmak istediğini söyledi.

Harry abartılı tavırla, “Aman Tanrım,” dedi. “Ne kadar heyecanlandığını gördün mü? Tek düşüncesi sana faydalı bir şaperon bulmak.”

Evelyn kardeşinin koluna girdi. “Biraz aklı başında hareket edeceğini varsayarak söylüyorum, sevgili Harry. Bir şaperona sahip olmaktansa seninle evlenmek isteyen aptal kızlara şaperonluk etmeyi tercih ederim. Gerçi benim şaperonluğumun geçerliliği var mıdır onu da bilmiyorum.”

Harry bu ihtimali fazlasıyla komik bulmuş olmalı ki güldü. “İkimiz de iflah olmayız.”

“Senin hâlâ umudun ve uzun yılların var.”

“Hemcinslerimin aptallığını aklım almıyor. Eğer kardeş olmasaydık seninle flört etmek isterdim. Yani...” Harry ablasını bahçede çalışırken giydiği, yıllar önce yer bezi hâline getirilmesi gereken mavi kadife elbisesinden topuzu dağılmış koyu renk saçlarına doğru şöyle bir süzdü. “Sanırım sebebi insanlara bakma şeklin. O şekilde dik dik bakınca çok tuhaf görünüyorsun ve tahmin ediyorum ki Orta Çağ’da yaşıyor olsaydık sırf bu yüzden önce seni, sonra da ailen olduğumuz için bizi diri diri yakarlardı.”

“Öldürerek yakmalarının anlamı olmazdı, değil mi?”

“Evet, ben de tam oraya geliyordum.”

Evelyn başını sallayıp çok ciddi konuşmalara yaraşır bilge tebessümüyle kardeşini onayladı. “Artık odama çekilip yeni büyülere odaklanmam gerekiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Harry ablasına sarılırken kıkır kıkır gülüyordu. “Seni seviyorum, Evelyn.”

“Biliyorum ufaklık ve duygularımız karşılıklı.” Evelyn kardeşinin sırtını sıvazladıktan sonra odasına gitmek üzere koridora yöneldi. Neredeyse uyuşmuş vaziyette odasına girdikten sonra kapadığı kapıya sırtını yasladı ve gözlerini kapayıp başını tavana doğru kaldırdı.

İkinci Bölüm

Eastbrook Kontu Cameron Alderhood; onu bizzat tanıyanların, hayatlarının bir döneminde onunla karşılaşmış olanların ya da biraz gazete okuyup dedikodulara kulak verenlerin gözünde bir tür korku ve saygı unsuruydu. Beyefendinin, sonradan elde ettikleri kadar doğuştan sahip olduklarıyla da övündüğü düşünülürdü ki bu, dahil olduğu toplulukta aksi kabul edilemez bir tutumdu. Aslında hiç kimse, saygıdeğer lordun sahip olduklarını ne denli küçümsediğini tahmin edebilecek kadar onu tanımaya vakıf değildi. Buna karşın Lord Alderhood, kanıyla elde ettiği güçten, yapabileceklerinden ve yapabileceklerine karşın insanların hoşnutsuzluklarını bile dile getiremeyişinden dingin bir memnuniyet duyduğunu uzun zaman önce kabul etmişti. Bugün de istisnai günlerden biri değildi ve karşısında annesinin olması da daha tahammül edebilir ruh hâlinde olmasını garantilemiyordu.

“Bakıcıya ihtiyacım yok. Sadece kalbim şöyle bir tekledi. Artık iyiyim, inan bana hayatım.”

“İyi hissetmen harika, hepimiz bunun için çabalıyoruz, anne. Ama doktorun biraz dinlenmen gerektiği önerisine kulak vermen en iyisi.”

Leydi Alderhood, eliyle durumu önemsemediğini gösteren bir hareket yaptı. Elli dört yaşında, yavaş yavaş solmaya başlayan güzelliğine rağmen hâlâ etkileyici bir kadındı ve hiç şüphesiz ki durumunu önemsemiyor gibi görünse de bu dünyada kendisinden daha fazla önemsemediği hiçbir şey yoktu. İlginçtir ki kucağından hiç indirmediği beyaz kedisinin Cameron'ın yüzünden ayrılmayan küçümser gözlerinde de benzer ifade vardı. "Bir haftadır dinleniyorum, hâliyle kendimi çok daha iyi hissediyorum. Eastbrook'ta kalmakla ilgili sorunum yok. Tabii şimdilik..." Koyu yeşil ve kahverenginin hüküm sürdüğü oturma odasını biraz nefret ve çokça küçümsemeye süzerek buradaki varlığını çok uzatmak istemediğini bir kez de yüz ifadesiyle belli ettikten sonra konuşmaya devam etti. "Ancak bana kitap okuyacak birinin arkadaşlığına da ihtiyacım yok. Gözlerim gayet iyi gördüğü gibi varlığıma katlandığı için birilerine para ödenmesini mantıklı bulmuyorum. Sen de komşuların iki gündür beni yalnız bırakmadığını fark etmişsindir."

Cameron başıyla onayladı. "Fark ettim. Fakat korkarım, isteğini yerine getiremeyeceğim. Eşlikçin birkaç gün içinde burada olacak şekilde plan yapıldı. Üstelik ailesini de tanıyorsun."

Leydi Alderhood meraklanmış göründü. "Kim?"

"Sör Rosewell'i hatırlarsın. Geçen hafta kendisinden mektup aldım. Kızının sana arkadaşlık etmesinden büyük onur duyacağını söylüyor."

"Lawrence Rosewell mi? Şu çulsuzdan mı bahsediyorsun? Dur bir bakalım! Onun kızı var mıydı?" Oğluna şaşkın şaşkın baktı. "Tabii ya, evde kalmış bir kızı var diye hatırlıyorum. Aman Tanrım! Hayatımda duyduğum en saçma şey bu olabilir." Kadın birden öyle şiddetle gülmeye başladı ki kont gerçekten onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu merak ettiğini fark etti. Buna karşın kriz anı geçene kadar

sessizliğini korudu. Kucağındaki kedi ise onca sarsıntıya rağmen Cameron'ın yüzüne dik dik bakmayı sürdürdü.

“Para beklemiyorlarsa tek derterleri vardır, değil mi? Eğerbenden bir kız kurusunu topluma kazandırmamı bekliyorsanız daha çok beklersiniz. Ne Tanrı'nın bunca zaman yapmadığını yapacak kadar kudretliyim ne de bunu denerken günaha girmeyi göze alacak kadar inançsız... Gerçekten bir kız kurusunu bana arkadaşlık etsin diye mi buraya getiriyorsun? Kalbim öldüremeyince beni sıkıntıdan öldürmeye mi karar verdin?”

Cameron gibi eylemlerine duygularıyla yön vermeyen bir adam için bile annesine katlanmak kolay değildi. Onu, avını sindirmeye çalışırken izlediği çocukluk yıllarından kalan travma kaybolalı fazlasıyla zaman geçmişti, açıkçası Leydi Alderhood'un, üzerinde dikkate değer hiçbir etkisi kalmamıştı. Ancak Cameron, kendisine miras kalan renklerle bezeli yüze her bakışında ağzında oluşan ekşi tadı yok etmenin yolunu henüz bulamamıştı. Cevap vermeye tenezzül etmeden soğukça annesini süzmeye devam etti. Bu sırada, isminin Snowflake olduğunu hatırladığı ruh hastası kedinin aynı psikolojik baskıyı üzerinde denediğini de görmezden geldi.

Leydi Alderhood eline bir şey geçmeyeceğini anlayınca konuyu değiştirmeye karar verdi. “Yarın komşularımız Leydi Edenriver ve kızı bizi ziyarete gelecekler. Leydi Elizabeth'i hatırlıyorsun, değil mi? Bana hatırlamadığını söyleme lütfen.”

Cameron'ın onun kimden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. Komşularının kızını elbette hatırlıyordu. Gümüş sarısı ışıltılı saçları ve -romantik şairlerin de onaylayacağı gibi- fırtına rengi gözleriyle leydi belki de krallığın en şahane yaratıklarından biriydi. Londra ve taşradaki bazı davetlerde nezaket temelli kısa sohbetler etmiş olabilirlerdi. Birtakım imalı fısıldaşmalara neden oldukları da şüphe götürmezdi.

Kaldı ki bunun için Cameron'ın karşı cinsten birine birkaç saniyeden uzun süre ilgili görünmesi yeterliydi. Cemiyet mensuplarının romantik hikâyelere düşkünlükleri ve skandal beklentileri birbirine karışıyordu sahiden. Söz konusu kişilerden biri, kont hazretleri gibi insanların tuhaf ve korkutucu bulunduğu bulunduğu biri bile olsa.

Fakat Cameron'ın o zamanlar evlenmeyi düşündüğü pek söylenemezdi. Dahası, güzelliğini takdir ediyor olsa bile Leydi Elizabeth'i pek de ilgi çekici bulmadığını hatırlıyordu.

Aniden yön değiştiren sohbetin nereye varacağını anlayınca içindeki sıkıntı biraz daha büyüdü. "Ne zaman istersen seni ziyaret edebilirler. Bunun için benden izin alman gerekmiyor."

"Almıyorum zaten. Leydi Elizabeth'e farklı gözle bakmanı öneririm. Kız çok azimli... Ayrıca baş ağrılarına sebep olan şu gevezelerden biri de değil. Daha da güzeli, bana eşlikçi tutmandan daha iyi bir seçenek."

Cameron yüzüne, annesinin nefret ettiğini bildiği soğuk tebessümlerden birini kondurdu. "Ne kadar da düşüncelisiniz, leydim. Önerileriniz her zamanki gibi son derece ilgi çekici."

Haddi olmayan meselelere karıştığını ima eden sözler beklenildiği gibi Leydi Alderhood üzerinde işe yaradı. Fakat meselenin bilhassa kendisiyle ilgili olmayan kısmının üzerine vurgu yaptı. "Sana aşâğılık bir teklifte bulunmuşum gibi davranarak beni rencide ediyorsun Cameron. Saygın bir leydinin bahsi ancak onun değerini izah eden sohbetlerin içinde geçmelidir ki benim söylemek istediğim de buydu... Leydi Elizabeth evleneceği adamı onurlandıracak her şeyi sağlayan kursesiz görgü ve eğitimle yetiştirilmiş. Üstelik çok güzel ve..."

Cameron bir nebze bile ilgili görünmeden, "Kızın meziyetlerinden şüphem yok," dedi. "Ancak şu sıralar evlilik, önceliklerim arasında değil." Sözlerinde fazlasıyla samimiydi.

Annesi biraz bile şaşırılmış görünmeden, “Vâris isteyen her erkek muhakkak ki bir gün evlenir,” dedi.

Anlayışlı ses tonu, işine burnunun sokulmasından hiç haz etmeyen Cameron’ın hoşuna gitmedi. “Unvanıma sahip olduğum on bir yıl boyunca bunu o kadar sık duydum ki kendimi damızlık aygır gibi hissetmeden duramıyorum. Çıkarların için savaşıırken varlığın daha kabul edilebilir hâl alıyor, anne. Rica ederim benim için endişelenme.”

“Çıkarlarım mı?!” diye bağırdı annesi. “Seninle konuşmak hiç kolay değil.” Hemen ardından tropikal fırtınalar gibi aniden yön değiştirme becerisi bir kez daha kendini gösterdi. “Çok yorgun görünüyorsun. Uyku problemini nerede görsem tanırım... Yine başladı, değil mi? İstersen konuşabiliriz.”

Artık sohbetin sonuna geldiklerinin netleşmesiyle Cameron rahatsız koltuğundan kalktı. Fiziksel üstünlüğüyle daha zayıfların gözünü korkutmak gibi huyu olmasa da ufak tefek bir kadın olan annesinin gömüldüğü koltuktan çekimser bakışlar atmasından tuhaf bir haz aldığını kabul etmek zorunda kaldı. Dik bakışlı ruh hastası kedi üzerinde aynı etkiyi yaratamadığı içinse hayal kırıklığı içindeydi.

“Londra’ya mı döneceksin? En azından birkaç gün daha yanımda kalsaydın.”

Klasik Leydi Alderhood... Her zaman ilginin üzerinde olmasından hoşlanırdı. Cameron, Eastbrook’ta birkaç gün daha kalacağını ona söylediğini hatırlıyordu. Yeniden hatırlatmakta sakınca görmedi.

“Önümüzdeki hafta sonuna kadar Londra’ya dönmeyi planlamıyorum.” İşin aslı buradaki işini bitirmeden Londra’ya dönmemeye kararlıydı.

Annesi dramayı elden bırakmadan tek elini zümrüt yeşili, yüksek yakalı elbisesinin üzerinden göğsüne koydu. “Tanrı’ya şükür. Havanın düzeleceği yok. Böyle havalarda en iyisi evden dışarı çıkmamak... Uşağa söyleyeyim de

koridorlardaki mum sayısını artırsın. İçerisi bir türlü aydınlanmıyor ve odalar buz gibi... Burası sanki uğuldayan bir uğursuzluk yuvası.”

“Ben çocukken de burayı hiç sevmezdim.”

Leydi Alderhood heykel gibi kaldığı kısacık anın ardından zorla gülümsedi. “Baban dışında burayı seven hiç kimse olmadı zaten.”

Cameron küçük gördüğünü gizlemeden annesini baştan aşağı süzdü. “Seni buraya cezalandırmak için getirmedim. Sosyalleşmen için uygun zaman değil.”

“Öyle tabii. Ama insanları etrafıma toplamak gibi çok kötü bir alışkanlığım var. Ben gitmezsem onlar gelir.”

“Kovadaki kraliçe arı olmak bunu gerektirir. Şimdi seni yalnız bırakayım da rahatça çayını iç. Benim yapacak önemli işlerim var.”

Cameron annesinin sohbeti uzatma çabalarını görmezden gelerek odayı terk etti. Geçirdiği uykusuz gece ve huzursuz düşüncelerden sonra neredeyse katlanılmaz hâl alan ensesindeki ağrıya rağmen kafasını okunacak mektuplara gömmek üzere çalışma odasına doğru yürüdü.



Uzun aradan sonra ilk kez evinden ayrı bir gece geçireceğinin bilincine yeni yeni varmaya başlayan Evelyn, Estbrook Malikânesi'nin çift kulesi görüş alanına girdiği an karamsar düşüncelerini kenara bırakıp daha fazlasını görmek için yüzünü merakla arabanın camına yapıştırdı. Harry'nin sohbetine ilgisini kaybedeli çok zaman geçmemişti. Kaldı ki yaklaşıklık iki saat süren yolculuk, sıkılmasına olanak sağlamayacak kadar kısaydı.

Buraya en son altı yıl önce gelmişti. Babası Eastbrook Kont'u ile görüşürken o ve Harry, babalarının arzusuyla

civarda oyalanacak bir şeyler bulmuş, akşam olmadan da eve dönmüşlerdi. Evelyn, toprakların efendisiyle karşılaşmaktan bilhassa kaçındığını hatırlıyordu. Fakat o günden sonra onunla karşılaştığı hiçbir anın üzerinde kontrolü olmamıştı. Saygıdeğer kont, Rosewell Ailesi'nin çok nadiren davet edildiği bir kır toplantısına şöyle bir uğradığında ya da kasabanın işlek caddelerinden birinden geçtiği sırada gözleri Evelyn'in üzerinden kayıp gitmiş, hemen sonra da asıl görmek istediği yüzlere veya doğruca yoluna odaklanmıştı. Bu bir tür doğal tepkiydi. Sanki Evelyn, Eastbrook Kontu tarafından özellikle görmezden geliniyordu.

O olaydan sonra belki de gerçekten öyleydi.

Sonuç olarak, süregelen bu can sıkıcı durum Evelyn'in hassas gururunu inciterek o adama karşı kendini savunmak istemesine ve yıllar önce filizlenen romantik hislerinin yerinin tuhaf bir alınganlığa dönüşmesine neden olmuştu. Tabii bu, Evelyn'in hikâyedeki tavşan olduğu ve görkemli dağın kayıtsızlığında en ufak değişiklik olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“Hâlâ geri dönme şansımız var.”

Evelyn başını kaldırdı ve kapalı göz kapakları altında gözleri oynayıp duran kardeşine şöyle bir baktı. “Gerçekten mi? Ne kadar da profesyonelce!”

Harry gözlerini irice açtı. “O kadının ne kadar can sıkıcı olduğunu duyudum.”

“Evet,” diyerek gülümsedi Evelyn. “Hanım arkadaşın bana yardımcı olacak başka şeyler de söylemiş olabilir mi?”

“Sesindeki imayı duyduğum için söylüyorum. Düşündüğün gibi bir şey değil,” diye mırıldandı Harry.

“Gerçekten ne düşündüğümü hiç bilmiyorsun... Geldik sayılır. Ceketinin önünü kapa, hava yola çıktığımızdan beri daha da soğumuş gibi. Yakında kar yağmaya başlar.”

“Burası Preston, elbette yağar.”

“Ne kadar kasvetli bir yer.”

Harry, Evelyn'in baktığı pencereden yapıya baktı. “Çok da eski görünüyor.”

XVI. yüzyılda inşaa edilen binanın II. Eastbrook Kontu tarafından karısı için yaptırıldığı rivayet ediliyordu. Söylen-tilere göre birçok ölüme ev sahipliği yapmış şatodan bozma malikânenin tüm yenileme ve restorasyon çalışmalarına rağmen bir türlü üzerinden atamadığı kasvetin nedeni, huzur-suz ruhlar tarafından gölgelerle sıvanmasıydı.

Evelyn bu benzetmeyi hatırlayınca güldü. Hemen sonra binanın aslında uzaktan görüldüğü kadar bakımsız olmadığını fark edip kaşlarını çattı. Mavimsi griyi andıran sıralı blok taşlarla örülü ön cephenin bir kısmı da aynı tonlara boyanarak uyum sağlanmıştı. Masallardaki silindir kulelere benzeyen çift kulenin büyük olanı basbayağı gri taşlardan inşaa edilmişti. Diğeri ise kolayca sıkılan biri tarafından sonradan eklenmiş de hemen bitsin diye diğerinden biraz daha kısa tutulmuştu gibiydi. Sayısız kubbeli pencerenin çoğu ışsızdı. Gerekli görünenler ise haddinden fazla aydınlatılmıştı ve bu sayede dışarı altın bir havuzun pırıltısı yayılıyordu. “Ne müsriflik,” diye düşündü Evelyn. Eastbrook Kontu'nun altınlarıyla banyo yapan ejderhalar kadar zengin olduğu bilindiğine göre evinin köhne olması ya da mum sıkıntısı çekmesi beklenemezdi.

Kiralık araba durunca Harry sürücüyü beklemesi talimatını verdikten sonra ablasının bavulunu alıp kendisinden çok önce dışarı çıkan Evelyn'in peşinden arabadan indi ve yüzüne iğne gibi batan gözle görülmeyen yağmur damlalarının saldırısına uğradı. Ettiği küfrün farkında değildi.

“Terbiyeni takın! Bana içeriye kadar eşlik etmek zorunda değilsin. Hatta gelmemeni tercih ederim.”

“Saçmalama. İçeride bizi neyin beklediğine göre geri dö-

nüp dönmeyeceğimize karar vereceğim. Seni üzecek tek hareket fark edersem kesin döneriz.”

Evelyn paltosunun iki yakasını bir araya getirmek ve rüzgâra karşı kendini korumak için çabaladığından kardeşine laf yetiştirmeyi başaramadı. Ayrıca havanın gazabından kaçmak için malikâneye doğru o kadar hızlı yürüyorlardı ki geri dönme fırsatları saniyeler içinde kaybolup gitti.

Şanslılardı ki kapıda fazla beklemeleri gerekmedi. Kapıyı açan uşak, geleceklerinin bilgisini aldığı için bekletmeden ikisini yüksek tavanlı antreye alıp kâhyaya haber vermek üzere ortadan kayboldu. Harry merakla etrafı incelerken Evelyn ciddiyetle uşağın kaybolduğu noktadan gözlerini ayırmıyordu. Kendini rolüne vermek için fırsatlarını tedbirli olarak değerlendireceğine yola çıkmadan önce karar vermişti. Para kazanmak meşakatli işti doğrusu.

Kâhya olduğunu söyleyen Bayan Milbank, altmışların başında, sırf kemikten ibaretmiş gibi görünen uzun boylu bir kadındı. Uzun, koyu renk eteklerinin altından ayakları görünmediği için yürümekten çok süzülen bir hayaleti andırıyordu ki bu, evin atmosferi düşünüldüğünde hiç de şaşırıcı değildi.

“Bayan Rosewell?”

Evelyn düzeltme gereği duydu.

“Leydi Rosewell... Babam Sör Rosewell. Bu beyefendi de kardeşim Lord Rosewell.”

Kâhya alınganlık göstermediği gibi mütevazı da görünmedi ve gerekli düzeltmeyi yaptıktan sonra sözlerini sürdürdü.

“Leydi Alderhood şu anda misafirleriyle birlikte. Sizin ilk fırsatta görüşecektir. Odanıza kadar eşlik edeyim, böylece dinlenme şansınız olur... Sonra da beyefendi için oda hazırlanması talimatını veririm. İki kişi olacağınızın bilgisi verilmemişti ama sanırım bir karışıklık oldu.”

Harry beraberliklerinin sonuna geldiğini o sırada hatırladı. “Ah, hiç gerek yok. Ben sadece eşlikçiyim. Leydi Alderhood’un meşgul olduğundan emin misiniz?”

Evelyn kardeşini dirseğiyle dürtüp önüne geçti. Kontesin ne sorunu olduğunu açık açık sorsa da olurdu.

“Bayan Milbank, kardeşimi yolcu etmek için bana birkaç saniye verirseniz memnun olurum.” Kadının yanıtını beklemeden Harry’ye döndü ve onu kapıya doğru gerilettili.

“Beni merak etmene gerek yok. İyi ağırlanacağım ortada. Babama her şeyin yolunda olduğunu söylemelisin.”

Harry’nin yüzünü hüzün kapladı. “Dikkat et, ablacığım. Ufacık tereddüt dahi hissedersen bana haber yolla, seni almaya gelirim. Kimsenin seni üzmesine izin vermem.”

Evelyn gözlerinin yandığını hissedince dikkatini kardeşinin yakasına verdi. Yakayı iki yandan çekiştirip bir arada tutmaya çalışırken kendi kendine söyleniyordu. “Sana birkaç tane atkı örmem gerekiyor, boynunu üşütüp hastalanacaksın. Ben yokken hastalanırsan korkarım ki kimse seninle ilgilenemez... Ayrıca babama dikkat etmeni istiyorum. Uzun saatler çalışıp da kendini yormasın. Ona ilk fırsatta ziyaretine geleceğimi, kendisini çok sevdiğimi söylemeyi de unutma... Hadi, şimdi git.”

Harry başını salladıktan sonra ablasının alınına öpücük kondurdu ve hangi ara ortaya çıktığı belli olmayan uşağın açtığı kapıdan geçip dışarı çıktı. Evelyn ise kapanan kapının ardından bir süre daha baktıktan sonra yüzüne profesyonel bir tebessüm kondurdu ve sabırla bekleyen Bayan Milbank’e döndü.

“Odama gitmeye hazırım.”

Odası birinci katta, L şeklindeki koridorun sonundaki karşılıklı iki odadan birisiydi. Dışarıdan fark ettiği ve antrede de göze çarpan müsrif aydınlık koridorda yerini makul bir loşluğa bırakmıştı. Evelyn bir miktar üşümekle birlikte

şimdilik her şeyin sıradan olduğu fikrine vararak kendini sakinleştirdi. Odaya girdiğinde ise onu hafif rutubet ve bir süre sonra onu bastırması muhtemel is kokusuyla birlikte hoş bir aydınlık karşıladı.

“Akşam yemeği saat yedide, yemek odasında yenir. Ama arzu ederseniz o zamana kadar odanıza tepsi gönderilmesini sağlarım.”

Evelyn nezaket icabı onu reddediyordu ki akşam yemeğine daha üç saat olduğunu hatırlayarak teklifi kabul etti. Bir yandan da bu nezaketin altından hayal kırıklığı yaratacak bir şey çıkar mı diye merak ediyordu.

“Yemekten önce hafif bir şeyler atıştırırsam çok iyi olur. Uzun bir gündü.”

Bayan Milbank gülümsemeksizin başını sallayıp yine süzülerek uzaklaştı. Nihayet yalnız kaldığında Evelyn biraz rahatlayarak dışarıdaki manzarayı görmek üzere pencere kenarına geçti. Malikânenin bu cephesi araba yolunun diğer tarafında kaldığı için manzara Evelyn için yeniydi. Alabildiğine uzanan boz çayırlarda aralıklarla ağaçlar dikkat çekiyordu. Baharda canlı görünmesi beklenen manzaranın yılın bu zamanında beklenen kasvetinde bile fazladan huzursuz edici bir sürü şey vardı.

Örneğin, bazı ağaçlar sonbahar bitene kadar yapraklarını bırakmamaya yeminlilermiş gibi sarı ve turuncuyla bezeli dururken bazıları topraktan fırlamış kemikli ölü elleri gibi bükülüp kalmışlardı. İnsanın aklına yılın en bereketli günlerinin bile şekilsizliklerine çare olmayacağı geliyordu. Uzaktan görünen deniz, öyle koyu renkliydi ki herhangi biri günün çoktan battığını düşünebilirdi... ve gökyüzü... Bu kadar kalın bulut örtüsü, güneşi yıllarca gizleyip her şeyin çürümesine neden olabilirdi.

Perspektifinin biraz sağında kalan yıkıntı gözüne ilişince Evelyn ellerini pencerenin camına dayayıp açısını değiştirdi.

Kısmen yıkılmış bina, kuru sarmaşıklarla kaplıydı. Hem bu yüzden hem de mesafeye eşlik eden karanlık yüzünden, ne mimarisi ne de kullanılan malzemeler hakkında fikir yürütmek kolay değildi. Evin arazisini belirleyen taş çitlerin büyük kısmı da binanın geri kalanı gibi yıkık dökük olmakla birlikte kuzey yönüne doğru uzanarak küçük tepelerden birinin ardında kayboluyordu.

Evelyn burnu soğuktan sızlayana kadar keşif çabasını sürdürdü. Nihayet şöminenin karşısına geçip üşüyen ellerini ısıtmayı akıl edebildiğinde parmak uçlarını hissetmeyecek hâle gelmişti.

Rosewell'deki odasıyla kıyaslanınca bir hayli büyük olan oda belki de gördüğü en iç karartıcı yerlerden biriydi. Fakat en azından sıcak, güvenli ve temiz olduğunu kabul etmeliydi. Paltosunu isteksizce çıkarıp odadaki tek koltuğun kolçağına koyduktan sonra uşağın getirdiği bavuldan ilk izlenim için bilhassa seçtiği en iyi kıyafetini çıkardı. Hemen ardından gelen soğuk et, peynir, ekmek ve sıcak süttten oluşan lezzetli yemeğini silip süpürdüktan sonra yapacak bir şey olmadığı için yatağa uzandı. Niyeti sadece biraz dinlenmekti ama gözleri ağırlaşmaya başlayınca karşı koymak aklına bile gelmedi.

Uyku, derisinin altında gezinen huzur gibi tüm yüzeyine yayılıp onu ısıttı, sarmaladı. Daha önce hiç bu kadar çekici ve mutluluk verici başka bir davet almış olmasına imkân yoktu. Böylesine güzel ve yoğun... Bilincinin son ışığı da sönerken Evelyn sıcak bir nefes verip kendini tatlı karanlığın kollarına bıraktı ve hayatının en derin, en tuhaf rüyalarla bezeli uykusuna daldı.

Uyanmasına neden olan şey, ne bir ses ne de dokunuştı. Belki sadece bir his, emin değildi. Fakat şundan emindi ki kendisini uyaran şeyi sadece *his* olarak tarif etmek de kıpırdamasına engel olan gücü küçümsemekten başka bir şey değildi.

Karanlığın farkındaydı. Saatlerce uyumuş olmalıydı. Belki de saat gece yarısını geçiyordu. Tanrı aşkına donuyordu. Şöminenin tamamen söndüğüne şüphe yoktu. Uyurken biri camı açmış olmalıydı ama neden... Neden kafasını kıpırdatmaktan bile acizdi? Telaşlı, sığ soluklarının çıkardığı buharı o an fark edip karlar arasında yattığını gördüğü rüyanın içinde olduğu hissine kapıldı. Hâlâ uyuyor olabilir miydi?

Müthiş bir azimle hareket edecek gücü bulduğunda yapabildiği tek şey, aslında açık görmeyi beklediği pencereye bakmaktı. Fakat görebildiği, sıkıca kapalı pencereden içeri sızan ayın ışığıydı.

Gözlerindeki ağırlık karşı koyamayacağı kadar güçlüydü ama tekrar uyumaya cesareti yoktu. Ne tür bir tuhaflığın içinde olduğunu bilmiyordu. Uyuşmuş dudakları kafasında uğuldayan sözcükleri dışarı çıkarmak için kıpırdanıp duruyor, gelgelelim tek kelime edemiyordu. Güçlkle kolunu kaldırıp titreyen elleriyle yüzüne dokunmaya çalıştı. Göz kapaklarındaki soğuk ağırlığı yok etmek istiyordu, hayır... buna deli gibi ihtiyacı vardı. Elinin tersiyle gözlerini silip rahatlamayı denedi. O mantıklı bir kızdı, yaşananların kesinlikle açıklaması olmalıydı. Tam saçma rüyaların etkisiyle aklını kaçırmış tepkiler verdiği kendine ikna etmek üzereydi ki duyduğu ses, mantık üzerine inşaa etmeye çalıştığı her şeyi yerle bir etti.

Boğuk, ürpertici bir gülüş...

Evelyn yataktan fırlayıp etrafında döndü. Mumları yanmayan ağır şamdanlardan birini kendini korumak için havada tutuyordu. Bulutların arasından çıkan ayın ışığı artık daha güçlü olduğu için odada yalnız olduğunu görebiliyor fakat gölgelerin gizledikleri hakkında düşünmeye cesaret edemiyordu.

Tanrı aşkına neden tek ışık kaynağı bile yoktu ki? Odaya girdiğinde fark ettiği iki gaz lambası bile sönmüştü. Derken

odanın içinde varlığı tartışılmaz bir hava akımı oluştu, tatlı bir koku donmuş atmosferin içinde çiçekler açtırarak yayılmaya başladı. Hoş koku her ne kadar duyularına nazik bir hücummuş gibi görünse de Evelyn için bardağı taşıran son nokta oldu ve kız, şamdanını bırakmadan odanın kapısını açıp kısmen daha aydınlık olan koridora fırladı.

Nereye gittiğini bilmiyordu? İnsanlarla tanışma ve evin kuralları hakkında fikir sahibi olma şansını akşam yemeğini kaçırarak kaybetmişti. Fakat hâlâ uyumayan birilerini bulacağına inanmak istiyordu. Koşmayı kendine yediremeden, ne var ki adımlarını yavaşlatmaya da cesaret edemeden dönemeci aldığı sırada, son derece sert bir engele çarparak olduğu yerde çakılı kaldı.

Ah, işte bu kesinlikle bir hayat belirtisiydi.

Üçüncü Bölüm

Uzun geçen günün daha da uzun bir geceye döneceğini anladığında, Eastbrook Kontu Cameron Alderhood uyumaya çalışmak yerine kütüphaneye inmeye karar verdi. Pek de memnun olmadığı bu seçimin ardındaki nedenler ise canını daha çok sıkıyordu. Uykusuzluğa alışkındı fakat bir süredir içinde bulunduğu durum, yoğun çalışma ve yolculuk zamanlarındaki mecburi uykusuzluklar gibi kendi inisiyatifine bağlı olmaktan çok uzaktı.

Açık konuşmak gerekirse Cameron... rüya görmek istemiyordu. Aslında rüyalarında bir türlü varamadığı hedefin ne olduğunu öğrenecekse tüm gün rüyaya yatıp olabilecekleri görmeye hazırdı. Bir şeyin sona ermesi için normal seyrinde sürmesi ve bitmesi gerektiği gibi basit mantığa bakıyordu her şey. Ancak rüyaları her seferinde baştan başlıyor, sahneye yeni detaylar eklense dahi hiçbir zaman çok uzağa gidemiyordu.

Sorun Eastbrook'tu. Cameron'ın genel huzursuzluğu mekân ve zaman ayırt etmiyorsa da rüyalar sadece bir zamanlar babasının çok sevmiş olduğu bu çatının altındayken kendini gösteriyordu. Fakat meselenin köküne inmeden burayı terk etmesi söz konusu değildi.

Merdiveni inerken keyifsizce güldü. Annesine karşı kendini borçlu hissetmiyordu. Doktorun onu Londra curcunasından uzak tutmakla ilgili tavsiyelerine uymaksa başka meseleydi. Bununla birlikte Leydi Alderhood'u pıriltılı çehir yaşamından ayrı tutmaya mecbur bırakan birtakım vurdumduymaz hâl ve hareketleri de vardı. Hepsisi üst üste binerek skandal zirvesine doğru uzanan merdiven olmuş hâl ve hareketler...

Cameron, aceleci ayak seslerini duyduğunda birinci kat sahanlığına yeni adım atmıştı. Trabzana tutunarak sesin geldiği yöne başını çevirip hareketsizce bekledi. Fakat evin olağanüstü sessizliğinde dikkat çeken bu belli belirsiz ancak telaşlı hareketlilik, kafasını meşgul eden onca şey arasında dikkatini sadece saniyeler boyunca çekebildi. Yoluna devam etmek üzere diğer merdivene doğru dönmüştü ki çarpıştığı yumuşak engel ilerlemesine engel oldu.

İlk içgüdüsel tepkisi, bilardo topu gibi geri seken kadını sırtından tutup yerine sabitlemek ve savrulan şamdanı çabasıca havada yakalamak oldu. İçindeki his, gürültü yapmak için çok yanlış bir zaman olduğunu söylüyordu. Kaldı ki boğazından sadece "hık" sesi çıkan kadının korkudan ölmesini de istemezdi.

İlk başta onu, kaçamak yapmaya niyetlenen hizmetçilerden biri sanmaya meyilliydi. Gelgelelim kırışık bonesi ve avucunda hissettiği kadife elbisesinin görüntüsünden ilk izleniminin hatalı olduğunu anlamakta gecikmedi. Kaçınılmaz olarak yüzünü dikkatle incelediğinde ise Cameron, göğsünün ortasına sağlam bir tekme yemiş gibi hissetti.

Tanrı şahitti ki hayatında daha önce böylesine rahatsız edici bir güzellik görmemişti. Bunu ancak zehirli dikenlerin içinden yükselen gül ya da avına saplanmak üzere olan keskin pençelerin kusursuzluğu gibi hayranlık uyandırıcı, dokunmaktan isteksizce kaçındığın bir tür mükemmellik

olarak tanımlayabilirdi. Yüzünün öyle tuhaf cazibesi vardı ki insan kolayca, masallardaki lanetli ormanların huzursuz tonlardaki renklerini taşıyan korku içindeki gözlerin çok daha samimi duygularla baktığını hayal etmeye başlıyordu. Tıpkı Cameron'a yaptığı gibi kadın... insana günahkâr zaflarını hatırlatıyordu.

İstemsizce parmaklarını sırtına bastırıp onu kendine yaklaştırdı. Kalp atışlarını, sıcaklığını hissetmek istiyordu. İşte, o anda kadının egzotik gözlerindeki korkunun yerini Cameron'ın görmeye alışkın olduğu farklı bir duygu almaya başladı. Hâlihazırda büyük olan gözbebekleri, tüm o yeşil karmaşayı içine çeken kara delikler gibi genişleyerek gözlerine hâkim oldu, kadının güzel dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı.

Hiç şüphesiz ki o anda ikisinden birinin kim olduğunun önemi yoktu. Kadın ve erkek olmaları dışında kalan her şey anlamını yitirdi.

Cameron en son bu denli ham bir duyguya ne zaman düştüğünü bilmiyordu. Düşüp düşmediğini bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, onu tatmak, onu içine çekerek özümsemek istediğiydi... Fakat düşük göz kapaklarının altından onu süzerken yüzünde, içinden geçenlerin okunmasını engelleyen müthiş ciddi ve ürkütücü bir ifade vardı.

Nihayetinde onu gerçeğe döndüren, etraflarını saran atmosfere saldıran saat tıkırtısı ya da kadının kim olduğunu bilmesede kendi kimliğinden emin olduğu gerçeği değildi. Fantastik bir zaman diliminde olmadığını anlamasını asıl sağlayan şey, kadının buzdan yapılmış heykeller gibi vücudunun sıcaklığını emdiğini fark etmesiydi.

Tanrı aşkına kadın donuyordu.

Kimliği belirsiz kadın, Cameron'ın gerçekliğe dönüş anını yakaladığında "Ben..." diye fısıldadı ama ağzından daha fazlası çıkmadı. Sanki yaşadığı hayal kırıklığının altında

eziliyordu ve bu, dağılması için lazım gelen son noktaymış gibi deli gibi titreyip sarsılmaya başladı.

Cameron kütüphaneye inerken giydiği robdöşambrını hızlıca çıkartıp kadının omuzlarına koydu. “Odanın yerini göster.”

Kadın ilk önce itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra başıyla arkasında kalan koridoru işaret etti ve Cameron onu yönlendirirken yürümek dışında hiç tepki vermedi.

Odanın aralık kapısını tamamen açınca Cameron’ın yüzüne buz gibi hava çarptı.

Lanet olsun, bir bu eksikti!

Cameron tek kelime etmeden pencereyi kontrol etti, sonra kapıda taş gibi duran kadının yanından geçip koridordaki aydınlatmalardan birini alarak şöminenin üzerine koydu ve ateşi yakması için birini çağırarak üzere zili çaldı.

Tüm bunları sessiz bir endişe içinde izleyen Evelyn ise hâlâ kendini güvende hissetmese bile yalnız olmamanın verdiği rahatlıkla eşikte öylece duruyordu. Az önce yaşadıklarına anlam vermeye hazır değildi, zira daha önce olanlar yüzünden korkmayı henüz bırakmamıştı ve yeni bir travmayla baş edebileceğini sanmıyordu.

Nihayetinde bakışları, üzerinde sadece günlük beyaz gömleği ve koyu renk pantolonu olan adamın geniş sırtına takılıp kaldı. Tam orada, böylesi tuhaf bir atmosferde onunla birlikte olduğuna inamakta güçlük çekiyordu. Neredeyse donmasına neden olabilecek sıra dışı tecrübeden henüz çıkmamışken üstelik.

Evelyn üstün bir çaba göstererek hiçbir yere varmayacağını bildiği içgüdüsel düşüncelerini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Odaya girdi ve adamın sakın fakat belli amaca yönelik olduğu su götürmez eylemlerine iştirak etmenin yollarını düşündü.

Ne var ki ev sahibi yorulmasını istemiyor görünüyordu. "Örtünün altına girip ısınmaya çalışın."

Evelyn bir şey söylemeye kalmadan uyku kıyafetlerinin üzerine sabahlık geçirmiş bir delikanlı, benzer durumdaki hizmetçiyle birlikte kapıda belirdi. "Lordum?"

"İçerisi buz gibi. Misafirlerimizi böyle ağırlamadığımızı söyleyin bana."

Yanlış anlaşılma olmasını istemediği için Evelyn genç uşağı savunma gereği duydu. "Odaya yerleştiğimde ateş yanıyor. Her nasılsa sonra sönmüş olmalı."

Fakat savunulma beklentisi içinde olmayan uşak hızlıca ateşi yakmaya koyulmuştu bile. Hizmetçi ise lordunun talimatlarını yerine getirmek üzere Evelyn'i nazikçe, odadan daha soğuk olması muhtemel yatağa yönlendirmeye çalışıyordu. Nihayetinde bunun kaçınılmaz sonuç olduğuna karar vermek Evelyn'in seçimiydi.

Yatağın önünde durup tereddütle bekledi. Lord Alderhood'un kokusunu ve sıcaklığını taşıyan robdöşambırı çıkarıp çıkarmamakta kararsızdı. Tek darbeyle kırılacak buzdan farkı olmadığı gibi bu tereddüdünün daha şahsi, kalbine tesir eden nedenleri de vardı. Konunun muhattabı kişi çıkmasını fark etmiş olmalıydı ki hiç renk vermeyen ses tonuyla, "Sizde kalsın," dedi, sonra hizmetçiye gecenin kalanı boyunca Evelyn'in yanında kalması talimatını verip öfkeli tabir edilebilecek adımlarla odayı terk etti.

Evelyn, Lord Alderhood'un ardında kalan boşluğa bakarsun, odanın doğal olmayan soğukluğu, şöinedeki ilk kıvılcımla birlikte yerini makul bir serinliğe bırakmaya başlamıştı. Düşüncesi bile korkunç olmakla birlikte, sanki soğüğün kaynağı olan şey... odayı tamamen terk ederek insanlara biraz huzur vermeye karar vermişti.

Diğer taraftan, işini tamamen bitiren genç uşak özre benzer bir şeyler geveledikten sonra kaçır gibi kapıya koşturdu.

Hizmetçi ise delikanlının gizli bakışını kartal gibi yakalayıp ona dikkat çekmeyen türden el sallayarak aralarındaki ilişkiye dair Evelyn'e fikir vermiş oldu. Anlaşılan profesyonellik burada çalışanların üstesinden gelebildiği şeylerden biri değildi.

“Oda az sonra ısınır, hanımefendi. Sıcak tuğla hazırlayıp örtünün altına koyarım şimdi. Hiçbir şeyiniz kalmaz.”

Evelyn yatağa tırmanmadan önce örtünün altını kontrol edip eliyle yokladı ve artık çok daha aydınlık görünen odanın her bir köşesini gözleriyle hızlıca taradı. “Sıcak tuğlaya gerek yok, birazdan ısınırım herhâlde.”

Örtülerin altı öyle soğuktu ki Evelyn hayata dönmesini sağlayan sıcak patlamaların yerini yeni buz dokunuşlarının almaya başladığını sanarak irkildi.

“Size bir battaniye getireyim ister misiniz?”

“Kendin için bir tane alabilirsin. Madem gecenin kalanında birlikteyiz, ikimizin de rahat etmesi gerekir.”

Utanmış görünen hizmetçi kız, “Önce sizi rahat ettirelim de, hanımefendi,” diyerek yorganını Evelyn'in altına sıkıştırırmaya koyuldu.

Sonra süregelen sessizlikte ateşin çıtırtısı ve dile gelmeyen soruların ağırlığı vardı. Evelyn, uykuya dalmasıyla başlayıp bir kalıp buz gibi uyandığı andan itibaren de devam eden tuhafıklar üzerine kendince mantıklı çıkarımlar yapmayı sürdürdü, elbette. Onun yaşamında açıklaması olmayan gizemler, sadece *sıra dışı dünyaların* anlatıldığı kurgularda normal karşılanabilirdi. Fakat kendini buna yüzde yüz ikna etmeyi henüz başaramamıştı.

Kıpırdanıp durdu, gözlerini kırpmadan karşısındaki duvara bakan hizmetçiyle temas kurmanın yollarını düşündü. Açıkçası bunu onunla konuşup konuşamayacağından emin değildi.

En nihayetinde ilk adımı atmak üzere boğazını temizledi.
"Adın ne?"

Hizmetçi kulağının dibinde trompet çalınsa daha fazla korkmuş görünmezdi. Elini kalbine bastırıp, "Loisa, hanımefendi," diye fısıldadı.

"Loisa... Lafı dolandırmaya gerek yok. Bu evde, gece odamı ziyaret etme gerekçesi olan birini tanıyor musun?"

Loisa birden o kadar dünyadan habersiz göründü ki Evelyn'in bir yere varabileceğiyle ilgili umutları suya düşer gibi oldu. Yine de daha spesifik sorular sorarak irdelemeye devam etti.

"Şömineyi söndürmüş biri olabilir mi, anlamaya çalışıyorum. Kulağa komik geldiğini biliyorum ama... odayı havalandırmak için benim uyumamı bekleyen birileri var mıdır sence?"

Loisa avuçlarını çaresizce açtı. "Leydim mutfaktakileri ve dönemlik gelenleri saymazsam burada benden başka dört kız daha çalışıyor. İkisi de kendi hâlinde kızlar. Az önce gördüğünüz uşağın adı Stuart... Dünyanın en nazik insanıdır. Yemin ediyorum, size zarar verecek son kişidir." İkna edip etmediğini anlamak için Evelyn'in yüzünü uzun uzun inceledi. "Amcası Norman var bir de... Kendi hâlinde bir adam. Diğer uşaklar Hansel, Thomas ve Oliver ise işini bilen, çalışkan çocuklar. Lordumun uşağı Dickson var ama onu hiç karıştırmıyorum. Bakın sizi neyin bu kadar üzdüğünü bilmiyorum ama inanın bana tanıdığım hiç kimse buradaki işini tehlikeye atacak şeyler yapmaz. Hepimizin paraya ihtiyacı var."

Benim de diye düşündü Eveleyn ve kızı sıkıştırmanın en azından o an işine yaramayacağını kabul ederek sırtını yas-tığa yasladı.

"Ama..." diyen Loisa'nın tiz sesi odada çınladı. "Bayan Milbank biraz tuhaftır... Birine kötülük edeceğinden değil... de... şey... İnsanları pek sevmez. Hele de Eastbrook'a

gelenlerden hiç hoşlanmaz.” Boşboğazlık ettiğinin farkına varınca tumbul yüzü endişeden komik bir hâl aldı. “Siz söyledigiime bakmayın.”

“Devam et, lütfen. Kimseyi suçlamaya çalışmıyorum, tek derdim anlamak. Söylediklerinin aramızda kalacağına yemin ederim, Loisa.”

Bir taraftan boşboğazlığının başına iş açacağından duyduğu endişe, diğer taraftan ise dedikodu yapma isteği arasında kaldığı ifadesinden okunuyordu. Herkesçe bilinen hizmetçi dünyasındaki bu evrensel ikilemin sonunda da öne eğilerek dedikodu pozisyonunu aldı.

“Leydi Edenriver ve kızı evlerindeki su baskınını sorunu çözülene kadar lordumuzun misafiri olarak Eastbrook’ta kalacaklar. Daha doğrusu leydimiz gelmelerini istedi... Londra’da geçirdiği kalp rahatsızlığı yüzünden buraya tıklıp kadı. Eh, o da can sıkıntısından eve her gün birilerini davet ediyor. Her neyse... Bayan Milbank bunu duyunca öyle bir sinirlendi ki hepimiz delirdiğini sandık, ne yalan söyleyeyim. Siz şimdi onu tanımadığınız için ne demek istediğimi anlamadınız tabii ama delirdi diyorsam... sahiden delirdiği için diyorum.” Bahsi geçen delirme anını hatırlayarak tuhaf tuhaf güldü. “*Bu ev bununla baş edemez* diye bağırıp çağırıyordu. Delirmekten bizim orada olduğumuzu bile unuttu. Sizin sorunuzla bir ilgisi olduğundan değil ama... Bayan Milbank çok misafirperver biri değildir. Yeni bir misafir hoşuna gitmemiş de olabilir.”

Evelyn açıklama gereği duydu. “Ben misafir değilim.”

Aklı karışan Loisa dalgın dalgın alnını kaşıyarak Evelyn’i inceledi. Belli bir sonuca varamayarak omuzlarını silkip, “Bildiğim başka bir şey yok, hanımefendi,” dedi.

“Benden hoşlanmadığını düşünüyorsun yani?”

Açık sorusu Loisa’yı tedirgin etti. “Öyle demedim. Yani özellikle sizden hoşlanmıyor değil... Siz öyle sorunca aklıma geleni söyledim.”

Evelyn geri adım atması gerektiği anı fark ederek, "Peki..." dedi. "Bayan Milbank konusunu kendisiyle konuşarak hallederim... Tabii, küçük sohbetimizden ona bahsetmeyi düşünmüyorum. Bana biraz Norman'dan bahsedermisin?"

Loisa konunun değişmesinden dolayı hoşnutluğunu gizlemedi ve kendine güveni tazelenmiş hâlde anlatmaya başladı. "Norman hiç konuşmaz. Burada çalışmaya başladığımdan aylar sonra Stuart'a bir iki kelime ettiğini duyana kadar dilsiz olduğumu sanıyordum. Bildiğim kadarıyla sadece Bayan Milbank'e sadıktır. Ama dediğim gibi kendi hâlinde bir adamdır, kimseye kötülük ettiğini de görmedim. Ha bir de hayvanları çok sever. Lordumun İrlanda kurduna ondan iyi bakını görmedim. Odasında bir sürü kuşu var... İnanın ki hepsi bu kadar, hanımefendi."

Evelyn de hiç yoktan iyidir diye düşünerek yüksek yastığına yaslanıp düşüncelere daldı. Loisa'dan başka bir şey öğreneceğinden şüpheliydi. Kaldı ki şu anda onu zorlayarak huzursuz etmenin burada çalıştığı süre boyunca kendisine faydası olmayacaktı.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Loisa. Hadi, şimdi biraz dinlen."

Tekli koltukta kendine rahat bir pozisyon edinen Loisa, minnetle gülümsedi. "Ben buradayken endişelenmeyin hanımefendi. Bir şeye ihtiyacınız olursa da adımı seslenmeniz yeterli."

"Teşekkür ederim."

"Oda da ısınmaya başladı. İyi geceler, hanımefendi."

"Leydi," diye düzeltti Evelyn.

"Leydim tabii, kusura bakmayın, leydim."

Evelyn arkasını dönüp gözlerini kapamadan önce etrafı bir kez daha kontrol etti. Açıkçası tehdidi görmek mi, yoksa

görmek mi daha korkutucuydu, bilmiyordu. Bir daha asla uyuyamayacağından korkarken uykunun onu kollanına alıp sarmalaması çok sürmedi. Uykuya dalmadan önce Evelyn'in son düşüncesi, bu odada ürkütücü bir şeyler yoksa bile, insanları uyumaya zorlayan bir tür tılsım olduğuydu.



Evelyn, izlendiği hissi ile korku içinde uyandı. Sahiden de kocaman gülümsemesiyle Loisa, elinde kahvaltı tepsiyi tutarak başında dikiliyordu. Tepsiden gelen tıngırdamlar olmasa daha ne kadar o şekilde dikileceğini Tanrı bilirdi.

“Günaydın hanım... ay aman leydim. Derin uyuyordunuz, rahatsız etmek istemedim. Kahvaltıyı ben getireyim dedim.”

Evelyn hızla etrafına bakınarak bir saat aradı. “Kahvaltıyı da mı kaçırdım?”

Bir gün bile olmadan iki yemeği kaçırarak muhakkak harika izlenim vermişti. Öte yandan ev sahipleriyle aynı masada yiyeceğini düşünerek ukalalık ediyor da olabilirdi. Kâhya belki sadece akşam yemeğini Leydi Alderhood ile yiyeceğini söylerken tanışmaya özel bir istisnadan bahsediyordu.

“Yok yok! Bayan Milbank sizin için dilediği kadar uyuşun dedi. Herhâlde gece olanlardan haberi vardır.”

Tepsiyi odadaki tek masaya koyup geri çekildi. Hızlıca rutin temizlik ve bakımını yapan Evelyn, kafasındaki sorunlara rağmen hayatta kalmasına yetecek ölçüde beslendi. Hayatının en derin uykusunu çekmiş bile olsa bitkin ve yeniden uyuyabilecek kadar uykusuz hissedişindeki tuhaflığı görmezden geldi.

Kahvaltısı bitip de akşam yemeği için düşündüğü elbiseyi giyinmeyi yeni bitirmişti ki odanın kapısı tıklatıldı ve Bayan Milbank dar açıklıktan kayarak içeri girdi.

“Günaydın, leydim. Hazırsanız Leydi Alderhood sizinle görüşmek istiyor.”

“Hazır sayılırım.” Evelyn telaşla saçlarını kontrol edip mor uzum tonlarındaki tüvit elbisesinin eteklerini düzeltmeye çalıştı. Hemen sonra da fazla beklemeye niyetli görünmeyen kâhyanın peşine takılıp geceki görüntüsünden hiçbir şey kaybetmeyen sevimsiz koridor boyunca yürüdü.

Bayan Milbank Leydi Alderhood’la görüşecekleri odanın giriş katındaki oturma odası olduğunu söylemişti. Evelyn’in odaya girdiğindeki ilk izlenimi, daha önce böylesine zevksiz döşenmiş bir oturma odası görmediği idi. Oturma odaları insanları rahat ettirip keyif vermek için değil miydi? Renkler öyle topraksı ve ölgündü ki doğada ilham verici onca renk dururken neden kara kışın ortasındaki mezarlığı andıran renklerin tercih edildiğini insan merak ediyordu. Sonra evin geneline hâkim olan havayı hatırlayıp durumu olağan karşılaması gerektiğine karar verdi.

“Yıllar önce bu odayı ilk gördüğümde ben de aynı tepkiyi vermiştim. Ne kadar korkunç, değil mi?”

Boş bulunduğu için utanan Evelyn tepki vermekte de gecikti. Görgü kurallarının hatırlama nedeni için sonunda eline geçecek olan paraydı. Kucağındaki beyaz, tüylü kediyle birlikte koyu yeşil devasa koltuğa gömülmüş peri boyutlarındaki kadının karşısına geçip reverans yaptı.

“Leydim... Korkunç değil fakat renk tercihlerinin ilginç olduğunu düşünüyordum.”

Leydi Alderhood neşeyle güldü. “Ne kadar da ince bir fikir beyanı. Neyse ki ben bu evde odanın berbat görüldüğünü söyleyebilecek tek kişiyim... Lütfen karşıma geç, şöyle lütfen.”

Eliyle kendi koltuğunun küçük versiyonunu işaret etti ve Evelyn yerine geçene kadar onu incelemeyi sürdürdü. “Kusura bakma canım, şu aralar her şeyi unutuyorum da. Adın neydi?”

Evelyn mütevazı göründüğünü umarak ellerini kucağında birleştirip adını söyledi. Kadının cin bakışlarından hiçbir şeyi kolayca unutmadığı, dahası karşısındakine kendini küçük hissettirmekten haz duyduğu okunuyordu.

“Evelyn... Elbette ya. Sevgili baban, Sör Rosewell nasıl? Uzun zamandır onu Londra’da görmüyorum.”

“Bir süredir Rosewell’den ayrılmıyor. Çoğu küçük toprak sahibini olduğu gibi kriz bizi de etkiledi.”

Leydi Alderhood üzgün görünme inceliğinde bulunup bir süre sessizce ellerine baktı. Hemen ardından içinde patlayan mutluluk balonundan konfetiler yağdırarak şakımaya başladı. “Hiç beklediğim gibi değilsin. Sıra dışı göründüğünü söylemek zorundayım. Anneni hatırlıyorum da güzel fakat mütevazı bir kadındı. Sense...” Dikkatli bakışları Evelyn’i huzursuz etmeyi sürdürdü. “Belki de hatırlamadığım akrabalarından birine benziyorsundur. Sana bakınca bu zamana kadar neden evlenemediğini hem anlıyor hem de tam aksine bu yüzden şaşırıyorum. Çok tuhaf.”

Cemiyetteki yeri ne kadar sağlam olursa olsun zalim olmadığı varsayılan çoğu kişi, gecikmiş evlilik bahislerini ortaya atarken nezaket gereği ufak dokundurmalar yapmakla yetinirdi. Doğrudan ifadelerin hassas kalpler için kırıcı ve utanç verici sonuçları olabilirdi zira. Bu bakımdan konunun medeni durumuna geliş hızı ve maruz kaldığı soruda hiçbir dolay olmayışı Evelyn’i şaşırttı. Neyse ki hassas kalp taşıma lüksünü kaldıramayacak kadar çetin bir hayatı vardı. Asıl şaşkınlık verici olansa, kadının o gün yaşananları bilmiyor ya da hatırlamıyor oluşuydu. Tanrı aşkına, bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Önce çay içelim. İkimize çay servisi yapar mısın? İnsanların çay içmek için belirli saatlere hapsolmaları çok tuhaf.”

Evelyn üstesinden gelmesi kolay ilk görevi için ne kadar heyecanlandığını belli etmeden ev sahibesinin koltuğunun yanındaki çay servisinden fincanlara çay doldurmaya koyuldu.

“Snowflake’inki fazladan sütlü olsun. Soğuk suyla da biraz ılıştırman hoşuna gider... Değil mi kar prensim?”

Evelyn doğru duyduğundan emin olmak için gözlerini yukarı kaldırınca beyaz kedinin müşkülpesent bakışlarıyla karşılaştı. Kedi, ortalama her İngiliz kadar çaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu.

Nihayetinde işini bitirip Leydi Alderhood’un karşısındaki yerini aldı.

“Erkek kardeşin Oxford’a gidiyor olmalı. Baban eminim ki ikinizle de gurur duyuyordur. Yeniden evlenmeyi düşünmüyor mu?”

Evelyn hangi konuya açıklama getirmesi gerektiğini bilemeyerek bir süre bocaladı. Açıkçası kardeşinin okula ara verdiğinden bahsetmemeyi tercih ederdi.

“Hiç itiraf etmese de babamın bizim için evlenmediğini biliyorum. Ona sorarsanız kimseyi annem kadar sevmeyeceğini ve sevgisiz bir evliliğin etsiz yahni kadar yavan olacağını söyleyecektir, leydim.”

Leydi Alderhood hayretler içinde güldü. “Aman Tanrım, ne sadık bir adam. Belki de onu bir ara buraya davet etmeliyim.”

Evelyn bundan bir anlam çıkarmaya fırsat bulamadan ev sahibesi tamamen farklı bir tonda konuşmaya devam etti.

“Madem babandan konu açıldı, hayatım... Açık konuşayım, babanın yazdığı mektuptan haber alınca biraz endişelendim. Sonra mektubu okudum ve...” Çok da önemli değil der gibi elini salladı. “Sör Rosewell’in ince düşüncesine minnetar olduğumu itiraf edeyim. Ama söylemeliyim ki üzerimde benden başka kimsenin kontrolü olmasını istemem.

İyiliğim için kısıtlanmak ve sıkıcı kitaplara mahkûm olmak gibi şeylerden bahsediyorum. Gelgelelim seninle ilgili de ilginç şeyler hissediyorum.”

Yaşadığı yerde ilginçlik olarak kabul gören nitelikleri yüzünden hayatının bir hayli büyük kısmında parmakla gösterilmek Evelyn'i sanıldığından fazla etkilemişti. Karşısındaki açık sözlü kadının sözleriyle nereye varacağını duymak için sessizce beklemeye devam etti. Ne denli meydan okur görünüşünün farkında değildi.

“Bana nasıl arkadaşlık etmeyi düşünüyorsun, Evelyn? Burası o kadar sıkıcı ki sana fazlasıyla iş düşüyor.”

“Buna sizin karar vermeniz gerekiyor, leydim.”

“Tedbirli bir karşılık daha. Madem arkadaşlığımızın şartlarını ben belirleyeceğim... Neden bu zamana kadar evlenmediğini sorarsam kabalık etmiş olur muyum, hayatım?”

Bir zamanlar kabul edilebilir seviyede çeyizi ve erkekleri tuhaf şekilde etkileyen cazibesi vardı. Sınırları olmayan hizmetçileri Lucy, *korkunç* cazibesinin hâlâ erkeklerin başını döndürdüğünde ısrar ediyor olsa da Evelyn bundan sonraki hayatını bekâr olarak geçireceğine kendini inandırmıştı. Öte yandan hayatının sosyal olarak en verimli olması gereken zamanlarında bile ilginin merkezinde bulunmaktan hoşlanmazdı. Doğal olarak tam da o sırada kendini çivili bir koltukta oturuyormuş gibi hissediyordu.

Ne söylemesi gerektiğini düşündüğü birkaç saniyenin sonunda, “Uygun talibim olmadı,” diyerek kısaca durumunu açıkladı Evelyn. Yaşlı kadının, başına gelen talihsizliği bilmiyor oluşu hâlâ aklını kurcalıyordu. Hele de bu talihsizlik oğlunu da ilgilendiren küçük çaplı bir skandala dönüşmüşken.

Leydi Alderhood anlayışla başını aşağı yukarı salladı. “Çoğu kişi hiç olmamasındansa uygunsuz birkaç talibin peşinde koşturmasının daha iyi olduğunu düşünür. Ama kabul

etmezler ki bir grup sünepenin hayranlığını kazanmak da büyük lanettir.”

Evelyn reddetmeye mecbur kaldığı iki talibini ve eve sinen zambak kokusunu hatırlayarak güldü. “İyi tarafından bakmak gerekirse bazı çiçeklere alerjim olduğunu eve gönderilen buketler sayesinde öğrenmiştim.”

Leydi Alderhood, kucaklayıp havaya kaldırdığı kedinin boyun tüyelerine burnunu gömdüğü sırada sırtıyordu. Kedisi onu seri hareketlerle tokatlayarak fazla samimiyetten hoşlanmadığını hatırlatırken de hoşgörülü ifadesi değişmedi. Bir süre daha Snowflake’i karşılık görmediği sevgiye boğmakla meşgul görüldükten sonra kehribar rengi gözlerini Evelyn’in yüzüne dikti.

“Özellikle vermeye çalıştığını düşündüğüm izlenime dayanarak söylüyorum. Yanılıyor da olabilirim, hayatım. Tenkit etmekten hoşlanan birisin, değil mi?”

Aslında Evelyn işini bilir izlenimi vermek için biraz ciddi görünmeye çalışıyordu. “Benden asla haddim olmayan meseleler hakkında tek kelime duymayacaksınız. Ama düşüncelerimin önüne geçecek kudretim yok.”

Sözleri Leydi Alderhood’u basbayağı neşelendirmişti. Kadının göğsünü hoplata hoplata gülerken rahatı kaçan kedi haliya sıçrayıp oradan da şöminenin önündeki mindere geçti. Yerine kurulmadan önce de rahatının kaçmasından sorumlu tuttuğu Evelyn’e kötü kötü baktı.

“O hâlde Rosewell’e neden tıklıldığımı bildiğini varsayıyorum, sevgili Evelyn.”

“Geçirdiğiniz rahatsızlık yüzünden istirahatte olduğunuzu biliyorum, leydim.”

“Gerçekten beni şaşırtıyorsun, hayatım. Dünyanın bu en ücra köşesinde bile Londra’daki skandallar üzerine konuşulduğunu sanıyordum oysaki.”

Evelyn dedikodu cahilliği yüzünden utanacağını hiç düşünmezdi. Maaşını hak etmek için leydisini memnun etmesi beklenen birine göre çok mu erdemliydi acaba? Belki de babası işi beceremeyeceğini ima ederken haksız sayılmazdı.

“Ben de üç yaşındaki çocuklar gibi konuyu sürekli dağıtıyorum... Londra’ya gitmeyi hiç düşünmedin mi, hayatım? Yaş problemini umursamayacak kadar güzelliğe değer veren ahbaplarım var.”

Evelyn başının ağrımaya başladığını hissedince konunun kapanmasını umarak, “Evlenmeyi düşünmüyorum,” dedi. Bir yanı ise kadını mutlu edememenin sonucu olarak kapı dışarı edileceği endişesi içindeydi.

“Baban buna çok üzülecek. Mektubunda fazlasıyla umutlu görünüyordu. Aslında sana hak vermiyor değilim. Herkeşçe kabul edilen bir evlat sahibi olmanın dışında evliliğin kadınlara ne faydası dokunur ki?”

Bu kesinlikle sohbetin tuzak sorusuydu... Ya da değildi. Kadın fırladık gibi yön değiştirip dururken söylediklerine odaklanmak porsuk kararlılığına sahip Evelyn için bile caydırıcıydı. Nihayetinde sohbet daha ne kadar tuhaflaştırabilir diye düşünmeye başlamıştı ki oturma odasının heybetli kapısı açıldı ve içeri Eastbrook Kontu girdi.

Dün gece yaşadığı korku ve hemen her şeye bir açıklama getirebilen mantığının işlemez hâle gelişi Evelyn’i ruhen tükenme noktasına getirmişti. Öte yandan koridordaki küçük çarpışma ve sonrasında yaşadığını düşündüğü şeyler, gözüne cisimsiz tehditkâr varlıklardan daha inanılmaz gelmiş olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse Evelyn, kalbinde küçük patlamalara neden olan o tecrübeyi göz ardı ederek ruhunu hafifletme yoluna gitmişti. Tabii, geçmişte olduğu gibi onu yeniden görmeyeceğini varsaydığını şimdi fark ediyordu.

Bu odaya, bu eve Leydi Alderhood için gelmişti. Niyeti ve amacı onun varlığına uyum sağlamak ve maaşını aldığı

sürecc sadece onu memnun etmekte. Fakat yıllar sonra, normal sayılabilecek bu koşullar altında Eastbrook Kontu'na bu denli yakın olmak dışında her şey önemini kaybetmişti.

Gözlerini hızla kırıştırdı. Tanrı aşkına, dün gece yaşadıkları kafasına yeni yeni dank ediyordu. Zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki büyük hızla hareket eden bir nesnenin içinde kalmış gibi dışarıda kalan her şeyin bulanıklaştığını hissetti. Bu tuhaf, izole duygunun ne kadar sürdüğünü idrak etmesi mümkün değildi. Fakat bir noktada gerçeklik onu kendi dünyasına çekti. Daha uygun şekilde ifade etmek gerekirse onu kendine getiren, Leydi Alderhood'un münasebetsizliğiydi.

“Evelyn'e, Londra'ya dönme vaktim geldiğinde bana eşlik edebileceğini söylemek üzereydim ben de. Birlikte birkaç davete katılırsak babası da memnun olmaz mı sence?”

Evelyn içi doldurulmuş tilki gibi donakaldı. Yanaklarının alt kısmına iğneler batıyordu ve boş duvara dönük yüzü komple ısınmıştı. Eastbrook Kontu'nun dikkatinin üzerinde olduğunu hissedecek kadar uyuşmaması ne kadar da kötüydü.

“Son desteklediğin hanımefendinin babasının da memnun olduğunu söyleyemememiz ne kötü.”

Leydi Rosewell aynı anda hem hayal kırıklığı hem de dehşet içinde görünmeyi başardı. “Hiç hoş bir kıyaslama değil, Cameron. Leydi Rose Aterton'ın âşığı vardı ve ben bunu çok geç olana kadar bilmiyordum. Yaşadığım talihsizliği tam da şu konuştuğumuz konu üzerine yüzüme vurmanı bana ve misafirimize yapılmış kabalık olarak görüyorum.”

“Özür dileyerek araya giriyorum, leydim...” Evelyn ses tonuna etkileyici sertliği verebilmek için boğazını temizledi. “Londra'ya gitmek için nedenim yok. Londra'da ilgimi çeken hiçbir şey yok diyebilirim. Ben...”

“Ah, özür dilerim, hayatım. Lütfen alınganlık etme. Oğlumun ne kadar münasebetsiz olduğunu unutmuşum.”

Bu huyunu kimden aldığı kesinlikle belli oluyordu.

“Birazdan Leydi Edenriver ve kızıyla bir araya geleceğim. Sen de bize katılmak ister misin, Evelyn?”

Çok düşünmesine gerek olmadı ve Evelyn profesyonel bir tebessüm eşliğinde, “Memnuniyetle, leydim,” dedi.

“Aman Tanrım, bu hâlin de ne! Dışarıda fırtına var da haberim mi yok?”

Keskin şekillerde yön değiştiren konuşma yüzünden başı hâlâ dönüyor olsa da Evelyn, Lord Alderhood’u inceleme fırsatı sağlayan küçük çıkış için memnun oldu.

“Belli ki farkında değilsiniz, leydim,” dedi kont. “Sabahın erken saatlerinden beri yağmur yağıyor. Dışarıda yapılacak işlerim vardı.”

“Aman ne şaşırtıcı, değil mi?” diye söylendi Leydi Alderhood. “İşçilerle beraber toprak eşelemiş gibi görünüyorsun. En azından misafirimizin karşısına çıkmadan önce kendine çekidüzen verseydin, tatlım.”

Birinin dış görünüşüne yapılan gönderme, makul sınırlar içinde kalan detayları kapsayan tüm incelemeleri meşrulaştırmış sayılırdı. Kaldı ki Evelyn kendini topladığı ilk andan beri onu gözleyebileceği anları kolluyordu. Kimi zaman altın rengi gölgelerin dikkat çektiği açık kumral saçlarını gözler önüne serdiği anlardansa onu şapka taktığı durumlarda daha sık gördüğünü fark etti. . “Ne yazık,” diye düşünmeden edemedi. Şimdi o güzelim saçlar basbayağı ıslanmış, yine de cazibesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Aksine... Bu hâlinde medeni görüntüsünün arkasında kalan elde edilebilir ve son derece ham bir güzellik vardı. Tarih sahnesinde güzellikleriyle adından söz ettirmiş kişilerin kendilerinden utanmalarına neden olacak türde bir cazibe...

Evelyn yutkunma arzusunu sessizce giderdikten sonra onu incelemeye devam etti. Hâki rengi ceketinin rahatsızlık

verici ölçüde gergin duran omuzları sırlıslıkladı. Sırtı kısmen kuru olduğuna göre yağmura yüzünü dönmüş olmalıydı. Kaldı ki taba rengi pantolonunun uyluk kısımları da düşüncesini destekliyordu. Bir erkeğin hacakları hakkında daha detaylı düşüncelere dalmaya hazır olduğunu fark edince gözlerini aceleyle ellerine çevirdi.

Öte yandan birçok konuda olduğu gibi sürekli misafir olduğundan bahsedilmesi karşısında da şaşkındı. Kısmen soylu olmak çalışma koşullarına da ayrıcalık getiriyorsa ma-aşı o ölçüde yükselebilirdi belki. Küçük düşmekten kaynaklı çöküntü yaratan hislerin yerini bir miktar rahatlama almaya başlayınca kendine güveninin yerine geldiğini fark etti ve bir şeyler söylemesi gerektiğini hatırladı.

“Kimsenin rahatının kaçmasını istemem.”

Lord Alderhood tüm bunlara nasıl katlanıyorum der gibi iç geçirince Evelyn ister istemez ona baktı. Belki de lord sadece annesine katlanmakta güçlük çekiyordu. Bu ihtimal, ev sahibesi tuhaf kadına karşı Evelyn’in içinde merhamet hissinin filizlenmesini sağladı. Karnaval geçidi gibi çeşitlilik arz eden duygularının arasında bu, üzerine yoğunlaşabileceği en zararsız olanıydı.

“Leydi Rosewell, burada bulunma nedenim sizinle görüşmek istediğimi söylemekti.”

Evelyn’in kalp atışları hızlandı ve yüzündeki karıncalanma daha geniş alana yayılmaya başladı. Düşüncesi bile korkunçtu fakat Eastbrook Kontu karşısında duygularına hâkim olmayı öğrenmezse her zaman imdadına yetişen kontrolüne bir daha asla sahip olamayabilirdi.

Evelyn kaybedeceklerini düşünmek toparlanmasını sağladı. “Nasıl isterseniz, lordum.”

Lord Alderhood derin düşünceler içindeki kehribar gözlerini kırpmadan müthiş ciddiyetiyle Evelyn’i süzdüğü birkaç saniyenin sonunda, “Uygunsanız iki saat sonra sizi çalışma

odama bekliyorum,” dedi. Daha fazlasını söylemek ister gibi bir süre o şekilde dikildi, sonra iki kadını selamlayıp oturma odasını terk etti.

“İşte böyle, bir fırtına daha geldi ve geçti.”

Leydi Rosewell kendi şakasına güldükten sonra ellerini birbirine vurdu. “İkinci fincan çaylarımızı Leydi Edenriver ve kızıyla birlikte içelim.”

Aldığı ilk emri yerine getirmek üzere ayağa kalkan Evelyn’in de yüzünde gülümseme hâkimdi.

Dördüncü Bölüm

Lord Alderhood'un çalışma odasının kapısında beklerken geçirdiği saniyeler, Evelyn için belki de hayatının en yetersiz anlarıydı. Fazla kıyafeti olmadığı ve en iyisini zaten o sırada giydiği için daha iyi görünmekle ilgili elinden bir şey gelmezdi. En azından saygın göründüğünü düşünüp teselli bulabilirdi. Takınması gereken tavır konusunu da sevimsiz Leydi Edenriver ve zavallı kızı ile geçirdikleri zaman içinde, üzerine örtülen görünmezlik pelerininin altında düşünmek için vakti olmuştu. Neticede geldiği nokta tam da kapının önünde durduğu yerdi.

Sessiz uşak, efendisinin onu beklediğini haber vermek üzere ortaya çıkınca Evelyn derin bir nefes aldı. İki yanında sarkık duran ellerini birkaç kez sıkıp bıraktıktan sonra uşağın açtığı yoldan içeri girerek büyük odanın karşı duvarını ortalayarak masif ağaçtan yapılmış masanın önüne kadar yürüdü. Ciddi tavrından, gözlerini Lord Alderhood'dan kasıtlı olarak kaçırdığı kesinlikle anlaşılıyordu.

“Leydi Rosewell, nasılsınız?”

Evelyn reverans yaptı. “Gayet iyiyim lordum, teşekkür ederim.”

“Şöyle oturun lütfen.”

Evelyn masanın iki yanındaki deri koltuklardan sağdaki tercih ederek kibarca yerine geçti ve kaçınılmaz olarak yüz yüze gelecekleri şekilde başını kaldırdı.

Son derece çarpıcı ve insana zaafı için de boğulma potansiyelini hatırlatan bir andı. Hiç şüphesiz ki karşısındaki adam güçlü birinin özelliklerine sahipti. Bunu onun çok şey gören gözlerinden, soylu, keskin burnundan, üst çizgileri kalemle belirginleştirilmiş gibi duran solgun dudaklarından, sivri uçlu, kusursuz geometrideki köşeli çenesinden ve fiziksel niteliklerini kullanım biçiminden çıkarmak hiç de zor değildi.

Birkaç saat önceki adam gibi değildi şimdi. İpek gibi görünen saçları düzgünce geriye doğru taranmış ve ıslak cekeatinin yerini açık gri, yün bir başkası almıştı. Kravat takmadığına göre evinde olmanın hakkını kullanıyordu muhakkak. Buna kim ne diyebilirdi ki? Eğer davranışları üzerinde hak sahibi olabilseydi Evelyn ona asla kravat takmak zorunda olmadığını ve kendi ördüğü yumuşacık kazakları üzerinde görmekten mutluluk duyacağını söyleyebilirdi. Fakat ne düşüncelerinin gittiği yön uygundu ne de Evelyn kendini böyle bir senaryonun içine yerleştirecek kadar hayalperestti.

Kabul ediyordu, çocukluktan çıkmadan önce her kız gibi ona âşık olduğunu düşünmüştü ve uzun yıllarını bu duyguları koruyarak geçirmişti. Fakat pembe yanaklı genç kızlık dönemini elinden alan zaman ve gerçeklik, hislerinin yerini içinde bir miktar içerenin bulunduğu boşluğa bırakmıştı. Artık ona âşık değildi, bundan emindi. Çocuk değildi zira... fakat kalbinin boğazında çarpmasına neden olan, derisinin altında küçük kıvılcıklar gibi parlayan duyguyu hissizlikle tanımlamayacak kadar kendinden bihaber de değildi. Duyguları içinde boğulma riskine rağmen yutkundu.

“Umarım iyi ağırlanıyorsunuzdur.”

Açıkça olmasa da dün gecedен bahsedildiğini düşünen Evelyn cevap vermekte tereddüt etti. Biraz sonra, “Gözlerim açık olduğu sürece iyi ağırlandığımı söylemek zorundayım, lordum,” dedi.

Yanıtı üzerine Lord Alderhood’un gözlerinde keyifli bir ışıık yanar gibi göründüyse de Evelyn bundan hiç emin olmayacağını düşünerek ev sahibinin neden görüşmek istediğini söyleyeceği ana odaklanmaya çalıştı.

“Memnun oldum. Fazla uzatmayacağım. Sizi buraya hizmetinizin karşılığını konuşmak için çağırdığımı tahmin ediyorsunuzdur.” Görüşmeleri için tek neden buymuş gibi diğer nedenlerin önüne görünmez bir duvar koyan tavrı eşliğine, cevap vermesi için karşı tarafa zaman tanıdı.

Evelyn günlerdir para işini düşündüğü hâlde buraya çağırılma nedeninin para olmasından dolayı utandığını hissetti. Bununla birlikte, Eastbrook Kontu’nun böyle küçük şeyler için sekreterini görevlendirmesini beklediğini şimdi fark ediyordu. Ne kadar para istediğini kafasında belirlediği hâlde aç gözlü görünmemek için daha az söyleme aptallığında bulunmayacağına dair kendine söz verdikten sonra, “Pek tabii,” dedi. “Sizi dinliyorum, lordum.”

Lord Alderhood masasının çekmecesinden bir zarf çıkartıp masanın üzerine koydu. “Babanızın mektubununun zamanlaması her iki taraf için de doğruydu, Leydi Rosewell. Ancak Lord Rosewell’in incelikle üzerinde durduğu bazı konular hakkında yanlış anlaşılmaların ortadan kalkmasını arzu ediyorum.”

“Yanlış anlaşılma mı?”

Lord Alderhood ciddiyetle Evelyn’in yüzüne baktı. “Leydi Alderhood burada bulunma gerekçenizin akrabalar arasındaki bir tür yardımlaşma olarak görüyor. Sizin kendisine arkadaşlık edeceğinize kendini inandırmış ve babanızın mektubu da başka türlü düşünmesinin önünü kesmiş durumda.”

Evelyn yanaklarında o tanıdık karıncalanmanın gezindiğini hissetti. Babasının mektupta neler yazdığını okumamıştı ama o ana dek içeriği bildiğini varsaymıştı. Lanet olsun... Gerçeği kavradığı anki utanç, yüzüne öyle hızlı çarptı ki Evelyn korkunç hisleri karşısında ayaklarının altındaki halının desenlerine karışıp kaybolmak istedi. Babasının tam olarak hangi kelimeleri kullandığını düşünürken aklını kaçırarak gibi oluyordu. Tanrı aşkına... Evde kaldığını ve koca bulmak için son şansını kullanırken Leydi Rosewell'in ona destek olmasını istediğini söyleyen babasının kelimelerini okurken Eastbrook Kontu'nun neler düşünmüş olabileceğini hayal edince hepsinin üstüne bir de boğulacak gibi oluyordu. Fakat saniyeler içinde yıllardır biriktirdiği özgüven imdadına yetişti.

Hayranlık veren soğukkanlılıkla, "Annenize arkadaşlık etmek benim için başlı başına bir faydadır, lordum," dedi. "Babamın da bunu kastettiğini sanıyorum." Boğazını temizleyip devam etti. "Buraya çağrılma nedenimi açıkladığınıza göre makul bazı beklentilerim olduğunu zaten biliyorsunuz."

Lord Alderhood renk vermeksizin en ufak hareketini bile takip ederken Evelyn aklından geçen şeyi sorarak konuşmaya devam etti. "Sizi babamla aynı amaca yönelik hareket etmediğime ikna eden ne oldu, lordum? Anladığım kadarıyla babam mektubunda çalışmak istediğimden bahsetmemiş."

Adam çenesini hafifçe kaldırdı. Son derece ciddi ifadesini ancak kibir olarak tanımlanabilecek bir duygu kapladı. "Babanızın mali durumu hakkında bilgim var. Öngörüme göre ailenize yardım etmeyi öncelikli olarak görüyorsunuz. Genel kanının aksine kadınların saygın işler yapmasında bir yanlışlık yok, Leydi Rosewell. Ve..." Lord Alderhood masanın üzerindeki zarfı eline aldı. "Sınırları belirlemek açısından bazı garanti yöntemler vardır, leydim. Bu zarfı hem Leydi Alderhood'a arkadaşlık etmenizden faydalarından biri hem de

buradaki durumunuz hakkında yanlış anlaşılmalara mahal vermenin önüne geçen bir tür araç olarak görün.”

Evelyn bir saniyeliğine karşısındaki antika şömineye baktı. Maaş alarak bir tür hizmetçilik rolüne bürüneceğini kabul etmişti. Kabul edemediği ise daha fazlasını bekleyebileceğinden endişe eden ev sahibinin uyarısıydı. Evde kaldığı için öylesine bir koca değil de özellikle onu istediğini sanıyorsa gerçekten delirmiş olmalıydı. Hele de evde kalmasına neden olan *o olaydaki* pervasız kişilerden biri kendisiyken. Evelyn için aklına gelen hakaret içerikli tüm karşılıkları yutmak ömründe yaptığı en zor şeylerden biriydi.

“Aylık sekiz pound sizin için uygun mudur?”

Öfkesinin yerini şaşkınlık alan Evelyn karşısındaki adama baktı. Yaptığı küçük piyasa araştırması sonunda kendini daha azına hazırlamış ve o miktarı bile yeterli bulmuştu. İşittiği hakaretlerin karşılığı olarak fazladan üç pound makul ödeme sayılmasa da hiç yoktan iyiydi. Fazla şaşkın görünüp adama fikrini değiştirme şansını vermeden önce, “Evet, uygundur,” dedi. “Fakat parayı aylık çalışmalarımın sonunda alacağımı düşünmüştüm.”

Lord Alderhood, “Bu maaşınız değil,” diyerek zarfı uzattı. “Leydi Alderhood’un sizi misafir olarak gördüğünü biliyorsunuz. Burada alışveriş yapmanız için bir miktar para var. Kendinizi...”

Evelyn farkında olmadan elini kaldırıp adamı susturdu. “Alışveriş mi?”

“Sözümü kesmezseniz açıklayacağım, Leydi Rosewell. Arabalarımın biri istediğiniz bir zamanda sizi kasabaya götürecektir. Dilerseniz gerekli elbise ve aksesuarlar için Bayan Milbank’ten uygun butiklerin isimlerini alabilirsiniz.”

Gururuyla övünen herkesin yapacağı gibi Evelyn karşı çıktı. “Buna gerek olduğunu düşünmüyorum. Yeterince kıyafetim var ve...”

“Hiç şüphem yok, leydim. Fakat bunu bir tür gereklilik olarak görürseniz her iki taraf için de iyi olacaktır.”

“Şunu da belirtmeliyim, lordum. Giyim konusunda tavsiye alacak duruma geldiğimi sanmıyorum.” Eksik olan param, zevkim değil diye eklemeye gerek görmedi.

Lord Alderhood’un bakışları Evelyn’in üzerinden akıp geçti. Göğüslerinde kısa süre oyalandıktan sonra çıplak boyuna takılıp kalarak açıklaması mümkün olmayan, tuhaf bir an yaşanmasına neden oldu. Evelyn onun yeniden yüzüne odaklanmadan önce yutkunduğunu ve gözlerinin tarif edemediği birtakım hisleri yansıttığını fark ettiyse de üzerine düşünmeye ne fırsat ne de cesaret bulabildi.

“Tavsiye alıp almamak size kalmış ama parayı iş anlamamızın parçası olarak görmenizi öneriyorum.”

“Bir tür ikramiye gibi mi?”

Evelyn’in somurtkan şaşkınlığının aksine Lord Alderhood ilk defa gülümser gibi göründü. “Bir tür ikramiye, doğru.”

“Tamam... Madem gerekli görüyorsunuz. Parayı kabul edeceğim. Leydi Alderhood yanında gönüllü eşlikçi olarak bulunduğumu düşünmeye devam edecek. Bu arada ben de uzak ve sık akraba olarak üzerime düşeni yaparken ketum davranmaya özen göstereceğim. Doğru anlamış mıyım, lordum?”

Lord Alderhood bir an düşündükten sonra başını evet anlamında salladı. “Son bir konu daha vardı. Dün gece odanızda yaşananlarla ilgili sizden beklentim, düşüncelerinizi kendinize saklamamız.”

Evelyn’in gözleri önce büyüdü, sonra şüpheyle kısıldı. Dün gece öylesine yaşanmamıştı. Korkunç varlığını hissettiği şeyin mantıklı ya da kabul edilmesi güç açıklamasını duymayı, en azından bunun denendiğini görmeyi hak ediyordu. Eastbrook Kontu’nun kendisini tanımadığı, böyle bir uyarı yaparak onu

her şeyi bilhassa anlamak üzere harekete geçireceğini bilmediği ne kadar da barizdi. İsteddiği gibi Evelyn kimseye, özellikle de kontese dün gece hakkında tek kelime etmeyecekti. Gelgelim aynı korkuyu yaşamamak için işin iç yüzünü öğrenmenin yollarını aramamak da seçenekleri arasında değildi.

Saçma ama içi rahatlamış şekilde adamın yüzüne bakarak, “Nasıl isterseniz, lordum,” dedi.

Böyle hızlı kabulleneceğini beklemiyor olmalıydı ki Lord Alderhood, çözümlenmekte zorlandığı bilmeceymiş gibi Evelyn’in yüzünü incelemeye başladı. Hâlbuki bu hâliyle asıl bilimcenin kendisi olduğunu bilmediği ortadaydı. Uzun ve sessiz geçen saniyeler sonunda Eastbrook Kontu göz temasını keserek masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı ve “Şimdilik hepsi bu kadar,” diyerek konuşmanın sonuna geldiklerini buyurdu.

Evelyn rahatladığını hissederek yerinden kalktı, *patronuna* iyi çalışmalar diledikten sonra reverans yapıp arkasını döndü. Tek adım atabilmişti ki kendisine seslenildiğini duydu ve donup kaldı.

“Bunu unuttunuz.”

Para zarfı... Evelyn acele etmeden zarfı masanın ucundan aldı ve bu sırada son sözü etmesi gereken kendisiymiş gibi saçma bir hisse kapıldı.

“Leydi Alderhood çaydan sonra odasına çekileceğini söylemişti. Ben de bu sırada odamda olacağım... Yeniden görüşmek istemeniz durumunda...”

Lord Alderhood kâğıtlardan başını kaldırmaya tenezzül etmeden, “Birbirimizi anladığımıza göre bundan sonra sıklıkla görüşeceğimizi sanmıyorum,” diyerek sözünü bitirmesini engelledi.

Farkında olmadan tek kelime Evelyn’in dudaklarının arasından kaçırıldı. “Neden?”

“Çünkü gerekmediği sürece çalışanlarımla yüz yüze gelmem, Bayan Rosewell.”

Evelyn'in zarfı tutan parmakları büküldü. Tanrı biliyor ya tek isteği, elindeki ve gelecekte kazanacağı parayı onun yüzüne fırlatmak ve evine geri dönerek tüm bu saçmalıklardan kurtulmaktır. Fakat ne kadar zedelenirse zedelensin onu yerinde tutan yine gururuydu. Evelyn sakinleştirici tek bir soluk aldıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Kapının yakınlarında oyalananan Bayan Milbank'i başıyla selamladıktan sonra odasına gitme niyetinden vazgeçmeden önce merdivenleri, sonra da koridoru hızla geçti. Oda kapısını açtığı anda yüzüne vuran serin hava, ısınmış vücuduna güçlü bir dalga şeklinde çarparak gerilemesine neden oldu.

Artık kalbi bambaşka hislerle deli gibi çarpıyordu. Geri dönüp birisini bulmaktan, kendini evin dışına atmaya kadar bir sürü düşüncenin neticesinde cesaretini toplama gücünü kendinde buldu ve içeriye doğru çekingen bir tavırla ilk adımını attı.

Görünürde tuhaflık yoktu. Pencereler sıkıca kapalı, perdeler aralık ve içerisi yeterince aydınlıktı. Evelyn bakmadan da şöminenin söndüğünü biliyordu. Fakat ortalarda dün gece gibi tanımlayamadığı varlığa dair işaret görünmüyor ya da hissedilmiyordu.

Islak ayak izlerinin ilkini fark ettiğinde üçüncü adımını yeni atmıştı. Çıplak, ıslak ayakları olan biri tarafından atılmış adımlar odanın ortasına kadar gidiyor, sonra yok oluyordu. Küçük ayaklı bir kadın ya da ortalama boyutlarda bir çocuk odaya girmiş ama... geri dönmemişti. Dönüşü olmayan toplam dört adım...

Evelyn şüphesiz, tavan da dahil odanın her yerini gözden geçirdikten sonra gündüzün kısmi aydınlığına güvenerek odanın içerisine doğru ilerledi. Ardındaki kapı her ihtimale karşı hâlâ açıktı. Kırılmaya başlayan soğukluk odada

yaşanan her neyse sona erdiğini gösteriyor olabilir. Ya da fazla iyimserlik ediyordu. İyimserlik etmediğine, güvende olduğuna kendini inandırmaya başlamıştı ki sönmüş şömine-nin üzerindeki tüyü gördü.

İmkânsız derecede siyah, parlak kuzgun tüyü...

O an yaşadıkları başkasının tecrübesi olsaydı, ona akli varsa odayı derhal terk etmesini ve o tuhaf evi geride bırakmasını tembihlerdi. Fakat kendi yaptığı, elini uzatıp tüye dokunmak oldu. Alt tarafı bir tüy olduğunu tekrar ederek taşın üzerinde zararsızca duran tüyü parmaklarının ucuyla okşadı.

Uzun soluklu tuhaf bir şakaya maruz kalmış olma ihtimalinin, cisimsiz varlıkların takıntısı hâline gelmek kadar rahatsız edici olduğunu fark etti Düşünceler arka arkaya gelince odada kalmak huzursuzluğunu son raddeye getirdi ve Evelyn bir kez daha etrafı tarayıp aceleyle dışarı çıktı. Niyeti evi en iyi tanıdığını düşündüğü kişi olan Bayan Milbank ile görüşmekti. Onu en son Lord Alderhood'un çalışma odasının önünde gördüğü için düşünmeden o yöne gitti. Fakat kadın ortalarda görünmüyordu.

Öte yandan Evelyn de bir gece daha geçirmek istemediği odada olan her neyse, onunla tek başına yüzleşmek istemiyordu. Ne yapacağını ya da hangi yöne gideceğini kestiremeden yerinde sallanıp durdu ve nihayet kararını verdi. Lord Alderhood'un son sözleri kulaklarında çınladığı hâlde –hatta belki de bu yüzden– çalışma odasının kapısını tıkırdattı ve kısa bir beklemenin sonunda içeri girdi.

Eastbrook Kontu gelenin kim olduğuna bakmak yerine başını gömdüğü şeyle ilgili görünüyordu. Evelyn sertçe, “Lordum,” diyerek dikkatini çekene kadar da başını kaldıracakmış gibi görünmedi. Evelyn'i görmeyi beklemiyor olmalıydı ki yüzünde beliren ilk anki şaşkınlığı perdelemekte bir miktar gecikti.

“Leydi Rosewell?”

Hangi şartlar altında olursa olsun onu her yeni görüşünde ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi hissetmemesi için bir tür alışma dönemi olması gerekiyordu. Evelyn ne söyleyeceğini unutarak adamın yüzüne bakarken odanın sıcaklığı kendi odasındaki eksikliği hatırlamasını sağladı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, lordum ama odamda...” Uygun açıklama için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu ama belki yüzündeki ifade, belki de odanın bahsini açılması Lord Alderhood’u ters giden şeyler olduğu konusunda harekete geçirdi ve adam ayağa kalktı.

“Sorun mu var?” Ne gariptir ki sorun olmasını bekleyen hâlinde rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Evelyn çekimser şekilde başını salladı. “Nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir şey demek daha doğru olur, lordum. Belki de Bayan Milbank ile görüşmem daha iyi olur...”

Adam doğruca kapıya yürümeye başlayınca Evelyn susmak zorunda hissetti ve dışarı çıkarken onu takip etti. Peşi sıra, uzun adımlara yetişmeye çalışırken bilinmez varlıklardan kaçtığından daha hızlı yol alıyorlardı. Odanın önüne geldiklerinde Evelyn nefes nefese kalmıştı.

Soğuk hava içeri ilk girdiği kadar yoğun olmamakla birlikte yine kendini hissettiriyordu. Evelyn, Lord Alderhood’un ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duydu ama ölümlü kulakları sesleri anlamlı kelimelere çeviremedi.

“Odanızın havalandırılmış olma ihtimali yüksek.”

Evelyn sinirinin köpük gibi kabardığını hissetti. “Haklısınız. Bu sayede de içeri kuzgunun teki girdi ve bana kendinden bir hatıra bırakmaya karar verdi.”

Galiba sihirli kelimeyi söylemişti. Lord Alderhood ondan tarafa öyle sert baktı ki kız geri adım atmamak için ayaklarını yere sıkıca bastı. “Kuzgun mu dediniz?”

“Evet... Tüyü şurada.”

Eastbrook Kontu iki adımda vardığı şöminenin üzerindeki tüyü alıp incelemeye başladı. Bir müddet inceledikten sonra da ilgisizce, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Islak ayak izleri, bıraktıkları yerde duruyor olsa da Evelyn onlara bakarken gerçeklik dışı duygunun giderek gücünü artırdığını hissediyordu. Olayları kasıtlı olarak küçümseyen Lord Alderhood’a göre ayak izleri odasını havalandırmaya gelen hizmetçinin özensiz çalışması olarak değerlendirilecekti şüphesiz. Evelyn, bunu söylemesine karşın onunla kavga etmeye hazırды.

Boğazını temizleyerek, “Bir de şu izler var,” dedi.

İşaret ettiği yere bakmakta olan kont, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonunda, “Tüm bunların ne olduğu hakkında fikriniz var mı Leydi Rosewell?” diye sordu.

“Bilmediğiniz için mi soruyorsunuz, yoksa bildiklerime karşın bana ne yapacağınıza karar vermeye mi çalışıyorsunuz, lordum?”

Çok nadir kendini gösteren keyifli pırıltı, uzaktaki meşale gibi saygıdeğer lordun yüzünde parlayıp titreşti.

“Size ne yapmamdan endişe ediyorsunuz, leydim?”

Tehlikeli bakışlarındaki çözümlemesi güç vaat, Evelyn’in nabzını biraz daha hızlandırdı. Çoğu konuda fikri olmakla birlikte, bahis konusu erkekler olduğunda Evelyn toyluğunu kabul ediyordu. Ancak karşısındaki adamın kelimelerinden daha fazlasını söyleyen güzel gözlerindeki değişimleri izlemek tecrübe edinmenin ötesindeydi. Bu, sanki kadın ve erkek olmak kadar ham, insanlığın başlangıcına dayanan bir bilinçti.

Soruya, süregelen atmosferin de izin verdiği şekilde cevap vermenin nelere mal olacağını kestiremediği için Evelyn gözlerini yerdeki izlere çevirip, “En olası seçenek,

profesyonellik konusunda beklentinizi karşılamadığıma karar verip emrinizdeki arabalardan biriyle beni evime yollamak olabilir,” dedi ve ekledi. “Siz de burada tuhaf şeyler olduğunun farkındasınız, lordum.”

“Bana teorinizi anlatmak ister misiniz?”

Şüpheyle adama baktı. “Aynı şey size de oluyor, değil mi?”

“Aslına bakarsanız hayır.” Kehribar gözleri, dürüstlüğü'nün aynası gibi berraktı. “Ayrıca size neler olduğu konusunu da netleştirmiş değiliz.”

Yalnız olduğunu idrak etmenin hayal kırıklığı Evelyn'in yüzüne yansdı. “Peki... Doğru, neler olduğunu anlayabilmiş değilim lordum. Mantığımın kabul ettiği sonuca varana dek gördüklerimi değerlendirmeye devam etmeliyim. Aksi hâlde kasabada Eastbrook Malikânesi hakkında hikâyeler anlatan diğerlerinden farkım kalmaz.”

Eastbrook Kontu iç geçirdi. “Hayaletlere inanır mısınız?”

“Beni ayıplayacağınızı bildiğim hâlde itiraf edeceğim. İçinde hayaletlerin geçtiği birkaç roman okumuştum. İyi vakit geçirdiğimi hatırlıyorum... Yani hayır, inanmıyorum.”

Ah, işte yine o küçük keyif pırıltısı...

“O hâlde evimden birinin sizinle kasıtlı olarak uğraştığı fikrindesiniz, öyle mi?”

“Evinizdeki hayaletler tarafından rahatsız edildiğime inanmamı ister gibi hâliniz var. Belki de kendi fikrinize destek olduğumu duymak istiyorsunuz. Lordum anlayamadığım şey, neden sürekli sorular sorduğunuz. Soru sorması gereken kişi ben değil miyim?” Bunu sorma nedeni kesinlikle ukalalık etmek istemesi değildi.

Lord Alderhood aralarındaki mesafeyi bir adım eksiltti. Yine de yeterince yakın değillerdi. Boğazının kurduğunu hisseden Evelyn ise bakışlarını önüne, göğsünün mütevazı çıkıntısına dikti.

“Soru sormayı bıraktığınız bir an olduğundan şüpheliyim, Leydi Rosewell.”

Evelyn soru sormayı ancak öldüğü gün bırakacaktı. Bunun işine mal olacak neticeleri olsa bile, içindekileri ruhsuz denilebilecek kibarlıkla dile getirdi. “Bu şeyi ister korku hikâyesi olarak, ister akıl hastası biri tarafından maruz kaldığım bir tür şaka olarak adlandırın... Her ne olursa olsun, bunu tam da burada, yani sizin evinizde yaşayan kişi benim. Soru sormaya benden daha çok kimsenin hakkı olduğunu düşünmüyorum. Tabii, benim dışımda anlatılacak hikâyesi olan başka biri yoksa.”

Öfkenin işaretleri Lord Alderhood’un yüzünü daha etkileyici hâle getirdi. “Geçen gece ve az önce burada her ne olduysa...”

Evelyn dişlerini sıkarak fısıldadı. “Biliyorum, kimseye tek kelime etmeyeceğim. Ama siz de şunu bilin...”

Tam o sırada kulağına gelen berrak, kadınsı kıkırtı hem sözlerini unutmasına hem de geçici özgüveninin parçalanmasına neden oldu. Evelyn, daha önce duymadığını düşündüğü fakat bir şekilde tanıdık gelen ses üzerine irkilip arkasına baktı. Hiçbir şey göremeyince gözleri, tedbirli olmaya mecbur orman mahluklarının gibi korkuyla odanın her yerinde gezindi. “Siz de duydunuz mu?”

“Neyi?”

Elini adamın göğsüne koyduğunun farkında değildi. Burnuna dolan ve kesinlikle daha önce de hissettiği çiçek kokusu üzerine parmakları bükülüp sıvrıldı.

“İyi misiniz?”

Evelyn kocaman olmuş gözlerini adamın yüzüne doğru kaldırdı. Aklını kaçırmadığını biliyordu ve bunu onun da bilmesini istiyordu. Fakat içinde bulunduğunu düşündüğü olağanüstü durum yüzünden kendini ifade edecek kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

Kontun şöminenin üzerine geri bıraktığı kuzgun tüyü, görünür bir etki olmaksızın akça ağaç tohumu gibi döne döne yere düşmek için işte tam o anı seçti. İkisi aynı anda yere düşen tüye, ardından acele etmeden birbirlerine baktılar. Anlam vermeye korktuğu her şey Evelyn'in gözlerindediydi. Adam ise daha temkinli fakat huzursuzdu.

"Burada çok tuhaf şeyler oluyor," diye fısıldadı Evelyn. Karşılık olarak durumu geçiştirmeye yönelik bir şeyler duymaya kendini hazırlamıştı. Fakat odayı inceleyen Lord Alderhood tek kelime etmeyerek Evelyn'i kendi düşüncelerine biraz daha sarılmaya itti. Böylece ne kadar yakın olduklarının da farkına varabilmişti.

Elini adamın göğsünden çekip gerilediği sırada kontun gergin sesi bir kez daha irkilmesine neden oldu.

"Sizin için yeni oda hazırlatılmasını isteyeceğim. Bacayı ve şömineyi kontrol ettirmek gerekebilir."

İtiraz etmek aptallık olurdu. Evelyn boğazını temizledi fakat konuşmak yerine başını olumlu anlamda salladı. Dikkati yerdeki tüyü alıp inceleyen ev sahibinin üzerindeydi.

"Olağanüstü bir şey görmeyi mi bekliyorsunuz? Belki de sadece rüzgârdı."

"Yüksek ihtimalle öyle. Evin bakımı hâlâ devam ediyor. Peki, sizce diğer seçenek nedir?"

"Sesi gerçekten duymadınız mı?"

Lord Alderhood'un gözlerinde öyle ciddi ifade vardı ki Evelyn ne söylerse söylesin onu şaşırtamayacağını düşündü.

"Herhangi bir ses duymadım, leydim."

Evelyn neden bahsettiği hakkında şüpheye yer bırakmayan ciddiyetle, "Bir kadının güldüğünü duydum," dedi ve kollarıyla kendini sarma isteğine engel olarak, "Ve bana hâlâ gülüyormuş gibi geliyor," diye ekledi. Kokudan bahsetmek daha tuhaf görünmesine neden olacağından sadece

ne tepki vereceğini görmek için adamın yüzüne bakmaya devam etti.

“Bir kadın? Öylesine bir kadın mı yoksa... tanıdığınız biri mi?”

Hem söylediğinin tuhaflığı hem de kendini serserem biri gibi hissettiren bu nazik yergi barındıran ses tonu karşısında Evelyn utandığını hisetti. Fakat onu suçlayamayacağını farkındaydı.

“Bilmiyorum,” dedi ters ters.

Öte yandan beyni, mantıklı açıklamalar için kolları sıvamıştı bile. Duvar süslemesinde kullanılan işlemeli panellerin boşlukları arasında oluşan hava akımı yüzünden Rosewell Malikânesi’nde rüzgârın şarkı söylediği bazı geceleri hatırladı. Eastbrook’un tarihi yapısı da içeride ürpertici şeylerin olduğu dedikodularını güçlendiren bir dolu yanılısamaya izin veriyor olabilirdi. Panellerin kapattığı uzun ve dar koridorlar sadece sesleri değil, kokuları da odadan odaya gezdiriyor olabilirdi ki Evelyn bu fikre sarılmaya dünden razıydı.

“Yeni odanızın hızlıca hazırlanmasını söyleyeceğim. Sizden işinizin başına dönmenizi bekliyorum. Leydi Alderhood’un ve misafirlerimin huzursuzlanmasına neden olacak hiçbir tuhaflık yaşanmamalı.”

Gerçeklik, Evelyn’in ensesine tokat gibi çarptı. Başını sallayıp kelimelerindeki itaate ters düşen azımsayan tavriy-la “Emredersiniz, lordum,” dedi. İçinden bir his, yakında işinden olacağını, bu yüzden kendinden başka hiç kimseyi suçlayamayacağını söylüyordu.

Lord Alderhood, kuzgun tüyünü cepine koyup kapının yolunu işaret ederek artık burada işlerinin bittiğini açıkça gösterdikten sonra birlikte dışarı çıktılar. O esnada koridordaki ışıkları güçlendirmekle meşgul olan Loisa, birlikte odadan çıktıklarını görünce duygularını gizlemeyi unutup önce şaşkınlık, sonra da kurnazlıkla ikisine baktı. Efendisinin

otoriter sesiyle kendine gelene kadar da uygunsuz düşünceler, yüzünden eksik olmadı.

“Bayan Milbank’e aşağıya, odama gelmesini söyleyin derhal.”

“Tabii... Tabii lordum, emredersiniz.” Kızın sesi sırtını dönüp giden adamın arkasında asılı kalıp yok oldu. Evelyn ise artık söylenecek bir şey kalmadığı için Loisa’nın yanında kalmaya, en azından evin lorduyla yollarının kesişme ihtimali kalmayana kadar beklemeye karar verdi.

“Yine bir şey mi oldu, leydim?”

“Önemli bir şey değil.”

Loisa hafiften sırttı. “Dün bir bugün iki... Sizi yine odada görünce sandım ki tuhaf şeyler oluyor. Yani...”

Evelyn ona öyle soğukça baktı ki önce genç kız yüzü kızardı, sonra gözlerini kaçırıp ellerine bakmaya başladı.

“Leydi Alderhood müsait mi?”

“Evet leydim, bahçeye çıkacağını biliyorum. Yağmur din-di ya, biraz değişiklik olsun demiştir herhâlde.”

“Teşekkür ederim. Ben seni daha fazla tutmayayım.”

Herkesin kendine verilen emirleri yerine getirdiği bu dü-zende Evelyn de üzerine düşeni yapmak için Leydi Alderho-od’u bulmaya aşağıya indi. Cebindeki zarf ve daha sonra alacağı zarflar için dişini sıkmaktan başka çaresi yoktu.

Beşinci Bölüm

Kâhyasının duvar gibi yüzüne bakmak Cameron'a geçmiş hatırlatıyordu. Çocukluk yıllarında onun, gündüzleri kâhyalık yaparak geceleri karanlık koridorlarda gezinen hayalet kimliğini sakladığını düşünürdü. Sanki o da bu düşüncesini güçlendirmekten zevk alırdı. Tabii, durağan yüzünde zevk aldığına dair herhangi bir işaret görmek mümkün olmazdı. Bayan Milbank'in emri altındaki olsun ya da olmasın, herkesi etki ve baskısı altına almak gibi yeteneği vardı. Babasının bile bu güruha dahil olduğunu biliyordu.

Etrafını saran bunca tuhaflık varken Cameron'ın belki de onu göndermesi gerekiyordu. Aslında bunu çoktan yapmış olmalıydı ama kadının ketum varlığı, sandığın kilidinin açılması hâlinde neler öğreneceğine dair vaat gibiydi. Çocukluk korkusu olan bu kadın artık sadece bir araçtı.

“Leydi Rosewell'in odasında olanlar hakkında bilginiz var mı?”

Kadın gözlerini kırpmadan, “Olanları duydum, lordum,” dedi. “Bu sabah ilk iş odanın kontrol edilmesini sağladım. Şimdilik her şey yolunda gibi görünüyor. Baca için de birazdan birileri gelecek.”

“Demek her şey yolunda.” Cameron bezgin bir nefes aldı. “Gece olanlardan bahsetmiyorum. Kısa süre önce odası ziyaret edilmiş. Herhangi bir şey biliyor musunuz, Bayan Milbank?”

Kâhyanın şaşkınlığının tek belirtisi kaşlarının arasında beliren çizgiydi. Fakat sonra o da yok oldu. “Hemen konuyla ilgileneceğim, lordum.”

Cameron her zaman çözüm taraftarı biri olmuştu. Başka zaman olsa takdir edeceği bu tavır, şu anda sadece öfkelenmesine neden oluyordu.

“On beş dakika içinde çalışan herkesin sorgulanmaya hazır duruma gelmesini istiyorum.”

“Nasıl isterseniz, lordum. İşim biter bitmez öğrendiklerimi sizinle paylaşacağım.”

“Hayır, Bayan Milbank. Bu konuyla bizzat ilgilenmeyi tercih ederim. Herkesi uşak Norman’ın odasında toplayın lütfen. Şimdi gidebilirsiniz.”

Bayan Milbank’i iyi bir kâhya yapan özelliklerinden biri, söylenenleri tereddütsüz kabullenir görünmesi ve sorgulamamasıydı. Öte yandan bu özelliği tuhaf görünmesine de neden oluyordu. Kadın, “Emredersiniz efendim,” diyerek dışarı çıkarken Cameron bir süre düşündü ve sonra düşünceleri kafasını kurcalayan diğer kadına yöneldi.

Görünen ve kabul edilen nitelikleri aksini söylese de Evelyn Rosewell’i evlilik peşinde olan yaşı geçkin bir kız olarak düşünmek kolay değildi. Kadınların gizemli varlıklar oldukları iddia edilse de tahmin edilebilir oldukları konuların başında, avantajlı bir evlilik ve bu evliliğin getirilerine olan düşkünlükleri gelirdi. Fakat annesi evlilik konusunu açtığında ne kadar utandığı ve ısrarla bu konudan kaçındığını düşünülünce Cameron onun en önemli derdinin geçinmek olduğunu tahmin ediyordu. Elbette, her an geçinmenin en kestirme yolunun iyi bir evlilik olduğuna karar verebilirdi.

Şüphesiz ki kadınların gerçek niyetlerini saklama becerileri, erkeklerin doğrudan niyet gösterileri kadar zavallı olamayacak ölçüde profesyonelceydi.

Öte yandan Cameron onu dikkate değer bulmuyordu. Bunu kabullenmeye hazırdı. Fakat ne zaman düşünceleriyle baş başa kalsa, kadın kafasını kurcalayan asıl mesele hâline geliyordu. Sebebini anlamak güç değildi, zira Cameron birilerinin bizzat onunla ilgilendiğini biliyordu.

İçeriden birisi Leydi Rosewell'i korkutmaya çalışıyorsa bunun akla getirdiği ilk soru şuydu: Leydi Edenriver ve kızı... hatta saygıdeğer annesi değil de neden o? Sonrasında ise cevaplanması gereken milyonlarca soru sıraya giriyordu. Belki de korkutmaya değil de onun dikkâtini çekmeye çalışıyorlardı. Kuzgun tüyünün bir anlamı olmalıydı ama ne kadar düşünürse düşünsün Cameron çözüme, ancak rüyalarındaki kadar yaklaşabilmekle yetinmek zorunda kalıyordu. Rüyalarından kimseye bahsetmemiştii. Eğer bu bir tesadüf değilse gerçek ve rüya arasında ilişki kurmasını sağlayan şeyi akli sınırlar içinde açıklamanın yolu yoktu. Diğer taraftan Cameron, peri saçmalıklarına değil de bilime ve gerçekliğe inanma eğilimindeydi.

Düşüncesiyle dalga geçmek ister gibi dünyevi olmayan bir ses beyninin içinde çığlık attı. Aşına olduğu sesin daha önceki seferlerde olduğu gibi huzursuz düşüncelerini açığa çıkartmasını bekledi ama yeni misafiriyle meşgul olmaya meyilli aklı bunu pek önemsemedi.

Kadın emir almak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Devasa kalesini çekip çevirmek için dünyaya gelmiş derebeyi hanımı edasıyla etrafındaki herkese yukarıdan bakarken emir almayı muhtemelen varlığına yapılmış hakaret olarak görüyordu. Ona boyun eğdirmenin ne denli güç ve bir o kadar keyifli olabileceğine dair fikirleri varsa da Cameron onu dikkate değer bulmadığı düşüncesinde netti. En azından bu hayatında...

Leydi Rosewell hakkında düşünmenin en mantıklı şekli, odasında olanları çözümlmeye çalışmaktı. İlk seferki olay, hayal olmaya yatkın koşullar altında gerçekleştiği için Cameron bunu uykunun etkisindeki bir kadının abartısı ya da yanlış anlaması olarak değerlendirmeye hazırdı. Öyle olmadığını bilse dahi... Ancak bugün kendi gözüyle şahit olduklarını ve hislerini görmezden gelemezdi. Kadının korkusu ve kuralları hiçe sayarak ona sokulması Cameron'ın aklından çıkmıyordu. Evelyn Rosewell gibi birinin olağanüstü olmayan koşullarda göstermeyeceği bu tepki, Cameron'ın zihnini belki de gözüyle gördüğü diğer şeylerden daha fazla kurcalıyordu.

Cameron çalışanlarla konuşmak üzere hizmetçi katına doğru harekete geçtiğinde kendini daha somut çözümlere ulaştıracak bir şeyler bulmayı umut ediyordu. Uşağın kapısı açık odasına girmek üzereyken Bayan Milbank koridorun karanlık derinliklerinden alelacele çıktı. Koşturmuş olmalıydı ki nefes nefeseydi.

“Lordum, ben de size haber vermeye geliyordum.”

“İçeri geçebilirsiniz, Bayan Milbank.”

Kadın ellerini önünde kenetleyip odaya girdi. Sıraya girmiş on iki çalışanın karşısında yerini aldıktan sonra, “Lordumuz ne sorarsa bildiğiniz hâliyle cevap vermenizi istiyorum,” dedi ve itaatkâr tavırla biraz kenara çekildi.

Cameron sorularını sormaya başlamadan önce küçük odanın en aydınlık köşesine istiflenmiş boy boy kafeslerdeki kuşları dikkatle inceledi. Şaşırtıcı olmamakla birlikte, içlerinde kuzgun yoktu. Ancak Norman'ın kuzgunlar hakkında bir şeyler söyleyebileceğine de şüphe yoktu.

“Herkes burada mı?”

Bayan Milbank, “Kızlardan biri sabah izin aldı, lordum,” dedi. “Bir de özel uşağınız burada değil.”

Cameron biri on geçeyi gösteren saate baktı. “Bahsettiğiniz kız tam olarak ne zaman izin aldı?”

“İki saat kadar önce.”

Hizmetçi kızlardan cin bakışlı olanı, “İyi de ben Lisa’yı görelim yarım saat bile olmamıştır,” diye atıldı.

“Öyle mi?” dedi Bayan Milbank. “Demek ki çok acelesi yokmuş.” Kız başını önüne eğene kadar da yüzüne bakmaya devam etti.

Cameron bu bilginin olası sonuçlarını bir müddet düşündükten sonra orada bulunma gerekçesine odaklanmaya karar verdi. Fakat zihnini tüm ihtimallere açık tutuyordu. “Dün gece ve bugün içinde olağanüstü bir durumla karşılaştınız mı?”

Makul sessizlik boyunca Cameron sabırla bekledi. Böylece Bayan Milbank’e duyulan korku kaynaklı sadakatin boyutları hakkında fikir sahibi olabilirdi. Neticede görebildiği, kâhyanın bildiklerinizi anlatın beyanının aksine herkesi bası altında tuttuğuydu.

Sonunda konuşmaya karar veren kişi, Evelyn Rosewell’in odasında kalan kızdı. “Lordum dün gece ben ve uşak Stuart sizin emrinizle leydinin odasına girene kadar ne olduğunu bilmiyorduk. Bana sorarsanız sorun bacadadır. Ateş de söndüğüne göre başka ne olacak ki? Dışarısı buz gibi, kar yağmak üzere... Evde taştan yapılmayan bir biz varız ve...” Sözlere üzerine yanındaki iki kız da kıkırdayınca Bayan Milbank boğazını temizleyerek uyarıda bulundu.

“Özür dilerim, lordum... Ateş yanınca her şey normale döndü, lordum. Bugün olanlar hakkında bilgim yok, lordum. Ben leydinin odasına girdiğimde odanın hafif soğuk olması dışında yanlış bir şeyler dikkatimi çekmedi lordum.”

Genç uşak Stuart, “Sadece ateş sönmüştü, lordum,” diyerek diğerini destekledi. “Şömineyi yeniden yakınca ben de sorun kalmadı diye düşündüm.”

Mutfakta çalışanlar da dahil herkes endişeli görünerek benzer fikirlerini dile getirdi. Cameron zaten bunun olmasını bekliyordu. Ancak sesiz uşağı Norman, endişeliden ziyade temkinli görünüyor ve Bayan Milbank'i hatırlatan maksatlı sessizliğiyle ateşi yanan küçük şömineye bakıyordu.

“Sen Norman? Bu evde her şeyden haberinin olması gerekir.”

Norman fazla kullanılmamaktan çatallaşan sesini birkaç kez kontrol ettikten sonra, “Lordum,” diyerek söze başladı. “Leydi, Eastbrook’a gelmeden önce Bayan Milbank’in isteğiyle odasının rutin kontrolünü yaptım. O zaman dikkatimi çeken bir şey olmadı ama yanıldığımı görüyorum... Lütfen özürlerimi kabul edin efendim. Daha özenli olmalıydım.”

Cameron, “Doğru şekilde çalışmayan şöminelerin ne büyük sorunlar çıkartabileceğini düşünemiyorum bile,” derken sesi alaycıydı. “Bugün Leydi Rosewell’in odasını kim temizledi?”

Az önce konuşan kız elini kaldırdı. “Bendim lordum. Sabah hanımefendi, Leydi Alderhood’un yanına indiğinde ben de işimi yaptım.” Kaşları ağlayacakmış gibi çatıldı. “Bilmeden hatam mı oldu?”

Cameron bir müddet yüzünü inceledikten sonra kızın eski ayakkabılar içindeki korkunç derecede iri ayaklarına baktı. Kuzgun tüyünü gördüğü an ıslak ayak izlerine ilgisini kaybetmiş olabilirdi ama o yersiz izler, içindeki kötü his tohumlarının yenilerini filizlendirmişti. Aslında aklına yatmayan ama anlaşılmayı talep eden o kadar şey vardı ki Cameron kendini tuhaf bir masalın içine düşmüş gibi hissediyordu.

“Kuşlarla aran iyi görünüyor, Norman,” dedi bir anda.

“Ö-öyle lordum.”

Kuş kafeslerine yaklaştı. “Çoğunluğu tropikal kuşlar.. Birkaç tane saka ve ispinoz var. Tuzak mı kuruyorsun?”

“Evet lordum ama onlara asla zarar vermem. Kuşlar benim dostumdur.”

“Peki diğerleri?”

Norman gözlerini kaçırdı ve isteksizce, “Sıcak ülkelerden olanları ise bir dostum temin ediyor,” dedi.

Neyse ki Cameron onun yasadışı faaliyetleriyle ilgilenmiyordu. “Tüm kuşların buradakiler mi?”

Yaşlı adam başını olumlu anlamda salladı.

“Kuzgun beslediğin oldu mu, Norman?”

“Kuzgun mu? Besleyenler olduğunu duydum ama ben kuzgunları kafeslemeyi hiç düşünmem.”

Kontun açıklama bekler ifadesi üzerine, “Ben İrlandalıyım, batıl inançlarım var, lordum,” dedi. “Onlara saygı duyuyorum. Kuzgunlar sadece kuş değildir, bizim anlayışımızın ötesinde varlıklardır.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Uşak, Bayan Milbank’e gizlenmeye çalışılmış bir bakış attı, sonra gözlerini yere dikerek bir süre sessiz kaldı. “Onlar yükleri olan hayvanlar. Gitmeleri gereken yerler ve yapılması gereken işleri var. Onlara engel olmanın sorumluluğunu almak istemem.”

Bayan Milbank alçak sesle homurdanınca Cameron ondan tarafa döndü. Kadının taş gibi ifadesiyle boş duvara baktığını gören biri, günlerdir o şekilde dikildiğini düşünebilirdi.

“Demek öyle... Boş odalardaki bacalardan birinde kuzgun yuvası olma ihtimali sence nedir, Norman?”

“Her zaman mümkün, efendim. Ama kuzgunlar genellikle çam ormanlarını tercih ederler ki Eastbrook’ta yeterince yuva yapacak yer var. Yine de emin olmak için kontrol ettirmek lazım.”

Cameron daha spesifik sorular için cebindeki tüyü çıkarmaya karar verdi. Ne var ki tüyü eline almasıyla birlikte

kuşların hepsi kendilerini kafeslerinin içinde oradan oraya fırlatmaya ve çıldırmış gibi ötmeye başladılar. Acı çığlıkları andıran sesleri öyle kuvvetli ve tesir ediciydi ki genç hizmetçilerden ikisi kulaklarını tıkarken biri basbayağı ağlamaya başladı.

Cameron'ın bu çılgınlığın arkasında elindeki siyah tüyün olduğuna inanmak istememesi için rasyonel nedenleri vardı. Fakat çıldıran sadece kuşlar değildi. Odanın atmosferine tarifsiz, soğuk bir ağırlık çökmüştü. Öte yandan Bayan Milbank ne yaptığını ya da neler olduğunu biliyor görünüyordu. Kadın, Norman'ın tek kişilik yatağının üzerindeki örtüyü çekip kafeslerin üzerine gelişi güzel örttükten sonra Cameron'ın elindeki tüyü aldı ve sonucunu umursuyormuş görünmeden onu şöminenin içine attı.

Alevlerin üzerinde bir süre asılı durduktan sonra tüy küçük, kıvılcımlı patlamanın ardından eğilip bükülmeye, yavaşça yok olmaya başladı. Geride bıraktığı hafif mavimsi duman, kömür isinin arasında ince dalgalar bırakarak yükselirken Cameron'ın burnunu tarif edemeyeceği yoğunlukta kekremsi bir koku doldurdu. Hemen ardından gelen sıcak dalgayla birlikte oda, ağır ağır eski sıcaklığına dönmeye başladı.

Çığlıklar durmuştu, ağlayan kız artık sadece hafifçe sızlanıyordu. Ateş olağan seyrinde aheste aheste yanarken saat kendinden beklenildiği gibi tıkırdıyordu. Cameron, belli bir zaman içinde donmuş gibi görünen odada gözlerini gezdirdi.

Lanet olsun, burada neler oluyordu?

“Öf, bu koku da ne!”

Yakınan kişi Cameron'ın umurunda değildi. Bayan Milbank'in suç işlemiş hâlde köşeye çekilişi de öyle. İşin gerçeği sorularına karşılık gelen cevaplar dışında umursadığı hiçbir şey yoktu. Gelgelelim kadın da kendinden beklenenin farkındaydı ve o sırada dile gelmeye karar verdi.

“Büyü bu, lordum.”

Cameron nedense gülmek istedi. “Büyü demek. Büyülerden anladığınızı bilmiyordum.”

Bayan Milbank yan gözle Cameron’ı gözledi ve yeniden önüne baktı. “Büyüler ve efsaneler hakkında biraz bilgim var. Lisa’nın odasını kontrol edeceğim, belki bir şeyler çıkar.”

“Yani bunun, sabah aniden izin alan kızın başının altından çıktığını düşünüyorsunuz.”

“Emin değilim. Herkesin odasını aramakta fayda var, lordum.”

Odadaki yapay sakinlik, panik havasıyla yerini hareketliliğe bıraktı. Diğer taraftan Cameron Bayan Milbank’in tek sözüne bile inanmıyordu. Kadın, daha önce varlığını göstermediği yüzünü göstererek kendini ele vermeseydi bile yaydığı gergin titreşimler yüzünden tüm dikkati üzerine çekiyordu.

“Siz birinin Leydi Rosewell’e büyü yaparak eline ne geçireceğini düşünüyorsunuz? Amaç onu evden kaçırmak mı, yoksa bir tür uyarı mı? Bana şu Lisa isimli kızın ne zamandan beri bizimle çalıştığını söyler misiniz?”

“Amacının ne olduğunu bilemiyorum. Lisa, Eastbrook’ta bir haftadır çalışıyor... Daha doğrusu çalışıyordu.”

Cameron, “Bana odasını gösterin,” dedi ve kapıya doğru yürüdü. Bu işi çözmek için Eastbrook’u bodrum mahsenlerine kadar aramak gerekirse onu da yapacak ve her şey sona erdiğinde de babasının ölümüyle sona eren huzurla uyuduğu gecelere geri dönecekti.



Yeni odasını tanımlamak gerekirse Evelyn’in aklına gelen ilk sıfat herhâlde “zengin” olurdu. Oda kesinlikle daha büyük, daha aydınlık ve daha sıcaktı. Perdeler, nevresimler, pastel renkli duvar kaplaması ve mobilyaların tamamı ya yeni satın

alınmış ya da elden geçirilmiş görünüyordu. Doğrusu bu bile diğer odadaki küf kokusundan sonra hoş değişiklikti. Keçke şu anki kısmi güveni ilerleyen saatlerde de hissedebileceğinin garantisi olsaydı. Ya da yanında biri olmadan uyuyacak kadar gevşeyebilmesinin yolu...

Eski odasının iki kat üstünde konumlanan odanın Leydi Edeneriver ve kızının odalarıyla aynı katta olduğunu tahmin ediyordu. Aralarında duvar olduğu sürece bu yakınlığa katlanılabileceğini sanıyordu. Ancak akşam yemeğinde bir araya gelme zorunlulukları konusunda aynı derece iyimser değildi.

Akşam yemeği için seçtiği giysi, siyah ince şeritleri olan koyu mavi fitilli kadifeden bir elbiseydi. Kadifelerin iyi yanı kışın soğuktan korumakken aynı ölçüde kötü yanı da başarısız bir terzinin elinde korkunç sonuçlarının olabileceğiydi. Neyse ki Evelyn'in elbisesinin kumaşı, ayak bileklerinin etrafında çember kalıp oluşturmayacak kadar ince ve yumuşaktı. Daha da iyisi elbiseyi bizzat kendisi dikmişti. Buna karşın Evelyn bugüne kadar gayet uygun ve şık bulduğu elbisenin bu akşam gözüne eksik görünmesini sığ birine dönüşüyor olabileceği endişesiyle biraz can sıkıcı bulmuştu. Açık konuşmak gerekirse Leydi Elizabeth'in yanında ne giyerse giysin yeterince güzel görünemeyeceğinin farkındaydı. Duruma bu yönden baktığında kendini daha iyi hissettiğini fark edip son kontrollerini yaparak dışarı çıktı. Fakat tek adım atmadan Bayan Milbank engeliyle burun buruna geldi.

Genelde ürkek birisi değildi ama Eastbrook'a adım attığından beri yaşadıkları ve kâhyanın tuhaf varlığı yüzünden olsa gerek elini göğsüne koyup hafifçe sıçradı.

“Bayan Milbank?”

“Kusura bakmayın lütfen. Akşam yemeğini haber vermek için gelmiştim.”

Evelyn istemsizce kaşlarını çattı. “Teşekkür ederim, ben de aşağı inmek üzereydim.” Çok geçmeden gülümsemeyi

akıl edip yanından geçmeye karar verdi ama kadın, "Leydim" diyerek dikkatini çekti. "Bugün olanlar için özrümü kabul edin lütfen."

"Sizi suçlamıyorum."

Kâhya da bir gram bile suçlu görünmeden konuşmaya devam etti. "Geleceğiniz uzun zaman önce belli oldu. Sizi daha iyi ağırlamalıydık."

Evelyn parmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Yeni odam gayet rahat, sanırım daha iyi ağırlanamazdım." Akşam yemeğini kaçırmayı gerçekten istemiyordu.

"Bunu söylediğim için beni affedin ama... Eğer yine benzer bir sorunla karşılaşırsanız Lord Alderhood'a değil de bana gelerseniz daha iyi olur."

Evelyn hafifçe başını kaldırdı. Nazik ifadesinin yerini büsbütün dikkat ve şüphe kaplamıştı. "Lord Alderhood'a gitmemin sizin için sakıncası mı var?"

Karşısındakinin geri adım atacağına kendini hazırlamıştı ama bunun yerine Bayan Milbank meydan okudu. "Lordumun ilgileneceği daha önemli şeyler var. Eastbrook'un kâhyası benim, sorununuz varsa çözmek benim işim."

"İstemeden başınıza iş açmış olabilir miyim, Bayan Milbank? Eğer öyleyse üzgünüm ama önceliğim krizin çözülmesiydi. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Sizi anlıyorum. Bacaya yuva yapmış kuşlardan birinin tüyü ve sönmüş ateş gibi sıradan şeyler de olsa insanlar tuhaf bulunduğu konularda aşırı tepkiler verebiliyor."

Keyifli ruh hâline ne kadar uzak olursa olsun kadının sözleri Evelyn'i güldürdü. "Beni bir noktaya güdümleyeme çalıştığınızı görebiliyorum. Fakat bilmelisiniz ki başarılı olmanın aksine merakımı biraz daha arttırıyorsunuz."

"En baştan beri söylemek istediğim, leydim... Benzer durumlarla karşılaşmanız hâlinde..."

İfade şekli öyle durağan ve insancıl olmaktan o denli uzaktı ki şaşkına dönen Evelyn kadının sözünü kesti. “Benzer başka durumlarla karşılaşacağımın emin gibisiniz.”

Öte yandan Bayan Milbank sözü kesilmemiş gibi devam ediyordu. “Benzer durumla karşılaşmanız hâlinde ilk önce bana haber vermemenizin can sıkıcı sonuçları olabilir, leydim.”

“Az önce beni tehdit mi ettiniz?”

Kadın gerçek yüzünü gizlemeden önce birkaç saniye boyunca Evelyn’e düşmanca baktı. Hemen sonra hem zihnen hem de gerçek anlamda geri adım atarak, “Elbette, hayır, leydim,” diye mırıldandı. “Hadsizlik ettiysem affedin. Söylemek istediğim, olağanüstü şeyler karşısında buradaki herkes ten daha deneyimliyim. Sizi daha fazla tutmayayım, leydim.”

Evelyn daha fazlasını görmek, ondan biraz dahasını almak amacıyla kâhyanın ince, kemikli yüzüne uzun uzun baktı. Ancak kendi gözü seğirmeye başlayınca çabasının boşa olduğunu fark etti ve iyi akşamlar diledikten sonra yemeğe inmek üzere merdivenlere yöneldi.

Yemek odasına girerken birçok sebepten olabildiğince gergindi. Hazırlanırken kendi kendine sorduğu, Lord Alderhood’un yemeğe katılıp katılmayacağını sorusu, içeriye adım atmasıyla birlikte yanıt buldu. Kont, şöminenin önünde hevesli misafirleriyle sohbet ediyordu. Yüzünde Evelyn’in daha önce görmediği nazik ve çekici bir tebessüm vardı.

İçeri girdiğini fark eden kişi hiç de şaşırtıcı olmamakla birlikte Leydi Alderhood’dur. “Leydi Rosewell de geldi. Biz de yemeğe geçmek için sizi bekliyorduk.”

Bu kadın özellikle dikkat çekmek istemeyen birine kendini rahatsız hissettirmek konusunda tam bir dâhiydi. Üzerine dikilen bakışlardan başarıyla kaçınan Evelyn, geç kaldığı için özür diledikten sonra diğerleriyle birlikte masaya geçti ve sandalyesini çeken uşağa teşekkür edip yerine oturdu.

Yemek servisi sessizlik içinde yapıldı. Bundan önce çok daha kalabalık masalarda bulunmuş olmasına rağmen Evelyn için bu soğuk sessizlik anı, birçok açıdan ilk olma niteliğine sahipti. Çok geçmeden sebebinin bugünkü öğle yemeğine katılmayan Lord Alderhood olduğuna kanaat getirdi ve tüm ilgisini tadının çıkartılmasını hak eden çorbasına verdi. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın kendini Lord Alderhood'un olduğu tarafa bakmaktan alamıyordu.

Doğal olarak masa başındaki sandalyede oturan kont, sağ tarafındaki Leydi Edenriver ile sohbeet dalmış görünüyordu. Hanımefendi akşam yemeği için yeşil elbisesiyle uyumlu bir tülbent takmıştı. Öğlen saatlerinde tercih ettiği bej rengi olandan daha çok göze batan tülbente bu özelliği veren, renginden ziyade şekli ve sırtından aşığı dökölüş şekliydi. Annesinin hemen yanında yer alan Leydi Elizabeth ise ev sahibinin söylediklerini ağızına bakarak dinliyor ve gerçekten mutlu görünüyordu.

“Gerçek olamayacak kadar güzel, değil mi?”

Evelyn boş bulunarak, “Efendim,” dedi.

Yanı başında oturan Leydi Alderhood, “Leydi Elizabeth'ten bahsediyorum,” diye fısıldayarak açıkladı. “Sizce de öyle değil mi?”

“Gerçekten de öyle. Ama bunun iyi mi, kötü mü olduğuna karar veremiyorum.”

Leydi Alderhood kurnazca gözlerini kıstı. “Neden kötü olsun ki?”

“Güzelliği gözleri kamaştırmaya başlayınca söylediklerinin dikkate değer bulunacağının garantisi yok.”

“Bu açıdan bakıldığında güzelliğinin büyük faydası olduğunu kabul etmek gerekir. Zira küçük hanım anayasa kitabını ezbere okusa bile bana Byron şiirleri kadar bayık gelecektir.”

Evelyn başını eğerek gülüşünü saklamaya çalışsa da Leydi Edenriver'a dışında kaldığı sohbetle ilgilenmesi gerektiğini hatırlatmıştı.

“Leydim ben de kont hazretlerine bize gösterdikleri nezaket için bir kez daha teşekkür ediyordum. Yarın evin durumu hakkında haberleri alabilmemiz için bir adamını ayarlayacağını söyledi. Burada bulunmaktan ne kadar memnun olsak da evimizde olmayı tercih ederiz. Sizlere yük olmak beni ve kızımı derinden etkiliyor.”

Leydi Edenriver kur yapan güvercinler gibi boynunu sağa sola oynatınca Evelyn kadının minik gıdısına gözlerini dikip hafifçe iç geçirdi. Sohbetin dışında kaldığı için kendini şanslı hissetmeye fırsat bulamadan Leydi Elizabeth, “Elbisenizin rengine bayıldım, Leydi Evelyn,” diyerek şaşırmasına neden oldu.

Üzerinde ne olduğunu biliyor olsa da Evelyn kontrol etme ihtiyacı duydu. “Teşekkür ederim, ben de kumaşı severek tercih etmiştim.”

“Londra'daki hoş butiklerden birinde buna benzer rengi olan bir elbiseyi beğenmiştim ama annem uygun bulmadığı için isteğimi geri çevirmişti.”

Leydi Edenriver, “O zaman da dediğim gibi senin için uygun renk bu değildi, hayatım,” dedi. “Senin masumiyeti temsil eden pastel renklere ihtiyacın var. Üzerindeki elbise bu anlamda kusursuz diyebilirim.”

Mint yeşili elbisenin kusursuzluğu konusunda haklıydı ama Evelyn asıl meselenin masumiyeti hak etmeyen kendisi olduğunu hissediyordu. Kaldı ki kadın sözlerini pekiştirmeye karar vererek anlamayan kimsenin kalmamasını garantiledi.

“Belki evlenip biraz yaşını aldıktan sonra eşinin onayıyla, bu kadar olmasa da...” Göz hizasına getirdiği işaret ve başparmağı arasında küçük açıklık bıraktı. “...biraz daha canlı renkleri tercih edebilirsin güzel kızım.”

Maruz kaldığı her şeye kendi sınırları içinde tahammül etmek Evelyn'i hayatının çoğunluğunda işittiği üstü kapalı ya da aleni hakaretlere karşı korumuş sayılırdı. Kötü niyetli kadının sözleri ise kendini güçlü hissemekten en uzak olduğu şu zamanda -onun da şahit olduğu o anda- sonradan pişmanlık duyacağı bir şeyler söylemesine neden olabilirdi. Eğer Leydi Alderhood'un sinirle içini çektiği duymasaydı bunu yapacaktı da...

Gelgelelim Leydi Edenriver bir türlü hızını alamıyordu.

"Leydi Rosewell'in ten ve saç rengi parlak renkleri kaldıracak kadar koyu."

Ne? Evelyn sebebini bilmeden Lord Alderhood'a baktığında adamın da kendisini izlediğini gördü. İfadesini kesin olarak çözmek mümkün değildi ama keyifli görünmediği de kesindi. Fazlasıyla dikkat kesilmişti... Odanın loş ışığında kahverengi görünen gözleri, Evelyn'in yüzünde gizlenenleri çözmeye çalışır gibi pürdikkat onu izliyordu. Bununla birlikte başka bir şey, Evelyn'i yutkunmaya iten bir duygu, göğsünden karnına doğru inmeye başladı.

"Aman Tanrım, Leydi Rosewell'in ten rengi benzersiz. Biraz abartmıyor musunuz?"

Evelyn alnını masaya vurmak üzereydi. Aklına saçma konuşmayı sonlandıracak bir şey gelmediği gibi benzersiz nitelikteki teninin renk değiştirmeye başladığını hissediyordu.

Bu arada Leydi Edenriver kısmen terslendiği için hem bozulmuş hem de utanmıştı. Fakat sözlerini geri almakla uğraşmayacak kadar gururluydu. "Siz de farklı olduğu kabul ediyorsunuz, leydim. Yanlış bir şey söylediğimi düşünmüyorum."

Kontes, Leydi Elizabeth'e sevecen bir tebessüm ederek "Lütfen ama... Sadece kızınız kadar pembe değil," dedi. "Leydi Elizabeth tam bir İngiliz gülü, aslında İngiliz olamayacak kadar güzel... Leydi Rosewell ise..." Uygun sözcüğü

ararken bir süre düşündü ve "Onu tarif etmek için egzotik ülkelerden gelen sandıkları karıştırmak gerekir," diye sözlerini sonlandırdı.

"Kesinlikle kimseyi rencide etmeye çalışmıyorum, leydim ama kızımın kendi sosyal çevresindeki akranları ile kıyaslanmasını doğru buluyorum. Leydi Rosewell çok hoş bir hanımefendi ancak..." Bir anda kadının başı, çenesi tavana bakacak şekilde arkaya büküldü. İlk anda bunun Tanrı'dan gelen ibretlik bir ceza olduğu akıllara gelebilirdi. Kaldı ki bu tuhaf evde Tanrı'nın yüzünü daha somut şekillerde göstermesinin mümkün olduğunu düşünen Evelyn'in de aklına ilk gelen şey buydu. Fakat yanı başındaki Leydi Alderhood'un çılgınlığı durumun daha az dramatik olduğunu fark etmesini sağladı.

"Snowflake, seni terbiyesiz kedi!"

Hayatı boyunca bu kedi saldırısını beklermiş gibi görünen Leydi Edenriver, azimle savaşmaya başladı. Sandalyesinde yan dönerek tülbentinin sarkan kısmını tutup yukarı doğru çekti. Evelyn bir anlığına Snowflake'in olgunlaşmış üzüm salkımı gibi kumaşın ucunda sallandığını gördü. Fakat kedi sonra öyle bir çığlık attı ki Leydi Edenriver, tırmık yememek için kumaşı ve hâliyle kediyi bırakıp aşağıdan çalışmaya başladı. Oturduğu yerden tam olarak görünmese de Evelyn kadının Snowflake'i ayağıyla dürtüklediğini tahmin ediyordu.

Tüm bu debelenmenin sonunda, savaşı kaybeden Leydi Edenriver'in tülbenti milyonlarca firketeyi de beraberinde götürüp masanın altında bir yerlerde kayboldu. Her şey okadar hızlı gerçekleşmişti ki uşaklar da dahil, kimsenin elinden izlemek dışından bir şey gelmedi. Evelyn daha sonra duvak gibi uzayan kumaşın kayıp gittiğine şahit oldu ancak her şeyden sorumlu olan kediyi görmeyi başaramadı.

Leydi Edenriver öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Yüzündeki cinnet ifadesi ve tel tel yolunmuş saçlarıyla Medusa'nın en yakın dostu gibi görünüyordu. Muhtemelen kediyi ateşe

atacak kadar sınırlıydı fakat kontesin arkadaşlığını kaybetme riskine de girmek istemiyordu. Ellerini boynuna çabıyla saçlarına götürüp kabarıklığı yok etmeye çalışırken titrek sesle, "Sanırım odama çıksam iyi olur," dedi. "Elizabeth sen yemeğine devam et... İzninizle... Lordum..."

"Çok özür dilerim, Leydi Edenriver. Tülbentiniz arkadan sarktıysa Snowflake bunu bir davet olarak görmüş olmalı. Ama emin olun bu yüzden o yaramazı kesinlikle cezalandıracağım."

Leydi gururla çenesini kaldırdı. "Cezalandırması uygun olur, leydim. Neyse ki ben aileden biri sayılırım... Bu akşamlık izninizi istemek zorundayım, malum..."

Lord Alderhood nezaketen ayağa kalktı. Sakin, hatta ciddiye. Aslında ne düşündüğü belli olmuyordu ama Evelyn genel ifadesinin ardında gizlenen sıcak duyguyu tanıdığı fark etti. Belki de kadının başına gelenleri bir miktar komik buluyordu.

Odanın diğer tarafında, leydisi tarafından tülbenti geri almakla görevlendirilen uşak temkinli şekilde Snowflake'e yaklaşıyordu. Haksız da sayılmazdı. Kaldı ki kedi, genç uşak tülbenti yerden alırken aniden saldırarak neden temkinli olunması gerektiğini herkese gösterdi. Patilerinin havada görünmez olduğu birkaç saniyenin sonunda sakinleşip, yere düşen tülbenti uşağın önüne nazikçe itekledi ve sanki tüm kaosun sebebi kendisi değilmişçesine dalgın dalgın ateşi seyretmeye koyuldu. Nihayetinde zavallı uşak kumaştan kalkanları yerden aldığı anda elinin üzerinde de birkaç çizik vardı.

Biraz geride ayağını yere vurarak bekleyen Leydi Edenriver, tülbentini uşağın elinden çekip aldı ve homurdanarak dışarı çıktı. Sonraki uzun saniyeler boyunca şöminenin önündeki beyaz kedinin keyifli mırıltıları dışında odaya sessizlik hâkim oldu. Sessizliği bozansa annesinin yokluğunu doldurmayı kendine görev edinen Leydi Elizabeth'ti.

“Biraz dinlenmek anneme iyi gelecektir. Eminim keyfimin kaçmasını istemezdi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz, lordum?”

“Annenizi hepimizden iyi tanıyorsunuz. Yine de gönlünü almak için bir yol düşüneneğim. Küçük bir hediye belki de.”

“Ne kadar düşüncelisiniz. Eminim ne düşünürseniz bayılacaktır.”

Centilmen kont başını salladı.

Tatlı servislerine geçilmesiyle birlikte kimilerine göre tatsız sayılan olay geride kalmış sayılırdı. Evelyn farklı düşünceler içinde kendiyi baş başayken kedisi adına utanan kontes ise başka âlemdeydi. “Hak etmedi diyemem ama bu kadarı da fazlaydı sanki. Kadının saçları tutam tutam yolundu. Şu arsızın rahatlığına bakar mısınız? Sanki tüm dünyanın sahibi.”

Kedi şahsi minderinin üzerine otumuş huzurla ateşi seyretmeye devam ediyordu. Huysuz, baş belasının teki olsa da türünün en güzel örneklerinden biriydi. Evelyn onun rahatlığına imrendiğini düşünmeye başlamıştı ki kedi dürtülmüş gibi yerinden fırlayıp etrafına bakınmaya başladı. Sonra gözlerini duvardaki bir noktaya dikerek savunma pozisyonu alarak tısladı.

“Yine nesi var bu sersemin? Snowflake!”

Snowflake sahibesinin çileden çıkmış sesine odaklı değildi. Tüm dikkati ve yaradılışındaki tüm detaylardan okunan endişeli ilgisi, hiçbir özelliği olmaması gereken duvardaki noktadaydı.

Leydi Elizabeth, “Çok tuhaf davranıyor,” diye fısıldadı. “Nereye tısladığını anlayabildiniz mi? Böyle davranması beni ürkütüyor. Kedilerin hayaletleri görebildiğini söylerler. Tanrım, bunu aklımdan çıkaramazsam bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Kötüyü çağırmak böyle bir şey olsa gerekti. Evelyn bir anda havanın değiştiğini, soğuk dalganın yüzüne vurduğunu hissetti ve Lord Alderhood'un tarafına baktı.

Göz göze geldiler.

Evelyn, bu sefer tanıdık ürpertiye hissederken yalnız olmadığını biliyordu.

Altıncı Bölüm

Kısmen kötü geçen gecenin sabahında güneşin gülümsemesiyle uyanmanın komik ve teselli edici etkisi vardı doğrusu. Evelyn kendini her şeyin normal olabileceğine inandırabiliyordu böylece. Kabul etmeliydi ki Lord Alderhood'un emriyle yanında geceleleyen Loisa'nın varlığı yeni odasındaki ilk gecesini tahammül edilebilir ölçüde iyileştirmişti. Düşünmek istemiyordu. Mantıklı bir sonuca varmadığı sürece düşünmek sadece baş ağrısı ve hayal kırıklığına sebep oluyordu.

Kalkıp giyinmek ve kahvaltısını yapmak fazla zamanını almadı. Loisa kahvaltısını odasına getirme emrini kimden aldığından bahsetmediği gibi Evelyn de onu sorgulamayı düşünmedi. Bugün kendini uzun zaman önce yapmayı bıraktığı normal şeyleri yapmaya adayacaktı.

İşi gereği kendisine birkaç elbise alacak ve kitap satın alabileceği kitapçı arayacaktı. Aslında kitapçıdaki tüm kitapları almaya yetecek paraya sahipti. Zarfında yirmi beş pound vardı... Tam yirmi beş pound. Olağanüstü şeylerin yaşandığı tüm gün boyunca Evelyn ikramiye zarfını açmayı aklından çıkarmış, onu tıktığı küçük valizin içinde unutmuştu. Zarfın içindekileri saydığı anda yaşadığı küçük çaplı şok neticesinde

hem keyfi yerine gelmiş hem de aklını korku kurgulamak dışında şeylerle meşgul etme fırsatı bulmuştu. Nihayetinde işte burada, Lord Alderhood'dan talep ettiği arabayı bekler vaziyetteydi.

Antredeki pencereden dışarı gözlerken taş merdivende tıkrıdayan ayak seslerini duyarak o tarafa baktı.

“Leydi Rosewell! Beklediğim için kusura bakmayın lütfen.”

“Bekletmek mi?”

Leydi Alderhood kendi kendini affetmiş olacak ki önemli değil der gibi elini savurdu. “Alışverişe çıkmayacak mıyız? Londra'yı nasıl özlediğimi tahmin edemezsiniz. Yine de kasabaya inip bir iki şey alarak medeniyete olan özlemimi gidermeye çalışacağım. Hadi, bana eşlik edin lütfen.”

Evelyn mekanik sayılabilecek itaatle kendine uzatılan kola girdi ve o sırada arabanın hazır olduğunu haber veren uşağın açtığı kapıdan çıkarak taş avluda bekleyen arabaya bindiler.

“İyi butikler konusunda burnum mükemmel koku alır. Preston'da bile olsak iyi butik neredeymiş hemen tespit ederim.”

Taş yolda tıkrıdayarak ilerleyen arabanın içinde Evelyn başını salladı. Sonrası ise mutlu bir serçe gibi cıvıldaayan kontesin moda üzerine sohbetini dinleyerek geçti.

Kasaba meydanı, küçük kafeler, minik dükkânlar ve daha fazlasının saklandığı ara caddelerin yer aldığı büyük bir dörtgeni andırıyordu. Kontesin arabacıya gerekli talimatları vermesinin ardından arabadan inip bir süre etrafı incelediler ve hemen yola koyuldular. Aldatıcı güneş tepelerinde parlıyordu ama kışın geldiğini unutturmaya niyetli olmayan rüzgâr azimle esiyordu. Kontesin gelişini mutlu memnuniyetleriyle gösteren kaldırımdaki insan kalabalığının selamlarını alarak geçirdikleri uzun merasimlerden sonra

asıl arayışlarına başlama fırsatı bulmak için kendilerini bır saçağın altına gizlediler. Kartal gözleriyle uygun dükkânları tespit eden Leydi Alderhood'un önderliğinde girdikleri ilk butik Evelyn'in tüm beklentisini karşılar nitelikteydi. Kendine birkaç tane gündüz ve akşam elbisesiyle birlikte gerekli aksesuarları almayı planlıyordu. Askıdaki elbiseleri incelediği sırada hevesle, "Ah ne harika bir elbise, değil mi?" diyen Leydi Alderhood arkasında belirdi.

Kadın gül kurusu rengindeki elbiseyi bebeği gibi kucağında tutuyordu. Tafta ve tül yoğunluklu yapısı düşünüldüğünde en doğrusunu yapıyordu. Evelyn gülümseyerek, "Size çok yakışacak," dedi.

Leydi Alderhood şaşırılmış göründü. "Bana mı? Bunu kendim için istediğimi de nereden çıkardın? Sana ne kadar yakışacağını görür görmez anladım."

Evelyn sorun çıkartan biri gibi görünmek istemezdi ama bu noktada söylemeye mecburdu. "Uzun zamandır yeni elbise alma işini ihmal ediyordum. Bu yüzden temel ihtiyaçlarımı gidermekle yetineceğim, leydim. Çok naziksiz ama bu elbise benim için biraz gösterişli."

"Biraz gösterişli olmakta yanlış bir şey yok, hayatım. Ayrıca bu harika parça, akşam davetlerinde giymek için son derece uygun... Preston'da böylesini bulacağımı hiç düşünmezdim. Şimdi benim için bunu denemeni istiyorum."

"Leydim zevkiniz harika ama bunu giyebileceğimi hiç sanmıyorum. Rengi bana uygun mu onu bile kestiremiyorum."

Leydi Alderhood kaşlarını çattı. "Leydi Edenriver'in sözlerine mi takıldın yoksa? O kadın kıskanç budalanın teki. İnan bana kızını bile babasına benzediği için kıskanıyordur. Lord Edenriver gibi hoş bir adamın hangi akla hizmet evlenmek için onu seçtiğini anlamıyorum. Gerçi zamanında evliliğe mecbur kaldıklarına dair bir sürü dedikodu dönmüştü. Bir erkeği kendini o kadınla evliliğe mecbur bırakacak

yakınlığa iten şeyin alkol ya da bir tür delilik olduğuna eminim ki bu da Lord Edenriver'in düşünüldüğü kadar hoş biri olmayabileceği anlamına geliyor."

Evelyn sonucu ne olursa olsun somadan edemedi. "Hoşlanmadığınız hâlde neden kendisine katlanıyorsunuz?"

Kontes şaşırılmış göründü. "Katlanmak mı? Ona katlanmıyorum, sadece vakit geçiriyorum. Sanırım arkadaşlığı bana Londra'daki hareketli günlerimi ve eşsiz dostlarımı hatırlatıyor. Her neyse... Şimdi benim için elbiseyi dener misin?"

Evelyn giyinme bölümüne doğru itelendiğinde karşı çıkmadı. Leydi Alderhood'un çalışanlardan birine giyinmesi için yardım etmesi talimatını verdiğini işitti ve sonrasında hummalı bir çalışma başladı.

Bir buçuk saat sonra Evelyn hazırda dörder gündüz ve akşam elbisesini yanına almış, bir o kadarı da gerekli düzenlemeler yapıldıktan sonra Eastbrook'a gönderilmek üzere terzinin eline bırakılmıştı.

"Harika şeyler aldık."

"Leydim hatırlatırım ki siz pek bir şey almadınız."

"Leydi Edenriver'a tülbent ve şu süslü iğneyi aldım. Kadının arkamızdan cimrilik ettiğimizi söylemesini istemem." Kontes gülmeye başladı. "Snowflake'imi cezalandırmam gerekiyordu, değil mi?"

Evelyn de gülere gülere başını salladı.

"Hatırlat da eve dönünce onu yaramazlık yapmaması konusunda uyarayım. Bakmak istediğin başka bir yer var mı?"

"Aslında birkaç kitap almak istiyordum ama sonra da halledebilirim."

Kontes, "Bana okumak için almıyorsan sorun değil," dedi ve Evelyn'i gittikleri yönün tam tersine doğru sürüklemeye başladı. Anlaşılan dükkânların kokusunu alıyorum derken şaka yapmıyordu.

İşleri bittiğinde Evelyn'in çantasında hâlâ ikramiyeden kalan bir pound ve bozuklar vardı. Parasal anlamda bir hayli hafiflemiş, buna karşın yükü artmış vaziyette dönüş yoluna geçtiklerinde kendini uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Yola çıktıklarından yarım saat kadar sonra Eastbrook'un kulelerinden biri görüş alanlarına girdi. Hava hâlâ aydınlıktı ve güneş henüz kendini gizlemeye hazır görünmüyordu. Evelyn etrafı gezmek için belki de böyle fırsatı bir daha bulamayacağı düşüncesiyle pencereye yapıştı. Ne yazık ki Leydi Alderhood'u eve tek başına göndermenin vereceği izlenimin sonuçlarıyla uğraşamayacaktı.

"Preston'da yılın bu zamanında havanın böyle olduğu pek görülmüş şey değil."

Evelyn kontese doğru döndü. "Ben de ev arazisini gezmek için güzel bir gün diye düşünüyordum."

Leydi Alderhood fikri hiç heyecan verici bulmadığını ortaya koyan burun kıvrışıyla pencereden baktı ve sonunda, "Ben biraz dinleneceğim ama sen istersen gezebilirsin tabii," dedi.

"Size eşlik etmeyi tercih ederim, leydim."

"Kız kurularından daha az tahammül edebildiğim tek şey, içi geçmiş olanlarıdır. Ben odama çekileceğim zaten, bence biraz gezip tozmanın hiç sakıncası yok. Ayrıca o kitapları üzerimde denemeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

Evelyn samimiyetle, "İyi hissetmiyor musunuz?" diye sordu.

"Ah, gayet iyiyim. Eşyalarının odana bırakılmasını söylerim, hayatım. Seni güvenli bir yerde indirelim mi, yoksa üzerini değiştirmek için eve girecek misin?"

Evelyn fazla düşünmeyerek, "Sanırım avluya girmeden ineceğim," dedi. Çok geçmeden arabadan indi ve ilk odasının

penceresinden görünen patikayı bulabilmek için Eastbrook Malikânesi'nin etrafını dolanmaya başladı.

Hava, kasabadakine göre daha sert ama daha temizdi. Yakın zamanda yağın yağmur yüzünden toprak hâlâ yumuşak olmasına rağmen Evelyn sağlam botları sayesinde endişe etmeden ilerleyebiliyordu. Yürümeye devam ettikçe kısmen çıplak arazi, penceresinden gördüğü haliyle önüne serilmiş oldu.

Evelyn yıkık binanın hizasına geldiğinde tereddüt ederek durdu. Artık yabancı otlarla kaplanmış bir patika evden kalkanlara doğru uzanıyordu. Yoluna devam edebilir ya da sağ tarafa yönelip merakını gidermenin zararsız yollarına bakabilirdi. Kaldı ki bu ikileme düşmüş olması bile tercihinin ne yönde olduğunun habercisiydi.

Paltosunun eteklerini toplayarak dikkatlice ilerledi. Kaba botlarına hiç yakışmayan minik, nazlı çantası her dikkatli adımında oraya buraya sallanıyordu. Yıkık binanın tam önüne geldiğinde duraksadı. Yakından daha büyük ve ürkütücü görünen evin doğu kanadı büyük bir yangının izlerini taşıyordu. Ne var ki binanın kısmen yıkık olmasının nedeni yangın olmayabilirdi. Evelyn kapısız girişi tamamen açık olan ön tarafa biraz daha yaklaştı. Havanın aydınlığından ve iki tepe ileride çalışan işçilerin varlığından cesaret alarak eskiden avlu olan yuvarlak açıklığa adımını attı. Normalde korkak biri olmadığı gibi, gereksiz cesaret gösterilerinde bulunan akılsız maceracıardan biri de değildi. Fakat ayaklarını hareket ettiren gücün ikisiyle de ilgisi yoktu, bu daha çok tatmin edilmeyi talep eden eksiklik veya cevap bekleyen çağrı gibiydi. Evelyn karşı koyamadı.

Havada ağır bir koku vardı. Yanık ve ekşi bir koku... Nem yüzünden çürüyen bitkiler ve hemen her yeri kaplayan eğrelti otlarının sebep olduğu koku tanıdıktı ama uzun zaman önce yanan binanın neden hâlâ is koktuğunu anlayabilmiş değildi. İçeride geceleyen davetsiz misafirlerin olabileceği endişesi

bir an için donup kalmasına neden oldu. Kanun kaçağının tekiyle burun buruna gelmek için hiç istekli değildi doğrusu. Fakat taş binanın duvarlarının gerisinde sakin, huzurlu bir sessizlik hâkimdi... İçerisi ılık bile sayılırdı. Kaçıyan birkaç kertenkelenin ve varlığından rahatsız olan kuşların sık sık misafir ağırlamadıklarını anlamak güç değildi.

Evelyn parmaklarını taşların üzerine sürterek duvar boyunca ilerledi. Eşyalar yoktu, içeride bir zamanlar yaşam olduğuna dair hiçbir işaret yoktu aslında. Sadece yukarıdaki karanlığa uzanan yosun tutmuş merdivenden geriye kalanlar vardı.

Bir de o tuhaf yoğunluk...

Evelyn'e kendini yabancı olduğu, farklı zamana ait yeni bir dünyanın içine girmiş gibi hissettiren bu yoğunluk, o anda ayaklarını bastığı yerde durarak *ürpertici bir şeyin* dikkatini üzerine çektiğinden endişe etmesine de neden oldu.

Bu sefer tuhafılık hiçbir belirti vermeden başladı. Ne koku ne rüzgâr ne de soğukluk... Kaynağı ya da sebebi belli olmayan ritmik gıcırtilar, taş duvarlar arasında yankılanırken çok uzaklardan gelen sis düdüğü gibi belli belirsiz bir uğultu duyuldu.

Evelyn'in gözleri tedirginlik içinde, hâkim olduğu her şeyin üzerinde gezinmeye başladı. Hareket eden, hayat bulan ne varsa tespit etmek ve gerekeni yapmak üzere tetikteydi. Bir süre sonra daha tanımlanabilir hâle gelen gıcırtilaya bir kadının duygulu sesiyle mırıldandığı, sözleri olmayan eski bir ninni eşlik eder oldu. Merdivenin ilerisindeki karanlık bölgeden gelen sesler net ve berraktı... Derken ritim değişti, huzur dolu mırıldanma inlemeye dönüştü. Rüzgârın kendisi gibi, tıpkı bir doğa olayı gibi... Her kimse acı çekiyordu. Bu öyle büyük bir acıydı ki Evelyn'in göğsünü açıp kalbini sırkıyordu sanki... Kadın ağlıyordu, aslında sadece ağlamıyor, ilkel ezgilerle ağıt yakarken bebek beşiğinden gelen gıcırtilar da artıyordu.

Evelyn gözlerinin dolduğunu hissetti. Kendisi için değil... zira kendisi için korkmak aklına gelmiyordu. O bebek ve kadın için öyle derin kederdeydi ki kontrol etmeyi başaramadığı gözyaşları akmaya başladı.

Sırtını duvara yaslayıp elini göğsüne koydu. Nefesi sığ ve kesikti. Açıklaması olmayan duyguların etkisi altında hayatının belki de en gerçek acısıyla dolan kalbinin olduğu yeri ovuşturup rahatlamaya çalıştı. Ne var ki çıığığa dönen inilti-tiler içindeki tüm hayati canlılığı emip kurutuyor ve Evelyn sadece nefes almaktaki kontrolünü koruyabiliyordu.

Tanrı aşkına bitmesini istiyordu.

Acı veren şeyin nihayeti olabilecek son çıığık duvarlarda yankılandıktan sonra uhrevi inilti-tiler bir süre daha devam ederek nefeslere dönüştü. Beşik son kez sallandı ve sonra o da durdu... İşte o zaman kuşlar yeniden ötmeye, rüzgâr yeniden esmeye başladı.

Fakat Evelyn, içine düştüğü duygusal kapandan henüz sıyrılamamıştı. Çılgın gibi atan kalbi ve kulaklarındaki uğultu, içinde çınlayan uyarı zilleri gibi ürpertici duvarların arasındaki savunmasızlığını somutlaştırmaya devam ediyordu. Fakat bu noktada tekerlekli sandalyesi elinden alınmış felçli gibi duvar dibine yığılmak onun düşeceği türden çaresizlik değildi.

Elinin tersiyle, kabaca gözyaşlarını sildi ve gücünü toparlayarak yeniden ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Dizleri feci hâlde titriyor ve başı dönüyordu. Buradan bir an önce kurtulmak istiyor ama zihni, sığınacağı yerde onu daha büyük tehdidin beklediğini fısıldayarak acımasızlık ediyordu. Başka çaresi olmadığı için içeri ilk girdiğinde yaptığı gibi tek eliyle duvarı yoklayarak çıkacağı noktaya doğru yürüdü.

Kısmi güvenliğine birkaç adım kala bir hışırtı donup kalmasına neden oldu. Saniyeler sonraysa yıkık duvarın hemen yanında yoktan var olmuş gibi gri-boz renklerinde bir dev

gibi bir İrlanda tazısı belirdi. Durumun gerçekliğine aklı ermeyen Evelyn ise o sırada yirmi beş poundla başlayan mü-kemmel hayal de dahil bugün yaşadığı her şeyin gördüğü rüyanın parçası olduğuna inanıyordu. Ta ki köpek, dişlerini göstererek hırlayana kadar.

Evelyn temkinli olmak hakkında bildiği her şeyi unutarak geldiği yöne koşmaya başladı. Daha önce hiç olmadığı kadar korkmuştu ve adımlarının onu kurtuluşa götürmesi için dua ediyordu. Geri dönüp bakma cesaretini bulduğunda köpeğin kendisiyle ilgilenmeyi bırakıp yıkık evin merdiveninin gerisindeki karanlığa hırladığını gördü.

Tam o anda bir kadın, hiç de dünyevi olmayan sesiyle “Evelyn,” diye inledi.

Evelyn’in kalbi bir an için durdu, sonra çok daha hızla atmaya başladı. Burada kalamazdı. Tek istediği bu lanetli yerden kurtulmaktı. Ne var ki duvarın diğer tarafında binici çizmeli bacakları ayırık hâlde heykel gibi bekleyen Lord Alderhood’u kurtuluşu olarak görmeyi başaramadı. Sanki o, içine düştüğü tuzağın kilitli kapısıydı.

Kalbini donduran korku, adamın anlaşılmaz ifadeli yüzüne bakarken gözlerini doldurdu. Belki de anlaşılmayan bir şey yoktu... Adam onu burada, topraklarında istemediğini kelimeler olmadan söylüyordu. Gelgelelim Evelyn, içinde bulunduğu anda kendini ondan uzak hissediyordu ki bu topraklardan çekip gitmek ve onu bir daha görmemenin düşüncesi sarıldığı olumlu tek şeydi.

Sağ tarafında kalan duvardaki çok sayıda çatlaktan içeri sızan rüzgâr, sağlıklı düşünmek için ihtiyaç duyduğu fırsatı ona sağladı. Evelyn en büyük çatlağı gözüne kestirdi ve Tanrı’nın yardımıyla duvarın diğer tarafına geçerek tüm gücüyle koşmaya başladı.

Fakat çok uzaklaşmadan ayakları yerden kesildi. Alıkonulduğunu bilen herkes gibi savaştı ve çabaladı ama adam

onu kolayca yönlendirerek kuru ağaçlardan birinin kalın gövdesine yasladı.

İkisi de nefes nefeseydi. Evelyn korkunun yanında öfkeye de kapıldı.

“Bırak beni!”

“Sakin ol!”

“Bırak beni... Lütfen...”

Lord Alderhood’un tutuşu gevşedi ama onu bırakmadı. “Sakin ol... Nefes al. Yavaş yavaş... Leydi Rosewell nefes alın.”

Gözlerinin dolmasından nefret eden Evelyn başını ağacın gövdesine bastırarak yüzünü ondan kaçırdı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp dişlerini kenetledi. Yeterince hava alamadığı için bayılacak durumdaydı ama aksi için bir şey yapmayı başaramadı.

Sonra yabancı sesler duyuldu. “Lordum!” diye bağırdı biri ve Evelyn bir anda kendini adamın göğsüne gömülmüş hâlde buldu. Artık sırtı ağaca yaslanmıyor, tamamen adamın geniş göğsüyle gizlenmiş halde tek omuzu budaklı gövdeye değiyordu. Yüzü yün ceketinin geniş yakasının ardında gizleniyordu. Sırtını saran sımsıkı kollar sıcak ve güçlüydü.

“Lordum çığılığı duyduk. Hanımefendi iyi mi?”

Evelyn çığılık attığının farkında bile değildi.

“Siz gidin, sorun yok.”

Yeni bir ses, “Civarda yabancılar var diye haberler dolaıyor,” dedi. “Sandık ki...”

Lord Alderhood daha sert konuştu. “Sorun yok dedim. İşinizin başına dönün.”

İşçiler daha açık olan bu uyarıyı dikkate alarak hızla dağıldılar ama onlar gittikten çok sonra bile Lord Alderhood onu bırakmadı. Titrediğini hissediyor olmalıydı. Evelyn bir adamın kollarında titrediği için utanmalıydı ama sarıldığı güven kozasından ayrılmaya henüz hazır değildi.

Adam da bunu biliyor olmalıydı ki parmaklarını kadının sıki topuzunun alt kısmından geçirerek kafatasını kavradı ve onu göğsüne iyice bastırdı. Sirtında gezinen diğler eli, sakinleştirme konusunda büyülu işler yapıyordu.

Akşam güneşinin kızıl ışıkları üzerilerine düştüğü sıralarda Evelyn kendini daha iyi hissediyordu. Fakat bu sefer de onun kollarında olduğı gerçeğıyle yüzleşmesi gerekecekti ve bununla nasıl baş edeceğini henüz bilmiyordu. Kendine tanıdığı zaman dolarken Lord Alderhood'un artık önceki kadar sıkı tutmadığını fark ederek telaşlandı ve ondan uzaklaştı.

Hâlâ yakın olmakla birlikte, artık birbirlerinin gözlerine bakıp konuşacak kadar uzaklardı.

“İyi misiniz?”

Sesindeki hassas ton Evelyn'in kalp atışlarını yeniden hızlandırdı. Hiç şüphesiz bunun sadece nezaket olduğunu anlama kabiliyetini geliştirmesi gerekiyordu. Sesini titremediğini umarak, “İyiyim,” dedi.

“Orada sizi kaçmaya zorlayan ne oldu?”

Evelyn ona her şeyi açıklayabileceğinden şüphe duyuyordu. Olanlardan kendisi de emin değildi zira. Gelgelelim top rakların efendisinin hemen arka bahçesindeki viran binayı tamamen ortadan kaldırmamak için bir nedeni olduğunu görüyor ve haliyle bunu öğrenmek istiyordu.

Bu sebeple doğrudan ilk merak ettiği şeyi sordu. “O evde kim yaşıyor?”

Lord Alderhood ağır ağır onu bıraktı ve bir adım geriledi. Evelyn'in şimdiki zamandan bahsediyor olduğunu gözünden kaçırması mümkün değildi. Öte yandan ölçüp biçen gözleminde yine çözümlemesi güç tuhaf başka bir bakış daha vardı.

“Yanıp yıkılana kadar kontluk unvanından önceki soyluların orada yaşadığı söylenir. Sağlamken şimdikinden bile daha kasvetli bir yermiş. Bana orada ne gördüğünüzü söylemediniz.”

Evelyn doğru söyleme fırsatını değerlendirdi. “Hiçbir şey görmedim.” Ona açıklayabilmeyi isterdi ama aklını kaçırdığının ima edilmesine dahi tahammül edebileceğini sanmıyordu. Ancak yapayalnız kaldığı bu gizemin içinde anlaşıldığını bilmek de istiyordu. Hangi endişenin ağır bastığına karar vermesi gerektiğini düşünürken gözlerini yıkık binanın olduğu tarafa çevirdi ve kararını verdi.

“İçeride yaşayan biri var... bir şey...”

Korkarak adamın yüzüne baktığında orada ne tenkit ne de deliliğine karşı bir ayıplama gördü. Lord Alderhood son derece ciddi ve saniyeler önceki halinden yorgun görünüyordu.

“Sizce kim ya da... ne?”

Evelyn başını iki yana salladı. Konuştuğunda sesi kasvetliydi. “Bilemem... Ama acı çektiğini biliyorum.”

Lord Alderhood âdeta fısıldayarak, “Nasıl?” diye sordu ki duygusallaştığı fikrine kapılmak mümkündü.

Evelyn uzunca süre ne diyeceğini düşündü. Uygun kelimeleri bulduğundaysa onları dile getirmeye cesaret edemedi.

“Belki de bunu ona kendim sormalıyım,” dedi kont.

“Oraya girmeyeceksiniz, değil mi?”

“Oraya defalarca girdim, Leydi Rosewell. Kimse benimle doğrudan iletişim kurmaya çalışmadı.”

Evelyn’in birden tepesi attı. “Sizin gibi sadece cevaplar bekleyip hiçbir soruya cevap vermeyen biri, belki benden başka birilerinin daha inatçı yönünü ortaya çıkarıyordur, lordum.”

“Sanırım benim lanetim de bu. İnatçı varlıkların gazabını topraklarım üzerine çekmek.”

“Tavrınız, ebedi yerini bulmuş huzurlu ruhların bile gazabını üzerinize çekebilir, lordum.”

“Sonunda hayaletler tarafından rahatsız edildiğinizi itiraf ediyorsunuz.” Lord keyifsizce güldü. “Tüm kötü yönlerimi ortaya çıkarıyorsunuz, leydim.”

Yanaklarına iğneler batmaya başlayan Evelyn, ne diyeceğini bilmeden uğursuz binaya baktı.

“Bir leydiye böyle sözler etmemelisiniz... Ayrıca yine buradaki mağdur kişinin ben olduğumu hatırlatma gereği duyuyorum. Geldiğim günden beri tuhaf olaylar yakamı bırakmadı. Mantıkla izah edebiliyor olsaydım size açıklardım. Takdir edersiniz ki kimse delilikle itham edilmek istemez. Ama beni deli olduğumun düşünülmesinden daha çok, deli olduğumu ima etmeniz halinde vereceğim tepkiler endişelendiriyor.”

“Açık sözlülük, talep edilmediği sürece bir lanettir leydim. Belki de buradan gitmelisiniz.”

Bu da ne demekti şimdi? Evelyn ne hissetmesi gerektiğinden pek emin olmamakla birlikte hızlıca durumunu değerlendirdi. İki günlük çalışmasının karşılığı olarak dokuz buçuk şilin alması gerekiyordu. Korkudan saçlarına düşen beyazlar ve yaşadığı tüm belirsizlikler için yıpranma payı talep ederse de eline en az on beş şilin geçerde. Bu da neredeyse bir pound ediyordu. Şüphesiz bugün aldığı giysileri de geri vermesi gerekiyordu. Hayır, şu anda gidemezdi. Endişelendiğini ele vermediğini umarak, “Kovuldum mu?” dedi.

Lord bu fikri bir süre tarttı, sonra, “Sizi kalmaya zorlamayacağımı söylüyorum,” diye sakince düşüncesini açıkladı ve ekledi. “Sinirlerinizin daha fazla yıpranmasını istemem.”

“Sinirlerim yıpranmış falan değil. Gayet iyiyim ben.” İşçilerin olduğu tarafı başıyla işaret etti. “Siz bir şey bilmiyorsanız belki de onlarla konuşmalıyım. Burayı herkesten iyi biliyor olmalılar.”

Lord Alderhood karşı çıktı. “Onlarla konuşmanızı yasaklıyorum, Leydi Rosewell! Hatta o adamlara yaklaşmaktan sizi men ediyorum... Beni anladınız mı?”

Ateşli karşı çıkışı öyle beklenmedikti ki Evelyn kızamadı bile. Sadece, “Neden?” diye sorabildi.

“Nasıl bir şok yaşadığınızı farkında değilsiniz. Az önce sizi kollarıma aldığımı gördüklerinin farkında olmadığınız gibi.”

Evelyn onun ne demeye çalıştığını elbette anlıyordu. Hatta krallıkta bunu ondan daha iyi anlayabilecek fazla kimse de yoktu. Fakat karşı çıkışındaki hararet, böylesine açıklanabilir ve karmaşıklıktan uzak bir gerekçeden daha fazlasının olabileceğini düşünmesine neden oluyordu.

Lord Alderhood, Evelyn’in ifadesinde her ne gördüyse daha temkinli bir ruh hâline bürünüp ona kibirle yukarıdan baktı.

“Siz bir adamın kollarında olmayı umursamayacak kadar medeni ve sosyal durumunuzdan umudu kesmiş olabilirsiniz ama ben bir leydinin benim yüzümden zarar görmesini istemem.” Başıyla Evelyn’i selamladı ve yıkık binaya doğru yürümeye başladı. Biraz ileride, olan biteni kafası yana yataklık hâlde izleyen köpek ise ıslık komutunu aldıktan sonra sahibinin peşine takıldı, böylece Evelyn kuru ağacın dibinde yapayalnız kaldı.

Tanrı aşkına, bu adam ne dediğinin farkında mıydı acaba?

Yedinci Bölüm

Kar, aralık ayının ilk haftası geldi ve iki hafta boyunca aralıklarla yağdı. Bu Evelyn'in umduğundan da hızlıydı ama kabul etmeliydi ki gri, ölgün toprakların beyaza bürünüşünde bariz bir büyü vardı. Aslında Evelyn'in havasal olaylara bakışını değiştiren başlıca etken, o kasvetli öğleden sonrasında yıkık binada yaşadıklarının ardından yeniden doğüstü bir olaya şahit olmayışıydı. Sanki o gün yaşadıklarındaki yoğunluk yüzünden ilahi güçler tarafından korumaya alınmıştı. Elbette, tedirginliği bir süre daha devam etmişti ama Leydi Alderhood'un talepkâr doğası, geride kalan günler boyunca Evelyn'i daima meşgul etmişti. Şu da var ki Lord Alderhood'un aniden gelişen Londra seyahati Evelyn'in esenliği için son nokta olmuştu. Yine de yıkıntının orada yaşadıklarından sonra bir araya geldikleri her an, aralarında değişen şey yüzünden biraz tuhaf geçmişti.

“Kar yeniden başladı, inanabiliyor musun buna?”

Evelyn nakışından başını kaldırıp Leydi Alderhood'u mutsuz eden iri taneli kar tanelerinin uçtuğu manzarayı seyredildi. Ona kalırsa manzara huzur vericiydi ama

hanımefendinin mutsuzluğunu anlamakta sorun yaşamıyordu. Kadın sosyal toplantıların aranılan yüzüyken birdenbire iki ay gecikmeli ellerine ulaşan moda dergileriyle heyecanını gidermeye çalışan bir münzeviye dönmüştü.

Evelyn onun için üzüldüğünü hissederek yanına gitti. "Bence sizi bu kadar huzursuz eden Lord Alderhood'un gi-dişi. Yakın zamanda geleceğini göreceksiniz."

"Ah, o konuya hiç girme, hayatım. Londra'ya giderken ona eşlik etmek istediğimi söylediğimde beni öyle bir ters-ledi ki kulaklarıma kadar kızardım. Hâlbuki sadece evimi görmek istiyordum."

"Bazı insanların havayı koklama yetenekleri var. Sizi olası bir kar fırtınasının ortasında yolda bırakma düşüncesinden hoşlanmamış olmalı." Meselenin bu olmadığını tahmin et-mekle birlikte Evelyn söylediği küçük yalanın kadının mut-suz ifadesini biraz dağıttığı görerek memnun oldu ve hiçbir dayanağı bulunmayan sözlerini sürdürdü.

"Oğlunuz sizi sandığınızdan daha çok önemsiyor, leydim."

Leydi Alderhood baharı hatırlatan tebessümlerinden bi-rini etti.

"Yalan söylerken öyle tatlı görünüyorsun ki seni durdur-mak işime gelmiyor, sevgili Evelyn. Kaldı ki birilerinin benim için çabaladığını görmek içimi rahatlatıyor. Biliyor musun? Londra konusunda üzgün olmaktan ziyade kızgınım. Refa-katçim olarak sen de benimle gelebilecektin ve ben bunu ger-çekten çok istiyordum. Düşüncemden Cameron'a da bahset-tim. Hazır sezon da yaklaşıyorken Londra'da şansının daha fazla olacağını anlaması gerekiyordu ama hiç oralı olmadı... Hayatım, bana alınmıyorsun, değil mi?"

Utancını yaşama fırsatı bulamayan Evelyn, başını iki yana salladı. Tarif edilmez bir umutsuzluk içindeydi.

“Bu arada sana söylemeyi unutmuş olabilirim. Bugün... Hatta şu dakikalarda Leydi Edenriver ve kızı beni ziyarete gelecekler. Hâlimi görüyor musun? Öyle vahim durumdayım ki o müşkülpesent kadının ziyaretini bile hoş karşılıyorum. Yanlış anlama lütfen. Senden ve sohbetinden son derece hoşnutum ama biraz değişikliğe ihtiyacım var.”

“Leydi Edenriver evine döndüğü günden beri buraya geri dönmenin planlarını yapmaya başlamış olmalı.”

Ruhsuz yorumu kontesi iyiden iyiye neşelendirdi. “Yollar açılır açılmaz geleceğini tahmin ediyordum ben de. Anladığım kadarıyla parasal sıkıntıları yüzünden sezonu burada tamamlamaya niyetliler.”

“Leydi Elizabeth için talihsiz bir durum. Ama o kadar güzel ki talipleri onu dünyanın diğer ucuna kadar takip edebilir.”

Kontes hak verdiğini belli eder şekilde başını salladı. “Zavallı kızcağız! Annesi Londra’daki halasının yanında kalmasına karşı çıkmasaydı şimdiye kadar kendine çoktan koca bulmuştu. Cameron’ın beni dinleyeceğinden emin olsam kızla daha ilgili olmasını tembih edebilirdim ona.”

Bunu duymaya öyle hazırlıksızdı ki Evelyn nakış iğnesini kumaş yerine etine saplayarak parmağının kanamasına neden oldu. Kontesin yüzüne bakmaya cesaret ettiği sırada parmağını emiyordu. Kadının ifadesi onu, binlerce tel tuzağın arasında kalmış ıslak bir kuş kadar güvende hissettiriyordu.

Tam o sırada Bayan Milbank oturma odasının kapısında belirdi ve her zamanki monoton sesiyle, “Euxton Barones’i Leydi Edenriver ve kızı Leydi Edenriver teşrif ettiler, leydim,” dedi.

“Buraya gönderin lütfen. Bolca çay ve kurabiye de istiyoruz. Malum hanımefendi bir hayli iştahlı.”

“Emredersiniz, leydim.”

Saniyeler sonra Edenriver kadınları içeri girdiler. Barones ev sahibesine saygılarını sunarken sırada bekleyen Leydi Elizabeth sabırla annesini bekliyordu. Sonra annesi tarafından dürtüklendi ve kontese kendini göstermesi gerektiğini hatırladı. Eğer dikkatle onu izlemiyor olsaydı, Evelyn annesinin arkasından çıkmadan önce kızın göz devirdiğini fark edemeyebilirdi. Ancak alaycılığının annesine mi, yoksa ev sahibesine mi olduğunu söylemek pek mümkün değildi. Evelyn de payına düşen selamları alınca odayı bir sessizlik kapladı.

“Yollar umarım tamamen açılmıştır. Londra’da sezon başlamak üzereyken bizim evlere tıklıp kalmamız haksızlık. Sizce de öyle değil mi leydim?” diyerek sessizliği bozan kişi Leydi Edenriver oldu.

“Ben de Evelyn’e aynı şeyi söylüyordum. Belki yakın zamanda küçük bir davet ayarlayabilirim. Burası o kadar büyük ki yeterli kalabalık olmayınca insan kendini fazlasıyla yalnız hissediyor.”

Leydi Edenriver ellerini birbirine vurdu. “Ne harika fikir! Eğer yanlış anlamazsanız size davetliler konusunda yardım edebilirim. Kızım Elizabeth Londra’ya gidemediği için çok üzülüyordu, ben de öyle, tabii. Bu sayede gençler de biraz sosyalleşmiş olur.”

Kontes, “Sadece gençler mi?” diyerek kadına tatlı tatlı sitem edince baronesin mütevazı göğsü gülmekten sarsılmaya başladı.

“Olur mu, canım? Sosyalleşmemiz kaçınılmaz. Zira bizler balo salonlarının politikacılarıyız... Sizin için de değişiklik olur, Leydi Rosewell. Uzun zamandır eğlence daveti almadığınızı sanıyorum.”

Evelyn sabırla iç çekerek Leydi Edenriver’a döndü. “Haklısınız, uzun zaman oldu, leydim. Ama eksikliğini hissettiğimi söyleyemem.”

“Eh, alışmış olmalısınız. Ama insanlar çok zalim, kabul ediyorum.”

Evelyn’in insanlara kötü duygularını gizlemeden baktığı anlar, genellikle hakkında çıkartılan cadı söylentilerinin haklılığını kanıtlar birtakım olaylarla son buluyordu. Ev sahibesi dizine dokunup dikkatini dağıtmasaydı Leydi Edenriver’a kendini boğuluyormuş hissini tattırana kadar gözlerini üzerinde tutmaya kararlıydı. Hatta bunu yapmaktan büyük keyif alacağını da biliyordu.

“Sevgili Evelyn o kadar sorumluluk sahibi ki kendini unuttuğunun farkında değil. Ama işler onun için de değişmek üzere... Hayatım ben şu davet işini daha etraflıca konuşmak üzere konuklarımla kafa kafaya vereceğim. Dilersen sen nakışına odanda devam edebilirsin. Tatlı sohbetin için seni akşam yemeğinden sonra odama bekliyorum.”

Evelyn sadece bir saniyelğine kafa karışıklığı hissetti. Leydi Rosewell’in onu azat ettiğini ve yeni başlayan eziyetini sonlandırdığını anlayınca memnuniyetle nakışını topladı ve herkesi kibarca selamladıktan sonra dışarı çıktı.



Vücudunun kontrolünü kaybetmişti. Yaşadığının gerçek olmadığını bir şekilde biliyor olmasına karşın gerçekten tehlikede olup olmadığını kestiremiyordu. Şundan emindi ki bu sefer iliklerini donduran soğuktan iz yoktu. Sadece nefes almayı zorlaştıran ıslak yoğunlukla sarılmıştı ve içinde bu anı daha önce yaşadığına dair güçlü bir his vardı.

Attığı her adımda, bal kıvamına gelen havanın içinde geride silüetinden iz bırakıyordu. Aslında suyun içinde yürümeye çalıştığını fark etmesi çok sürmedi. Ayakları çakıl taşlı zeminde güçlkle ilerlerken beyaz geceliği tropik deniz analarının dokunaçları gibi suda dans ediyordu. Fakat buna daha fazla dayanamayacağını bilincindeydi. *Daha önceki*

seferde olduğu gibi ciğerleri yanmaya başlayacak ve onu ölümün huzurunu arar hâle getirecekti. Evelyn kendini yukarı fırlatmak istedi, bunu gerçekten denedi ama elleri zemine ulaşmaya çalışırken deneyiğleri boş birer çabadan öteye gidemedi... Bir şeyin peşindeydi... Bir şey arıyordu...

Sonra onu gördü... Suyun içindeki silik şekil dalgalanarak yaklaşırken bütünlük kazanmaya başladı. Suyun kendisi kadar akışkan saçları etrafında uçuşan bir kadın, ince ve zarif endamıyla üzerine gelirken Evelyn o ürkütücü güzelliğın büyüüne kapılarak çırpınmayı kesti. Ölmeyi kabullendiğı anlamına mı geliyordu bu? Ona hâlâ yaşamayı arzuladığını hatırlatan şey, kulağının dibinde patlayan gürültülü baloncuklar oldu... ve çiçek kokulu o sözler...

“Zamanı geliyor, Evelyn Darmond... Nefes al ve yaşa...”

Kutudan fırlayan yaylı kuklalar gibi soluk soluğa uyanan Evelyn, gecenin geri kalanını ışıldayan şöminenin önünde on iki yıl önceki öğleden sonranın anılarıyla geçirirken korku değil, tam aksine tuhaf bir güven hissediyordu.



On İki Yıl Önce

Evelyn on üç yaşındaki her kız gibi sosyalleşmenin hayatının önemli gerekliliklerinden biri olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden annesinin icabet ettiğı uygun davetlerin tümünde bulunmaktan hem hoşlanıyor hem de bunu görevi olarak kabul ediyordu. Özellikle de bir piknik davetinde Eastbrook Kontu'nun da olacağı söylentileri almış başını gitmişse.

Nisan ayının sıcak günlerinden biriydi. Kont'un o sıralar hasta olduğu ve kendini eve kapattığı dedikodusu ayyuka çıkmışken pikniğe katılacak olması insanları oldukça heyecanlandırmıştı. Eastbrook Kontesi'nin kocasıyla ilgilenmek şöyle dursun, Londra'da eğlenmeyi tercih ettiğı sıralarda

hem de... Ancak Evelyn ve akranlarının asıl görmeyi beklediği kişi kontluğun vârisiydi. Oxford'u yeni bitirmiş olan genç lordun şu sıralar zamanının çoğunu Londra'da geçirdiği biliniyordu. Preston'a gelişinin ardında, ancak kendine uygun bir eş arayışı olabilirdi.

Evelyn onunla evlenmek niyetinde değildi elbette, daha çocuk sayılırdı ama içinde romantik hayaller kuran kızın bir hayli yetişkin olduğu gerçeğini kabul etmek gerekirdi. Belki onu Weston Vikontu'nun kızı Leydi Annabel'e kur yaparken yakalayabilir ve kurduğu hayallere biraz gerçeklik katabilirdi. Ne var ki yedi yaşındaki kardeşi Harry tüm yalnız kalma çabalarını boşa çıkarmanın yolunu bulmuştu. Üstelik piknik alanının biraz aşağısında kalan sahilde arkadaşlık kurabileceği genç leydilerle yaptığı yürüyüşü bile sabote etmeyi başarmıştı. Nihayetinde rüzgârlı sahilde ikisinden başka kimse yoktu.

“Neden arkadaşlarıyla oynamıyorsun, Harry? Evde sürekli birlikteyiz ve şimdye kadar benden çoktan sıkılmış olmalıydın.”

Harry çilli yüzünü astı. “Benimle dalga geçiyorlar. Benedict boyumun kardeşininkinden kısa olduğunu söylüyor. Kardeşi üç yaşında... Bir de bize çulsuz diyorlar. Ne anlama geldiğini biliyor musun, Eve?”

Evelyn sinirlendiyse de sadece iç geçirdi. “Üzülmeni gerektirecek bir şey değil. Ayrıca boyun birkaç sene içinde Benedict'inkini geçecek, sana söz veriyorum.”

Harry ablasına sokulunca bir süre sarmaş dolaş yürüdüler.

“Şu kayaları görüyor musun, Harry? Tıpkı merdiven gibiler.”

Harry bahsi geçen kayalara şöyle bir baktı. Gördüklerinden heyecanlanmamış olacak ki başını ablasının kolunun altına geri yasladı.

“En tepeye kadar çıkabilirim. Sana göstermemi ister misin?”

“Bebek işi.”

Evelyn de aynı fikirdeydi ama onu biraz eğlendirmek için durumu dramatize etmeyi düşündü.

“Oraya tırmanıp oyukların içinde martı yumurtası var mı diye bakacağım. Eğer varsa onu elime alıp tıpkı William Wallace gibi *özgürlük* diye bağıracağım.”

Harry kahkahalarla güldü. “Annesi kafanı gagalayabilir ve sen de suya düşersin. Su orada derin midir sence?”

Derin gibi duruyordu ama Evelyn düşmek niyetinde olmadığı için omuzlarını silkti ve güneş şemsiyesini kenardaki kayalara yasladı.

“Unutma ‘*özgürlük*’ diyeceğim. Başka bir şey dersem... örneğin ‘*off kafam*’ ya da ‘*leydi martı özür dilerim*’ gibi bir bağırış duyarsan bana yardım etmek için gelmelisiniz, şövalye Harry.”

Koca dişlerini göstererek gülen kardeşi, “Anlaştık,” deyince Evelyn de kaya duvardaki doğal merdivenlere tırmanmaya başladı. Ancak kestiremediği şey, rüzgârın artan kuvveti ve dalgaların sebep olduğu nemli yosunlardı. Üçüncü çıkıntının yosunlu yüzeyine basmasıyla birlikte ayağı kaydı ve dengesi bozuldu. Can havliyle duvara tutunmaya çalıştıysa da aynı yosun yapı ona şans vermedi ve Evelyn çılgın atmaya fırsat bulamadan önce kendini havada sonra da buz gibi suyun içinde buldu.

Suyla boğuşurken ilk aklına gelen, kıyıya bu denli yakınken suyun bir mil dibinde batmanın hiç mantıklı olmadığıydı. Belki de ters yüz olduğu için kurtuluşun hangi yönde olduğunu kestiremiyor ve kendini bir sonsuzluk okyanusunda kaybolmuş hissediyordu.

Korku, büyük dalgalar gibi üzerine vurmaya başladığında nefesini tamamen kaybetmek üzereydi. Çabası kalın elbisesinin ağırlaşan etekleri yüzünden iyice nafilâ hâle gelmişti.

Göğsü öyle ağrıyordu ki ancak ölümle kavuşacağı huzuru özlüyordu. Ama hayır! Ölmek istemiyordu, ölmeye hazır değildi. Ölürse ailesi kahrolurdu! Defalarca denedi, kolları dipte gördüğü yosunlar gibi salınana kadar gücünü kullandı ama sonra yaklaştığı yüzeyden giderek uzaklaştı ve taş gibi dibe battı.

Son baloncuğun ağzından dışarı çıkışını yarı kapalı göz kapaklarının arasından izlediği sırada onu gördüğünü hayal etti... Ruhunu almaya gelen meleğin su gibi şeffaf oluşunun nedeni, suda ölüyor olması mıydı? Keşke birine bundan bahsetme imkânı olsaydı. Ayak bileklerinde ufak karıncalanmalar başladı önce, sonra bir güç onu yavaşça yukarı yükseltmeye başladı. Ama güneşe asıl kavuşmasını sağlayan onu kolundan tutup yukarı çeken eller oldu. Evelyn hâlâ suyun içindeyken kulağına fısıldanan sözleri asla unutmadı.

“Zamanı geliyor, *Evelyn Darmond... Nefes al ve yaşa...*”

Vücuna hayat veren kan Evelyn’in canını yakıyordu. Küçük cam parçaları sanki her yaşam bulma çabasında içini didik didik ediyordu. Evelyn yan çevrildiğini ve sıcak bir kuvvetin kendisine yol gösterdiğini hissetti ama hiç gücü yoktu. Çok geçmeden öğürme refleksiyle birlikte içinde biriken suyu dışarı çıkardı ve boğulurcasına öksürmeye başladı. Yeniden sırtüstü yatırıldığında göğsünde suyun altındayken gösterdiği nefes alma çabasının ağrısı kalmıştı. Gözlerini açacak gücü bulmak için kendine zaman tanırken sıcak ellerin elbisesinin yakasını zorladığını fark etti.

Ne tuhaftır ki etrafa sıçrayan düğmelerin çıtırtısı dalgaların sesini bastırmıştı. Yakası açılınca daha rahat nefes almaya başlayabilmişti nihayet, ancak yanlış bir şeylerin olası sonuçlar için sırada beklediğini içgüdüsel olarak biliyordu. İsteksizce göz kapaklarını aralayıp üzerine eğilmiş kişinin yüzünü görmeye çalıştı. Muhtemelen hayal görüyordu. Çünkü onu kurtarmak için kendi canını tehlikeye atan kişinin

genç Lord Alderhood olması hiç mantıklı gelmiyordu. Ama kehribar rengi gözler tuhaf bir ifadeyle kendi gözlerine odaklanmıştı. Demek kızların hayranlıkla bahsettiği şey buydu.

“İyi misin?” sorusu gök gürültüsü gibi aralarında patlayınca Evelyn irkildi. Gerçekten kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı.

Bu kez, “Rahat nefes alabiliyor musun?” diye sorarak durumunu yokladı genç Lord Alderhood.

“Ben...”

Yaklaşan kalabalığın içinde annesinin çığılı Evelyn’i sersemlikten çıkardı ve böylelikle ailesini bir daha görememeye ne kadar yaklaştığını hatırlamış oldu. Bu sefer gözlerini yakan kesinlikle tuz değildi. Sonrasında gelen telaşlı koşuşturma, saçlarını okşayan eller, baş ağrıtan kakofoniyle devam eden yeni süreç, Evelyn’i çok geçmeden içine aldı. Tüm bu kaosun içinde kızcağızın gözleri genç lordu aradıysa da onu sahilin yukarısına çıkarken sadece kısa bir anlığına görebildi. Hâlbuki ona teşekkür etmesi gerekiyordu.

“Zavallı kızcağız umarım iyidir... Ama söylemem gerekiyor ki bu hiç iyi olmadı, Leydi Rosewell, çok uygunsuz bir durum. Çok üzgünüm sizin adınıza.”

Kızının vücudunu ovalamakla meşgul olan Leydi Rosewell, böylesi kötü niyet karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Konuştuğunda sesi ayaz yemiş taş kadar soğuktu. “Kızım can mücadelesi verirken hangi uygunsuzluktan bahsediyorsunuz, Leydi Watson? Rica ederim kendinize gelin.”

“Kusura bakmayın lütfen, hiçbir şey kızınızın sağlığından daha önemli değil. Söylemek istediğim... gerekliydi elbette ama Lord Alderhood...”

Leydi Rosewell çığılıktan hâllice kocasına seslenerek Leydi Watson’ın sesini kesti. “Lawrence, neredesin Tanrı aşkına! Kız donmak üzere.”

Kum tepenin ardından görünen Lord Rosewell yarı oturur yarı koşar hâlde aşağı kayarken hattaniyeyi göğsüne bastırmıştı. Kumlara bata çıka yanlarına vardı ve Evelyn'i battaniyeye sarıp biraz yardımla kucağına aldı. Çok geçmeden kapalı arabalardan birindeydiler.

Pikniğin tadı kaçmış olmalıydı, zira arabaların çoğu onları kısa süreliğine konaklayacakları Sör Robert Hamsey'nin evine giden yolda takip ediyor gibi görünüyordu. Leydi Rosewell arabanın arka camından bakarken Evelyn'in duymayacağı bir şeyler söyledi. Sonra kızına sokulup, "Kendini daha iyi hissediyorsan seni biraz toparlamama izin ver, be-beğim," diye fısıldadı.

Evelyn bunun ne anlama geldiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Yaşadığı soğuk tecrübeye rağmen yanakları ısınmaya başladı ama annesinin sözlerine karşı gelmedi.

Lord Rosewell nezaketle camdan dışarıya bakarken Leydi Rosewell kızını örten battaniyeyi açtı. Düğmeler kopmakla kalmamış, annesinin özenle seçtiği mavi elbisenin yakası dikiş yerlerinden ayrılarak aşağı sarkmıştı. Daha da kötüsü kısa korsesini ön taraftan tutan kopçalar sökölüp ayrılmıştı. Sırlıklam olmuş iç gömleğine yosun parçaları yapışmıştı. Asıl korkuncu ise ıslak kumaş gizlediklerinden daha fazlasını ortaya seriyordu. Evelyn, vahşi hayvan saldırısına uğrasa bundan daha farklı görünemeyeceğini düşündü şaşkınlık içinde. Annesine özür diler gibi baktıktan sonra önünü kapatmaya çalıştı ama Leydi Rosewell kızına sarıldı ve kulağına rahatlatıcı sözler fısıldayarak huzurunun bir kısmını ona geri verdi.

Evelyn'in vücudu yaşından hızlı olgunlaşmıştı. Özellikle göğüsleri yaşıtı kızlarınkinden daha dolgun ve belirgindi. Hâlınden şikâyet ettiğinden değil ama onları sıkı korselerin ardına saklayarak diğerleri gibi görünmenin yolunu bulmuştu. Şimdi ise herkes... Gözleri doldu.

Lord Rosewell, "Endişelenecek bir şey yok, kızım," diyerek kızının dizine vurdu. "Orada... Tanrı korusun ölebilirdin ama yanımızdasın. Bundan daha önemli hiçbir şey yok, Evelyn."

Sözleri arabadaki iki kişinin içine su serpmekle kalmıyor, en basit gerçeği dile getiriyordu. Ne var ki o günden sonra işler başta Evelyn olmak üzere Rosewell Ailesi için hiç iyi gitmedi. Geçmiş olsun ziyaretleri sona erdikten sonra gelen derin sessizlik, davet edilmedikleri toplantılarda yapılan dedikodulara evrilmekte gecikmedi. Hor görmelerin, ayıplamaların arkası kesilmedi. Hatta Evelyn'in genç lordla yaptığı kaçamakta yakalanmaktan kurtulmak için boğulma numarası yaptığını iddia edenler bile oldu. Kimse gerçekten ölümle burun buruna geldiği gerçeğini umursuyormuş ya da daha kötüsü böyle bir gerçeğin var olduğuna inanıyormuş gibi değildi. Herkes sadece ıslak iç çamaşırından ve bunu gören kişi sayısından bahsediyordu. Çok geçmeden arkadaşı sandığı kişiler o yokmuş gibi sessizliğe büründü. Sonra sessizlikleri vücuduna yönelik acımasız alaycılığa ve çirkin ithamlara dönüştü ki bu yüzden Evelyn kendini başını belaya sokan kavgaların içinde buldu. Olaylardan üç yıl sonra, Mayıs ayının ortalarında bir yıl süren hastalığına yenilen Leydi Rosewell'i toprağa verdiler. Ailenin acı kaybı Rosewell'lere karşı sempatiyi geri sağlar gibi olduysa da bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kimse olmasını da beklemedi zaten.

Evelyn bugün bile geriye dönüp baktığında yaşadıkları içinde belki de tek bir olumlu taraf olduğunu düşünüyordu. O olaydan sonra yaşadıkları içerlemeden midir bilinmez, göğüsleri gelişimini tamamlamış ve o gün oldukları hâlinde donup kalarak dikkat çekmekten uzak zarif hatlarına uyum sağlamıştı.

Sekizinci Bölüm

Ev sahibesinin arzusu ve azmi sayesinde gerçekleşecek olan davetin ön hazırlıklarının sürdüğü Eastbrook Malikâne-si'nde Leydi Edenriver ve kızının günlük ziyaretleri Evelyn açısından lanetli bir rutine dönmüştü. Neyse ki yapılacak onlarca iş vardı ve Leydi Edenriver tüm enerjisini bu organizasyona harcayarak müthiş bir adanmışlık gösteriyordu.

Evelyn yıllardır kullanılmadığını tahmin ettiği balo salonunu turlarken Leydi Elizabeth de ona eşlik ediyordu. Birkaç adım önlerindeki kontes ve baronesin kapsamlı bir suareden orta ölçekli baloya evrilen davetle ilgili ettikleri hararetli sohbete kulak vermek dışında yaptıkları tek şey, yürümeye devam etmektir. Kaldı ki Evelyn şimdiden ayaklarının şiştiğini hissediyordu.

“Bu tablo çok eski olmalı.”

Kontes, Leydi Edenriver’in ilgisini çeken tabloya yaklaşıncaya diğerleri de onu takip etti.

“Küçük sergi salonunda çürümeye terk edilen onlarca resimden biri. Eastbrook soyuna yakışır ölçüde kasvetli görüldüğü için bunu ve...” Eliyle duvardaki birkaç resmi daha

ışaret etti. "...diğer birkaçını balo salonuna koydurttum." Bir süre daha tablolardan bahsettikten sonra salonu turlamaya geri döndüler.

Leydi Elizabeth, "Sizce bu ev yeniden balolara ev sahipliği yapabilecek hâle gelir mi?" diyerek Evelyn'in dikkatini çekti.

"Eskiden nasıldı bilmiyorum ama Leydi Alderhood kafasına koyarsa burayı krallığın cazibe merkezlerinden biri haline getirebilir."

"Kontesle yakın mısınız?"

Sorunun görünenden farklı anlamı varsa bile Evelyn fark etmezden geldi ve gerçeği söyledi. "Uzak akrabalar olmamız dışında Leydi Alderhood'la pek fazla zaman geçirmişliğim yok."

"Birilerini onun için açık bir kitaba benzediğini söylerken duymuştum. Umarım sözlerimi yanlış anlamazsınız."

Evelyn kıza dik dik bakarak bir süre düşündükten sonra tek omzunu silkti. "Açık kitap olmaktan uzak. Aksine aklından geçirdiklerinin küçük bir kısmını bizimle paylaştığından eminim. Sanırım böyle görülmekten hoşlanıyor."

Leydi Elizabeth hak verdiğini gösterir şekilde gülümsedi. Fakat hemen sonra sakın ifadesinin yerini kaygı aldı. Söylemek istediği her neyse tereddüt ediyordu. En nihayetinde konuşmaya karar verdiğinde sesinde bir miktar mahcubiyet vardı.

"Size karşı iyi olduğunu görmek güzel. Bunu hak ediyorsunuz."

Evelyn olumsuz sayılabilecek tüm duyguları dışında tutmakta hiç zorlanmadı. Gülüşü çabası ve içtendi. "Hayatımın uzun bir döneminde eleştirilerin hedefindeydim. Ama beni eleştirilmekten çok daha fazla rahatsız eden şey acımadır, Leydi Elizabeth. Leydi Alderhood'un bana nezaket borcu

yok, kaldı ki seneler önce yaşadıklarım sırasında Preston'da bile değildi. Burada olsaydı bile beni o kayalara tırmanmaya iten dürtü için kendisini suçlayamam. Beni kurtardığı için Lord Alderhood'u da eleştirecek değilim. Yaşamayı gerçekten seviyorum.” Kızın merak ve anlayış dolu güzel gözlerine bakıp usulca sözlerini sürdürdü. “Annenize bir konuda katılıyorum. Kendinizi değerlendirirken lütfen beni referans almayın ve gerekeni değil, dilediğinizi yapın... Sanırım ikinci söylediğim annenizin hoşuna gitmeyecektir.”

Leydi Elizabeth güldü. “Size acıdığım konusunda yanılıyorsunuz. Aksine size imreniyorum diyebilirim.”

“Dışarıdan çok eğlenceli bir hayatım varmış gibi görüldüğüne eminim.”

“Eğlenceli olduğunu sanmıyorum ama kırılan bazı zincirlerin tahribatı ortadan kalkınca geriye kalan özgürlük hissini tadabilmenin keyifli olabileceğini düşünüyorum.”

Evelyn bu kısmi serzeniş karşısında şaşkına döndü. Şu bir gerçek ki kendini özgür olarak değerlendirmesi pek mümkün değildi. Ama onu daha çok şaşırtan, Leydi Elizabeth'in su birikintisinden daha derin olabilme ihtimaliydi.

“Londra'yı özlüyor musunuz, Leydi Rosewell?”

“Londra'ya sadece bir kez, sekiz yaşındayken gitmiştim. Hatırladığımı bile söyleyemem.”

Leydi Elizabeth şaşırdıysa bile belli etmedi. “Orada her şey çok hareketli, zaman sanki daha hızlı akıyor ve insanlar her zaman bir yerlere yetişmesi gerekiyormuş gibi acele ediyor. Gündüzleri Hyde Park'ta yürüyüş yapmak gerçekten keyifli.”

“Babamın annem ve beni Serpentine Gölü'nde salla gezdirdiğini hatırlıyorum,” diye mırıldandı Evelyn. “Daha sonra at gezintisine çıkmıştık.”

Aklına gelen bir şey Leydi Elizabeth'i güldürdü. “Geniş

düzlüklerde at sürmeye alışkın kişiler için Hyde Park'ta at gezintisi hiç de beklenildiği gibi neticelenmiyebilir. Leydi Summer Willow'un başına gelenleri bilirsiniz.”

Evelyn bir zamanlar en iyi arkadaşı olan kişinin bahsi geçince duraksadı ve onunla birlikte Leydi Elizabeth de durdu. “Duymamış olamazsınız?”

“Aslında duymadım.”

“Üzerinden bir hayli zaman geçti ama uzunca süre herkes ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Anlatılanlara göre sincabın teki atını ürkütünce attan düşmüş. Ama olay yaratan düşmesi değil, başına geçen eteği idi. Tüm Hyde Park'ın iç çamaşırını gördüğünden bahsetmiyorum bile. Aslında...”

Evelyn gerisini dinlemedi çünkü göğsünde gıdıklanmaya neden olan baloncuklar artık içinde tutamayacağı noktaya gelmişti. Öyle yüksek sesle güldü ki sadece Leydi Alderhood ve Leydi Edenriver değil, odadaki hizmetliler de afallayarak ona bakmaya başladı.

Nihayetinde elini kaldırıp insanlardan özür dilerken de gülmeye devam ediyordu. Şüphesiz ki insanların çaresizliklerinden keyif alacak son kişi kendisiydi. Ne var ki sözde *en yakın arkadaşı, sevgili Summer*'ın on iki yıl önceki acımasızlığı hassas kalbini hiç kimsenin beceremeyeceği şekilde kırmişti.

“*Annem seninle konuşmamı istemiyor. Ama asıl ben senin gibi inek memeli aptalın tekiyle arkadaşlık edemeyeceğime karar verdim. Beni anlıyor musun?*” demişti Summer. Uzun tartışmalarını sonlandıran da Evelyn'in, “*Dilerim bir gün Londra'nın orta yerinde düşüp kalırsın ve eteğin başına geçer. Böylece tüm krallık benim inek memelerimi değil de senin koca kıçını konuşmaya başlar*” temennisi olmuştu.

Dualarının gerçek olacağını bilseydi daha faydalı şeyler dileyebilirdi. Tanrı aşkına... Yeni bir gülme krizinin gelmek üzere olduğunu hissedince derin derin soludu.

“Ne hoş, Leydi Rosewell. Sizi böyle gülerken görmek beni şaşırttı doğrusu. Dikkat çekmemeye çalışmak dururken...”

Kontes boğazını temizleyerek misafirinın sözünü tamamlamasını engelledi. “Leydi Edenriver artık saldırgan tutumunuzu bana yapılmış hakaret olarak görmeye başlıyorum. Leydi Rosewell tanıdığım en düzgün hanımlardan biri. Sizin hakaretleriniz olmadan bile kendisini yeterince takdir edemiyorken size izin vermem ona yapacağım en büyük kabahtlardan biridir.”

Barones’in yüzü kızardı, allak bullak oldu. İşin aslı Evelyn de Kontes’in çıkışını biraz şaşırtıcı bulmuştu.

“Leydim özür dilerim. Size hakaret etmeyi düşünmeye dahi tahammül edemem. Leydi Rosewell’e dostça bir tavsiyede bulunmak üzereydim. Malum, geçmişi...”

“Kadınların gülmelerini yasaklayan kurallardan bahsederek mi? Hiç sanmıyorum... Buraya geldiği günden beri yergilerinize karşı gösterdiği tavıra bakarak bile ona hak-sızlık ettiğinizi görebilirsiniz ama kibarlığı karakter kusuru olarak gören taşra burjuvalarından hiçbir farkınız olmadığını kanıtlamakla meşgulsünüz. Babamın çok güzel bir lafı vardı, Leydi Edenriver. Ayıyı inine kadar takip etmek aptalların işidir.”

Verdiği solukla birlikte Leydi Edenriver’in ağzından bir “ah” iniltisi çıktı.

“Üstelik anlayabilmiş de değilim. Yaşı dışında Leydi Roswell’de sizi rahatsız eden ne olabilir? Kızınıza refaket etmesine olanak sağlayan eşsiz özellikleri ortada.”

Barones bu kez kuyruğu dik tutmayı başaramadığı gibi sesindeki içerlemeyi de gizleyemedi. “Kendisiyle kişisel hiçbir sorunum yok. Bana daha fazla itimat ettiğinizi düşündüm, Leydi Alderhood.”

“İtimat mı? Yapmayın lütfen Leydi Edenriver.”

“Leydi Rosewell’in hamisi yok. Birtakım hususlarda uyarılması tamamen kendi hayrınadır fikrindeydim. Söz konusu **adap** olunca kendi kızıma karşı da yeterince katıyımdır. Beni bilirsiniz... Ben...” Barones devam edemeyerek balo salonunun duvarlarını incelemeye başladı.

Bu sefer üzgün görünen kontesti. Muhtemelen sebebi Barones’i rencide etmesi değildi. Onun gibi, insanları kırmayı **stratejik** hamle olarak gören biri için gerçek hislerini ortaya dökmek, istenilen bir durum sayılıyordu belki de.

Evelyn, hakaret konusu hâline gelen yaşıyla ilgili yoruma karşı sadece iç geçirdi. Öte yandan Barones’i diğerlerinden farklı davranmadığı için suçlayacak değildi. Onların dünyasında iş eleştirmeye geldiğinde kelimelerin şelladen boşanan su hüşmında ağızdan dökülüp gittiği sır değildi. Kaldı ki kumsalda yaşananları hatırlasaydı bile Leydi Alderhood’un nasıl davranacağı muammaydı. Hiçbir şey bilmiyor olma ihtimalini de gözardı etmemek gerekirdi.

Duvardaki saatin, saat başı olduğunu hatırlatmasıyla birlikte odanın havası birden değişti.

“Oturma odasına geçelim mi? Ayaklarım artık beni taşıyor. Organizasyon ve... diğer şeyleri de orada konuşuruz.”

“Pek tabii leydim. İş balo olunca konuşacak çok şey oluyor doğrusu. Sadece yemekler ve davetiyeler de değil. Kimleri davet edeceğimizi bugün netleştirebilirsek kasabadaki **matbaa** ile görüşmek lazım ki işi ağırdan almamakta fayda var.” Anlaşılan Barones işittiği azarı sineye çekmeye karar vermişti.

Kontes güldü ve Leydi Edenriver’in koluna dostça dokunarak onu çıkışa yönlendirdi. Geride kalan Evelyn ve Leydi Elizabeth’e onları takip etmekten başka bir seçenek kalmadı.

Ancak izlendiği hissiyle dürtüklenen Evelyn, son kez balo salonuna bakmak üzere arkasını döndüğünde büyük pencerelerden birinin önündeki kuzgunu gördü. Kanlı canlı bir

kuzgun penceresine kondu diye sinir krizleri geçirmesi söz konusu değildi elbette ama Evelyn, hayvanın obsidiyen boncukları andıran gözlerinin ardında müthiş bir bilinç yattığını görmeden de biliyor ve bu da bugüne dek yaşadığı olağanüstü şeylerin açıklamasının belli işaretleri takip etmesinde gizli olduğu hissini kuvvetlendiriyordu. Kuzgunun kendisine ne gibi cevaplar vereceğini bilmiyordu, elbette ama... Kuzgun tiz sesiyle çığlık atınca Evelyn irkildi ve muhtemel tüm yanıtları gerisinde bırakarak yarı koşar yarı yürür hâlde oturma odasının yolunu tuttu.



Oda kapısının ardındaki ritmik tıkırtının kulağa gelişi dünyevi hissi verse de sabahın en karanlık saatleri içinde oluşu Evelyn'i korkutmaya yetiyordu. Ses bir dakikaya yakındır devam ediyordu ve Evelyn henüz ne olduğunu anlayacak kadar fikir edinebilmiş değildi. Işın aslı öğrenmeye gerek kalmaması ve sesin öylece kaybolup gitmesinden başka bir arzusu yoktu.

Fakat tıkırtılar kesilmediği gibi giderek daha ısrarcı bir hâl alıyordu. Evelyn can çekişen birinin kapıyı tırmalayarak yardım istediği görüntüleri kafasından atmak için gözlerini sıkıca yumup sakinleştirici nefesler almaya çalıştı. Kısmen başarılı olduğunda güçlü bir sesle, "Kim var orada!" diye bağırdı. Cevap alamayacağından o kadar emindi ki hafif, tanıdık mırıltıyı hayal ettiğini düşündü önce. Ne var ki mırılama ince tırnakların mobilyada sürtünme sesiyle birlikte artarak devam etti. Evelyn birilerinin duymasından korkar gibi, "Snowflake," diye fısıldadı.

Cesaretini toplayıp yataktan indi ve kapıya ulaşana kadar durmadı. Bu sefer seslendiğinde aldığı yanıt şüphesiz ki bir miyavlamaydı. O tuhaf yaratığın neden kapısında olduğu hakkında hiçbir fikri olmamakla birlikte Evelyn, gizem

olmaktan çıkan belirsizliğin endişesini kısmen üzerinde atarak tokmağı çevirdi.

Kedinin üzerine atlaması ve diğer birçok ihtimale karşı kapıyı aralamakla yetinmişti. Fakat bu aralıktan bile Snowflake'in artık kapının önünde olmadığını görebiliyordu. Koridor, duvar şamdanları sayesinde neredeyse şöminesi yanan odası kadar aydınlıktı. Evelyn sadece başını dışarı çıkartıp sağ ve sol tarafına baktı ama kediden tek bir iz bile görmedi. İşin aslı etrafta tuhaf görünen ya da hissettiren hiçbir şey yoktu. Gelgelelim Evelyn, ne Snowflake'i takip edecek kadar maceraperest ne de yarım akıllıydı. Kapıyı tekrar kapatmak üzereydi ki koridorun sola kıvrılan bilinmezliğinden endişeli bir miyavlama duyarak hareketsiz kaldı. Eğer bütün hepsi bu olsaydı odasının güvenliğine sığınmak onun için yapılacak en mantıklı hareket olurdu. Ne var ki Snowflake'in sonraki acıklı miyavlaması vicdan muhasebesini sonlandırdı ve Evelyn kendine düşünme fırsatı tanımadan sesin geldiği tarafa koştu.

Koridorda ilerlerken kendisini neyin beklediğini tam olarak bilmiyordu. Fakat kediden hiçbir iz olmayışı ihtimal dahilinde miydi? Evelyn kaşlarını çattı ve etrafı incelemeye başladı.

Bu sefer ilk hissettiği soğukluk değildi...

Loş koridorun duvarları sakın bir gölün kıyısına vuran dalgalar gibi hareketlenirken Evelyn henüz kendisine ulaşmayan hareketi anlam veremeden izliyordu. Sonra her şeyin ortasında havayla bütün, sadece ondan daha yoğun ama her nasılsa daha akışkan bir varlığın ilerleyişini hissetti.

Evelyn onu hissetti... Zalimliğini... Soğukluğunu...

Eğer uzaklaşmazsa solup gideceğini hissetti.

Harekete geçmesini sağlayan gücü nereden bulduğunu asla bilemeyecekti ama geri dönüp kendini en yakın odanın içine atarken gösterdiği dirayeti ömrünün sonuna kadar

takdir edecekti. Kapıyı o şeyin olmayan yüzüne kapatırken burnunu sızlatan soğuşa karşı durma cesaretini de öyle... Fakat o an yapabildiği tek şey, sıradan kapıların kötülükleri dışarıda tutup tutamayacağını düşünürken aklını kaçırmaya çalışmaktı.



Cameron eve vardığında saat gece yarısını bir hayli geçmişti. Eve dönme düşüncesini her zaman gülünç bulmakla birlikte görev ve mecburiyetler arasındaki bu noktada dünyanın geri kalanından daha fazla kasvet olduğunu da kabul ediyordu. Özellikle de bir zamanlar babasına ait olan bu odada.

Yolculuk ceketini çıkartıp gelişi güzel sandalyelerden birine fırlattı ve boyun bağından hızlıca kurtuldu. Gömleğini pantolonunun içinden kurtarıp düğmelerini çözdü ama üzerinden çıkarmakla uğraşmadı. Hiçbir şey düşünmeden uykuya dalacak kadar yorgun olabilmeyi dilerdi. Fakat Londra ziyareti zihnini meşgul eden bir sürü soru ve cevapla neticelenmişti.

Uşağın bıraktığı suyla yüzünü yıkadıktan sonra avuçlarıyla masaya abanıp yüzünü yansıtan aynaya dalgınca baktı. Gevşemeye ihtiyacı vardı, hiç şüphesiz bunun çaresine uzun zaman önce bakması gerekiyordu. Londra'ya giderken ara sıra ziyaret ettiği hanım arkadaşlarından biriyle görüşmeyi planları arasına koymuştu. Fakat orada bulunduğu süre içinde açık ya da imalı hiçbir davet gözüne yeterince cazip gelmemişti.

Genel yapısındaki müşkülpesentlik, hoş bir kadınla geçirilen zamanı takdir etmesi için engel değildi. Kaldı ki sıradan her erkek gibi kadın teninin belli başlı duyularında uyandırdığı ziyafet hissine karşı koymayı düşünemezdi bile. Özellikle de bir kasnaktaymış gibi gergin olduğu şu sıralar.

Neredeyse keyiflenerek aynaya doğru güldü, sonra ağrı-

yan ensesini ovuşturdu. Belki de uşağı Dickson'ın hazırlamayı teklif ettiği sıcak banyo fikrini değerlendirmeliydi.

Cazip düşünceye kafa yorduğu sırada odasının dışında hiç beklemediği bir hareketlilik fark etti. Cameron ne olup bittiğini değerlendirme fırsatı bulamadan kapı gürültüyle açıldı ve soğuk rüzgârla birlikte hayaleti andıran bir kadın içeri girerek kapıyı geri çarptı. Onun kim olduğuna olan inancı, tanıdık uyarılma hissiyle birlikte güçlenmiş hatta kesinleşmiş olsa bile gecenin bir yarısında onu odasında görme ihtimalinin saçmalığı yüzünden Cameron diğer seçenekleri de görmezden gelemiyordu. Bunca düşüncenin neticesinde onu hayal etmeye başlamışsa durumu düşündüğünden vahimdi.

Ne var ki tehdit hissi, pür dikkat izlemeye ve dinlemeye alışkın olduğu atmosferde asılı kalmıştı. Cameron tamamen doğrularak davetsiz misafirine döndü. Bütünüyle kapıya odaklı görünen kadının ince omuzları inip kalkıyordu. Nefesinin hızına ve yüzeyselliğine bakılırsa bayılmanın eşiğinde olması muhtemeldi ama o bunun farkına varamayacak kadar korkmuş görünüyordu. Bir şey onu ölesiye korkutmuştu.

Koruma ve merakını giderme isteği Cameron'ı harekete geçirince olağan hitap şekliyle, "Leydi Rosewell," dedi. Bunu yaptığına da anında pişman oldu. Zira tiz, tuhaf bir ses çıkararak aynı anda hem kapıdan hem de Cameron'dan uzaklaşan kadını ölesiye korkuttuğunu görebiliyordu.

Bu sefer ses tonunu daha yumuşak tuttuğundan emin olarak, "Benden korkmanıza gerek olmadığını biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Leydi Rosewell başını iki yana sallayarak masif gardırobun olduğu tarafa geriledi. Dehşeti ne kadar sahici görünürse görünsün sosyal tuzakları sezebilme hususunsa doğal yeteneğe sahip Cameron, tüm bu yaşananların bir düzenden ibaret olabileceği ihtimali üzerine buz kesti. Belki kadın da

rol yapıyordu. Amacı Cameron'ı tuzağa düşürüp evlilik için onu mecbur bırakmak olabilirdi. Bunun için ev halkından birinin gelip kapısını açması yeterliydi.

Cameron bir süreliğine şüphyle baktığı kapıya doğru ilerleyince Leydi Rosewell çıldırmış gibi, "Açmal" diye bağırdı, sonra yalvarır ses tonuyla, "Lütfen," diye fısıldadı. Sözlerinin yeterli gelmemesinden korkarak Cameron'a yaklaştı ama dikkati kapıdaydı. "Lütfen..."

"Dışarıda sizi korkutan ne var?"

Evelyn başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Ben..."

Bariz soğukluk, kapının altındaki aralıktan üfleyerek içeri girerken çok yakınlarda bir yerden Cameron'a tanıdık gelen insani olmaktan uzak bir inilti duyuldu.

Derken, Cameron'ı doğaüstü herhangi bir olaydan daha fazla şaşırtan bir şey gerçekleşti. Leydi Rosewell, kendini pat diye onun göğsüne attı. Titriyordu, öyle şiddetli sarsılıyordu ki ikisini ne duruma sokmak üzere olduğunu fark etmesini sağlayacak bilinci ve öngörü yeteneğini yitirmiş olması beklenmedik değildi. Fakat Cameron gerçekliğin, olağanüstü her şeyin ve özellikle de onun fazlasıyla farkındaydı.

Korumaktan başka hiçbir şeyi umursamayarak kollarını ona doladı. Geceliğine rağmen ayırt edebildiği soğuk vücudunu ısıtabilmek için uzun parmaklarıyla sırtını okşadı. Diğer elinin parmaklarını gevşek örgüyle zar zor bir arada duran kür, yumuşacık saçlarının arasına daldırdı ve kafa derisini hafif hafif ovuşturarak ona sağlayabileceği tüm konforu sundu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama kadının kas-katı korkusunun hafıflediğini hissedebiliyordu. Nefesi rahatla derinleşmiş, tıpkı rahat yatağındaki yerini bulmaya çalışan çocuk gibi Cameron'ın göğsünü sahiplenmişti. Bükülü duran soğuk parmakları ağır ağır hareket etmeye başlayınca Cameron bunun bir tür kendine gelme, fark ediş anı olduğu-

nu düşündü. Nefesi iyice hızlandı ve onu biraz daha kendine bastırıldı. Bir noktada dönüşü kaçırdığını biliyordu ve onun da bunu bilmesini umursamıyordu.

Sonra her şey gerçek anlamda değişti. Hava... Öncelikler... Olasılıklar... İkisi dışında kalan ne varsa silikleşirken aralarındaki gerilimin niteliği değişti.

Cameron az önce okşadığı saçların arasındaki elini yumruk yaparak Evelyn'in başını geriye doğru çekti. Diğer eliyle önce boynunu kavradı, sonra ağır ağır yukarı çıkıp avcunu çenesinin altına yerleştirdi ve başparmağıyla dudaklarının şeklini görünenden öte keşfetmeye başladı. Öyle büyüleyiciydi ki...

Dudağının iç kısmındaki nemi geri kalana yayarken kontrol etmekte güçlük çektiği arzu hızla büyüyordu. Fakat Cameron ağırlaşmış göz kapaklarının arasından eserini sakince inceliyor ve şüphesiz, varlığı tartışılmaz kibrin işaretleri yüzündeki gölgelerle örtüyordu.

Kadının büsbütün açılmış orman rengi gözlerindeki korku sıradan koşullarda geri adım atması için bir işaret olabiliyordu, muhakkak olurdu da. Ancak içinde buldukları anda o korkunun Cameron'a verdiği ilkel haz, sağduyu ve akılla ilişkilendirilebilecek ne varsa yok ediyordu. Bu karşı konulmazdı...

Evelyn'in başını biraz daha geri çekerek ince boynunu ortaya çıkarırken Cameron'ın solukları derinleşip ağırlaştı. Huzursuz eden güzelliği kadar ürpertici olan cazibesi, ısıyla yükselen koku gibi hislerine hücum ettiğinde Cameron mücadeleyi bıraktı ve başını onun boynuna gömerek kokusunu içine çekti. Gül gibi kokuyordu ve koku nabzının hızla vurduğu noktada yoğunlaşıyordu. Cameron kendine engel olamadı ve o noktayı hafifçe emdi.

Buna karşılık Evelyn'in parmakları bükülerek erkeğin göğsüne saplandı. Boynunu emen dudaklar, tenine değen

dilin sertliği öyle baştan çıkarıcıydı ki çaresiz bir beklenti hissiyle kendi küçük arayışına yoğunlaştı. Parmakları adamın göğsünde gezinmeye başladı ve göğüs uçlarından birine dokundu.

Tuhaf, erkeksi bir ses çıkaran Cameron'ın dudakları boyundan çenesine yükselirken kesik kesik soluyan Evelyn güneşi arayan çiçek gibi yüzünü ona çevirmeye çalışıyordu. Sonunda bendini yıkan suyun akışı gibi doğal bir güçle dudakları yolunu buldu ve acıtan, koparan bir öpüşle birleşti. Temasin yoğunluğu karşısında bir tür çarpılma yaşayarak birbirlerinden ayrıldılar. Karmaşık hislerle birbirlerinin yüzlerini incelerken nefes nefesydiler. Ancak çok geçmeden kaçınılmaz olan tekerrür etti ve Cameron iki eliyle birden kadının başını kavrayarak sanki tüm hayatı buna bağılıymış gibi onu öpmeye başladı.

Sert ağzı Evelyn'in dudaklarını eziyor, dili onları aralamaya zorluyordu. İçsüdüsel olarak kendisinden beklenilene anladığında Evelyn dudaklarını aralayarak ağzına giren dile izin verdi ve vücudunu onunkine bastırdı. Teslimiyetinin Cameron'ı içine alması çok sürmedi, rüya gibi gerçek dışı bir his tarafından sarılarak bütünüyle birleşmelerine olanak sağladı.

O andan itibaren bu sadece bir öpücük olmaktan çıktı, sahiplenmeye dönüştü. Erkek onu dişleriyle işaretliyor, diliyle tadyor ve bütünüyle içine işlerken sert vücudunu mak-satlıca kullanıyordu. Evelyn daha fazla baştan çıkamayacak durumdayken erkeğin kokusu burnuna doldukça kendini bütünüyle kaybedecek gibi oluyordu. Öpüşme giderek sertleşti, tutku alev alacakları noktaya kadar yoğunlaştı.

Dizleri artık kendini taşıyamayacak hâle geldiğinde Evelyn, havalandığını fark etti ama ayaklarının gerçekten mi, yoksa ruhen mi yerden kesildiğini anlayamadı. Saniyeler sonra kendini bacakları ayrılmış vaziyette erkeğin kucağın-

da otururken buldu. Geceliği uyluklarına kadar sıyrılmıştı ve koyu renk yatak örtüsünün serinliğini dizlerinde hissediyordu.

Bu noktada dudakları bir süreliğine ayrıldı. Odada ikisinin gürültülü solukları ve tuhaf bir uğultu duyuluyordu. Adamın kucağında oturan Evelyn, yukarıdan bakmanın ayrıcalığından doğan güce güvenerek parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı, gözlerinin önüne düşen bir tutamı nazikçe kenara çekti. Onu daha önce böyle görmemişti. Böyle ham ve vahşi... Hisleri öyle keskin ve öyle yoğun bir hâle geldi ki Evelyn gözlerini yumarak kendine birkaç saniye tanıdı.

Cameron kendini ona bakmaktan alamıyordu, avcundaki geceliğin kumaşını bükerek Evelyn'in bacaklarının daha büyük bir kısmını açığa çıkardı. Ne istediğini biliyordu, neye ihtiyacı olduğunu... Tek bacağını sıkıca kavrayıp dizlerinden uyluklarına kadar dokunarak tutturduğu ritim iç çamaşırının sınırına kadar ilerledi. Sıcacık teninin yumuşaklığı, kokusu ve verdiği hissin eşsizliği Cameron'ın ona olan ihtiyacını güçlendirdi ve kadının başını aşağı çekerek onu yeniden öptü.

Tecrübesizliği Evelyn'in sınırlarını belirliyordu. Bugüne kadar sadece bir erkekle mütevazı bir öpüşme tecrübesi yaşamasının nedeni de buydu. Fakat şimdi kendisine bugüne dek bir tür koruma sağladığını sandığı deneyimsizliği son olacaktı. Çünkü karnında gerilip yoğunlaşan hazzı tüm vücudunda hissetmenin neye benzediğini öğrenmek istiyor ve tecrübe etmenin karşı konulmaz cazibesine çekiliyordu.

Cameron ona yol göstermek ister gibi dudağını sertçe ısırды önce, sonra aynı noktayı emerek çelişkili iki hazzı sundu. Evelyn'in erkeğin kasıklarına etki eden inleyişi aralarındaki son boşluğu dolduran ritmik hareketlerin başlangıcı oldu.

Onu bacaklarının arasında hissediyordu. Sert ve sıcak... Evelyn kendine hâkim olamayarak sürtünme hissine yoğunlaştı ve aldığı zevk karşısında kontrolsüzce inledi.

Cameron'ın dudakları hâlâ onu yiyip bitiriyor, deneyimli elleri vücudunu keşfetmeye devam ederken tatlı iniltilerini içine çekiyordu. Fakat ulaşabildiği zevk ne kadar güçlü olursa olsun yeterli değildi. Ellerini kadının geceliğinin yukarıda toplanmış eteklerinin altına soktu ve belinden sırtına doğru geçti. Bir yandan onu kendine bastırmaya devam ediyor ve yumuşak tenindeki arayışını sürdürüyordu. Nazik değildi, gelgelelim olmak istediğinin yarısı kadar zalim bile değildi. Belinde oyalanan parmaklar çok geçmemişti ki kadının göğüslerinin alt kısmındaki kabarıklığa yoğunlaştı.

Evelyn bacaklarının arasındaki sızıyı ve giderek büyüyen aciliyet hissini bastırmak isteyerek ona istediğini vermeye hazır hâlde arzuyla sırtını öne bükünce öpüşmelerinin hararetlerini artıran bir tutku patladı. Oda artık daha sıcaktı ve...

Dışarıdan gelen rahatsız edici ritmik sesi ilk fark eden Cameron oldu. Kapısının çaldığını anlaması ise havanın ağırlığı altında biraz daha zaman aldı. Dudaklarını kadınınkilerden koparırçasına ayırırken çektiği acı benzeri his bütünü yüzünü kaplamıştı. Toparlandı ve doğrulup Evelyn'in ayaklarının yere değmesini sağladı. Fakat tek kolunu belinde tutmaya devam ediyordu. İtiraf edecek değildi ancak ondan ayrılmaya henüz hazır değildi.

Fark ediş anıyla birlikte Evelyn'in vücudu kasılıp kaldı. Cameron eğer onu bırakırsa saklanmaya yelteneceğinden ve en iyi ihtimalle kendini yatağın altına atacağından neredeyse emindi. Onu daha sıkı tuttu ve kulağına fısıldadı. "İçeri kim senin girmesine izin vermeyeceğim."

Evelyn güzel gözlerini kaldırıp ona baktı. Yüzünde güven ve endişenin yanında taptaze bir pembelik vardı ki Cameron ne durumda olduklarını umursamadan onu yeniden öpmek istedi. Dahası bunu yapamayacağı için de bir şeyleri kırmak...

Kendini zorlayarak onu bıraktı ve kapıya yürüdü. Yatağın konumu sayesinde, kapı açılrsa dahi dışarıdaki kişinin içeri girmediği sürece Evelyn'i görmesi mümkün değildi.

“Lordum?”

Uşağı Dickson'ın donuk sesi Cameron'ın ruh hâline hızla tesir etti.

“Dickson?”

“Lordum bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özürlerimi kabul edin lütfen. Annenizin oda hizmetçisi hanımefendinin rahatsızlandığını ve size haber verilmesini istediği söylemek için yaklaşık beş dakika önce bana geldi. Aldığım bilgiye göre sağlık durumu iyi. Öte yandan siz değerlendirmeden doktora haber vermek üzere uşaklardan birini yollamak istemedim.”

“Doğru olanı yapmışsın. İstirahat ediyor mu?”

“Hizmetçisi kontrol etmekte zorlandığını ima etti ama ben gözlerimle görmedim.”

Cameron başını sallayarak açıklamayı yeterli bulduğunu belli etti. “Yaygara çıkmamasını sağla, ben birazdan orada olacağım. Sana ihtiyacım olması hâlinde de yakınlarda ol, Dickson.”

“Emredersiniz, lordum.” Uşak arkasını döner dönmez Cameron kapıyı kapatıp Evelyn'e döndü. Ona odaklanmayarak geçirdiği saniyeler, özdenetimi üzerinde kısmen etkili olmuştu ama sıradışı güzelliği karşısında – özellikle de yaşadıkları yakınlıktan sonra bu denli dağılmış görünürken – afallamaktan kendini alamadı. Bir süre hiç konuşmadan ona baktı ve nihayet boğazını temizledi.

“Odana kadar sana eşlik edeceğim. İçeri girer girmez kapını kapamanı ve zili çalıp yanına birini çağırmanı istiyorum. Sadece birkaç dakika yalnız kalacaksın. O süre içinde de yakında olacağım.”

Evelyn itiraz etmedi ama yardıma ihtiyacı varmış gibi de görünmedi. “Anninizin yanına gidin, ben iyiyim... Dediğini-zi yapacağım.”

Aslında çok sözün gizli olduğu sessizlik süresince birbirlerini süzdüler, hemen sonra Cameron kapıyı açtı ve dışarıyı kontrol etti. Hareketleri neredeyse mekanik, insanüstü beceride bir kontrolün etkisindeydi. Soğuk koridorda ne bir ses ne de bir hareket vardı. Oda kapısına varana dek maksatlı sessizliklerini sürdürdüler. İçeriye gözden geçiren Cameron sıra dışı bir durum olmadığından emin olunca odaya girebilmesi için Evelyn’e izin verdi ve esenliği için kendisinden beklediklerini yineleyerek kapıyı kapatmasını istedi.

Hizmetçinin ayak seslerini duyana kadar bekledikten sonra annesini ziyaret etmek üzere koridorun diğer ucuna yöneldi. O saniyeden itibaren üzerindeki baskı nitelik değiştirerek daha tahammül edilebilir bir hâl almaya başlamış, olağan sorunların rahatlatıcı rutininin bilindik etkisi kendini göstermişti.

Leydi Alderhood’un odasının kapısını açmasıyla birlikte Cameron’ın yüzüne dalga dalga sıcak hava ve afyon ruhuyla karışık bitki çayının kokusu çarptı. Bunaltıcı sıcaklık yüzünden bir uyarıda bulunmayı düşünüyordu, fakat koca yatağının ortasında küçücük kalan annesinin perişan hâli duraksamasına neden oldu. Sesi de görüntüsü gibi zayıftı.

“Cameron? Neden bu kadar geciktin?”

“Neyin var? Yine kalbin mi?”

Leydi Alderhood elini kalbine koyup sorunun nerede olduğunu anlamak ister gibi bir süre gözleri kapalı olarak kalbini dinledi. Her an bayılacakmış gibi yatağın başında bekleyen hizmetçi de leydisini endişeyle izliyordu.

“Sanırım sorun kalbim ama herkesin sandığı şekilde değil.” Gözlerini açtığında bakışlarında öyle müthiş bir acı vardı ki Cameron irkildi. “O kadar soğuk ki oğlum... O git-tiğinde olduğu gibi hava. Ölmeden önce de böyleydi.”

“Anne kâbus mu gördün?”

Leydi Alderhood boş duvara bakarken başını iki yana salladı. Sessizce ağlıyordu. “Bu gece hiç uyumadım... Düşünüp duruyordum. Eğer amcan ölmeseydi ve unvanı babana kalmasaydı her şey nasıl olurdu diye... Bu eve taşınmasaydık hâlâ yaşar mıydı?”

Cameron “Anne” diyecek oldu ama kadın onu duyuyor gibi görünmüyordu.

“Nefes alamıyorum, Cameron. Sanki ciğerlerim donuyor gibi... Bana sürekli üşüdüğünü söylerdi ve ben de ona daha sıkı giyinmesini tembih ederdim. Alay eder gibi ona tavsiyelerde bulunurdum ama niyetim bu değildi... Onu tahrik etmeye çalışırdım, tepki vermesi için çabalardım ki yaşadığından emin olayım. Gülmesini beklemiyordum, kızması bile yeterliydi ama o kadar donuktu ki üşmesine neden olan şey tarafından buza döndürülmüştü sanki.”

Cameron hizmetçiye çıkması için işaretle bulundu ve sayıklıyor görünen annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Leydi Alderhood yakınlığına anında tepki vererek yatağın kıyısına gelip başını oğlunun omzuna yasladı.

“Evlendiğimizde ne kadar da mutluyduk. Her şeye sahip olduğumu düşünüyordum ki sen doğunca öyle olduğumdan emin oldum ama sonra...”

Yaşlı kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

“Sadece yorgunsun,” dedi Cameron. “Çay az sonra etkisini gösterecek ve yarın sabah kendini daha iyi hissedeceksin.”

Kontes hıçkırıkları arasında güldü. “Siz erkekler, hiçbir şeyden anlamıyorsunuz... Korkum ne biliyor musun, Cameron?” Büyümüş yaşlı gözleri en kıymetli hazinesiymiş gibi oğlunun yüzünde geziniyordu. “Sen de giderek ona benziyorsun. Gözlerinde aynı soğukluk, aynı uykusuzluk belirtileri... Eastbrooke laneti bu... Öncekilerin hepsi öldü.

Birinci oğullar unvana sahip olur olmaz delirip gittiler. Baban gibi ikinciler ise şanslılarsa unvandan önce hayatlarını yaşama şansı bulmuşlardır belki... Ama sen onlar gibi değilsin, baban gibi de değilsin. Güçlüsün, direniyorsun. Yine de değişiyorsun...”

Cameron’ın saçlarını sevgiyle okşadı. “Rüyalar gördüğünü biliyorum. Baban da görürdü.”

“Gördüğüm rüyaların sinirimi bozmak dışında üzerimde kontrolü yok ve anne...” Cameron annesinin beklenti dolu yüzüne iyice eğildi. Konuştuğunda sesinde büyüleyici bir yatıştırıcılık vardı. “Aklımı yitirmeyeceğim, sana söz veriyorum.”

Leydi Alderhood ikna olmaya can atar hâlde başını salladı ama sözleri umutsuzluk doluydu. “Baban öldüğü güne kadar hiçbir sorunu olmadığına yeminler ederdi. Bazen ona inanırdım ama bazen soğuk kayıtsızlığına katlanamazdım ve kavga çıkartırdım. Bağırıp çağıran tek kişi ben olurum... O ise hep susar ve yüzüme bakardı.”

Cameron o kavgaları çok iyi hatırlıyordu. En nihayetinde annesinin Londra’da yaşamaya karar vermesiyle sonuçlanan kavgalardan birinde artık büyümesi gerektiğine karar vermişti ve o sıralar sadece on yaşında bir çocuktur. Hiç şaşkıncı olmamakla birlikte o günden beri annesiyle pek geçinebildiği söylenemezdi.

“Ne kadar canını sıkarsa sıkırsın geçmişini değiştiremezsin.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun? Burayı sevmediğim doğru oğlum ama senin için kalabilirim. Ancak sen gitmelisin... Bilmiyorum, belki dünyayı gezersin. İşlerini yürütecek, mali konularda güvendiğin adamların olmalı. Eğer gidişinin bir bedeli varsa bunu ben üstlenirim. Burada kalır ve her şeye göğüs gererim. Yeter ki senin iyi olduğunu bileyim.”

Sözlerinin temelindeki histeri ve çaresizlik üzerine Cameron iç geçirdi. Ona ne söylerse söylesin umutsuzluğunu

yaşamaya inat edeceğini biliyordu. Bunu engelemeyecekti, ihtiyacı olanın bu olmadığını bilmezdi zira. Fakat kocasının ölümü için kendisini suçlaması bencilliğin karşılığı olamayacak kadar ağır bir bedeldi.

Annesinin kollarına iyice sokulmasına izin verdi. Şu anda onun için yapabileceği en iyi şey sunabileceği konfordu ve kendi açısından baktığında bu tuhaf olduğu kadar rahatlatıcıydı da.

“Bu gece çok soğuk, öyle değil mi?”

“Kar kesildi ama dışarısı hâlâ çok soğuk.”

“Ben içeriden bahsediyorum... Koridorlardan... Bu gece koridorlar güvenli değil, odandan çıkmamalısın, Cameron.”

Sözleri kulağa ucuz bir kehanet gibi gelse de Cameron onun ne demek istediğini, dahası sözlerinde gerçeklik olduğunu biliyordu. Evelyn’i korkutan her neyse annesinin tuhaf hâllerinin de sebebi o olmalıydı.

“Bu gecenin diğerlerinden farkı ne?” diye sordu Cameron, sıradan olduğunu umduğu bir sesle.

Leydi Alderhood konuşmadan önce uzun uzun esnedi. “Çünkü umutsuzluğa kapılıyor, biliyor ki zamanı azalıyor... Artık daha öfkeli...”

Cameron dikkat kesildi. “Kimden bahsediyorsun?”

Kadın başını iki yana salladı ve uykulu uykulu, “Emin değilim,” diye fısıldadı. “Cismi yok... Varlığından şüphe duymuyorum ama onu tarif etmem mümkün değil. Açık konuşmak gerekirse baban hayattayken olduğu gibi şiddetli hissedemiyorum onu. Sanırım senin üzerindeki etkimin zayıf olduğunun farkında ve benimle vakit harcamak istemiyor... Ama arıyor, arayışını hissediyorum.”

“Aradığı ne, anne?”

Leydi Alderhood şaşırılmış göründü. “Bunu senin biliyor olman lazım... Baban biliyordu, sonra çok yaşamadı zaten.

Belki de bilmemen iyidir, böylece seni rahat bırakır. O kadar uykum var ki..."

"Bunları bana neden daha önce anlatmadın?"

Cevap gecikmeli geldi. "Seni karanlığına çekmesini istemedim... Bilmelisin ki tek rüya gören sen değilsin, oğlum. Sanırım bu da Leydi Alderhood olmanın laneti."

Derin uykuya dalmadan önce Leydi Alderhood oğlunun elini sıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Evelyn kıyafetini milyonuncu kez gözden geçirirken belki de bugünü odada geçirmeliydim diye düşünüyordu. Uykusuzluk ve kafasını meşgul eden düşünceler yüzünden kendini insanların arasına karışmak için hazır hissetmediği gibi bariz bir gerçeğin yanında Leydi Alderhood'un da günün büyük kısmını odasında geçirmesi Evelyn'i saklanma düşüncesine itmişti. Elbette, ömrünün sonuna kadar saklanamayacağına göre bir noktada korkaklığı bir kenara bırakması gerekecekti.

Sakinleşmeliydi ve en iyi yol düşünmenin önüne geçmekti. Akşam yemeği için tercih ettiği kraliyet mavisi elbisesinin modaya uygun düşük yakasını daha mütevazı hâle getirmek için çekiştirdi ve sonucu aynadan inceledi. Hâlâ yeterince kapalı olmasa da çabasının bir miktar sonuç vermesinden memnundu. Şundan emindi ki elbisesi hakkında endişelenir, midesinde tek lokmalık bile yer olmadığı hâlde yemek zorunda kalacağı için içten içe yakınmaya devam ederse korkudan ölmesine neden olacak o varlığı ya da o öpücüğü ve yaşattığı hisleri düşünmek zorunda kalmazdı.

Ellerini sımsıcak yanaklarına bastırıp gözlerini yumdu. Akşam yemeği saati neredeyse gelmişti. Yüzündeki doğal

olmayan pembelik dışında sakin ve saygın görüldüğünden emin olunca yemeğe inmek üzere dışarı çıktı. Fakat kendinden emin hâli dün gece neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olan koridor vakasının detayları gözlerinin önüne gelene kadar sürdü. Koşarak merdivene ulaştı ve külkedisinin balodan kaçtığı hızda basamakları indi. Neyse ki ayakkabısı hâlâ ayağındaydı.

Yemek odasının kapısındaki uşak tarafından içeri alınırken sınırları olabildiğince gergindi. İlk fark ettiği kişi, kucağında tuttuğu kedisini sevgiye boğan Leydi Alderhood oldu. Dün gecedен sonra iyi olduğunu görmek güzeldi. Her ikisinin de.

Lord Alderhood ise tıknaz bir adamla sohbete dalmış görünüyordu. Gece yanında kalan Loisa misafirleri olduğundan bahsetmişti ama Evelyn kendi endişeleriyle boğuşmaktan habere yeterince değer vermemiş olmalıydı.

Varlığı fark edilmeden önceki değerli saniyeler boyunca misafirin sağlayacağı faydaları kafasında listeleyip nihayet rahat nefes alabilirdi. Ne var ki kısmi rahatlığı kontun bakışlarını üzerinde hissedene dek sürdü ve o tek bakış kelimesinin tam anlamıyla kalbine işledi. Daha derin tahribata izin vermemek için gözlerini kaçırان kişi Evelyn oldu ve Leydi Alderhood'un yanına yürüdü.

“Evelyn, nasılsın canım?”

Evelyn kontesin biraz yorgun olmakla birlikte diğer zamanlardan pek de farklı görünmediğini ayırt ederek kibarca gülümsedi. Dün gece neden rahatsızlandığını bilmiyordu ve açıkçası konuyu açmadığı sürece bunu ona sormak seçenekleri arasında değildi.

“Teşekkür ederim, leydim. Ne kadar hoş görünüyorsunuz.”

Yaka ve kollarından gümüş işli dokumalar geçen, çiçek desenli leylak rengi elbisesiyle bahar dalı kadar taze görünen

Leydi Alderhood eliyle havaya vurdu. Gülüşü altın çingirakların sesini andırıyordu.

“Senin yanında mı? Hiç sanmıyorum, hayatım. Bu elbiseyi daha önce görmedim. Rengi sana çok yakışmış.”

Evelyn sesini alçattığı gibi kontesin kulağına eğildi. “Birlikte satın aldıklarımızdan biri. Nasıl oluyor da bir elbisenin kışlık sınıfına girebilmesi için kollarının uzun tutulması yeterli geliyor, bilmiyorum. Daha birkaç yıl öncesine kadar insanlar göğüslerini üşüttükleri için yataklara düşüyorlar mıydı?”

“Haklısın ama bazı bedellerin ödenmesi şarttır. Bu gece sende farklılık var. Seni heyecanlandıran bir şeyler olmuş?”

Evelyn’in yüzü cevaben biraz daha kızarıncı Leydi Alderhood’un kurnaz ifadesi gölgelerin de etkisiyle iyice belirginleşti. “Belki de sebebi bir mektup ya da hanımefendilerden saklanan şu kitaplardan biridir.”

“Son okuduğum felsefe kitabının insanı şoka sokan bir sürü fikirle dolu olduğu doğru ama bahsettiğiniz etkiyi yaratacak kadar dramatik değil. Sanırım sadece elbisenin içine girerken biraz bunaldım.” Dar gelen göğüs kısmının ne kadar rahatsızlık verdiği anlaşılabilir diye derin nefes aldı.

“Madem bu kadar zahmete girdin, seni misafirimizle tanıştırayım.” Misafirden bahsedince kontesin ifadesi yerdeki ölü böceği ne yapacağını bilemiyormuş gibi hâl aldı. Kaçınılmazın kıyısındaki Evelyn ise profesyonel gülümsemesini takınarak beylere döndü.

“Merhum eşimin yakın dostu, Sör Reginald Farley.”

Evelyn adamın ölçüp biçen gözlerine doğrudan bakıp reverans yaptı. Aynı boyda oldukları için göz göze gelmeleri pek kolaydı.

“Leydi Rosewell, Sör Lawrence Rosewell’in kızı. Davetimizi kabul edip anneme eşlik etme inceliğini gösterdi.”

Evelyn kulağına paslıymış gibi gelen sesin sahibine sadece bir saniyelğine baktı. Bu gece mümkün olduğunca Lord Cameron'ın varlığından kaçınmayı düşünüyordu. Ancak Cameron'ın onun Eastbrook Malikânesi'nde bulunma nedenini çarpıttığı Evelyn'in dikkatinden kaçmamıştı.

“Sör Musewill mi?” dedi adam. “O da kim?”

“Sör Rosewell.”

“Sör Rosewell... Uzun zamandır hakkında hiçbir şey duymadım. Demek yaşıyor. Peh! Londra'ya son gelişinden bu yana yıllar geçmiştir.”

“Babam gayet iyi, ilk mektubumda kendisine iyi dileklerinizi iletceğim, sör.”

Sör kinayeyi duymazdan geldi ya da gerçekten duymadı. “Hâlâ beş parasız mı?”

Evelyn boşluğa bakarak çenesini sıkıp sıkıp gevşetti. Konuştuğunda sesi, içinde şeker eritilmiş bal kadar tatlıydı. “Aslında toparlamaya başladık sayılır, lordum. Babam neredeyse tüm zamanını Rosewell'de geçiriyor. İşlerin başında olmaktan memnun.”

Sör Farley müşkülpesent tavırla başını sallayınca sivri ve saçsız tepesi, tavadaki avizeden yansıyan ışıkla parıldayarak Evelyn'in gözünü aldı. “Başka çaresi yok, tabii! İnsan topraklarıyla ilgilenmeli ama sosyal toplantılarda bulunmanın da görevlerinden biri olduğunu unutmamalı. Hoş ben de Londra'dan bir türlü kopamıyorum. Neyse ki Cameron kökler daha derine inmeden aklıma girmeyi başardı. Gerçi...” Adam yanı başındaki ev sahibinin yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı. “Beni davet ettiğini hatırlamıyorum. Yine kendi kendimi mi davet ettirdim?”

Evelyn, Lord Alderhood'un tepkisini görmek için sadece gözlerini ondan yana çevirdi ve dudaklarındaki tebessümün güzelliği karşısında nefesi kesildi. Onu daha önce böyle

basitçe gülümserken görmediğinden emindi. Bunu daha sık görmek istediğinden de.

“Burası senin de evin, sanırım bunu uzun zaman önce babamla netleştirmiştiniz, Regenal.”

Sör dalgın bir ifadeyle, “Çok zaman geçti,” dedi ve samimi kederi bir anlığına odadaki herkesin ruh hâline tesir etti.

“Artık yemeğe geçelim mi?”

Kontesin önerisiyle herkes önceden belirlenen yerlere geçtiler ve servis yapıldı. Yemeğin süregelen rutini boyunca beyler erkek meseleleri üzerine sohbet ederken Evelyn ise Leydi Alderhood’un solmaya başlayan ışığını parlatmak için elinden geleni yaptı.

“Huysuz keçinin seni sindirmesine izin verme. İnsanların mutluluğunu emerek yüzlerce yıl daha yaşayabilir.”

Yorumu Evelyn’i keyiflendirdi. “Eşinizin yakın dostuydu sanırım.”

Leydi Alderhood başını salladı. “Ateş ve buz gibiydiler ama aralarından su sızmazdı. Çocukluklarından beri birbirlerini tanırlardı ve her ne hikmetse zamanla aralarındaki bağ güçlendi.”

“Bundan gerçekten berbat bir şeymiş gibi bahsettiniz.”

“Öyleydi çünkü. Hayatım şimdi söyleyeceğimi asla unutmama. Hiçbir kadın... özellikle de âşık bir kadın, kocasıyla geçireceği zamanı çalan keçi tabiatlı arkadaşlara tahammül etmek zorunda kalmamalı.”

Sör Farley hiç de içerlemiş görünmeden, “Keçi mi?” dedi.

“Bu da işine geleni duyuyor. Kulağınızı bize vermezseniz eminim daha mutlu bir adam olursunuz, Sör Farley.”

“İyi de o dediğinizi duymamam için iki katı daha sağır olmam lazım.”

Leydi Alderhood cevap vermek yerine dikkatini tabağına verdi. Etinden kestiği lokmayı ağzına atarken o kadar kendini beğenmiş görünüyordu ki Evelyn başını çevirip güldü.

Sör Farley'nin centilmenlik ederek kibar sessizliğine bürünmesi de mümkün olmadı, tabii. "Londra'yı özlediniz mi, Leydi Alderhood? Sezon yakında başlayacak, eksikliğinizin davetlerin neşesini alıp götürceğinden şüphem yok."

Kontes sözlerin altında yatan kinayeyi gördü fakat dokundurmanın ne olduğunu kestiremediği için bağırarak, "Londra'ya döndüğüm zaman arayı kapatırım," dedi.

"Yeni skandallara adınızı yazdırmadan önce en azından bir sene beklemezi tavsiye ederim. Ama siz benim tavsiyelerimi hiçbir zaman dikkate almazsınız?"

Dürüst olmak gerekirse Evelyn bu atışmanın nereye varacağını merak ediyordu. Lord Alderhood'un keyifli ifadesinden de annesi ya da konuğunun esenliği adına endişe duymadığı açıkça belli oluyordu.

"Sırça köşkte otururken etrafa taş atmamalısınız, Sör Farley?"

Sör kıs kıs güldü. "Kabul edelim ki yaptığım hiçbir şey şu... adı neydi... Leydi Aterton'a sağladığınız yataklıkla boy ölçüşemez."

Leydi Alderhood çatalını sertçe masaya bıraktı. "Daha önce de açıkladım. Leydi Rose Aterton'ın âşığı olduğundan haberim yoktu. Bana ailesinin hoş karşılamadığı beyefendiyile son kez konuşmak istediğini söyledi ve ben de konuşmaları bitene kadar olmak kaydıyla kütüphanenin kapısında bekleyebileceğimi söyledim. İçeride neler döndüğünü, dahası bunu... sık sık yaptıklarını bilmiyordum." Son açıklamayı Evelyn'den tarafa dönerek yaptı. "Basıldılar, tabii... Hem de çok rezil durumda."

Evelyn hikâyeyi bir yerlerden duyduğunu hatırlıyordu. Alt dudağını ısırarak ciddi görünmeyi başararak, "Talihsizlik," diye mırıldandı.

Sör, konuşuklarını duymak için basbayağı başını uzat-

miş ve işitme sorunu yaşayan çoğu insanın yapacağı gibi kulaklarını sesin geldiği tarafa çevirmişti. Gerekli bilgiyi alınca -ya da doğru tahminde bulununca- tütünün tahrip ettiği ses tellerinden, çok uzaklardaki gök gürültüsünün homurtusuna benzer sesler gelmeye başladı. Sonra kontun tarafına doğru eğildi ve sesini alçalttığını düşünerek, “Konforlu bir sürü koltuk dururken neden masayı tercih ettiklerini Tanrı bilir,” dedi. “Sırf gösteriş! Standardı belirleyen benim boyum diyemem elbette ama ne kadar uzun boylu olursa olsun o tür bir masaya ulaşmak için parmak uçlarına yükselmeyecek erkek tanımıyorum.”

Kont boğazını temizleyerek konuğunu ikaz etmeden önce hanımların olduğu tarafa bir bakış attı. Eveleyn ise şaşır kalmıştı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Biraz çabalaması hâlinde adamın neden bahsettiğini teknik olarak anlayabilirdi ama gerçekten o sözlerin kendi duyma mesafesinde sarf edildiğini kabullenmesi zaman alabilirdi. Üstelik adam kontesin uyarısına rağmen -hatta belki de sırf bu yüzden- konuşarak dağları devirmeye devam ediyordu.

“Ne dedim ki şimdi? Leydi Rosewell’in kulakları gençlik hassasiyetini kaybedeli yıllar geçmiş olmalı. Annesinin vefat ettiği yaşa gelmişse hiç şaşırmam.”

Evelyn birçok sebepten hareket edemedi. Böyle bir münasebetsizlik için söyleyecek bir sürü sözü varsa bile göstereceği çabanın adamın korkunç tabiatını beslemeyeceğinden emin olmadığı için tek söz edemedi.

Onun adına kontes, utanç içinde, “Aman Tanrım, ne kadar kaba bir adam,” diye mırıldandı.

“Kaba yorumlarımı dinlemek için benim katıldığım davetlere adını yazdıranların sayısını ve niteliğini bilecek kadar cemiyet içindesiniz, leydim. İnsan benim gibi görünüyorken...” Eli, mermiyi andıran sivri kafasından başlayıp masanın altında kaybolan ve muhtemelen yere güçlükle

değen ayaklarına kadar işaret etti. “Sadece centilmen olması yeterli gelmiyor. Üstelik kusurlarımın üzerine serpiştirmeye bile yetecek kadar param da yok.”

Leydi Alderhood şaşırılmış numarası yaptı. “Sahneye çıkıp para kazanmayı hiç düşündünüz mü?”

“Dedikodular kişiye özelken para eder. Sahneye çıkıp tüm sırları istisnasız ortaya dökersem en başta destekçilerimin düşmanlığını kazanırım... Destekçiler demişken... Herkes bilir ki Leydi Alderhood’un cemiyetteki kredisi yüksektir. Elbette, Eastbrook isminin hakkını en iyi veren Alderhood da kendisi. Şüphesiz Richard, güneşini bulduğunu söylerken abartmıyordu.”

Kontes yutkundu ve bir süre sessiz kalarak kendine zaman tanıdı. Biraz sonra tebessüm ederek oğluna baktı. “Hâlbuki bana güneşin bu topraklar üzerine doğmayı uzun zaman önce bıraktığını söylerdi.”

Lord Alderhood, Evelyn’in birleştirici ve yatıştırıcı olarak tanımlayabildiği bir anlayışla ama masafeli görünmeyi başararak annesinin bakışlarına karşılık verdi.

Yeni bir söz hakkı doğmasıyla birlikte Sör Farley, “Çok uzun zaman önce bıraktığı rivayet edilir hem de,” diye mırıldandı. “İster kara bulutlar deyin, ister uğursuzluk... Baban meselenin bir sürü iç yüzü olduğunu düşünüyordu.”

“Her konuda olduğu gibi,” diye mırıldandı Lord Alderhood. “Babam tek bir konuya odaklanmak yerine baş edileceğinden daha fazlasına gömülmeyi tercih ederdi.”

Sör Farley alt dudağını büktü ve çok sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi, “Zamanı olmadığını biliyordu,” dedi.

Leydi Alderhood tiz bir sesle, “Regenal!” diye çıkıştı.

“Richard’ın kendi hayatı hakkında ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz. Ölmeyi kafasına koymuştu ve bunu hiçbir zaman gizlemedi.”

Kontes sinirle dudağını ısırarak, “Tam aksine,” diye mıldandı ve birkaç saniye hiç kimse konuşmadı.

“Baban yüz yüze son görüşmelerimizden birinde bana bir yüzükten bahsetmişti. Yıllar önce kaybolmuş sanırım. Yerini bilen birileri çıktı mı?”

“Yüzük mü?” Lord Alderhood’un sesi kulağa buz gibi ve kuru gelmekle birlikte derinlerinde bir yankı vardı. Kontes oturuşunu değiştirerek boğazını temizledi. Ama daha önce Sör Farley’ye düşmanca bir bakış attı.

“İç karartıcı şeylerden bahsetmesek artık.”

“Bu evde iç karartıcı olmayan tek şey avizeleriniz, leydim.”

Kontes fazlaca yapay görünen gülümsemesini bozmadan, “Sör Farley,” dedi. “Abartıyorsunuz.”

“Sakıncası yoksa bana yüzükten bahset, Regenald.”

Konuşup konuşmamanın sonuçlarını değerlendirirken sörün bakışları anne oğul arasında birkaç kez gidip geldi ve nihayet galip gelen doğası oldu. “Baban yüzüğü arıyordu, hatta benden bunun için bazı antika uzmanlarıyla görüşmemi rica etmişti. Onun tarif ettiği özelliklerde birkaç yüzük bulmak zaman almadı ama Richard hiçbirinin doğru yüzük olmadığına ısrarcıydı. İşin garibi yüzüğü daha önce görmemiş, ama onun kendisine ait olduğundan ve neye benzediğinden emindi.”

Kontun bakışları sertleşti. “Tek parça altına işlenmiş kurt başı sembolü bir damga yüzüğü... Bahsettiği bu muydu?”

Evelyn, kontesin inlediğini duydu ama gözlerini Lord Alderhood’dan alamadı. Almak üzere olduğu cevabın beklentisi onu geriyordu. Kaşlarının arasındaki çizginin, sıkıp bıraktığı çenesindeki kıpırtının ve masanın üzerindeki yumruk hâlindeki ellerinin verdiği mesajdan daha az elle tutulur ama en az onlar kadar kesin işaretler veren duygusal birtakım izler, Evelyn’in ilgisini bütünüyle onda tutuyordu.

Tüm bunlardan habersizmiş gibi görünen Sör Farley, bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Birkaç küçük detay dışında doğru. Sen de mi yüzüğün peşindesin?”

“Değildim. Babam başka bir şey söyledi mi?”

Sör güldü. “Bana anlatmadığı bir sürü şey vardı. Eğer Londra’ya kendi gelebiliyor olsaydı eminim benden yardım istemezdi. Yemekten sonra brendilerimizi içerken aklıma gelenleri anlatırım. Çok zaman geçti, hatırlamak eskisi gibi kolay değil.”

Lord Alderhood teklifi başıyla onaylayınca kontes neşeyle ellerini birbirine çarptı. “Artık ağzımızın tadını kaçırın konuları da kapadığımızı göre aşçının yeni tarifi olan tatlıların servisini isteyebilirim. Evelyn, hayatım bunu denemeni istiyorum. Daha önce üzeri krokanla kaplı fıındıklı puding yememiş olmalısın. Dürüst olmak gerekirse ben de yemedim ve çok merak ediyorum.”

Yaklaşık yarım saat sonra Leydi Alderhood’un ısrarı sonucu Evelyn piyano başına geçmek zorunda kaldı. Beylerin özel görüşmesini mümkün olduğunca erteletmek niyetinde olduğunu bildiği için Evelyn ona ayak uydurmaya kendini mecbur hissediyordu bir nevi. Gelgelelim piyano çalmayı sevdiği de bir gerçektir. Notaların birleşerek oluşturduğu neşeli melodinin evin donuk ruhuna baş kaldırışında tatmin edici bir şeyler vardı.

Parmakları Moonlight Sonata’nın ilk bölümünün hüzünlü ezgilerini ortaya çıkarmaya başladığında sessizce iç geçirdi. Bu yalnızlık hâlini sevdiğini fark etti, kendini teşhir edilmiş hissetmeden çalabilmenin verdiği özgür yalnızlığı ömrünün sonuna kadar takdir edebilirdi. Fakat omzunun gerisinde düşüncelerinin odağındaki adamın varlığını seziyordu. Yaklaştığını görmeden de biliyor ve kalbi patlayacak gibi atıyordu.

Erkeğin gölgesi üçlü şamdandaki mumların yuvarlak ışığının vurduğu duvara düştüğünde Evelyn yanlış notaya basarak ilk hatasını yaptı. Özgür yalnızlık buraya kadarmış demek ki.

Saniyeler geçti ama adam aralarındaki yakınlığı korumak dışında etkileşime geçecek bir şey yapmadı. Fakat Evelyn müziği dinleyişindeki durgunluğun altında takdir edici bir duygunun olduğunu seziyordu. O duyguyu arkasına alarak, sanki ensesinde onu hissetmiyormuş gibi sakince çalmayı istiyordu. Sonra boğuk, kalın sesi tüm notalara üstün gelerek kulağında titreşti.

“Uyuyabildin mi?”

Evelyn bu sefer de hatasını telafi etmekte başarılı olamadığı gibi yalan söylemeyi de düşünemedi. “Hayır,” diye fııladı. Sanki herkesin önünde teşhir edilmiş gibi yanakları yanıyordu.

Sesindeki bir şey adamı güldürdü. “Sana korkmamamı söylemek isterdim ama kudretim her şeye yetmiyor.”

Evelyn, onun ceketinin düğmelerini görecektir şekilde başını bir miktar çevirdi ve çalmaya devam ederken, “Alay edilecek bir konu değil,” dedi. “Dün gece bir şey beni kovaladı.”

Kont derin bir nefes aldı. Sanki ihtiyacı olan havadan fazlasını içine çekmek istiyordu. “Böyle önemli bir konuda alay etmem düşünülemez bile.”

Parmakları ipek bir şalın vereceği türden hisle kadının sırtının çıplak kısmında gezinmeye başladı ve ensesindeki ince saçlara dokundu. Hangi mucizenin eseri olduğu bilinmez, Evelyn nefes almayı bırakmış olsa da çalmayı sürdürüyordu. Ne var ki büyülmü parmaklar omzundaki kumaşı birkaç milim aşağı çekip öne doğru yoluna devam ediyorken buna daha ne kadar devam edebileceğinden emin olamıyordu.

Evelyn nefesine kavuşur kavuşmaz komik, titrek bir sesle, “Gördüğüm şey hakkında konuşmamız gerekiyor,” demeye çalıştı. Biraz bekleyip herhangi bir cevap alamayınca da tenkit edildiğini anlayabilmesi için ona baktı. Ama adamın cevaplarla işi yoktu. Gözleri parmaklarının geride bıraktığı görünmez izi takip ederken Evelyn’in içinde bıraktığı tahribatı görmezden geliyor ve alâkasız şeylerden bahsediyordu.

“Güzel elbise.”

Evelyn biraz daha kızardığını hissederek, “Konumuzla ilgisi yok,” diye fısıldadı.

Cameron kadının sözlerini duyarak kendini gülümsemekten alamadı. “Bu akşam dikkatimi toplamak hiç kolay değil.”

“Toplamanız gerekiyor, önemli şeyler olacağını hissediyorum.”

“Önemli şeyler her gün oluyor, Leydi Rosewell... Çalmaya devam edin.”

O söyleyene kadar Evelyn duraksadığını fark etmemişti.

“Babanızın sırlarını öğrenmek istediğinizden emin misiniz?”

Kont kadının omzunu sıktı, sonra baskı uyguladığı yeri başparmağıyla okşadı. “Gizemleri çözmemde bana yardım edecek misiniz? Geldiğinizden beri sorular da cevaplar da çoğaldı.”

“Yüzlerce soru var. Peki, cevapları benimle de paylaşmayı düşünür müsünüz, lordum?”

“Ben sizin bilmediklerinizi biliyorum, sizse benim görmediklerimi görüyorsunuz. Sanırım ikimiz de bu işin içindeyiz, leydim... Dün gece bu iyice anlaşıldı... Lütfen duraksamayın. İnsanlar ne konuştuğumuzu merak etmeye başlayacaklar.”

Dün gecedен bahsederken sesinde ima mı vardı? Evelyn normal koşullarda bunun onun hatası olduğunu söylerdi, fakat benzer başka bir ima ihtimaline karşı sessiz kalması ge-

rektiğini hissetti. Hiçbir şey olağan değildi. Bu akşam farklıydı, o da farklıydı. Sesi... dokunuşu... sözleri... Alay ediyordu ama sebebi hafifsemek değildi. Evelyn cesaret edebiliyor olsa sözlerinin gerisindeki duygunun şefkat olduğunu söylerdi.

Gözlerini kapadı ve çalmaya devam etti. Boynundan başlayıp vücudunun kalanına yayılan sıcaklığın kaynağına sokulma arzusunu görmezden gelerek son notaya dek çaldı, sonra ellerini kucağına bıraktı.

Salonun diğer tarafından gelen coşkulu alkış sesleri yakınlıklarının sonuna geldiklerini işaret ediyordu. Evelyn hüznlenerek iç geçirdi ve yavaşça ayağa kalkıp salona döndü. Lord Alderhood'la aralarına giren piyano koltuğunun sağladığı yetersiz mesafeye rağmen kontesin takdir cümlelerine karşılık gülümseyebildi ve ondan tarafa yürüdü. Yine de içindeki dürtüye yenileceğini biliyordu. Öyle de oldu... Evelyn yanında geçtiği sırada gözlerini yukarı kaldırarak konte baktı ve gözlerinde gördüğü ateş karşısında kendini çırılçıplak kalmış gibi hissetti. Telaşla önüne baktı.

“Harikaydın hayatım, bu kadar iyi çalabildiğini bilseydim her gün çalman için türlü yüzsüzlükleri yapardım,” dedi Leydi Alderhood.

Sör Farley'nin takdiri kontesinki kadar parıltılı olmasa da onun gibi bir adama sancı verecek cinsten beğeni sözcükleriyle doluydu. Daha da önemlisi Evelyn'e büyülü cazibe ağından çıkarken çok faydası olmuştu.

“Teşekkür ederim, uzun zamandır çalmıyordum. Benim için hoş bir değişiklik oldu.”

“Bizim için de öyle. Ne kadar harika nakış işlediğini biliyor musunuz, Sör Farley?”

“Nereden bilebilirim ki?” dedi adam ters ters.

“Daha sayamadığım bir sürü becerisi var,” dedi Leydi Alderhood. “Düzenleyeceğim davette bir sürü bekâr erkek

olacak, sizce de içlerinden birinin aklını başından alması kolay olmaz mı?”

Evelyn bundan gerçekten bıkmıştı. “Evlenmek niyetinde değilim.” Kaldı ki misafirler burada olduğu sürece ortalıkta fazla görünmeyi de düşünmüyordu.

Sör Farley, “Nakış ve piyano koca bulmaya yarasa ydı eminin Leydi Rosewell bunu daha verimli yıllarında denerdi, değil mi?” diyerek kontesin dehşetle kapılmasına neden oldu.

Öte yandan Evelyn alınmış ya da utanmış değildi, adamın böyle bir fırsatı kaçırmayacağını tahmin ediyordu zira. Elbette bu, ona düşmanca bakamayacağı anlamına gelmiyordu.

“Ne tür bir davetmiş bu?” diye sordu Lord Alderhood.

Evelyn’in ensesindeki tüyler diken diken oldu, durgunlaşmaya başlayan kalbi depremin uyandırdığı bir çocuğunki gibi çarpmaya başladı.

“Hatırlarsan sana daha önce bahsetmiştim, Cameron,” diye devam etti Leydi Alderhood. “Leydi Edenriver ve ben sezonun açılışını buraya taşımayı düşünüyoruz. Elbette, herkesin gelmesini beklemiyorum ama yokluğumu fırsat bilen birkaç sansarın keyfini kaçırmaya yeteceğinden eminim.”

“Kimse gelmezse büyük eğlence olurdu,” dedi Sör Farley.

Kontes, Sör Farley’ye burnunun ucundan bakıp oğluna döndü. “Bana dilediğim herkesi çağırabileceğimi söylemiştin. Sözünden döndüğünü söyleme lütfen.”

“Davetlilerin kimler olduğu umurumda değil. Ama evimin yeni bir Almack olmasını istemiyorum,” dedi Cameron.

“Aman Tanrım! Kendi evlilik ihtimalin şöyle dursun, kimsenin evlenmesine tahammül edemiyorsun, değil mi? Amacım insanları bir araya getirmek. Bu arada ebediyen birleşmeye karar veren aileler için küçük bir hizmet vermiş olmamın kötü bir yanı yok.”

“Tamamen kendini oyalıyorsun.”

“O kadar sıg biri olduğumu mu düşünüyorsun, Cameron?”

“Bencil daha uygun bir tanımlama olurdu. Her zaman olduğu gibi kafana koyduğunu yapacağını biliyorum, anne ama senden ricam, bu seferki projenin rızasını aldığından emin ol. Çünkü Leydi Rosewell’in ince buz üzerinde yürürken zarar gördüğünü görmeyi istemiyorum... Regenal, çalışma odama geçelim mi?”

Evelyn yüzüne bakmadan odadan çıkan adamın ardından bakarken bir miktar şaşkın olmakla birlikte, gerçek anlamda ne hissetmesi gerektiğinden çok da emin değildi.

Onuncu Bölüm

“Neler oluyor, Cameron? Annenin yanında konuşmak istemedim ama tuhaf görünüyorsun. Londra’da dikkatimden kaçmış olmalı.”

Cameron, deri koltuklardan birine geçti ve karşısındaki koltuğu işaret etti. “Dikkatinden bir şey kaçmış olması mümkün değil. Preston’a da bu yüzden geldin zaten. Madem öyle, babamın ne bildiğini öğrenmek istiyorum.”

“Babanın bana işe yarar şeyler anlatmadığını söylerken abartmıyordum.”

Cameron güldü. “Beni koruyamayacağın bir noktadayım, Regenald. Babama olan bana olmayacak, bana güven... ama neredeyse hiçbir şey bilmeden, sisin ortasında beklemek çok yıldırıcı.”

Regenald Farley gözlerini ovuşturdu. “Kimse elle tutulur bir şey bilmiyor. Baban başına ne geldiğini tam olarak anlamaya fırsat bulamadı bile.”

Cameron sözünü kesti. “Bunu söylemen tuhaf. Yıllarca deliliğin sınırında gezdi ve bir şeyleri arayıp durdu. İyi olduğunu söylemek dışında tek kelime etmeden. Şimdi sen kalkmış bana yüzükten bahsediyorsun. Bunca zaman sonra!”

Sör Farley kararsız görünüyordu. Belki işin aslını bilmiyordu ama söyleceklerinin fark yaratabileceğini bilmenin ağırlığı somurtkan yüzündeki her çizgiye işlemişti.

“Yüzüğü rüyalarında görüyordu. Sanırım sen de öyle.”

Cameron cevap vermedi.

“Bazen bu evin yakınlarında, bazen de deniz kenarındaki düzlüklerde toprağı kazarak bir şeyler arıyormuş. Belki birini?”

“Birini mi? Yüzüğü aradığını sanıyordum.”

Sör Farley omuzlarını silkti. “Birbirleriyle bağlı olduğunu düşünüyordu. Bundan hiçbir zaman emin olamadı çünkü çözmeye çalıştığı bilmecenin parçalarının tümünü asla bir araya getiremedi. Aradaki en önemli parça her zaman kayıptı.”

“Peki ya kuzgun?”

Sör Farley şaşırmış göründü. “Kuzgundan haberim yok. Kuzgun hakkında konuşulduğunu hiç hatırlamıyorum.”

Cameron keyifsizce güldü. “Bu da sanırım benim hediyem.”

“Richard senin için endişeleniyordu. Eğer rüyalarını ya da düşüncelerini ele geçiren şeyin anlamını çözmeden ölürse seni aynı korkularla başbaşa bırakacağını düşünüyordu. Yanılıyor muydu?”

Cameron başka soruyla karşılık verdi. “Çözebildiğine inanıyor musun?”

“Bunu asla bilemeyeceğiz. Belki sen öğrenebilirsin.”

“Babamdan önceki kontların özel defterlerini inceledim. Babamınkilerin nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğim sanırım. Tuttukları kayıtlar bir yerden sonra tutarsız deli saçmalığına dönüyor. Rüyalarla başlıyor ve anladığım kadarıyla hepsi bilmedikleri şeyi araken aklını kaçıırıyor.”

Lord Farley düşünceli düşünceli başını salladı. “Eastbrook soyunun şaibeli bir geçmişi vardı. Kral John’un, dönemin

baronuna kontluğu vermesinin sebebinin birtakım skandal-
ları hasıraltı etmek olduğu söylenir. Amcanı dışında tutarak
söylüyorum, sonraki tüm vârisler, yaşanan birtakım talihsiz-
liklerin gölgesinde kendi deliliklerini tüm görkemiyle yaşaya-
bildiler. Ta ki Richard'a kadar... Richard onurluydu, zekiydi
ama onun pozisyonundaki bir adam için fazla hassastı. Bu
yönden annene benzediğın için memnunum, oğlum... Belki
de buralardan çekip gitmelisin. Bu evdeki kapanmamış he-
saplarla baş edebilmek senin için bile mümkün olmayabilir.”

“Gidemem, Regenald. Bunu bitirmem gerekiyor.”

“Biliyorum, baban da biliyordu ve kendini paralayıp dur-
du. Seni ve anneni dışarıda tutmak için çok uğraştı.”

“Annem ikimizden daha çok şey biliyor.”

“Nasıl?”

Cameron bir önceki geceki konuşmalarını kelimesi keli-
mesine hatırlıyordu. “Sanırım onun hayaletleri biraz daha
konuşkan.”

Sörün gülüşü tereddütlüydü. “Gerçek hayaletlerden mi
bahsediyorsun?”

Neden olmasın? diye düşündü Cameron. Dün gece Evelyn'e öylesine büyük bir korku veren şeyin sadece yanılsama
olması gerçek bir hayaletle uğraşılıyor olma ihtimallerinden
daha az inanılırdı.

“Biliyor musun? Bu hiç de şaşırtıcı değil. Bildiğim diğer
şey de annenin bildiklerimi sana anlatmamdan hiç hoşnut
olmadığı. Belki de yüzüğü ona sormalısın.”

Cameron başını salladı. Rüyalarında kendini göstermeye
başladığından beri yüzüğün önemli olduğunu zaten biliyor-
du ama sadece hayal ürünü olmadığından emin olana dek
birilerine hakkında soru sormayı düşünmemişti. Londra'ya
gitmesinin başlıca nedeni kralın çağrısıydı. Fakat oraya git-
mişken Londra'daki evinin kitaplığına taşınan kaynakları
incelemeyi ve babasının eski sekreteri Mr. Peregrine ile gö-

rüşmeyi de planlamıştı. Ancak Mr. Peregrine birkaç ay önce ölmüştü ve Cameron incelediği kaynaklardan zaten bildikleri dışında bir şey elde edememişti.

Yerinden kalkıp masanın yanındaki zili çaldı. Kâhya ile yarım kalan konuşmalarını tamamlamak için uygun zamandı. Gelen uşağa Bayan Milbank ile görüşmek istediğini söyledikten sonra merakla adımlarını izleyen Lord Farley'nin karşısındaki koltuğa oturup sessizliğe gömüldü.

"Eminim sen de biliyorsun ama söylemeden duramayacağım. Sör Rosewell'in kızının burada kalması hiç uygun değil."

Cameron omuz silkti. Haklıydı, Evelyn'in burada kalmasının uygun olmadığını biliyordu ama sebebi herkesin sandığı gerekçeler değildi, konu çok daha şahsiydi. İçinden geçirdiğinin aksine, "Anneme arkadaşlık ediyor, gayet kabul edilebilir," dedi.

Sör homurdanmakla gülmek arasında tuhaf bir ses çıkarırdı. "Annen arkadaşlarını seçerken özellikle riyakâr olmalarını tercih eder. Bu kızsız beni boğazlamak istediğini gizlemeyi beceremiyor bile. Bu kadar çok kusuru olmasaydı belki iyi bir eş olabilirdi."

Cameron duygusuzca, "Onunla evlenmeyi düşünmüyorum," dedi. Bir yanı, kusurları olmadığını herkese açıklamayı istiyordu.

Sör Farley'nin gözlerindeki kurnaz parıltı Cameron'ın gözlerini kaçırmasına neden oldu. Adam bir süre onu izledikten sonra ellerini çıkıntı yapan göbeğinin üzerinde birleştirdi ve "Ama..." diye yoruma açık bir giriş yaptı.

"Ne söylememi bekliyorsun, Regenal?" Evelyn'e yapmak istediklerinin birazını bile bilseydi Cameron'ı ayıplar mıydı?

"Eğer annen ona gördüğüm kadar bile düşkünse yakında uygun bir koca bulmasını sağlayacaktır."

Evliliğin çok derin yönleri olan bir ilişki olduğunu bile de Cameron'ın aklına gelen ilk şey Evelyn'in başka bir erkeğin kollarındaki görüntüsüydü. Kıskanç bir adam değildi, olmadığına emindi, zira bugüne kadar hiçbir kadını kıskançlıkları yüzünden kısıtlamayı düşünmemişti. Kurduğu ilişkilerden aldığı keyfi göz ardı edemezdi ama tutkularının en yoğun olduğu dönemde bile yeterince sahiplenici olmadığını söyleyebilirdi. Fakat şimdi Evelyn'in başka bir erkeği öptüğü ve onun yatağına girdiğini düşünmenin verdiği vahşi his içinde ilkelce köpürüyor ve sadece ihtimaller bile tanımadığı biri gibi hissetmesine neden oluyordu.

Sör duruşunu bozmadan uzun uzun bakarak Cameron'ı içini gördüğünden şüpheye düşürecek şekilde dikkatle inceledi. "Düzgün bir kadına benziyor. Kaldı ki öyle olduğuna eminim. Merhum annesi inanılmaz bir kadındı." Sesinde gizli bir özlem vardı.

Cameron'ın dudağın bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sanırım ona senin gösterdiğinden daha çok saygı gösterdim."

"Saygı mı? Sadece aklımdan geçirip sonra da bunun dedikodusunu yapsam eminim daha medeni görünürdüm." Sözlerinin arasında güldü. "Klişeler ancak senin gibi ayrıcalıklı insanların üzerinde sıkıcı görünmez, oğlum. Sen de annenin neyin peşinde olduğunu görüyorsun. Niyeti kötü olmayabilir ama o kızı gözler önüne sererek dikkatleri üzerine çekecek. Bir süre ilgi göreceği açık ama bu ilginin ona saygın bir evlilik sağlayacağından şüpheliyim. Onunla evlenmeyeceğini açık açık söylediğine göre Leydi Rosewell'in hayal kırıklığına uğraması kaçınılmaz. Şu da var..."

Bayan Milbank içeri girince Sör Farley konuşmayı kesti ve gizleme gereği duymadan yüzünü buruşturdu.

"Beni emretmişsiniz, lordum."

"Şöyle geçin Bayan Milbank, oturun lütfen."

Kadının tereddüdü kısa sürdü, sonra işaret edilen sandalyenin ucuna ilişti.

“Doğrudan konuya gireceğim. Sör Farley’yi hatırlarsınız. Kendisi bana babamın aradığı bir yüzükten bahsetti. Ancak aramalarının bir sonuç vermediğini de ekledi. Siz yüzük hakkında bir şey biliyor musunuz?”

Kâhyanın ketum ifadesindeki en ufak değişiklikleri bile dikkate değer bulan Cameron, aradığı açığı bulunca kibarca elini uzatarak kadına konuşmaya başlaması için işaret verdi.

“Nasıl bir yüzük, lordum?”

“Sıradan bir yüzük olmadığı kesin. Altın, kurt başı sembolü bir damga yüzüğü.”

Kâhya doğru söyleme fırsatını değerlendirdi. “Öyle bir yüzük görmedim.” Ancak yalan söylememenin doğru söylemekle aynı şey olmadığını herkes bilirdi.

“Görüp görmediğinizi sormadım. Hakkında ne bildiğinizi merak ediyorum.”

Bayan Milbank uzun uzun, hatta düşmanca sayılabilecek dürüstlikle Cameron’ın yüzüne baktı. Sonra ifadesinde bir şeyler çözülür gibi oldu ve kadın sonunda dimdik tuttuğu omuzlarını hafifçe düşürdü.

“Son baronese emanet edilen yüzükten bahsediyor olabilirsiniz. Leydi Catherine...”

“Daha kesin ifadelere ihtiyacım var.”

“O yüzük olduğuna eminim.”

Tatmin olmaya yakın olmasa da Cameron olumlu anlamda başını salladı. “O hâlde nasıl bu kadar kesin konuştuğunuzu öğrenmemde de sakınca yoktur?”

Kâhya ağzını açıp kapadı. Zaman kazanmaya çalışıyor ya da söyleyeceklerinin olası sonuçlarını kendi terazisinde tartıyor olabilirdi ama Cameron onun doğruyu söylemeye mecbur kalacağını biliyordu. Bugüne kadar koruduğu mezar ketumluğunu sona erdirmesinin bir nedeni olmalıydı.

“Sizin de bildiğiniz gibi ailem nesillerdir burada, lordum ve hayatım, bu duvarlar arasında yüzyıllar boyunca türeyen türlü hikâyeleri dinleyerek geçti. Kaybolan yüzük hakkında bir şeyler duymuştum.”

“Yüzüğün şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Bayan Milbank hayal kırıklığını gizlemede bir miktar geç kaldı. “Hayır lordum. Belki sizden önceki lordlardan biri elden çıkarmıştır.”

“Yüzüğü neden istiyorsunuz, Bayan Milbank?”

Kâhya şaşırды. “İstemiyorum, lordum. Yüzüğü ya da size ait olan herhangi bir şeyi istemem kabul edilemez. Tek amacım ve yapmayı bildiğim tek şey size hizmet etmektir. Hem ne istiyorsam sizin içindir... Tıpkı benden öncekilerin de inandığı gibi.”

Sözler öyle dürüstçe sarfedilmişti ki Cameron üsteleme gereği duymadı. “Babamla yüzük hakkında konuştunuz mu?”

“Hayır, lordum. Babanız pek konuşmazdı.”

“Onun bir şeyleri aradığını biliyordunuz.”

“Emin değildim. Kafasını meşgul eden şeyler olduğunu herkes gibi biliyordum ama bunun da diğerlerinin başına gelenle...” Ne söylediğini fark edince yüzü allak bullak oldu. “Özür dilerim, lordum, öyle söylemek istemedim.”

“Babamın da diğerleri gibi aklını kaçırdığını herkes biliyor, Bayan Milbank, lütfen devam edin.”

“Merhum babanız sürekli okuyor, araştırıyor ve çalışıyordu. Etrafında koşturan çalışanların varlığı onu pek etkilemiyordu.”

Sör Farley pürüzlü sesiyle araya girdi. “Hâlbuki en iyi yanıtların hizmetçilerde olduğunu herkes bilir.”

Cameron onu duymazdan geldi. “Peki sormuş olsaydı cevap verir miydiniz?”

Kadın dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedi.

“Neden Bayan Milbank?”

“Cevaplanması gereken daha fazla soruyla boğuşmasını istediğimden emin değilim.”

Sözlerin anlam olarak romantik bir yanı olsa da kulağa gelişi öyle soğuk ve hatta mekanikti ki Cameron kaşlarını çattı. Şüphesiz ki bir şeyler biliyordu ama manipüle ettiğini düşünerek sadece kendi istediği yanıtları vermeye gayret edecekti. Cameron uzun uzun kadını inceledi ve sonunda “Yüzükten bahsedin,” dedi.

Bayan Milbank bir an kalkıp gidecekmiş gibi göründü. Onu yerinde tutan her neyse, çoğu zaman heykel gibi görünmesini sağlayan kişilik özelliğiyle aynı şeydi.

“Sizin de söylediğiniz gibi üzerinde kurt sembolü olan altın bir yüzük. Büyükannem sıradan bir yüzük olmadığını, sahip olan kişiye ancak kralların elde edebileceği bir ayrıcalık verdiğine inanıldığını söylerdi.”

“Tek bir altın yüzük bunu nasıl yapabilir?”

“Onu değerli kılan kullanılan metal değildi.”

“Belki de büyüydü.”

Kadın aşağıdan yukarıya doğru kötü kötü Cameron’a baktı. “Büyüyü küçümsememelisiniz, lordum. İnsan böyle bir evde yaşıyorsa silahlardan daha efsunlu bir korumaya ihtiyaç duyar.”

“Ansızın evden ayrılan hizmetçinin odasından çıkan tuhaf şeylerin evimdeki efsunla bir ilgisi olduğu izlenimine kapıldım ama bunu daha sonra konuşacağız. Asıl konuya gelirsek... Sözlerinizin bir kısmı ağzınızdan rivayetlerden söz ediyormuşsunuz gibi çıkarken bir kısmı ise körü körüne inandığınız gerçekleri savunuyormuşsunuz izlenimi veriyor, Bayan Milbank. Bana neden bildiğiniz her şeyi olduğu gibi anlatmıyorsunuz?”

Kâhyanın heyecanına dair tek belirti dizindeki titremeydi ki o da çok geçmeden durdu ve kadın dümdüz Cameron’a

bakmayı bırakıp sakın bir sesle konuşmaya başladı. “Yüzüğün en başta kime ait olduğu ya da nereden geldiğini söyleyecek kadarını bilmiyorum. Kaldı ki yüzlerce yıl öncesinden bahsediyoruz. En son Topraksız Kral zamanında ortaya çıkmış. Dönemin baronlarının kimisi şahsi arzuları için ona sahip olmak istemiş, kimisinin şahsi tek arzusu da krallarını memnun etmekmiş. Bu da yüzük için bir hayli rekabet olduğunu gösterir.”

“Bu durumda yüzüğü Leydi Catherine’e veren kişi, kocası Lord Alderhood olmalı. Yanılıyor muyum?”

“Öyle olmalı, lordum.”

Cameron hafifçe güldü. “Bu hikâyeyi daha önce hiç duymadım. Kral da dahil herkesin peşinde koştuğu yüzük hakkında yazılı tek bir satır olmaması pek akla yatkın değil.”

“Bazı şeyleri doğru yere bakana dek göremezsiniz, lordum. Günlerce araştırdığınız soy defterleri size onları yazanların bilmenizi istediğiniz kadarını söyleyecektir. Yüzüğün sizin için neden önemli olduğunu bilmiyorum, hatta gerçekten önemli olup olmadığından da emin değilim ama anlatıklarımın gerçekliğinden şüphe duymuyorum.”

Cameron herhangi bir imada bulunmadan, “Şüphe duymadığınıza eminim,” deyince Sör Farley kıkırdadı.

“Geceleri koridorlarındaki fısıltılar size ne diyor, lordum? Onlara inanmak da bana inanmak kadar zor mu? Yoksa görmediğiniz şeylere inanamamayı ileri görüşlülük olarak mı kabul ediyorsunuz? Bu yüzden mi aklınızı henüz kaybetmediniz?”

Ateşin çıtırtıları dışında odadaki tüm ses kesildi. Bayan Milbank saygısızlığı yüzünden dehşete kapılmış görünüyordu. Sör Farley de aynı sebeple biraz şaşkındı. Cameron ise yeni bir şeyler yakalamak üzere olduğunun açıkça farkındaydı ve yüzüne baktığı sırada kadının da bunu gördüğünü biliyordu.

“Affedin efendim,” dedi kâhya sonunda. “Yüzük hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Ben...”

“Lütfen söyler misiniz, Bayan Milbank? Koridorlarımda gezinen şey benden ne istiyor ve bunun Leydi Rosewell ile ne ilgisi var?”

Aynı anda bir çığlık ağır sessizliği yırtarak yakınlarda bir yerde yankılandı. Cameron yerinden fırlayıp hızla kapıyı açtı ve koridoru dönerek antrenin bulunduğu açıklığa geldi. Hizmetçi kızlardan biri merdivenin bitiminde oturmakla yatmak arasında bir pozisyonda kalakalmıştı. Düştüğü açıklığı ama şaşkın ve korkmuş görünmesinin dışında sorunu varmış gibi durmuyordu. Kıza kardım etmek üzereyken birkaç kişi daha geldi ve saniyeler geçmeden antre dolup taşı.

“İyi misin? Bir yerin incindi mi?”

“Kuş... Kuş gördüm. Bir karga sanırım... Ben...”

Cameron kızın kalkmasına yardım etti. “Kuş? İçeride mi?”

“Evet lordum... Üzerime doğru uçunca korktum ve dengeyi kaybettim.”

Cameron’ın gözleri etrafını taradı, sonra Evelyn’inkilerle buluştu. Onun da odasındaki kuzgun tüyünü düşündüğünü ve dün gecedен sonra hiçbir şeyi *sadece basit bir mesele* olarak değerlendiremeyeceği biliyordu. Tam bu noktada üç kat yüksekliğindeki antrenin kubbeli pencerelerinden birinin önüne tüneyen kuzgun, korkunç sesini herkese duyurdu ve biraz oyalandıktan sonra kendini boşluğa bıraktı. Tepelerinde birkaç kez dönüp üst katın karanlığına dalmadan önce de ağzında tuttuğu şeyi aşağı bıraktı.

Düşen, küçük bir dal parçasıydı. Cameron iki adım ötesindeki merdivenin son basamağında duran, iğne yapraklı bir ağaca ait olduğu açıkça görünen dal parçasını aldı ve odunu sapını parmakları arasında döndürdü.

“Nedir o oğlum?”

“Sadece dal.”

Leydi Alderhood elini göğsüne koydu ve içi rahatlamış hâlde nefes verdi. “Ben de öldürdüğü bir şeyi bize hediye bıraktı sandım. Snowflake’im bana korkunç hediyeler vermeye bayılır.”

Cameron uşaklardan birine, “Kuşun içeride olma ihtimaline karşı açık odaları kontrol ettirin,” dedi. Gecenin bir vakti Evelyn’in odasında uçmaya başlamasından endişe ettiğini elbette kendine sakladı.

Bayan Milbank çığığa koşan hizmetçilere yerlerine dönme talimatı verdikten sonra uşaklardan biriyle konuştuğundan sonra Cameron’dan izin isteyerek oradan ayrıldı. Konuşmalarına başka bir zaman devam etmeleri gerekecekti.

Sör Farley mendiliyle başının tepesini silerken, “Ammam tantana,” diye mırıldandı. “Eğer gerçekten öyle değilse o dala hayatının bilmececi gibi bakmayı bırakmalısın.”

Cameron başını kaldırdı. “Bir ardıç dalı.”

“Yani? Burada her yer ardıç dolu. Denize bakan taraf benim kadar kel, orası ayrı.”

“Aslında sedir ve ladin yoğunlukta... Belki de yuvası için dal topluyordu.”

“Öyle olmalı,” dedi Sör Farley. Fakat Cameron’ı izlerken bundan şüphe duyuyormuş gibi görünüyordu.

Cameron annesi ve Evelyn’in sohbet mesafesine sokulmakta olduklarını fark etti. Fark ettiği diğer şey de Evelyn’in isteksizliğiydi. Cameron gülme isteğini bastıramadı ve hâlâ dalı incelerken hafifçe sırttı.

“Artık odama çıksam iyi olur. Umarım önce benim odamı kontrol ederler.”

Cameron annesini hızlıca gözden geçirdi. Biraz solgun olmasının dışında iyi görünüyordu. Başını salladı ve “Sör Farley de sana eşlik etsin,” dedi.

Leydi Alderhood sözü, sevmediği yemeği inceler gibi süzdükten sonra elini ona uzattı. Sör Farley verdiği rahatsızlıktan duyduğu mutluluğu bilhassa göstererek sıırtı ve kolunu leydinin hizmetine sunup herkese iyi geceler diledi.

Antrede ikisinden başka kimse kalmayınca Cameron, Evelyn'e döndü. "Sanırım aradığımız kuzgunu bulduk."

"İtiraf etmeliyim, o tütün gerçek bir kuzguna ait olma ihtimali içimi rahatlattı... Elinizdekini kazara ayaklarımızın dibine düşürdüğünden de emin olsam tasasız hayatımın bir kısmını geri alabileceğim sanırım."

Duygusuzca dile getirilen sözler Cameron'ı keyiflendirdi. "Hayatınızın tasasız olduğundan emin misiniz?"

"Öyle olduğunu yeni yeni fark ediyorum, lordum." Aniden rüzgâr esmiş gibi hava soğudu. Fakat durumu tanıdık bulduklarından olsa gerek sadece şüphle birbirlerine baktılar.

Belki sadece korktuğunu göstermek istemiyor diye düşündü Cameron. Son kez korktuğunda aşırı tepki verdiklerini hatırlıyordu.

Kadının endişe dolu, tuhaf güzellikteki gözlerine, korkuya dair hisleri alıp götürene kadar uzun uzun baktı. Bu gece onunla koridorda gördüğünü iddia ettiği şeyi konuşmayı planlıyordu. Ama bahse vardı ki Evelyn'i daha çok korkutan mesele odasında yaşananlardı. İç geçirdi... Dürüst olmak gerekirse Cameron da o konuya temkinli yaklaşayı tercih ederdi. Bu yüzden gecenin sonunda söylemeyi planladığı şeyi söyledi.

"Bu gece yalnız kalmayın, leydim."

Evelyn'den üzerinde fazla düşünülmemiş bir yanıt geldi. "İnsanlar yalnız yatmaya alışkın olmadığını düşüncekler."

"Umalım da öyle düşünmesinler."

İmayı anladığında kadının yüzünde öyle kusursuz bir duygu karmaşası meydana geldi ki Cameron konforlu olsun

ya da olmasın onu basamaklara yatırıp tadına bakmayı istedi. Özellikle üzerinde bu elbise varken. Kınama dolu sözleri ise iyiden iyiye keyfini yerine getirmişti. “Son derece münasebetsiz bir yorumdu, lordum.”

“Özürlerimi kabul edin lütfen.”

Evelyn konuyu saygınca kapatacağının işareti olarak boğazını temizledi. “Kuzgun konusunda bir şey yapacak mıyız?” Biz deyişindeki benimseyişin kulağa ne kadar cezbedici geldiğinin farkında değildi.

“Bu gece düşünmek dışında bir planım yok,” dedi, Cameron.

“Anlıyorum. Sizce bize mesaj vermeye mi çalışıyordu? Yoksa tek derdi evinizde yuva yapmak olan basit bir kuzgun muydu?”

“Yakında öğreneceğimize eminim. Eğer başka planınız yoksa size odanıza kadar eşlik edebilirim.”

Evelyn etrafına şöyle bir baktı. “Güneş battıktan sonra yalnız başıma odamdan çıkmama kararı aldım. Yürürken konuşalım lütfen.”

Amirane tavrı, Connor’ın onun için düşündüğü derebeyi hanımı niteliğini güçlendirdi. Kabul etmeliydi ki bu da fazlasıyla tahrik ediciydi.

Birlikte yürümeye başladılar.

“Ne konuşmak istersiniz, leydim?”

Evelyn ters ters bakacakken vazgeçti. “Kuzgundan bahsedelim... Diğer konuyu, yani kordordaki şeyden bahsediyorum.” Boğazını temizledi ve devam etti. “O konuyu gündüz konuşmayı tercih ederim.”

Fakat Cameron bahsi geçmeyen diğer konu hakkında ne düşündüğünü bilmekle daha çok ilgileniyordu. Hatta kaldıkları yerden devam etmeyi daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Lanet olsun! Bunu düşünmekten vazgeçmeliydi.

“Açık konuşmam gerekirse kuzgunun burada bulunmasının tesadüf olduğunu düşünmüyorum ve eminim ki hizmetçilerin arayışları sonuç vermeyecek. Kuş geldiği gibi çıkmanın yolunu bulmuştur.”

“Hiç şüphesiz öyle.”

“Çok tuhaf,” diye mırıldandı, Evelyn. “Sizce lordum... Hangi noktadan sonra tuhaf şeylerin gözümüze normal görünmesinden endişe duymalıyız?”

“Aklınızı kaçırmaktan endişe ettiğiniz sürece aklınızı kaçırmamışsınız demektir, Leydi Rosewell. Bunu önce amcasının sonra da babasının deliliğine şahit biri olarak kolayca söyleyebilirim.”

Evelyn konuyu bu noktaya çektiği için özür dilemedi. Aksine düşüncelere dalarak odalarının bulunduğu koridor boyunca yürürken sessiz kaldı. Nihayet odasının kapısında durdular, ancak o an başını kaldırıp Cameron’a baktı. Orman rengi gözleri belki de fark etmediği bir beklentiyle yanıyordu. Cameron onu yeniden öperse karşılık alacağını biliyordu.

Fakat pek çok sebepten bunu yapamazdı.

“Odanıza girer girmez zili çalın, leydim ve ne olursa olsun asla kapınızı açmayın,” dedi ve iyi geceler diledikten sonra da kendi odasına gitmek yerine aşağıya inen basamaklara doğru yürüdü.

On Birinci Bölüm

Ertesi gün, karın kesilmesinden bu yana güneşin en çok parladığı gündü. Toprak, erimeye yüz tutan kar yüzünden çamura dönmüştü fakat evin arazisinin büyük kısmını oluşturan avlu Leydi Alderhood'un talimatı üzerine temizlenmişti. Tüm elverişli şartlar düşünüldüğünde Leydi Edenriver ve kızını yeniden Alderhood'da görmek Evelyn'i pek de şaşırtmadı. Şaşırtıcı olansa Leydi Elizabeth'in nazik sessizliğinden aldığı keyifti.

Gökyüzünde kayan pamuk benzeri bulutları izleyen Leydi Elizabeth'e bakarken Evelyn, kızın ne kadar umutlu ve genç görüldüğünü düşündü. Leydi Alderhood'un hava alma önerisini duyduğunda da yüzünde aynı umut belirmişti. Gelgelelim annesi güneşin korunmasız cildine zarar vereceğini öne sürerek kontesin önerisini geri çevirmek istemişti. Buna karşın Leydi Alderhood değerli kış güneşinin şifalarından bahsederek kadının fikrini değiştirmesini sağlamıştı.

“Hava ne kadar da tazeleyici, öyle değil mi leydim?”

“Size katılıyorum. Biraz yürüyelim mi?”

“Memnun olurum. Annem salonda turlamamız konusunda ısrar edecek diye endişeleniyordum.”

“Buna bir kez daha katlanabileceğimi sanmıyorum.”

Avluyu çevreleyen yürüme yolu boyunca hiç konuşmadan ilerlemeye başladılar. Ta ki ahırın ana kapısının önünde atını seyise teslim ettikten sonra buldukları tarafa doğru gelen Lord Alderhood’u görene kadar.

“Sanırım kaçmak için geç kaldık,” dedi Leydi Elizabeth. Ardından sözler ağzından çıktığı gibi pişmanlığı yüzüne yansıdı. Fakat endişelenmesine gerek yoktu, zira bu dünyada onu kınayabilecek son kişi göğsünün ortasına sımsıcak bir his peydah olan Evelyn’di.

Başını hafifçe yana eğen Evelyn, adamı incelemeyi bir saniye bırakmadan, “Kaçmasak iyi olur,” diye mırıldandı ve sordu. “Lord Alderhood’dan çekiniyor musunuz?”

Onunla aynı pozisyonu alan Leydi Elizabeth, “Evet,” diye itiraf etti. “Nasıl bu kadar rahat yürüyebiliyor? Ben olsam şimdiye kadar en az iki kez düşmüştüm.”

Yekpare hâlde hareket ederek adamı tam cephelerine aldılar. Böylece onu izlerken zorlanmayacaklardı. İnsanların huzurunu kaçıran, onları uzak tutan soğuk bir yanı olduğu doğrudu ama binici kıyafetlerini taşıyış şeklini takdir etmemek için kör olmak gerekirdi. Hele de o vücudun kendi vücuduna yaptıklarını tecrübe etmiş Evelyn için onu görmezden gelmenin makul hiçbir yolu yoktu.

Lord Alderhood önce Leydi Elizabeth’i selamladı. Kusur bulmanın imkânsız olduğu nezaket gösterisi boyunca gözlemini ondan ayırmayan Evelyn, o ortaya çıktığı an göğsünün ortasına düşen sımsıcak tohumun daha da ısındığını ve sonunda ateş gibi yanmaya başladığını hissetti. Leydi Elizabeth’in elini dudaklarına götürdüğünde ise o ateş, alkole maruz kalmış gibi parlayarak her şeyin üzerinden geçti. Evelyn bu rahatsız edici duyguyu geçiştirmek için elini kalbinin olduğu yere koydu ve tam olarak göğsünü ovuştururken Lord Alderhood’la göz göze geldi.

“İyi misiniz, leydim?”

Evelyn gülümseyerek başını salladı ve pekiştirmek için “Evet,” diye ekledi. Fakat ikna edemediğini, dahaası onu eğlendirdiğini biliyordu.

“Gezinti için güzel bir gün,” dedi adam.

“Korkarım ki bahara daha çok var,” diyerek ona uydu Evelyn.

Lord Alderhood’un akışkan bir altın havuzunu andıran gözleri, yüzünde ve boynunun görünen kısmında dolaştı önce, sonra sıkı paltosunun sardığı göğüslerinden gelip geçti. Evelyn yutkundu ve boğazındaki kıpırtıdan onun da yutkunduğunu anladı.

“Gezintiniz süresince size eşlik etmeme müsaade ederek bana centilmenlik fırsatı verir misiniz?”

Sözleri Leydi Elizabeht’in tebessüm etmesine neden oldu. “Kendi adıma memnuniyet duyduğumu söylemek isterim, lordum.”

Evelyn başka çaresi olmadığı için yalın bir şekilde, “Elbette,” diye mırıldandı ve birlikte yürümeye başladılar. Yürüme yolu, üç kişinin yanyana ilerlemesi için yeterince geniş olmadığından Evelyn bir şaperondan beklenildiği gibi geride kaldı. Uzun zamandır olmayı beklediği, kendine yakıştırdığı kişi olmanın bu kadar mutsuz edeceğini bilseydi kendine daha neşeli bir kimlik bulmayı denerdi. Fakat kusursuzluğu temsil eden *adam ve kadının* arkasından, sohbetlerine iştirak etmeden yürürken neşeli ihtimaller hakkında düşünmek hiç kolay değildi.

Kendine acımakla geçirdiği dakikalar, yakınlardan gelen kuzgun çığlığıyla yarıda kesildi. Evelyn sesin geldiği yöne bakınca çıplak ağaçlardan birinin dalına konmuş kuzgunu kolayca gördü. Kuş, Lord Alderhood’un da dikkatini çekmişti ama en çarpıcı tepkiyi veren Leydi Elizabeth’ti. Her

an taş bulup kuşa fırlatacak kadar öfkelenmiş görünüyordu. Göğsü sık sık inip kalkarken konta döndü ve güneşi işaret ederek, "İzin verirseniz artık eve dönmeliyim," dedi. "Annem merak eder."

Kont renk vermeksizin, izin verdiğine dair kibar birkaç kelime etti. Durumu biraz tuhaf bulan Evelyn ise elini kızın koluna koydu. "Sorun yoktur umarım. Size eşlik edeyim."

Leydi Elizabeth başını olumsuz anlamda sallayıp "Lütfen, benim için de güneşin tadını çıkarın," dedi ve sesini alçaltarak ekledi. "Evdekilere biraz da yalnız gezmek istediğinizi söylerim."

Ayrılmadan önce gülümsemeyi ihmâl etmedi ve Evelyn son kez gaklayan kuzgunun, Leydi Elizabeth'in ardından seslendiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Gözden kaybolana dek onu izlemeye niyetliydi ki kont "Ne kadar da sadıksınız," diyerek dikaktini çekti.

"Teşekkür ederim, lordum."

Kont güldü ve geldikleri yolun tersine doğru yürümeden önce Evelyn'e yol verdi.

"Aile mezarlığını ziyaret edeceğim, bana eşlik edin lütfen."

"Rutin bir gezi mi?"

"Bence insanın ailesini tanımak için mezar ziyareti yapması rutinleri arasında değerlendirilmeli."

"Eminim soy ağacınızı ölmüşlerin mezar taşlarını okumadan da ezbere sayabilirsiniz."

"Unvan babama geçer geçmez ezberlemiştim."

Evelyn gülüşüne engel olamadı. "Size eşlik etmeyi isterdim ama annenizin bana ihtiyacı olabilir."

Kont hazır bekleyen arabayı işaret etti. "Maaşınızı ben veriyorum. Mezarlık çok uzakta değil ama yollar yürümek için uygun olmadığından arabayla gitmek daha iyi olur."

Maaş konusunun açılması Evelyn'e artık işçi sınıfına dahil olduğunu ve patronuyla atışmaması gerektiğini hatırlatmaya yetmişti. Ama ne olursa olsun para kazanmak güzel şeydi doğrudu. İki gün önce aldığı maaşın bir pound eksikliğini babasına gönderdiği mektubun zarfına koyarken halinden hiç olmadığı kadar memnundu.

İç geçirdi ve kendisinden beklenildiği gibi konforlu arabaya binip koltuğuna oturdu.

“Ben ön tarafta olacağım.”

Korkulan hasarı seneler önce aldığından olsa gerek, onunruna yapılan bu yüceltme Evelyn'i bir miktar şaşırttı. Öte yandan onunla küçük küçük kabinde yalnız kalmaya da hazır değildi. Arkasına yaslandı ve kısa yolculuk boyunca bundan sonraki hareket planı üzerine yoğunlaştı.

Yaklaşık beş dakika sonra aile mezarlığına varmışlardı. Evelyn arabacının yardımıyla arabadan indi ve belli bir amaç yönelik hareket ettiğinden şüphe duymadığı Lord Alderhood'la birlikte mezarlığa girdi.

Mezar taşlarının belli bir düzeni vardı. Kişiler yaşadıkları yüzyıllara göre ortak bölgelere defnedilmişlerdi. Evelyn daha önce bu kadar kalabalık bir mezarlık görmediğine emindi ve daha kötüsü ileriye doğru uzanan boş alanın genişliği, aile laneti hakkında çok şey söylüyordu.

Evely daha senelerce giymeyi planladığı pepyeni, güzelim botlarıyla karda bata çıka ilerlerken, “Babanızı mı ziyaret edeceğiz?” diye sordu.

Lord Alderhood duraksadı. “Hayır ama eminim haberi olsaydı ziyaretinizden memnun kalırdı.”

“Birini ziyaret etmeyecekseniz bu şekilde nereye gidiyoruz.” Ona, *kendine ayrılan yeri görmeye gidip gitmediklerini sormaktan son anda vazgeçti.*

Sonunda bir grup mezar taşının önünde durunca isimleri okumaya çalıştı. Bazıları çok eski olduğu için oymaları

aşınan mezar taşlarında ne yazdığını anlamak zordu. Ama Evelyn kontun özellikle ilgisini çeken ismi okumakta zorlanmadı.

“VI. Elswick Baronu Ramsey Alderhood.

Doğum 1170
Ölüm 1204”

Hemen yanındaysa bakmanın bile üzüntü verdiği küçücük bir mezara ait başka mezar taşı vardı.

“York’lu Leydi Catherine’in oğlu Lord Henry Alderhood.

Doğum 1204
Ölüm 1204”

Evelyn hızla diğer isimleri gözden geçirdi. Dikkatlice bir mezardan diğerine geçti ama aradığını bulamadı. “Annenin çocuğun yanında olması gerekmez miydi?” Bir kadın olarak bunu sorması gerekiyordu.

Kont dalgınca başını salladıysa da cevap vermedi ve gözleriyle sessiz arayışını sürdürdü. Evelyn onun tam olarak ne aradığını bilmese de bilmeciyi çözmesinde yardımcı olabileceği için memnun olduğunu hissetti. Bu yüzden oradan ayrılip diğer mezarları araştırdığı sırada ona eşlik ederken yeni, güzelim botlarının tüm suyu içine çekmesini ve yün çoraplarının bataklığa dönmesini çok da sorun etmedi.

“Baronesin mezarını neden aradığınızı öğrenebilir miyim?”

“Leydi Catherine’le ilgili ilgimi çeken şeyler var.”

Evelyn, “Konu yüzük mü?” dedi.

Lord Alderhood sadece gülümsedi, ona bu çıkarımı nereden yaptığını sormadı. Buna gerek olmamasından memnundu

sanki. Bir süre ileri baktıktan sonra, "Kilise kayıtlarında bir şeyler yazıyor olabilir," diye mırıldandı.

Evelyn mezarlığın diğer girişinden birkaç yüz metre ilerde duran küçük kiliseye bakarken, "Haklısınız," dedi. "Belki bilmediğimiz başka bir yere defnedilmiştir."

Kilise, Alderhood ailesine yüzyıllardır hizmet vermiş, geçmişte birkaç kez yıkılıp restore edilmiş küçük bir yapıydı. Onları karşılayan genç papazın şaşkınlığından hareketle, toprak sahipleri tarafından fazla ziyaret edilmediği fikrine varmak mümkündü.

"Lordum sizleri burada görmek ne büyük şeref. Ben Papaz Ludwig Quinn... Geçen sene vefat eden papazın yerine geçtim."

Kont, "Sizin adınıza sevindim," dedi.

Papaz hevesle birkaç gevezelik daha etti ve sonunda "İbadet için mi geldiniz?" diye sordu.

"Başka zaman. Kilise kayıtlarını incelemek istiyorum, benim için hazır etmeniz ne kadar sürer?"

İsteği papazı biraz panikletti. Üzerinde savaş çıkmış gibi görünen küçük masasının üzerindeki karıştıran, "Papaz Elrod'un kayıtları güzelce arşivlediğini sanıyorum," dedi. Karmaşanın içinden bir anahtar çıkarıp kutsal haç gibi parmaklarının ucunda tuttu ve zaferle gülümsedi. "Hemen bakacağım, lordum. Özellikle aradığınız bir şey varsa sizin için memnuniyetle inceleyebilirim... Zamanınızın değerli olduğuna eminim lordum."

"Bir mezarın yerini öğrenmek istiyorum."

"Hepsinin yerini elimle koymuş gibi bilirim lordum. Kim olduğunu söylemeniz yeterli."

Delikanlının abartmadığı belliydi. Ancak heyecanı ve kuşağa tuhaf gelen kelime seçimleriyle insanı tereddüde düşüren bir yanı da yok değildi.

“Aradığım mezar taşı olması gereken yerde değil.”

Papazın kafasının karıştığını fark eden Evelyn açıkladı. “Bir leydi neden kocası ve çocuğunun yanına defnedilmez? Öğrenmek istediğimiz bu.”

Beyaza çalan sarı kaşlarını çatan genç papaz, durumu çözdüğüne dair komik bir ses çıkardı. “Eğer merhumun bedeni ölümünden sonra bulunamamışsa bile defin işlemi usulen yapılır. Ruhuna dua etmek isteyenler için bir mezar taşı olmalıdır. Ancak merhumun varlığına dair hiçbir iz yoksa bunun akla gelen tek sebebi olur. O da kutsal toprağa gömülmesini yasaklayan bir günah işlemesidir.”

Lord Alderhood, “İntihar etmesi gibi...” diye mırıldandı.

“Evet lordum, günahlardan biri bu. Diğer günahları tahmin edersiniz. Cinayet, aile şerefini zedeleyecek kanıtlanmış birtakım davranışlar...”

Evelyn papazın tüm günahları sıralamaya başlamasından endişe ettiği için araya girmek zorunda kaldı. “Peki, kilise toprağına gömülmesi uygun bulunmayan ölümler nereye defnedilir?”

“Bu, merhumun ailesinin arzusuna göre değişir, leydim. Hatta günahları sebebiyle bazılarının yakıldığı da oluyor.”

Evelyn, Leydi Catherine’in kendini öldürmüş olma ihtimalini tuhaf bulmadığını fark etti. Hem kocasını hem de oğlunu aynı sene içinde kaybettiği mezar taşlarında yazıyordu. Belki de kadın bu acıya dayanamamıştı. Fakat Evelyn’in bu ihtimali akla yatkın bulmasının tek sebebi açıkça görünen tarihler ya da ölümünün onu araştırmalarına neden olan önemi değildi. Açıklaması güç içgüdüleri ona Leydi Catherine’in canına kıydığını ve acısını yaşamaya devam ettiğini –hatta bunu Eastbrook topraklarında yaptığını– söylüyordu. Günler önce harap binanın yıkıntıları içinde duyduğu ağrı ve hissettirdiği acı, tazeliğinden hiçbir şey kaybetmeden hatıralarında duruyordu. Evelyn o gün, içeride sürdürülen

bir hayat olduğuna inanmıştı. Sonraki günlerde üzerinde düşünmemeye gayret etse de hâlâ inancından hiçbir şey kaybetmemişti.

Lord Alderhood'la göz göze geldi. Kont, papaz ile konuşmayı sürdürse de dikkati Evelyn üzerindeydi.

“Akşama kalmadan istediğiniz kayıtların elinize geçmesini sağlayacağım, lordum,” dedi, papaz. “On üçüncü yüzyıl olarak buraya not aldım. Sonraki yüzyıl kayıtlarını gözden geçirmek çok zamanımı almayacaktır. Hem böylece bilgilerimi de tazelemiş olurum... Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim efendim.”

Kont, delikanlıya tuhaf tuhaf baktıktan sonra başını salladı ve Evelyn'e yol gösterdikten sonra birlikte dışarı çıktılar.

“Leydi Catherine'in kesin olarak kendini öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Kulağa mantıklı geliyor. O dönemde kilisenin gücü yadsınmaz. Yani intiharın hoş görülmesi mucize olurdu.”

Evelyn, “Belki de aklını kaçırdı,” diye fikir yürüttü. “İnsanı kendini öldürmeye iten her neyse ardında salim kafa olduğunu düşünemiyorum.”

“Bunu ayırt etmekle uğraştıklarını sanmıyorum.”

“Tüm hayatı hiçe sayan bir vurdumduymazlık... Belki de olayların hepsi tek bir ölümle başlamıştır. Eğer sakıncası yoksa bir şey sormak istiyordum. Kendi ölümünden sorumlu olan bir Eastbrook Kontu hatırlıyor musunuz?”

Lord Alderhood uzun uzun, Evelyn'in yanakları ısınmaya başlayana kadar yüzüne baktı. Ne düşündüğünü anlamak zordu ama Evelyn gözlerinde eğlendiğine dair şüpheli bir ışıltı gördüğüne inanıyordu. Tam gözlerini kaçıracakken adam, “Tüm ölümlerin ortak yanı tuhaf olmaları,” dedi. “Ancak kayıtlara intihar olarak geçen bir ölüm yok.”

“Tuhaf derken kastettiğiniz, mantıksız kazalar ya da

açıklanamayan olaylar mı?” Açıkçası iki ihtimal de tuylarını diken diken etmeye yetiyordu.

“Babam...” diye başladı kont ve kısacık bir an duraksadı. Söyleyeceklerinin üzerindeki etkisini ortaya koyan tek işaret de buydu. “Merdivenden düşerek boynunu kırdı. Sarhoş değildi, uykusunda da hareket etmiyordu. Görgü tanığı olan ev çalışanlarının söylediğine göre önünde basamakların olduğunu görmeden, doğrudan ileri bakarak yürüyordu. Bana kalırsa bu, kendi canına kastetme olarak değerlendirilebilir. Elbette, bir kontun bilerek ölüme yürüdüğünü iddia etmek için daha elle tutulur kanıtlar bulmak gerekir. Amcama gelecek olursak... Geleneksel av partilerinden birinde atıyla birlikte küçük bir uçurumdan düşerek can verdi. Arkadaşları babamın ölümünün görgü tanıklarının anlattıklarına benzer ifadeler kullandı. Dizginleri zar zor tuttuğunu ve boşluğa doğru ilerlediğinin farkında değilmiş gibi görüldüğünü söylediler. Büyükbabam ise fırtınanın en güçlü olduğu anda yürüyüşe çıktı ve üzerine yıldırım düştü. Eminim görgü tanığı olsaydı onun yıldırımını kucaklamaya çalıştığından bahsedirdi ki bu bir hayli ses getirirdi. Büyük amcam bol miktarda absent ile afyon tentürünü karıştırdığı için öldü. Olayın kayıtlara intihar olarak geçmemesinin nedeni, odasına çekilmeden önce karısı ve çocuklarına yarının daha iyi bir gün olacağını, her şeyin yoluna gireceğinden emin olduğunu söylemesi ve bir şekilde her zamankinden mutlu görünmesiydi. Buna benzer birçok hikâye daha var. İçlerinden hiçbiri bilinen intihar yöntemlerini kullanmadı –en azında açık açık ama hemen hepsi küçük ihmallerin önüne geçerek ölmekten kurtulabilirlerdi. Ve hiçbiri kilise tarafından günahkâr kabul edilmedi.”

Evelyn sarsıldığı anlaşılmasın diye gözlerini kaçırdı ve boğazını temizleyip, “Aileniz için üzgünüm,” dedi.

“Sizin suçunuz değil.”

“Öyle ama... Yine de insan...” Söyleyecek söz olmadığı için sustu. “Peki, yüzüğün tüm bunlarla ne ilgisi var? Elbette, Leydi Catherine ile...”

“Çözmeye çalıştığım da bu.”

“Yüzük gerçekten ona mı ait? Altı yüzyıl önce ölmüş bir kadına ait ziynet eşyasının kaydının tutulması pek akla yatkın gelmiyor. Tabii yüzük basit bir ziynetten daha fazlası değilse.”

Kont cevap vermeden önce bir müddet düşündü. “Yüzüğün Leydi Catherine’e ait olduğunu düşünüyorum. Korkarım ki yüzüğü araştırarak zaman kaybediyor da olabiliriz ama bu riske girmenin sonuçlarına katlanmaya hazırım. Peki siz yüzük hakkında hiçbir şey bilmediğinize emin misiniz?”

“Gayet eminim. Birilerinin kulağıma fısıldamış olabileceğini mi düşündünüz?”

Lord Alderhood ihtimali komik bulmuş olacak ki güldü. “Birilerinin kulağınıza fısıldayacak kadar yakınınıza sokulmuş olması sizi korkutuyor mu, leydim?”

Evelyn yalın bir ses tonuyla, “Ne söylendiğine göre değişir, lordum,” dedi. Fakat adamın imada bulunuyor olma ihtimali kuru otların arasına sıçrayan kıvılcım gibi hızla içine tesir etti. Aynı anda bir gece önce kulağına fısıldadığı sözlerden bazılarını hatırladı ve gözleri büyüdü.

“Yürürken bana o gecedeki bahsedin lütfen.”

Ne?

Evelyn duvarlar örme konusunda uzmandı. Hâlâ onun yüzüne bakabilmesi, hatta onunla konuşabilmesi de bu sayede idi. Ancak ona karşı oluşturduğu bu duvar, içeriye dışarıdaki cehennemden koruyan cam kadar işlevseldi. Hassas bazı duyularına karşı pek işe yaramadığı gibi aşırı etkiler yüzünden onu her an parçalanmakla tehdit ediyordu. Bu nedenle Evelyn’in öpüşmelerinden bahsedilmediğini anlaması

biraz zaman aldı. Anladığındaysa uzakta görünen ufuk çizgisine bakarak kendine zaman kazandırmaya çalıştı.

Yürümeye başladıklarında ayaklarının altında ezilen karın rahatlatıcı sesine yoğunlaşarak gece koridorda yaşananları olduğu gibi anlatmaya başladı. Arabanın yanına geldiklerinde Evelyn sözlerini yeni bitirmiş, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını görmek için adamın yüzüne bakıyordu.

“O kedide bir tuhafılık olduğunu biliyordum.”

Evelyn, “Böyle söylediğiniz için memnun mu olmalıyım, yoksa aksini mi düşünmeliyim, bilemedim,” diyerek endişesini dile getirdi. “Bana aklımı kaçırmış muamalesi yaptığınız günler hiç de uzak değil.”

Lord Alderhood Evelyn’e sırasıyla söyleyeceklerini unutturan yan bir tebessüm etti. “Aklınızı kaçırdığınızı hiç düşünmedim. Bundan kısa süre öncesine kadar gözümle görmediğim şeylere inanmadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim. Fakat sizi bu denli korkuya iten şeyin gerçekliğine inanmayarak ahmaklık edecek değilim. Bu çerçeveden bakmaya başladığımda cevapsız soruların bazılarının üzerini çizemediğimi fark ediyorum.”

“*Evimde bir hayalet mi var?*” Sorusu gibi mi?”

Aldığı yanıt sessizlik oldu.

“Anlıyorum, hâlâ bu fikre temkinli yaklaşıyorsunuz. O hâlde sizi ürküten teorilerime devam edeyim. Evinizde birden fazla hayalet var ve sanırım içlerinden biri benden hoşlanıyor.”

Beklediği gibi olmasa da Evelyn bu sefer bir etki yaratabildi. “Sanırım daha açık olmanız gerekiyor, Leydi Rosewell.”

Geldiği gecedен bu yana yaşadığı bazı ürkütücü detayları ona anlatırken Evelyn üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Fakat bir yanı hâlâ deli olarak itham edilmekten korkuyordu. Belki ona yıkık binadaki seslerden ve gördüğü

rüyadan bahsetmeme nedeni de buydu. Gelgelelim anlattıklarının tüm kapıları açmayacağını biliyordu ama onun bütünü sessizliğe gömülmesi, ne beklentileri ne de tercihleri arasındaydı.

Çok geçmeden arabaya bindiler. Evelyn yine arkada yalnızdı ve hâlimden şikâyet etmeyi düşünmedi bile. Gömüldüğü düşünceler içinde zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve evin avlusuna gelene kadar durduklarını fark etmedi. Uzun zamandır şahşi arabalarının olmamasının verdiği alışkanlıkla arabacının yardımını almadan aşağı indi ve dışarıda bekleyen Lord Alderhood'un karşısına dikildi.

“Verimli bir gezinti sayılırdı, lordum. Bir sonraki ziyaretimizi...” Yıkık binanın olduğu tarafı işaret etti. “Oraya yapmamız gerektiğine dair içimde güçlü hisler var.”

“O evin sizi korkuttuğunu sanıyordum.”

“Bu sefer gafil avlanmayacağım. Ayrıca yalnız da olmayacağım.”

Kontun güneş sayesinde iyiden iyiye altın rengine dönen gözlerinde Evelyn'in anlamını çözemediği ama onda sıcak, utanması gerektiği hissini uyandıran o ifadelerden biri belirdi.

“Hatırlarsanız bugün beni ürküttüğünüzü düşündüğünüzü söylediniz. Haklıydınız da. Ama sebebi, sandığınız gibi anlattığınız hayalet hikâyeleri değil. Aslında çok daha basit bir şey... Çok daha cezbedici... Eğer bu cazibeye karşı koymazsam, leydim... sizi boğulmaktan kurtardıktan sonra olanların size verdiği zararın çok üzerinde bir bedel ödemek zorunda kalmanızdan korkuyorum... ve daha çok korktuğum şey, bir bedel ödediğinizi görmeyi hiç istemesem de bunu umursamayacak noktaya gelmiş olmaktır. Bu yüzden leydim... Kendi iyiliğiniz için ve elbette benimki için de... Sizi korkutan şeyler arasına benimle yalnız kalmayı da ekleyin. İyi günler dilerim.”

Evelyn'in Eastbrook topraklarında çalışmaya başladığı süre boyunca hissettiği konforunun nedeni, onun on iki yıl önce olanları hatırlamadığını sanmasıydı. Aslında bunu şimdi fark ediyordu da denilebilir. Tanrı aşkına sadece on üç yaşındaydı, bir çocuktuk... Fakat artık hisleri, içgüdüleri ve onu yetiştiren sınıfa koyan fiziksel nitelikleriyle o bir kadındı. Onu anlıyordu, ne demek istediğini biliyor ve yanlış olduğunu bilse de onun tarafından mahvedilme tehdidine rağmen onun gibi hissediyordu...

Aslında en çok da kendinden korkuyordu.

On İkinci Bölüm

Koku, adım adım açılan görünmez çiçek tomurcuklarının tam merkezinden havaya püskürerek yayılmaya başladı. Evelyn odasındaki diğer kokulardan rahatsız olduğunu yeni kokuyu duyan dek bilmiyordu. Temelinde sümbül olduğunu söylemek hata olmazdı ama geride hafif gül, yasemin ve portakal çiçeğinin ferah kokusu da ayırt ediliyordu. Eğer her şey kokudan ibaret olsa Evelyn içindeki duyguyu neşe olarak tanımlayabilirdi. Ne var ki havada patlayan minik, serin kristaller kokuyla birlikte burnuna dolarak başka duyguları öne çıkarıyordu. Tanıdık korku, belirsizliğe karşı duyulan öfke... İşin garip yanı bunların kendi duyguları olup olmadığından bile emin değildi.

Bir anda hava ağırlaşmaya, Evelyn'in hareketleri yoğun atmosferde dalgali bir ritimle yavaşlamaya başladı. Suda değildi ama her şey sudaymış gibi hissettiriyordu. Kulaklarındaki müthiş uğuldama ve basınç artarken bulanık gören gözlerinin önünde bir şeyler hareketlenmeye, kaynamaya başladı. Evelyn merak içinde tek bir merkeze doğru çöken yoğun havanın neye evrileceğini bekliyordu. İşte, tam olarak cismi olmayan ama silik hatları tanıdık gelen bir kadın beli-

rir gibi oldu. Renkleri yoktu, şeffaftı, sınırları suyla çizilmişti ve... Evelyn bundan nasıl emin olduğunu açıklayamazdı ama onun gülümsediğini biliyordu. Saçları olması gereken dalgalar beline kadar iniyordu. Hayatta olsaydı saçlarının sarı olabileceğini düşündü Evelyn ve onları toplamayı hiç sevmediğini.

Yatağında doğruldu, yorganı yumruklarının içine alıp göğslerinin altına kadar çekti. Ne ilginçtir ki korkmuyordu...

O hâlde korkan kimdi?

Düşüncelerini okumuş gibi kadının yüzünü oluşturan girintiyle çıkıntılar karışıp silindi ve geride hava kabarcıkları bıraktıktan sonra tamamen yok oldu. Tekrar bir araya gelip şekillendiğinde Evelyn oraya hükmeden duygunun keder olduğunu hissetti. Kadın kollarını sakladığı bir şey varmış gibi göğsünde birleştirdi ve bu sırada ağır havadaki keder öfkeye dönüşmeye başladı.

“Leydi Catherine...” diye fısıldadı Evelyn.

Kadından yayılan bu seferki duygu merakı. Zeminden yüksekte duran belli belirsiz bedeni biraz daha havalandı ama olduğu yerde kalmaya devam etti. Başı hafifçe omzuna doğru yatıktı, anlamaya çalışıyordu. Sesini bulmayı deniyordu, konuşmak istiyordu. Sonra alçak ama yankılı sesiyle, “*Eveleyn Darmond,*” dedi.

“Beni nereden tanıyorsun? Ayrıca bana neden annemin soyadıyla sesleniyorsun?”

“*Beni bul, Eveleyn Darmond... Bul ki ait olduğum yere gidebileyim...*”

“Nerede olduğunu söyle.”

Kadın tatlı tatlı güldü. “*Söyleyemem... Söylersem o da duyar... Beni sen bulmalısın.*”

Evelyn ürperdi. “O kim? Kimden korkuyorsun? Koridor-da gördüğüm şeyden mi söz ediyorsun?”

“Şişşt,” dedi kadın. “Dudaklarını mühürle. Adı davettir.” Kelimeler olağan dışı hızda ve metalik bir sürtünme gibi çıktı ağzından.

“Beni zaten buldu. Oydu, değil mi?”

“Kapının ardında sana zarar veremez, efsun seni koruyor.”

“Odayı mı kastediyorsun? Odalar korunuyor mu? Eğer öyleyse sen nasıl buradasın?”

Kadının sesi yeninden yumuşadı. “Beni sen çağırдын, her zaman sen çağırдын. Bul beni, Evelyn Darmond. Bulmazsan o bulur ve ona sahip olur...”

“Yüzük?”

“Ve Evelyn Darmond... Kuzguna dikkat et. Onu izle.”

“Kuzgunun tüm bunlarla ilgisi ne?”

“Gözünü ondan ayırma.”

Giderek azalmaya, varlığı neredeyse hiç olana dek hafiflemeye başladı. Evelyn panikleyerek yataktan kalmak isteyince tanımlayamadığı güç tarafından yerinde kalmaya zorlandı ama dudakları mühürlenene kadar konuşmaya devam edecekti.

“Yüzük de seninle mi?”

Kadın var olmayan gözleriyle uzun uzun Evelyn’in yüzüne baktıktan sonra göğsündeki eline doğru başını eğdi ve daha önce hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Aynı anda Evelyn, kurmalı kukla gibi fırlayarak uykusundan uyandı.



Papazın gönderdiği kayıtları incelemenin sonucunda Cameron’ın eline geçen koca bir hiçti. Leydi Catherine’in ölümü ve defni hakkında hiçbir bilgi olmadığı gibi hayatta olduğu dönemle ilgili de kayıt yoktu. Bu da kendini öldürdüğü ve kilise tarafından yok sayıldığı düşüncesini güçlendiriyordu.

Bu yüzden daha önce gözden geçirdiği soy kayıtları içinde, aradığı noktalara işaret eden bölümleri tekrar gözden geçirmeye karar verdi. Fakat tüm dikkati ve ilgisi üzerindeyken bile Leydi Catherine'in adını sadece satır aralarında görebiliyordu.

Belki de üzerinde durması gerektiği asıl isim Elswick Baronu'ydu. Kontluk unvanından önce gelen son baron Ramsey Alderhood'un, Kral I. Richard'ın sadık askerlerinden biri olduğu biliniyordu. 1192 yılında Haçlı Seferi'nden mütevazı baronluğuna zenginlik katan büyük bir hazine ve prestijle döndüğü iddia ediliyordu. Ne kadar ararsa arasın Cameron hazinenin kaydını bulamadı. Bunun için Londra'da kraliyet kayıtlarını incelemesi gerekebilirdi. Elbette, dönemin derebeylerinin bir baronluğu baştan yarattığı iddia edilen paranın ya da hazinenin peşine düşmesi çok sürmemişti. Komşu toprak sahipleriyle giriştiği uzun süren savaşlar sonunda Elswick Baronu'nun topraklarını ve servetini büyüttüğü de kayıtlar arasındaydı. Kaldı ki baronun ölümünün arkasında da bir rekabet olduğundan üstünkörü ifadelerle bahsediliyordu.

Özel olarak bir yüzükten bahsedildiği Cameron'ın dikkatini çekmedi. Belki yüzük doğudan gelen altınların arasındaydı, belki de hiç var olmamıştı ama var olduğu düşüncesi ağır basıyordu. Aksi hâlde elindeki hiçbirinden birine yenisini eklemesi gerekecekti. Yüzüğün var olduğuna inancı yadsınmazdı ve sebebi sadece rüyalarından yaptığı çıkarımlar değildi. Soy kayıtları arasında dikkatini çeken ifadelerden biri, Richard'ın ölümünden sonra tahta geçen kardeşi John'un doğudan gelen özel bazı parçalarla yakından ilgilendiği idi. Ne var ki fazla detay verilmemiş, belki de bilerek üstü kapatılmıştı.

Lanet olsun, bu şekilde işin içinden çıkması mümkün değildi. Tarihi geçmiş kaynakların sağlayamayacağı birtakım

bilgilere ihtiyacı vardı. Kâğıtları bir kenara bıraktı ve ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Uykuya dalıp rüya görmeyi dileyebilir ya da koridorlarda dolanan her neyse onunla yüzleşmeyi bekleyebilirdi.

Çalışma odasının kapısı tıkırdadı ve birkaç saniye sonra açıldı. Günlük kıyafetleri içindeki kâhya, elinde deri kaplamalı bir yığın defterle birlikte kapıda duruyordu.

“Lordum, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bunları okumak isteyeceğinizi düşündüm.”

Cameron beklenmedik ziyaret üzerine şaşırarak kaşlarını çattı. “Nedir onlar?”

“Biliyorsunuz, ailem nesillerdir Eastbrook’ta çalışıyor. Burada bazı günlükler var. Benden öncekilerin yazdıkları... Bir kısmı orijinal, bir kısmıysa yıpranan eskilerinin yerine kelimesi kelimesine yeniden kaleme alındılar. Ne yazık ki günlüklerin bazıları kayıp.”

“Şuraya bırakın lütfen... Neden şimdi verme gereği duydunuz?”

Günlükleri masaya bıraktıktan sonra birkaç adım gerileyen Bayan Milbank’in ölçüp biçen bakışlarında takdir vardı. “Bunu söylediğim için affedin, lordum ama sizden öncekiler güvenilmezdi. Siz öyle değilsiniz.”

Cameron yorum yapmadı. “Defterlerde daha önce anlattıklarınızdan başka bilgi var mı?”

“Genel hatlarıyla size anlattıklarımı bulacaksınız. Ama lordum, satır aralarını yorumlamakta benden daha başarılı olacağınızı sanıyorum.”

“Leydi Catherine’in mezarının nerede olduğundan bahsediliyor mu? Hâlihazırda aile mezarlığında olmadığını bildiğinizi farz ediyorum.”

Kâhyanın omuzları düştü. “Hayır lordum. Defterler kontluk unvanından sonra kaleme alınmış. Leydi Catherine’in

ölümünden yıllar sonra. İlk kont, Leydi Catherine'in kız kardeşiyle evlendi. Kontesin ablasına düşkünlüğü biliniyordu ama eşi tarafından ablasını yok sayması beklendi. Fazla gençti ve kocasının emirlerine karşı koyamadığını tahmin etmek zor değil. Eğer baronesin mezarının yerini biliyorsa bile ziyaretlerinden kimseye bahsetmemiş olmalı.”

Cameron en üstteki defteri alıp kapağını açtı.

“Elinizdeki sonradan kaleme alınmış olanlardan biri. Aslı ve sonraki kopyası yok oldu ama yazılanlar defterin ilk sahibinin kelimeleridir, lordum. Bazı defterler yaşananlarla eş zamanlı yazıldı ama bazıları yaşlıların hikâyeleri olarak kaldı.”

Sayfalar eski, yazılar silik ve kullanılan dil başka zamandan kalmaydı. Yazanın kadın olduğu kullandığı ifadelerden belli oluyordu. Cameron birkaç sayfayı yorum yapmadan okuduktan sonra Bayan Milbank'e döndü.

“Anladığım kadarıyla bunlar basit günlükler değil. Sizin ya da sizden öncekilerin düzenli kayıtlar tutma nedeni nedir? Sebebini bilirim insanları delirmeye iten olayların ne zaman başladığını da çözebiliriz, Bayan Milbank.”

Kâhya fazla düşünmedi. “Bildiğim kadarıyla ilk günlük on dördüncü yüzyılın başlarında yazıldı. Ne yazık ki yok oldu.”

Cameron, “Leydi Catherine ve Lord Ramsey'nin ölümlerinden yüz yıl kadar sonra,” diyerek malumu dile getirdi.

“Evet, lordum. Yüz yıl, bu topraklarda bir şeylerin ters gittiğini anlamak için yeterli. Yazmak en güvenilir kayıt tutma yöntemidir, her şey bu amaçla başlamış olabilir.”

Yardım etme sebebi ne olursa olsun, Bayan Milbank'te Cameron'ın tüylerini diken diken eden çok şey vardı. “Bir tür Alderhood Soyunu Koruyup Kollayalım Tarikatı üyesi misiniz?” diye sordu.

Alaycılığı bu sefer kadını kızdırmaktan çok gücendirdi. “Hayır, bu sadece adanmışlık. Var olma nedenim. Soyum her zaman sizin soyunuza sadıktı, lordum.”

Ne türden adanmışlık olduğunu düşünmek istemese de Cameron’ın zihni, kâhyanın babasına romantik hisler besleyebileceği fikrine takılı kaldı ve farkında olmadan yüzünü buruşturdu. Daha da kötüsü olan seçeneği düşünmek dahi istemiyordu. Gözlerini kadının güvercin grisi gözlerinden bilhassa kaçırdı. Huzursuz edici bu bağlılığı nasıl değerlendirmesi gerektiğine sonradan karar verecekti.

“Evimden aniden kaybolan şu hizmetçi hakkında bir şeyler öğrenebildiniz mi? Yoksa kendi yöntemlerimi mi kullanmam gerekiyor?”

Kâhya huzursuzca kıpırdandı. “Onu işe alan bendim. Yeterince araştırdığımı düşünüyordum ama yanıldım, lordum. Apar topar ayrıldığı için odasında bazı şeyler bırakmıştı... Sizin de bildiğiniz gibi hepsi büyü için kullanılan şeylerdi. Fakat bunu yapmasını isteyen ben değildim, bunu yapabilecek bilgisinin olduğunu bile bilmiyordum, lordum.”

“Onu evime sokan başka birisi mi var?”

Bayan Milbank, Cameron’ın dik bakışlarına karşın gözlerini kaçırdı. “Olabilir efendim. Ama aklıma gelen hiç kimse yok.”

Cameron bunu bir yere varacağından emin değildi. Açıkçası kaçak kızın gerçekten önemli bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyebilecek kadarını da bilmiyordu. Bayan Milbank’in yalan söyleyip söylemediğini çözenin ne kadar kolay olduğunu fark ettiğinden beri kadının dürüstlüğünden endişe etmeyi bırakmıştı. Bu yüzden hizmetçinin kendisi için bir risk olduğundan emin olmadığı sürece şimdilik asıl konu üzerinde kalmaya devam edecekti.

“Size daha önce Leydi Rosewell’in tüm bu olanlarla ne ilgisi olduğunu sormuştum.”

Bayan Milbank'in göz kapakları düştü. "Darmond soyundan gelen diğer kadınlardan daha özel bağlantısı olduğunu sanmıyorum, lordum. Bildiğiniz gibi Leydi Rosewell annenizin uzak akrabası. Anneniz ve Leydi Catherine de Alderhood soyadını almadan önce birer Darmond'dı. Elbette evinizin, içinde yaşayanlar üzerindeki yadsınamaz gücünü de unutmamak gerek. Fakat o geldiğinden beri evdeki *öfke* artıyor, bunu hissediyorum. Sorduğum için affedin, efendim... Leydi Rosewell ne kadar derine indi?"

"Ne kadar derine inmesinden korkuyorsunuz?"

"Lordum..." diye başladı kadın ve bir süre duraksadı. "Eastbrook, yıllardan beri Leydi Catherine'in soyundan gelen kadınlar için akıl hastanesinden farksız oldu. Annenizin neyle uğraştığını biliyorum. Alderhood soyadının yükünü omuzlarında taşıırken ruhuna musallat olan çirkinliklerle savaşıyor. Fakat ona dirayet verenin anneliği olduğuna inanıyorum. Sizi korumak için direnecektir. Leydi Rosewell'in ise koruması yok." Belli belirsiz buruşturduğu yüzünde küçümseme ifade belirdi. "İnanıcı da yok... Eğer yeterince derine inerse orada boğulur."

Cameron daha çok kendine açıklama yapar gibi, "İzin vermem," diye mırıldandı. Daha önce de izin vermemiştii, bundan sonra da vermeyecekti.

"Bazı şeyler kudretinizin üzerindedir, lordum."

"Bilmece gibi konuşmayı kesin lütfen. Yeterince sır ve bilinmezlikle uğraşıyorum. Babama günlükleri verecek kadar güvenmeme nedeninizden başlayın. Madem eteklerinizdeki taşları dökmeye karar verdiniz, doğrudan ifadeler kullanarak işimizi kolaylaştırabilirsiniz."

Bayan Milbank'in ciddi ifadesi dağılır gibi oldu. Muhtemelen kendine haksızlık edildiğini düşünüyordu. "Babanız sır tutacak durumda değildi. Sırrın ne olduğunu bilmiyorum, babanızın bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Ama günlüklerde de göreceksiniz... Bu evde *özel bir şeyi* arayan ve bunu

yaparken de insanları deliliğe sürükleyen öfkeli bir varlık geziyor. Düşüncelere sızıyor ve cevaplar arıyor. İstemedi de olsa cevapları bulmasında ona yardım etme riskine giremezdim. Lütfen defterleri okuyun, efendim.”

Cameron elbette okuyacaktı. Ne var ki Bayan Milbank’in yorumlarını duymak ve duygularını dışa vururken ne kadar dürüst olduğunu görmekle de ilgileniyordu. Bu yüzden eliyle masanın hemen yanındaki koltuğu işaret ederek, “Oturun lütfen,” dedi. “Uzun bir konuşma olacağına benziyor.”



Huzursuzluğunu Leydi Alderhood’a fark ettirmemek için gösterdiği çaba ve kafasını karıştıran bir sürü düşünce yüzünden Evelyn’in başı deli gibi ağrıyordu. Gece gördüğü rüya hakkında birisiyle konuşması gerekiyordu, tercihen Lord Alderhood’la. Fakat sabah erkenden çıktığı ve henüz dönmediği dışında ondan henüz bir haber alamamıştı.

“Artık alınmaya başlıyorum, hayatım.”

Evelyn pencereye dönük başını kontese doğru çevirdi. “Anlamadım, leydim.”

“Gözlerin yollarda. Sohbetini benimkinden daha ilginç bulduğun birileri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Aslında benim dışımda birileriyle görüştüğünü bilmek hoşuma giderdi ama bu evde değerli ilmine layık kimse olmadığını bildiğim için alınganlık yapma hakkını kendimde buluyorum.”

Evelyn samimiyetle yanıtladı. “Sizden daha hoş sohbet birini tanımıyorum, leydim. Dalgınlığım için özür dilerim.”

Leydi Alderhood gülünce minderinde uyuklayan Snowflake başını çevirip kadına ters ters baktı. Açıkça görülüyordu ki kedi, etrafında mutlu insanlar görmekten hoşlanmıyordu. Ayrıca insanları tuzağa çekmenin de aralarında olduğu daha derin suç geçmişi vardı. Evelyn küçük sinsi diye

ğinden geçirdiği sırada kedinin sarı gözleri yüzüne sabitlendi ve uzunca süre orada kaldı.

“Dün Leydi Edensriver ile sohbet ettim, biliyorsun. Kendimi aptal gibi hissediyorum... Söz senden açıldığında ona sana karşı yaklaşımından hoşlanmadığımı belirttim. Laf lafı açtı ve seneler önce yaşanan talihsiz kazadan bahseder olduk.”

Evelyn lafın nereye geleceğini daha ilk cümleden itibaren biliyordu ve o andan beri de kendini odadan dışarı atmakla saklanacak delik bulmak arasında gidip geliyordu.

“Oğlum adına senden özür dilerim, hayatım. Sanıyorum ki o bunu yapmayı akıl edemedi.”

“Ne duyduğunuzu bilmiyorum, leydim ama benim hatırladığım, oğlunuzun hayatımı kurtarmış olduğu. Ona hayatımın sonuna kadar minnettar olacağım.” Sözlerinde son derece samimiydi.

Leydi Alderhood elini kibarca savurup söylediklerini küçümsedi. “Hangi centilmen olsa aynısını yapardı. Sonrasında kaçıp seni tek başına ortada bırakarak hata etti. Daha sorumlu davranması gerektiğini bilecek görgü ve ileri görüşlülükle yetiştirildi.”

“Ortada açıklamayı gerektiren bir şey yoktu. Ayrıca insanlar ne tür açıklama yaparsak yapalım istediklerini düşünmeye devam edeceklerdi. Bu yüzden Lord Alderhood’un yaşananlardan etkilenmeden hayatına devam etmesi en adil olanıydı.”

Kontes uzun zaman sonra ilk kez ona gördüklerinden hoşlanmamış gibi baktı. “Taşrada yaşamanın en kötü yanlarından biri ne biliyor musun, sevgili Evelyn? İnsan bir süre sonra çevresindeki mevsimlik bitkiler gibi mütevezillaşıyor... Ama kendimi de eleştirdiğim çok nokta var. Buraya ilk geldiğinde ısrarla neden evlenmediğini sorduğum için kim bilir benden ne kadar nefret etmişsindir.”

“Sizden nefret etmem mümkün değil.”

Leydi Alderhood hak verdiğini belli eder şekilde başını salladı. “Buraya gelerek bana arkadaşlık etmen çok cesurca bir davranış. Aldığın riski görüyorum ve bu da seni daha çok takdir etmeme neden oluyor.”

Evelyn bahsi geçen riske girerek asıl yarayı almış olabileceğinin bilinciyle acınası bir tebessüm etti. Artık başı daha fazla ağrıyordu. Yine de söylemeden edemedi. “Ayrıntıları biliyorsunuz. Hâlbuki ben neler olduğunu hiç öğrenmediğinizi düşünmeye başlamıştım.”

“Aslında bir şeyler duymuştum. Cameron’ın o dönemlerde bazı aşırılıkları olmuştu ve nasıl desem, hayatım... Gençti fakat kadınların kalplerini kırmayı çok da önemsemezdi. Ayrıntıları hatırlıyor olsam da Richard’ın hastalığı ve aramızda büyüyen uçurum, olay hakkında uzun uzadıya düşünmeme engel olmuştu. Sonra Richard’ı kaybettik, bu sefer de Cameron’ın yeni pozisyonu hayatımızın tüm boşluklarını doldurdu... Cameron’ı vurdumduymazlığa iten hususlardan biri, sanırım küçük bir kız oluşundu. Eğer yetişkin olsaydın evlenmek zorunda kalacağınızı biliyordu ve...”

Kadın durmadan konuşuyordu. Gözünü kırpmadan onun muhtemel geçmiş senaryolarını takip etmeye çalışan Evelyn bir noktadan sonra kafasının uyuşmaya başladığını hissetti. Açıkçası oğlu için uygun gelin adayı olarak değerlendirilmeyi işin içine giren mecburiyet nedeniyle gurur okşayıcı bulamıyordu. Bir noktadan sonra uyuşukluk öyle arttı ki Lord Alderhood’un içeri girdiğini onunla göz göze gelene kadar fark edemedi.

“İyi günler, leydim.”

Evelyn ayağa kalkıp onu selamladı ve kuru birkaç kelime etti. Annesiyle rutin sohbetini dinlerken kafasında, yapmayı düşündüğü konuşmanın planı vardı. Yalnız kalmalarını bekleyebilirdi ama adamın yeniden ortadan kaybolmayaca-

ğndan emin olamadığı için –Leydi Alderhood’un ilgisini çe-
keceğini bile bile– sormaya mecbur kaldı.

“Sizle konuşmak istediğim bir konu vardı, lordum. Uy-
gun olduğunuzda haber gönderir misiniz?”

Lord Alderhood’un gözlerinde anladığına dair bir bakış
belirdi. “Elbette, hemen çikalım isterseniz.”

“Bekleyebilirim.”

“Biliyorum.”

Evelyn adama kötü kötü bakmaktan korktuğu için kon-
tese dönerek izin istedi. Çıkmak üzereyken kontesin uyarısı
peşinden geldi. “Görüşmenizi yaparken odanın kapısının
açık olduğundan emin ol, hayatım. Sevgili Evelyn’ime dik-
kat etmeliyiz.”

Tüm bunlara neden katlandığına verecek yanıtı olmayan
Evelyn, prenses gibi oturma odasından çıktı. Niyeti hızla ça-
alışma odasına gitmekti ama Lord Alderhood, “Bu taraftan,”
diyerek merdiveni işaret etti. “Yukarıda yapmam gereken
şeyler var. İsterseniz işimin bitmesini bekleyebilirsiniz. Sizi
daha sonra çalışma odamda görürüm. Konu acil mi?”

“Müsait olduğunuzu sanıyordum.”

Lord Alderhood bıyık altından güldü. “Odaya girdiğim-
de yüzünüzün ifadesini görünce müsait olmadığımı söyleme-
nin kabalık olacağını düşündüm.”

Evelyn anne oğul tarafından iyice eğlence malzemesi hâ-
line geldiğini görebiliyordu. Aman ne güzel! Dikkati doğru
meselenin üzerine çekmek için hemen konuya girdi. “Dün
gece bir rüya gördüm.”

Lord Alderhood ilk basamakta dondu kaldı. “Nasıl bir
rüya?”

Evelyn eliyle üst katı işaret etti. “Sizi işinizden alıkoymak
istemem. Sonra da...”

“Bana eşlik edin lütfen, yolda konuşuruz.”

“Yolda mı? O kadar uzak mı?”

“Biraz,” diye yanıtladı kont ve yukarı çıkmaya başladı. Ardından bakan Evelyn ise kaşlarını çattı. Tavırlarını nezaketsizlik olarak nitelemek hata olurdu, belki biraz daha temkinliydi. Evelyn son konuşmalarındaki yalnız kalmalarıyla ilgili sözlerinin bunda etkisi olabileceğini düşündü ve yapacak başka bir şey olmadığı için peşine takıldı.

“Rüyanızı anlatacak mısınız?”

Uzatmanın gereği yoktu. “Dün gece Leydi Catherine ile konuştum. Fazla bir şey anlatmadı ama birkaç ipucu yakaladığımı sanıyorum.”

Lord Alderhood ikinci kez donup kaldı. Evelyn’se tepkisini olağan karşılayarak anlatmaya devam etti.

“Rüyamda suyun içinde olduğumu hissettim ama tam olarak suda olduğumu söylemem doğru olmaz. Daha önce ortaya çıktığı zamanlardaki gibi hissettiriyordu. Yine de...”

“Daha önce de Leydi Catherine ile konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz?”

Üçüncü katın merdivenine döndüklerini fark edince Evelyn, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Güney kulesine. Siz anlatmaya devam edin.”

“Peki... Daha önce onun Leydi Catherine olduğunu bilmiyordum. Geçen hafta gördüğüm ilk rüyada bana *zamanın geldiğine* dair uyarıda bulundu ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu. Aslında uyanan bendim ama konuşmanın o noktada bittiğini söyleyebilirim.”

Lord Alderhood karanlık bir koridora dönmeden önce duvardaki taşınabilir lambalardan birini aldı. Evelyn’in de aynısını yaptığını görünce iç geçirdi. “Sizi o sırada neye karşı uyardığını anlamış mıydınız?”

“Hayır... Elbette yaşadığım onca tuhafıktan sonra bazı fikirlere varmam zor olmadı ama bu seferki rüyada özellikle

bir ricada bulundu. Onu bulmamı istiyordu... Onu bulmamı ve ait olduğu yere gitmesinde ona yardım etmemi istiyordada. Korktuğu biri ya da bu durumda bir şey var ki onun tarafından bulunursa çok önemli bir şeyi de kaybedeceğini düşünüyor.”

Döner kule merdivenine gelene kadar gerçekten kuleye gitmekte olduklarını fark edemeyen Evelyn, elindeki ışığı sağa sola tutarak çevresindeki olası hareketlere odaklandı. Aslında burası geride bıraktıkları koridor kadar karanlık değildi. Duvarlarda karşılıklı birkaç lamba yanıyordu ve bu da gittikleri yeri ziyaret eden başkaları da olduğu anlamına geliyordu. Fark ettiği detay içini biraz rahatlatırsa da Evelyn gerçek anlamda rahatlamamanın çok uzağındaydı.

“Sustunuz. İyi misiniz, Leydi Rosewell?”

“Sizce burada olmamız doğru mu? Neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz.”

Lord Alderhood etrafa bakınarak, “Gece yarısından önce her yer güvenli,” diyerek açıklamada bulundu. Sesindeki kesin tona bakılırsa rüyasında ziyaret edilen tek kişi Evelyn olmayabilirdi.

“Bunu nasıl bilebilirsiniz? Daha önce odamda tuhaf şeyler olmuştu ve henüz gece yarısı değilken bile evin her yerinde soğuk rüzgârlar estiğini hatırlıyorum. Siz de hatırlıyorsunuz.”

“Bahsettikleriniz kimseye zarar veremez.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Evelyn. “Öyle olduğundan eminseniz.”

Kont başını salladı.

Açık tavanından örümcek ağları sarkan küçük bir açıklığa geldiler. Camsız küçük kule penceresinden içeri buz gibi taze hava giriyordu. Hemen karşı duvarda kapalı bir kapı vardı. Evelyn adamın elindeki anahtar setini o sırada fark etti ve doğru anahtarı seçerken ışığı onun için tuttu.

“Burada,” diyerek açıklamaya başladı lord. “Bazı yann-ları bulabileceğimizi sanıyorum.” Kapının açılmasıyla bir-likte ekşi bir koku yüzlerine çarptı ama Evelyn’in beklediği gibi içerideki havada kullanılmamışlığın belirtileri yoktu. Üzerinde küçük kaplar bulunan eski sobanın içindeki külün kokusu burnuna tazeymiş gibi geliyordu, odadaki ılıklıktan da anlaşılacağı gibi soba yakın zamanda yakılmıştı. Tavan-daki iplere kuru otlar, Evelyn’in ne olduklarını düşünmeye çekindiği parşömene benzer şekilsiz parçalar ve bir sürü si-yah kuş tüyü asılmıştı. Kubbeli minik pencerenin yanındaki köşede duran dar soluk yeşil koltuk dışında odadaki tek mo-bilya olan ahşap masanın üzerinde bir sürü kitap, defter ve ipten sarkan kuru otların geri kalanları duruyordu. Masaya sığmayan her şey düzenli bir şekilde duvardaki çıkıntıya sı-ralanmıştı.

Lord Alderhood lambayı taş rafa koydu ve defterlerden birini açıp incelemeye başladı. Diğerlerini sırayla inceler-ken Evelyn de tütsülerin olduğu sepeti karıştırmaya başladı. “Burası kime ait?”

Lord Alderhood, “Bayan Milbank’in oyun alanı,” de-mekle yetindi. Fakat kısa açıklama Evelyn’in çıkarımlar yap-ması için yeterli geldi.

“Odalara koruma büyü yapan kişi Bayan Milbank mi?”

Kont yandan ona baktı ve tekrar defterine döndü. “Büyü yapıldığını nasıl biliyorsunuz?”

“Leydi Catherine söyledi.”

“Benim tüm gece uyumayarak edindiğim bilgiyi size sağ-layan şu rüyadan başka ne gibi bilgiler edindiğinizi söyler misiniz?”

Evelyn bir öbek kuru çiçeği burnuna tutunca birkaç kez hapşırıldı. “Özür dilerim... Bana birinden ya da bir şeyden korktuğunu ama odalarda o şeyin içeri girmesini engelleyen bir efsun olduğuna benzer bir şeyler söyledi. Ayrıca kuzgun-

dan gelen işaretlere çok dikkat etmemiz gerektiğini de belirtti ki bu biraz kafamı karıştırdı.”

Lord Alderhood defterden başını kaldırmadan Evelyn'e baktı. “Sadece bu mu?”

Evelyn omzunu silkti. “Kuzgunun tehdit mi, yoksa fırsat mı olduğunu anlayamadım.”

“Belki de ikisidir. Yüzükle ilgili ipucu yakalayabildiniz mi?”

Evelyn lorda tuhaf tuhaf baktı. Anlattıklarına körü körüne inanması bugüne kadar çizdiği profille uyuşmuyordu. Kaldı ki Evelyn bile gördüğü rüyanın kendi kendine uyguladığı bir manipülasyon olup olmadığını kestiremiyordu.

“Özellikle yüzükten bahsetmedi ama korktuğu her kimse... Onun bir şeylerin peşinde olduğunu söylerken yüzüğü kastettiğini düşündüm. Belki de...”

Odanın hemen dışından gelen tıkırtı üzerine irkilerek o yöne baktı. Kısıtlı zamanda görebildiği tek şey, kapının çarpmasından hemen önce karanlıkta parlayan bir çift sarı göz oldu.

On Üçüncü Bölüm

Lord Alderhood kapının çarpılmasının akabinde harekete geçse de anahtar çoktan kilitte dönmüştü. Tokmağı birkaç kez çevirdi, sonuç alamayınca kapıyı sertçe kendine doğru çekti.

“Her kimsen kapıyı aç!” Bir dizi emir daha sıralayıp isteğini alamayacağını anlayınca da küfretti.

Diğer taraftan, kediyi fark ettiği anda Evelyn için kapının gerisindekinin sıradan biri olma ihtimali de ortadan kalkmıştı. Snowflake’i son kez karanlık bir koridorda görmesinin hemen arkasından hayaletin tekinin saldırısına uğramıştı. Eğer yine aynı şey olursa... Gözlerinin arkasına bıçak gibi bir ağrı saplanınca inledi.

“İyi misiniz?”

Evelyn yüzünü buruşturup başını olumlu anlamda salladı. Ne var ki giderek şiddetlenen ağrıya dayanmak hiç kolay değildi.

“Şöyle otur... Evet... Şimdi bana neyin olduğunu söyle.”

Oturmak biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Gözlerini kırıştıran odaklanmaya çalışan Evelyn, “Başım ağrıyor,” diye fısıldadı.

“Bu ağrı ne zamandan beri sürüyor?”

“Sabahtan beri böyle ama birkaç gündür ara ara ağrıyı hissediyordum. Teşhisiniz mi var, lordum?”

Alavetliği adamı etkilemedi. Evelyn’in gözlerine bakarken son derece ciddi görünüyordu. “Arkana yaslan ve dinlen, ben kapıyı açmayı deneyeceğim.”

Birkaç dakika sonra kaba kuvvetle kapıyı açma çabalarının sonuçsuz kalacağını kabullenen Lord Alderhood, ellerini beline koyarak küçük odada volta atmaya başladı. Evelyn ise zaman zaman araladığı tek gözüyle onu izlerken karamsar olmamaya çalışıyordu. Ancak bilinçli bir güç tarafından bu tuhaf yere kilitlendikleri gerçeğini aklından çıkarması olasılık dışıydı.

“Daha iyi misiniz?”

Evelyn dürüstçe, “Evet,” dedi ve ekledi. “Siz? Az önce omzunuzu fazla zorladığınızı gördüm.”

Lord Alderhood durup bir saniye Evelyn’e baktı, sonra volta atmaya devam etti.

Yanıt alamayacağını anlayınca kişisel olmayan ve cevabının evet olmasını umduğu başka bir soruyla şansını denedi Evelyn. “Sizce Bayan Milbank miydi?”

“Emin değilim.”

“İnsan olduğundan eminiz ama, değil mi?”

Adamın bir süredir taş gibi görünen ifadesi şefkat olması muhtemel bir duyguyla yumuşar gibi oldu. Sonra olup biten tüm tuhafıkları açıklaması mümkünmüş gibi “Ayak sesleri duydum,” dedi.

“Bu iyi bir şey, tabii. Bir faydası olur mu bilmem ama kapı kapanmadan önce Snowflake’i gördüm.”

“Annemin kedisi mi? Emin misiniz?”

Evelyn başını salladı. “Hiç şüphem yok. Sizce bu oda da koruma var mıdır? Bayan Milbank’in bize tuzak

kurmadığını varsayarsak odanın bir çeşit büyüyle korunduğunu düşünmek mantıklı. Burada ne kadar zaman geçirdiğini Tanrı bilir. Ama eğer değilse ve o şey içeri girerse...” Evelyn bir an duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti. “En azından yalnız olmayacağımı bilmek güzel.”

“Güveniniz gururumu okşadı,” dedi Lord Alderhood. “Fakat içeride uzun süre kalacağımız sanmıyorum. Akşam yemeğinden önce yokluğumuz fark edilecektir.”

“Akşam yemeğine kadar çok şey olabilir.”

“Saat gece yarısını geçmediği sürece güvendeyiz.”

“Kesin bilgi mi?”

Lord Alderhood’un yanıt vermesi bir saniye bile sürmedi. “Kesin.”

Az sonra dile getireceği çıkarımı yapmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama Evelyn anlaşılabilir korkusuna ek olarak hissettiği endişeyi içinde tutamadı. “Korkarım ki birinin bizi burada kilitli bulmasının da sonuçları var.”

Lord Alderhood duyduklarından olumsuz anlamda etkilenmemiş göründü. Aksine neşesinin yerine geldiği bile söylenebilirdi. Kendi hâlinde hafiften sırtır gibi etrafını inceleyişinde Evelyn’in sınırlarını bozan bir şeyler vardı.

“Bu ihtimali komik bulmanız ne güzel, lordum. En azından artık içimizden biri iyi vakit geçiriyor diye mutlu olabilirim. Şunu da bilmenizde fayda var. Bir daha yapmadığım bir şey yüzünden ayıplanacak duruma düşersem gelecekte maruz kalacağım tüm olumsuzluklara tek başıma göğüs germeyeceğimden emin olurum.”

Lord Alderhood Evelyn’e ölçüp biçen bakışlarından birini attı. Değerlendirmesi sona erdiğinde sakince, “Sizi kurtardım,” diye malumu hatırlattı.

“Evet ve bunun için teşekkür ederim.”

“Sonrasında yanınızda durmadığım için mi öfkelenirsiniz?”

Sızınle evlenemezdim, farkındasınız değil mi? Yaptığım şey sadece, hayatınızı kurtarmaktı. Olaydan sonraki günlerde küçük bir kız çocuğu olduğunuzu öğrendim, sağlığınız da yerindeydi.”

Evelyn kalıbında kurumuş alçı kadar hareketsiz görünerek ve aslında tam aksini hissederek, “Böylece mesele kapandı,” diye mırıldandı. “Ayrıca nasıl olur da çocuk olduğumu olaydan sonraki günlerde öğrenmiş olabilirsiniz? Olay yaşandığında güneş tepede parlıyordu ve siz yüzümü gayet iyi görebiliyordunuz.”

Lord Alderhood gözlerini devamlı kırıştıtararak Evelyn’in yüzüne baktı durdu. Ne söylemesi gerektiğini bilemeyen ya da doğru sözcükleri seçmekte güçlük çeken herkes kadar çaresiz görünüyordu. Bir anlığına bakışları göğüslerine kayar gibi oldu ve Evelyn o saniye neler olup bittiğini anladı.

Yüzünde hissettiği uyuşma, yerini ateş gibi sıcaklığa bırakırken giderek kızardığını biliyordu. Hem içinde buldukları zamanın tuhaflığı hem de geçmişte körpe vücudunun bazı bölümlerinin onun bakışlarına maruz kalışının anıları aynı anda ardı arkası kesilmeyen alev dalgaları gibi yüzüne vuruyordu.

Sessizlik uzayıp gitti. Ta ki bariz, soğuk bir rüzgâr kapının altından içeri doluncaya kadar. Az önceki tuhaflığı tamamen unutarak göz göze geldiler. Evelyn’in sesi korku doluydu. “O neydi?”

Lord Alderhood arkasında kalan kapıya doğru başını çevirerek dikkat kesildi. Muhtemel tehdidi ölçüp biçerken Evelyn’in daha önce hiç görmediği birine benziyordu.

“Sizce...” diyecek oldu bu sefer. Fakat adam parmağını kaldırarak onu susturdu ve kapıya yaklaştı. Yelpaze gibi açtığı eli ahşabın pürüzlü yüzeyindeydi. Yüzündeki kusursuz konsantrasyon ve vücudundaki gerginlik, herhangi bir tehdide karşı içeriyi savunmaya hazır olduğunu bas bas

bağırıyordu. Fakat dokunamayacağı bir şeyle savaşıırken başarının garantisi var mıydı?

Kafasındaki soru hiçbir şey yapmadan bekleyerek onu yalnız bıraktığını fark etmesini sağladı ve Evelyn isteksizce kapıya yaklaştı. Korku, boğazında yumru gibi duruyordu. Buna rağmen geri adım atmayı reddetti. Adamın dirseğine koyduğu elinin dokunuşu hafifti, fakat o yukarıdan aşağıya doğru attığı gizemli bakışla Evelyn'in varlığının ve bunun getirilerinin farkında olduğunun anlaşılmasını sağladı. Evelyn ise o bakışı görmezden gelmeyi tercih edecekti çünkü bunun için bir sürü sebebi vardı.

Kafasını kapıya yaklaştırmak sesleri dinlemeye çalıştı. Kapının altından içeri akmaya devam eden soğuk hava dışında normal dışı izlenimini veren bir şey yakalayamadı. Ne bir uğultu, ne hastalıklı bir gülüş ne de tüylerini diken diken edecek herhangi bir detay vardı. Sırtını dikleştirip konta bakınca onun da kendini izlediğini gördü ve bir an ne diyeceğinin unutarak ağzını açıp kapadı.

“Avludaki açık pencereden içeri rüzgâr giriyor olmalı,” diyerek ilk sözü eden Lord Alderhood oldu.

Evelyn de yapacak daha iyi işi olmadığı için ona katıldı. “Öyle olmalı.”

“Merak etmeyin, çok geçmeden buradan çıkacağız.”

Sesindeki kendinden emin ton, hâkim olan endişe kaynaklı tüm duygularının üzerinden geçerek ferahlatıcı bir an yaşamasına neden olduğunda Evelyn, hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim. Dua edelim de çok uzun sürmesin.”

Lord Alderhood bilhassa tebessüm hâlindeki dudaklarında oyalanarak yüzünü uzun uzun inceledi ve sonra duygusal bir silkelenme anı yaşayıp boğazını temizledi. “Pencereyi kontrol edeceğim, isterseniz hâlâ ışığımız varken etraflı inceleyin.”

Evelyn kendinden istenilene yerine getirmek için hemen hareket geçti ama dikkati eski pencereyi açmaya çalışan kontun üzerindeydi. Gün batmaya yaklaşırken iki ışığın da sönmek üzere oluşu moralini bir hayli bozuyordu. Yetmezmiş gibi pencere açılabilirse aşağıda birilerine seslerini duymalarının olanaksızlığı gibi bariz bir sorun vardı. Öte yandan buraya tıklılmalarıyla sonuçlanan hadisenin sorumlusu olabilecek kişiler hakkında konuşulması da gerekiyordu.

Evelyn elindeki defteri pat diye kapattı. Az önce açtığı pencereden dışarıya bakan Lord Alderhood'un yanına sığışarak onunla birlikte arka avluyu gözden geçirdi. Tam da olması gerektiği gibi avlu bomboştu.

"Sizce bizi buraya kim kilitledi? Gece yarısından önce o şeyin ortaya çıkmayacağı sözünüze güveniyorum..." Seçtiği sözlerin anlamına karşılık ses tonu titrek ve güvensizdi. "Bayan Milbank olmalı... Başka kim olabilir ki?"

Evelyn kim olabileceğine dair diğer fikirlerini sıralarken daha çok içini rahatlatmaya çalıştığını biliyordu. İşin gerçeği Lord Alderhood da bunu biliyordu ve konuştuğu süre boyunca onu dinleyerek rahatlatmaya çalıştı. Kendi fikirlerini dile getirirken öyle güven veriyordu ki Evelyn lambalardan biri tamamen sönmüşe sadece irkildi, yeterince korkmadı bile. Görmezden gelmeye, korkusunu bastırmaya çalışırken karşısındaki güçlü adamdan gelen desteğe yoğunlaşarak hiç durmadan konuştu. Ta ki son lambanın da sönuşüyle beraber sözlerinin de sonuna gelene kadar.

Evelyn eski koltuğun en kenarına sığınarak oturdu ve dizlerini karnına çekerek başını soğuk duvara yasladı. Dışarıdaki alacakaranlık, karanlığa evrileli uzun zaman geçmişti ve bir süreliğine uzağında tutmayı başardığı korkular, yaklaşan gece gibi üzerine çökmeye başlamıştı.

Oda çok soğuktu ve yakacak odun ya da kömür olmadığı için soba, seçenekleri arasında değildi. Evelyn kendine biraz

daha sarılarak iyice küçüldü ve titrek nefesler alıp vermeye başladı. Buna daha ne kadar devam edeceğini bilmiyordu, işin aslı o gece koridorda yaşadıklarının hissettirdiği korkunun büyüklüğünü yeni yeni fark ediyordu.

Koltuğun çöktüğünü ve sıcaklığın yüzüne çarptığını hissetti önce. Karanlığa alışan gözleri artık gölgeleri ayırt edebiliyor ve onun harekete geçtiğini zaten biliyordu. Öyle olmasaydı bile onun küçük odadaki güçlü varlığının her zaman farkında olan Evelyn, burnuna dolan tanıdık, erkek si kokunun artan yoğunluğundan ya da çıldırmış hislerinin farklı şekilde uyarılmasından da anlayabilirdi bunu.

Sonra kulağının hemen yanında fısıldanan sözleri işitti ve belli belirsiz inledi. “Yanıdayım ve sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

Evelyn ona inandı hiç düşünmeden sıcaklığına çekildi. Hepsi bu kadardı, ikisinin de düşüncesi ısınmak üzerineydi... Birileri gelene kadar rahat etmelerini sağlayacak konfor ikisinin de hakkıydı. Yine de giderilen her ihtiyaç, yerini bir sonrakine bırakarak sürekli talep ediyordu. İnsan doğası sahiden doyumsuzluk üzerine yapılanmış vahşi bir dünyaydı ve Evelyn kendini daha önce hissetmediği kadar bu dünyaya ait hissediyordu.

Adamın güven veren kollarında hafifçe kıpırdanıp ona biraz daha sokulması bu yüzdendi. Soğuk burnunu kokunun en yoğun olduğu yere, boynuna sürtmesi de öyle... Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Evelyn...” diye fısıldadı adam ve belini sıkarak onu kendine iyice yaklaştırdı. Büyük eli sırtını kavrayıp kumaşı avcunun içinde sıkıştırdı. Evelyn puslu gerçekliğin içinde onun kendine hâkim olmaya çalıştığını ayırt edebiliyordu elbette. Fakat umursamadı ya da aralarına ona –ikisine-yardım edebilecek mesafeyi koymadı... İstemedi çünkü... İstemiyordu.

Karanlık tarafından sivriltilip, korkuyla bilenmesinin önemi yoktu, zira bu duygu hep içindeydi. Öpüşmelerinden önce, onu tanıdığı andan beri her zaman vardı. Şimdi tadını biliyor ve belki hayatı boyunca asla sahip olamayacağını bilmenin hissettirdiği kayıp duygusuna baş kaldırmak istiyordu.

Evelyn karanlığın sır saklama kabiliyetine güvenerek başını biraz daha kaldırdı ve nefesini onun dudaklarına doğru bıraktı. Kulağına gelen boğuk inilti, notalara dökülmüş ya da dökülmemiş her şeyden daha güçlü etkiye sahipti üzerinde... Karşı konulmazdı.

Dudakları ağır ağır birleştiğinde Evelyn'in ilk hissettiği ferahlamaydı. Kaşlarını çatarak neredeyse ağlar gibi sızlandı ve parmaklarını adamın omuzlarına geçirip yüzünü bütünüyle ona dönebileceği duruşu yakaladı. Hassas denebilecek incelikle başlayan öpüşmeyi alevlendiren de bu oldu. Cameron'ın dudakları onunkilerin üzerinde dans ediyor, eziyor ve en baştan çıkarıcı şekillerde ona kendine ait olduğunu gösteriyordu. Evelyn inleyerek kollarını onun boynuna doladı. Neredeyse dizlerinin üzerindeydi, ona yukarıdan bakarken hissettiği güçle gelen tutkuyu arıyordu... Cameron neyin peşinde olduğunu anlayarak Evelyn'i belinden tuttu ve tıpkı bir bez bebekmiş gibi kolayca kaldırıp bacakları iki yana ayırık şekilde kucağına oturttu.

Anı yakınlığın verdiği hazzın gücü öyle fazlaydı ki neredeyse korkarak dudaklarını kopardılar. Alınları birbirine değiyordu. Cameron kadının yüzünü avuçları içine alıp nefes nefese, "Bu bir hata," diye fısıldadı. "Büyük bir hata..."

Evelyn adamın güçlü bileklerini tuttu ve başını salladı. "Biliyorum..."

Pişmanlık olmadan yeniden dudakları birleşti. Birbirlerini tanıyorlardı, tecrübe ettikleri yakınlığın neler vadettiğini biliyorlardı. Evelyn parmaklarını Cameron'ın yumuşacık saçlarının arasına geçirip başını olabildiğince kendine

yaklaştırdı ve dudaklarını aralayarak adamın dilini içine davet etti. Doyumsuzca, daha fazlasını isteyerek dilini emen Cameron onu kalçasından tutarak aşağı bastırdı ve aynı anda kendini de yukarı itti.

Evelyn daha sonra hatırladığında utanç duyacağı çaresiz bir ses çıkararak hareket etmeye çalıştı. Onu hissedebiliyordu... Sertti ve sıcaaktı. İ amaşının ince kumaşının engelleyemediği hisler karnının altında birikip yumak hâline geldi ve Evelyn yokuş aşağı kayıp giden kontrolsüz bir gücün insafına kalarak Cameron'ı daha büyük, daha muhtaç bir arzuyla öpmeye başladı.

Cameron'ın öpüşü ve vücuduyla yaptığı şeyler yoğunlaştı. Evelyn'se ondaki çılgınlığı hissediyor ve bu, aklını başından alan diğer şeylerle birlikte tutkusunu katlıyordu. Bir süre sonra kendini sırtüstü koltukta yatar hâde buldu. Belinde toplanan etekleri yüzünden ortaya çıkan bacakları adamın kalçasına sarılıydı. Cameron'ın gücü karşısında şaşkınlığını yaşayamadan dudakları yeniden birbirine çarptı. Bu sefer diliyle onunkine dokunan Evelyn'di. Ne yaptığını bilmekten çok hissederek adamın dilini emdi ve sonra dudağını sertçe ısırdı. Daha önce hiç olmadığı kadar vurdumduymaz ve baştan çıkmıştı.

"Tanrım..." diye fısıldadı adam. Ellerinden biri kadının bacağındayken diğeri yukarı, önce beline doğru çıktı ve sonra göğüslerinden birini kaplayıp hafifçe sıktı. Dudaklarından çenesine ve oradan da kulağına kayan ağzı müthiş şeyler yapmaya devam ediyordu. Kulak memesini emdiğinde Evelyn titreyerek inledi ve kalçasını çaresizce yukarı kaldırdı. Fakat o ana dek tecrübe ettiği yoğunluk onu, boynunda gezinen ıslak dudakların hissettirdiklerine hazırlayamadı. Her şey öyle fazla ve güçlüydü ki gözleri doldu. Gözlerini sımsıkı yumarak gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı ve bu sırada Cameron ona her şeyi unutturan başka bir öpücük daha verdi.

Vucutları uyumla hareket ediyordu. Evelyn önce elbisenin tek omzunun aşağı çekildiğini, saniyeler sonra da boğazındaki dudakların göğüslerinin üst kısmında dolaştığını hissetti. Cameron kumaşı biraz daha aşağı çekerken korsemasının içine giren parmakları meme ucunu okşuyordu. Evelyn aklını kaçıracak duruma gelene kadar dudakları ve parmaklarıyla yaptığı işkenceyi sürdürdükten sonra göğüslerinin üzerinde gerilen kumaşı iç çamaşırı ve ince korsesiyle birlikte aşağı çekti. Serin havanın değdiği göğüslerinden birinin kabarık üst kısmını aralık dudaklarıyla okşayarak yavaşça aşağı indi ve “Mükemmel,” diye fısıldadı.

Cameron meme ucunu ağır ağır yalamaya başladığında Evelyn, adamın gülmesine neden olan inlemekle çığlık atmak arası tuhaf bir ses çıkardı. Dudakları tek bir noktadaydı ama Evelyn karıncalanmayı hassas teninin bütününde hissediyordu. Cameron dilini meme ucunun pürüzlü dokusunda son bir kez dolaştırdı, sonra dudaklarını üzerine kapayıp sertçe emdi.

Bu, alışabilmesi öyle güç, tatminden öyle uzak bir zevkti ki itiraz etmek, onu engelleyecek bir şeyler yapmak istedi. Fakat Cameron daha sert emerek ve bu sırada diliyle meme ucunu okşayarak yabancı olduğu duyguyu güçlendirince Evelyn çaresizce inledi. Boynunu arkaya doğru gererek gözlerini sınıksız yumdu, fazla gelen tüm hislerin tadına vardı.

Elleri adamın saçlarının arasındaydı ve dudaklarının her çekişiyse birlikte parmakları pençe gibi bükülüyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, bunu öyle çok istiyordu ki dile getirdiğini fark ettiğinde sözlerini geri almak istemedi.

Cameron tembelce başını kaldırdı. Karanlık, birbirlerini görmelerine olanak yoktu. Fakat Evelyn onun gözlerini yüzünde hissediyordu ve bu ikisine ait mahremiyette yanaklarını kızartması gereken onca şeyden daha fazla utanmasına neden oluyordu.

Cameron nefes nefese, "İçine girmek istiyorum," diye fısıldadı. "Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki Evelyn... Tanırım..."

Anlamını bildiği fakat kimsenin dile getireceğini düşünmediği sözler üzerine Evelyn'in karnındaki kasılma yoğunlaştı, bacaklarının arasında hissettiği yoksunluk acı vermeye başladı. Ona, buna razı olduğunu söyleyebilirdi. Gece bu kadar cömertken ve duygular bu denli perdesizken kim ayıplayabilirdi ki onu?

Onu öyle çok istiyordu ki... ve Evelyn buna nasıl katlanacağını bilmiyordu... Ona bu denli yakinken bile onu bir daha görmeyeceği bir an geleceğinin gerçekliğiyle acı çekiyordu.

İç geçirdi ve parmaklarını Cameron'ın yanağına koyup tüy gibi dokunuşlarla yüzünde gezdirdi. Parmak uçları dudaklarına geldiğinde adam birini ağzının içine çekti ve emmeye başladı. Aynı anda kalçasını kadının vücudunun merkezine doğru hareket ettiriyordu. Tıpkı suyun içindeki yosunlar gibi ağır ve derin ritmi hassas tenini güneş ışığı gibi yıkayan zevkin merkezine çekti onu ve Evelyn erkeğin adını fısıldayıp mahsunca yalvardı.

"Cameron... Lütfen..."

Cameron yeniden dudaklarına kapanmadan önce bir an bekleli. O andan itibaren Evelyn'i yiyip bitiriyor, elleriyle vücudunun her bir detayını ezberliyor ve ona daha önce hissettirmedeği her şeyi tecrübe etme fırsatı verirken yapmak istediklerine dair yüz kızartıcı her ayrıntıyı da kulağına fısıldıyordu.

Fakat her şeyin değiştiği bir an geldi. Kaskatı kesilen Cameron küfrederek doğruldu. Açıklama yapmasına gerek yoktu, zira kulaklarındaki melek şarkısına rağmen Evelyn de kapıda birilerinin konuştuğunu duymuştu. Tek kelime etmeden üzerini düzeltmeye çalıştı, hatta yardım etmek istediğinde Cameron'a izin verdi. Kapı açıldığında saçlarını düzelterek zamanı ancak bulabilmişti ya da düzelterbildiğini umuyordu.

İçeri dolan ışık çok güçlü olmasa da uzun süredir karanlığa maruz kalan gözlerini bir miktar rahatsız etti. Fakat aklı ışığı engelleyen önünde kule gibi dikilerek ona zaman kazandıran adam olduğunu biliyordu. Evelyn son kez saçlarını düzeltme fırsatını değerlendirdi ve gelenleri görmek için başını uzattı.

Cameron ise görüldüğünden daha karmaşık duygular içinde önce annesinin uşağının bilgiç ifadesine, sonra da annesinin sevimli suratına baktı. Nasıl olduğunu açıklaması mümkün değildi. Belki sebebi Leydi Alderhood'un uşağına attığı kurnaz bakıştı, belki de gözleri etrafı araştırırken kadının ne görmeyi istediğini saklamayı başaramayışıydı. Bir şeyi çok istediğinde asla yeterince politik olamazdı. Fakat Cameron adı gibi emindi ki içeri kilitli kalmalarının arkasındaki isim sevgili annesiydi.

Leydi Alderhood zaferle, "Sana burada olduklarını söylemiştim, Arthur," dedi.

"Evet leydim, söylediniz."

Cameron koridorlardan bile daha soğuk sesle, "Çünkü zamanımın çoğunu burada geçirmeyi tercih ederim, değil mi anne?" diye karşılık verdi.

Leydi Alderhood utanmış görünme zahmetine bile girmeyip elini havaya savurdu. "Bayan Milbank bazı araştırmalar yapacağını söylemişti ama burası... Tanrım... Evelyn iyi misin, tatlım?"

Cameron ensesinde varlığını hissettiği kadının dalgalanan duygularının seti durumundaydı ve şu anda onun utançtan kıvrandığını çok iyi biliyordu. Sırf bu sebeple bile annesini güzelce silkeleyebilirdi.

Evelyn'in titrek sesle yapmaya başladığı açıklama, son sözlerine geldiğinde şüpheci bir ton aldı. "İyiyim leydim... Biri bizi buraya kilitledi. Tabii... siz zaten bunu anlamışsınızdır. Kapıyı anahtarla açtığınıza göre."

Cameron annesinin burun kıvrıdığını gördü. “Burada saçma şeyler olduğu doğru ama sizi buraya kilitlemek için insanın deli olması lazım. Tabii, açıkça görünüyor ki aramızda deliler yaşıyor da olabilir... Zavallı çocuklarım benim. Kim bilir ne zamandan beri buradasınız. Seslenmeye ya da kapıyı açmaya çalıştınız mı? Belki pencereyi kullanmalıydınız. Tanrım burası iğrenç kokuyor.”

“Önerdiğin her şeyi yaptığımıza emin olabilirsiniz,” dedi, Cameron. Fakat sözleri başka bir el sallayışla geçirildi. Leydi Alderhood hedefine güdümlenmiş hâlde uşağının tuttuğu lambanın ışığında odaya giriş yaptı. Başını sağa sola eğilip bükülürken Evelyn’i görmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

“Evelyn, tatlım. Biraz yaklaşırsana bana. Tuhaf görünüyorsun.”

Cameron dikkat çekmeyen bir kararlılıkla Evelyn’in önünde durmaya devam etti. Yalnız kaldıkları bir anda annesine tam da şu anda nasıl hissettiğini göstermekten memnun olacaktı.

“Tuhaf mı? Sadece endişeliydim ama artık bizi bulduğunuza göre rahatladım.” Sonra ağzının içinde “Gözlerinizin keskinliğine hayran kalmamak elde değil” gibi bir şeyler mırıldandı.

Cameron onun arkasından çıkıp yanında durduğunu yan gözle gördü. Kendine engel olamayıp ona baktığında ellerini, buruşturduğu eteğinin kat yerlerine sakladığını fark etti ve bu hareket için yabancı olduğu bir şefkatle doldurdu.

“Ateşin mi var senin?” Kontes ellerini Evelyn’in yanaklarına koymak üzereyken Cameron, “Bence bu kadarı yeter,” diyerek annesinin şımarık girişkenliğine bir son verdi. Kadın rahatsız olmuş gibi görünse de mahcup olmayan bir tavırla elini aşağı indirdi ve hatta bir adım geriledi.

“Burada yeterince zaman geçirdik. Leydi Rosewell’i sorulama işini daha insani şartlarda gerçekleştirmen gerekecek.

şundan emin olabilirsiniz leydim, kendisini buna izin vermesi konusunda cesaretlendirmeyi düşünüyorum.”

Kontesin ağzı açılıp kapandı. Cameron bunun onu durdurmayacağını bilmekle birlikte bir süreliğine zaman kazanacağını sanıyordu. O süreyi burada geçirmek planları arasında yoktu.

“Arthur, yerine döner dönmez Leydi Rosewell’in odasına hizmetçilerden birini göndermeni istiyorum. Hanımendinin ne ihtiyacı varsa ilgilenilsin lütfen. Hemen sonra Dickson’ı bul ve beni görmesini söyle. Anne, yemekten önce seninle de görüşmek istiyorum.”

Leydi Alderhood olabildiğince uysal görünerek, “Hangi sebeple?” diye sordu.

Cameron uşağın elindeki ışığın yüzünde parladığını ve ifadesinin annesine bilmek istediği her şeyi söylediğini biliyordu. Kasten sessiz kalarak kadının yüzüne bakmayı sürdürdü.

“Yemekten önce mi dedin sen?” diye patladı Leydi Alderhood. Bu detayın yeni farkına varıyordu.

“Bir saat sonra, çalışma odamda.”

“Bir saat mi? Yemeğe bir saatten biraz fazla kaldı. Konuşmayı yarın ya da başka bir gün yapsak daha iyi olmaz mı, oğlum?”

Cameron, “Hayır,” dedi ve odanın demirbaşlarından biri gibi kıpırdamadan duran Evelyn’in dirseğine dokunarak onu çıkışa yönlendirdi.

Kontes, “İyi de...” diyecek oldu, ama hemen sonra sustu ve Evelyn’e yetişerek koluna girdi. En önde ışığı tutan Arthur, onun arkasında hanımlar ve en geride yürümeyi tercih eden Cameron çok geçmeden Eastbrook’un trafiği daha yoğun, güvenli bölgesine vardılar.

Uşak Arthur izin isteyerek önce ayrıldı. Diğerleri odalarını bulunduğu koridora dönerken ortama sessizlik hâkimdi.

En nihayetinde Leydi Alderhood, Evelyn'e birkaç kelime ettikten ve oğluna o sırada ondan hiç hoşlanmadığını belli eden bir bakış attıktan sonra odasına girmek üzere ilk ayrılan kişi oldu.

İkisi koridorda yalnız kalınca Evelyn hemen ellerine bakmaya başladı. Gergin olduğu zamanlarda hep bunu yapıyordu. Cameron onunla ilgili fark ettiği bir sürü detay olduğunu hatırlayınca huzursuz, kısa bir an yaşadı. Ancak bu durumu bir o kadar da eğlenceli buluyordu.

Bununla birlikte, yaşananların henüz bitmesini istemiyordu.

İzin isteyen Evelyn, odasına kaçmak için arkasını dönmüştü ki Cameron onu kolundan tutarak kendine çekti ve ağzını sertçe dudaklarına bastırıp onu yudumlamak ister gibi öpmeye başladı. Hiçbir inceliği yoktu, kesinlikle nazik değildi... Açlık çekiyordu ve hizmetçilerden birinin buldukları kata gelip ikisini bu şekilde yakalamasını umursamayacak kadar kendini kaybetmişti. Fakat aynı gün içinde ikinci kez gerçeklik etkisini gösterdi. Kendini ondan güçlkle koparıp nefes nefese yüzüne bakarken onu yeniden öpmek ve sonra odalardan birine sokup ona günlerce yataktan kalkamamasını garanti edecek şeyler yapmak istiyordu.

Onu omuzlarından tutarak aralarına bir kol mesafe koydu. Şaşkın, mükemmel yüzündeki tatmin edilmemiş arzu aslında ikisinin de hislerinin aynasıydı. Cameron gözlerini onunkilerden ayırmadan, neredeyse öfkeyle fısıldadı.

“Bitmedi, Leydi Rosewell... Bunu konuşacağız.”

Sonra kadının arkasındaki tokmağı çevirip kapıyı açtı. Fakat o odaya girip kapıyı kapattıktan çok sonra bile Cameron orada dikilmeye devam etti.

On Dördüncü Bölüm

Annesi odasına geldiğinde Cameron akşam yemeği için hazırlanmayı yeni bitirmişti.

“Sana aşağıda görüşelim demiştim anne.”

Leydi Alderhood’un üzerinde hâlâ kuledeki odaya gelirken giymeyi tercih ettiği elbise vardı. Yüzündeki ifade dışında gergin olduğunun bir başka kanıtı da buydu. “Ama ben buraya geldim. Beni çalışanların önünde emreder gibi vanına çağırmanı gerektiren önemli konu nedir?”

Cameron uşağının kravatını düzeltmesini bekledikten sonra, “Sen çıkabilirsin, Dickson,” dedi ve adam toparlanıp çıkana kadar tek kelime etmedi.

“Çalışanların önünde rahatsızlık duymaya başladığını söyleme, anne. Senin diğerlerinin hassas olduğu hususlarda daha geniş görüşlü olduğunu bilmeyen yok. Öyle olmasa bile uşağın ayıplamayacak kadar sana hayran ve seninle işbirliği yapmanın stratejik önemini kavramış durumda.”

“İşbirliği derken tam olarak neyi kastettiğini anlamadım, oğlum.”

Cameron lafı dolandırmadı. “Bizi içeri kilitletirken aklındaki tam olarak neydi? Eğlence... Deneme... Kendini haklı çıkarmak için bir yöntem?”

“Sizi içeri benim kilitlediğimi mi düşünüyorsun? Evelyn de bu düşünceden haberdar mı?”

“Ne önemi var ki? Ona sosyal hayatındaki korkuları geri getirecek düşüncesiz bir plan yaptın. Duyguları ya da neyi bilip bilmediğinin ne önemi var?”

Leydi Alderhood’un gözleri gölgelendi. Kati olarak inkâr edebilirdi ama Cameron’ın olayı çözdüğünü daha en başından beri biliyordu. Yine de ağzından bir itiraf duymak o kadar kolay olmayacaktı.

“Eğer beni suçladığın şeyi yapmış olsaydım sizi bulmaya Leydi Edenriver’la gelmem daha mantıklı olurdu. Planı onun burada olduğu bir günde yapardım, değil mi? En azından Sör Farley’yi ikna ederdim ki adamcağızın sıkıcı hayatına biraz renk gelmiş olurdu.”

Zamanı yönetemeyeceği gerçeği bir yana, Cameron bunu zaten düşünmüştü ama annesinin amacının ikisinin evliliğini mecbur kılmak olduğunu sanmıyordu. Londra’nın en marjinal leydilerinden biri bile olsa buna cesaret edemezdi. Kaldı ki Leydi Aldehood’un uslanmaz romantik bir yanı da vardı. Cameron onun amacının insanları ateşe sürükleyen duyguları harekete geçirmek ve biraz yakınlaşmanın nelere sebep olacağını görmek olduğunu tahmin ediyordu. Bu bakımdan planının işe yaradığı söylenebilirdi. Fakat sebebi ne olursa olsun Cameron yönlendirilmekten hiç hoşlanmazdı.

“Sana yaptıklarını hoş karşılayacağımı düşündüren nedir, anne? Eğer Londra’ya dönmek için uğraşıyorsan hata ediyorsun. Doktorun bahar sonuna kadar uzun yolculukları yasakladı. İnsanların hayatlarıyla oynamaktan keyif alıyorsun, onlara şikâyet edebilecekleri ciddi bir zarar vermeden huzurlarını kaçırıyorsun ve kibirle, sırf yapabildiğin için yaptığın her şeyi kendine hak görüyorsun. Tıpkı ailesini ilgisini talep eden küçük bir kız gibi.”

Sözleri kontesi gücendirdi. Babasının bir zamanlar gururla bahsettiği kadın gibi başını kaldırıp oğluna baktı.

“Biraz büyümesi gereken tek kişi ben değilim. Sorumluluklarının özellikle bu ev ve unvanla sınırlı olduğuna kendini inandırmış durumdasın. Bunu kabul edecek bile olsam kı etmiyorum... Soyunu korumanın en temel yolu evlenip çocuk sahibi olmaktan geçer, sevgili oğlum. Harekete geçmen için seni biraz itekledim diye kendimi kötü hissetmemi bekliyorsan hata ediyorsun.”

“Bir kadınla bir odada kilitli kalmamla evlenmem gerektiği fikrine varmam arasındaki ilişkiyi açıklaman gerekiyor. Zira bizi basmak ve dolayısıyla evliliğe bahane olacak bir mecburiyet yaratmak niyetinde olmadığını az önce söyledin. Niyetin neydi? Güç şartlar altında Leydi Rosewell’le birkaç saat kilitli kalmanın evliliğin çetin koşulları için alıştırma olacağını mı düşündün?”

Kadın bunu düşünüyormuş gibi göründü önce, sonra dudaklarında göstermeyi istemediği bir tebessüm oluşup kayboldu. “Aslında onu tanımanı istedim. Ne kadar zeki, eğlenceli ve güzelliğinin alışılğelden çok daha fazlası olduğunu bilmeni istedim. İnsanlar o kadar sığ ve...”

Cameron, “Bunları zaten biliyorum,” diyerek sözünü kesti. Fakat annesinin yüzündeki umutlu ifadeyi görünce hata ettiğini anladı. “Hayatıma karışmanı hoş karşılamıyorum.”

“Ben senin annenin. Elbette, hayatına karışacağım. Ondan etkilendiğini anlayabiliyorum, bunu görmemek mümkün değil. Ben de sizin yanınızdaydım ve sizi bulduğumda Evelyn’in nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum. Yakınlaştığınız gün gibi ortadaydı.”

Cameron annesinin gözlerine dik dik baktı ve soğuk bir sakinlikle, “Yani onunla bir centilmene yakışmayacak şeyler yapmış olsam bu onu tanımam için yeterli olur muydu sence?” dedi.

“Nasıl böyle konuşursun? Seni ben yetiştirdim. Ne şarılarda altında olursan ol düzgün bir kadına nasıl davranman ve nerede durman gerektiğini bildiğine eminim. Ben...” Leydi Alderhood oğlunun bakışlarında gördüğü şey yüzünden ya da yaşadığı ani farkındalık nedeniyle bir anda sustu ve “Ah...” dedi. “Sanırım işler sandığımdan biraz farklı...” Edindiği yeni bilgiyle nasıl baş edeceğini düşünürken tekrar suspus oldu.

Cameron cevap vermedi, vermesine de gerek yoktu zaten. Eğer o kapı tam zamanında açılmasaydı Evelyn’in *lütfen* deyişindeki çaresizliğe ve kendi arzusunun büyüklüğüne yenilme ihtimali bir hayli güçlüydü. Hiç şüphe yok ki onu o kokuşmuş koltukta becermesine ramak kalmıştı.

“Daha birkaç hafta önce Leydi Elizabeth ile evlenmemi istiyordun. Önümüzdeki günlerde vereceğin davetle birlikte yeni adaylarını da açıklayacaksın sanırım.”

Kontes gözlerini devirdi. “Bir seçenek olarak Leydi Elizabeth’ten bahsetmiş olabilirim ama şimdi hata ettiğimi görüyorum. O kızın senden farklı birine ihtiyacı var. Ya kendisi gibi yumuşak başlı ya da yumuşak başlılığıyla yola getireceği kötü huylu biri olabilir. Emin değilim... Vereceğim davete gelecek olursak. Evet, evliliğe müsait, özellikle seninle evlenmeyi memnuniyetle karşılayacak, hoş görünlü, bilgili ve entelektüel kapasitesi olan bazı leydilerin katılımlarının bilgisini aldım. Ama korkma hayatım... Her şeyin kitabına uygun ilerlemesini sağlayacağım. Asla kilitli kapılar ya da skandallar olmayacak.”

Konuşmanın avantajı ne zaman annesine geçmişti? Cameron başını ağır ağır iki yana sallayarak, “Sence öylesine kalabalık için uygun bir zaman mı?” diye sordu.

Leydi Alderhood onun neden bahsettiğini bir an anlayamadı. Anladığında yüzünde endişe belirdi ama hemen yok oldu.

“Bence daha iyi zaman olamazdı. Sessizlikle gelen uğultuların çaresi neşeli kahkahalar ve yüksek sesli sohbetlerdir. Bu türün ihtiyacı olan da bu... Bana kızgın olmana dayanamıyorum, oğlum. Kimseye zarar gelmedi, görüyorsun.”

“Sen herkesin seni sevmesini isteyen türde birisin, anne. Ama sahip olduğun özellikler bunu hiç kolaylaştırmıyor.”

“Tam olarak doğru değil. Birinin ne düşündüğüne önem vermem için ona en azından biraz sempati beslemem gerekiyor. Sense benim yaşama sebebimsin ve mutlu olmanı istiyorum.”

Cameron iki elini birden teslim olur gibi kaldırdı. “Tamam, sanırım bu kadarı yeter. Bir kez daha bugün olanlara benzer bir olay yaşanırsa bahara kadar odasında kilitli kalan kişi sen olursun. Yeterince açık mıyım?”

Kontes somurttu. Bir an için bildiğini okumaya devam edeceğini ummuştu ama sahip olduğu inatçı kararlılığını oğluna miras bıraktığını unutmuştu. Pes eder gibi göğsü inip kalktıktan sonra göz kapaklarını düşürüp haliya bakmaya başladı. “Tamam, bir daha asla haddim olmayan konulara karışmayacağım. En azından kadınlarla ilgili olanlara.”

Cameron içten içe bile olsa rahat nefes alamayacağını zaten biliyordu, kaldı ki huzursuzluğunu başka bir seviyeye taşıyan yeni soru da bunu kanıtlamış oldu.

“O odada ne arıyordunuz? Ayrıca Evelyn araştırmalarının ne kadarına hâkim?” Kontes gözlerini kıstı. “Bana önemli şeyleri asla anlatmıyorsun.”

“Neyi araştırdığımı biliyorsun. Öğrenmeden peşini bırakmayacağımı bildiğin gibi.”

Kontes, “Baban da hep bir şeyleri araştırırdı,” dedi. “Sonunda ne olduğunu biliyoruz.”

“İşe yaramaz sözler etmenin hiç kimseye faydası yok ve tekrar söylüyorum. Ben babam değilim.”

“Biliyorum, bu yüzden daha çok korkuyorum. Bugüne kadar başladığın hiçbir işi yarıda bırakmadın. Sonunda istediğin bilgiyi aldığında o bilgiyle ne yapacağını bilemeyecek duruma gelmeden korkuyorum.”

Sözleri Cameron’ı etkilemedi. Henüz bilinmezliğin sınırındaydı, öte yandan çizgiyi geçse bile kendini şu andan daha kaybolmuş hissedebileceğini sanmıyordu. Bedelini ödemeye razıydı, yeter ki her şey onunla birlikte son bulsun.

“Rüyalar görmeye başladı.”

Leydi Alderhood’un gözleri büyüdü. “Evelyn mi? Ama neden?”

“Seninle aynı sebepten olabileceğini düşünüyorum.”

“Beni etkileyen babanla olan ilişkimdi. O şey her neyse babanın üzerinde gücüm olduğunu biliyor ve aklımla oynayarak beni ona karşı kullanmaya çalışıyordu. Evelyn ise...”

Cameron, “Aynı soydan geldiğinizi unutuyorsun,” dedi.

“Evet, yine de bu her şeyi açıklamıyor. Babanla aramın kötü olduğu dönemde kız kardeşim günlerce burada kaldı. O günlerin ne kadar kasvetli olduğunu hatırlarsın. Burada olan şeylerin onu da etkilemesi gerekmez miydi?”

“Belki yeterince meraklı değildi,” diye fikir yürüttü Cameron.

Kontes *şaka mı yapıyorsun* der gibi oğluna baktı. Haklıydı, dünya üzerinde annesinden daha meraklı ve sinir bozucu başka bir kadın varsa o da teyzesiydi.

“Bana anlatmamış olma ihtimali de var, elbette. O kadar mutsuzdum ki beni kendi dertleriyle üzmemiş olabilir.”

Bu da Cameron’a nedense pek inandırıcı gelmiyordu.

“Bana Evelyn’in gördüğü rüyadan bahset.”

“Rüyasında Leydi Catherine tarafından ziyaret edildiğini söylüyor.”

Leydi Alderhood boş boş oğluna baktı. “Leydi Catherine de kim?”

Cameron iç geçirdi. “Bildiklerimizi karşılaştırmamız gerekiyor sanırım.”

“Açıkça söylüyorum. Beni rüyamda ziyaret eden hiçbir leydi olmadı. Rüyalarımda daha çok kendimi sise boğulmuş bir boşluğun ortasında kaybolmuş bulurdum. Sorguya çekildiğimi hissederdim ama asla tarif edebileceğim bir yüz ya da isim hatırlamıyorum.”

“Ne tür sorgudan bahsediyorsun?”

Kontes dalgınlaşıp sessizleşti. Cameron onun konuşmaya devam etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki yaşlı kadın anlatmaya başladı. “Sesler vardı. Bir adam... Bana verdiği kayıp duygusu öyle güçlüydü ki günlerce kaybettiğim şeyi aramam gerektiğini hissederdim. Bazı geceler uyanıp dışarı çıkmam olurdum. Bir keresinde Richard beni bahçedeki toprağı kazmaya çalışırken bulmuştu. Ellerimle... Söylediğine göre onu da aramaya ikna etmeye çalışmışım... Korkutucu olduğu kadar utanç vericiydi de. O sırada aklımın başımda olduğu söylenemezdi ama uyanık olduğum diğer zamanlarda da onu araştırma yapması için odasına kapanmaya zorladığım oluyordu. Bazen hiç uykudan uyanmamış gibi hissediyordum. Sonraki seferler kayıp duygusu şiddetlendi, zihnimdeki ses zalimleşti. Richard'ın yok olacağını da rüyalarımın birinde gördüm... Son rüyam öyle gerçekçiydi ki şu an bile o yaşadığım zamanın rüya olup olmadığını düşünüyorum.”

Annesinin yer yer yükselip sonra tekrar alçalan ses tonu ve gözlerindeki sabit bakış sebebiyle söylediklerinin etkisini daha iyi hisseden Cameron, ona oturmasını söyledi ama kontes görmezden gelerek anlatmaya devam etti.

“Bir kadın vardı... İkinci varlığı hissettiğimde bunun bir kadına ait olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama kim olduğunu, hatta gerçekte var olup olmadığını bile

bilmiyorum. Sadece rüyalardan birinde, belki de dayanamayacağımı düşündüğüm bir anda bana ferahlık veren, hoş kokulu havayı hissettim. Birkaç kez beni rüyadan uyandıran da bu oldu.”

Leydi Alderhood geçmişte hiçbir şey yaşanmamış gibi gülmüsedü ve kederle, “O mezarı bulmanın ne işe yarayacağından hiçbir zaman emin olamadım,” dedi.

“Demek mesele gerçekten de mezar.”

“Evet. Baban mezarı bulursa bir yerlere varacağına inanıyordu ama hiçbir zaman öğrenemedi. Belki de öğrenmişti, hiç bilmiyorum.”

Cameron daha önce kimsenin özellikle mezardan bahsetmediğine emindi. Bir gün öncesine kadar kendisi de Leydi Catherine’in mezarını ya da sadece ismini araştırma gereği duymamıştı. “Kimin mezarını aradığınızı bilmiyormuydunuz?”

“Bana gülebilirsin ama hayır... Baban da benimle fazla konuşmazdı ama onu bulduğunda her şeyin anlam kazanacağına inanıyor olmalıydı. Şimdi bana Evelyn’in de benim gibi tuhaf bazı şeyler gördüğünü mü söylüyorsun?”

Kafasında kurduğu her neyse bunun ona büyük keyif verdiği gülüşünden ve yıldızlar gibi ışıdayan gözlerinden belli oluyordu.

Cameron dik dik baktı. “Çöpçatanlık girişimlerini aklından çıkarmanı öneririm. Şimdilik ilişkinin geldiğiniz soydan kaynaklı olduğu fikrine bağlı kalalım. Gözden geçirdiğim son kaynakta Leydi Catherine’in de evlenmeden önce Darmond olduğu yazıyor.”

“Kim bu kadın? Kusura bakma, soy ağaçları benim için her zaman çok karmaşık olmuştuz.”

“Son barones.” Cameron ona kısa süre önce öğrendiklerini kısaca anlattı.

Düşüncelere gömülen kontes bir süre sonra oğluna baktı. "Ama hiç kimse doğudan gelen hazinelerden ve içinden çıkan yüzükten özellikle bahsetmiyor. Kasten üzeri örtülmüş olabilir, hatta öyle olduğuna eminim. Bazı gizemlerin çözülmemesi gerektiğini herkes bilir. Bir ihtimal aramayı kesmeli ve etrafımızda olan biteni görmezden gelmeliyiz. O şey yakamızdan düşmeye karar verene kadar dişimizi sıkmamız yeterli ve..." Sesi azalıp yok oldu. "Evelyn'in de benimle aynı şeyleri yaşamasını istemiyorum. Belki de evine dönmesi en iyisi olur. En azından bir süreliğine, işler yoluna girene kadar buradan uzak durabilir."

Cameron'ın görüşünü bir sis kapladı. Boğazındaki giderilmeyi talep eden düğüm diğer sorunuydu. En çarpıcı olanıysa yumruğunu tuvalet aynasına geçirme arzusuydu ki bu, aynı zamanda toparlanmasını sağlayan uyarı oldu. Evelyn'in zarar görmemesi için her şeyi yapabiliyordu ama bunu, onu buradan göndermeden yapabilmeyi yolu olmalıydı. Amaçsızca etrafına bakındı ve sonunda damağına diken gibi batan her kelimeye rağmen "Bunu düşünceğim," dedi.

"Tamam," diye mırıldandı Leydi Alderhood. "Yemek servisini daha fazla bekletmeyelim. Huysuz keçinin tabiatının dışında kalan memnuniyetsizlikleriyle uğraşacak havada değilim. Ama bazı şeyleri etrafıca konuşmalıyız, oğlum. Bu arada Evelyn bana bu akşam yemeğe katılamayacağı haberini gönderdi. Biraz rahatsız olduğunu söylüyor. Belki de onu odasından çıkması için teşvik etmeliyim, kendini kötü hissetmesine gerek olmadığına ikna olursa..."

Cameron sözünü kesti. "Bu akşamlik bırakalım da nasıl istiyorsa öyle hareket etsin."

"Nasıl istersen. Bana aşağıya kadar eşlik edersen sevirim. Eski korkularım yeniden hortlamışken koridorlar gözüme hiç tekin görünmüyor."

Tam da o anda odanın dışından saatin sekiz olduğunu hatırlatan gong sesi duyuldu. Cameron annesinin sadece aşağı inmekle ilgili olamayacak yoğunluktaki beklenti ifadesine karşı başını iki yana salladı ve kolunu ona uzattı.



Evelyn'in insan içine karışması ertesi gün öğlenden sonra saatlerini buldu. Fakat kendini buna hazır hissetmesi için daha fazla zaman ihtiyacı olduğunu biliyordu. Neyse ki korkak değildi ve yüzleşmesi gereken güçlükleri efendisi değil, rakibi olarak görmeye alışkın mizacı sayesinde koşullara ayak uydurması kolaylaşıyordu. Bugünse kraliçe gibi görünmesini sağlayacak fazladan dirayet ve güce sahip olması gerekiyordu.

Leydi Alderhood'un, Leydi Edenriver ile birlikte çay içtiklerini duyunca memnuniyetle yapacak başka şeyler peşine düşmeye karar verdi. Bayan Milbank'in dünkü olayda parmağı olmadığından emin olmak bunlardan biriydi. Ama onu aramak için girişimde bulunmadan kadın karşısına çıkarak Evelyn'i ürküttü.

"Leydim."

"Bayan Milbank... Ben de size bakıyordum."

Kâhya ruhsuzca yüzüne bakıp başını salladı. "Zamanınız varsa konuşabilir miyiz leydim?"

"Elbette."

"Yeşil oturma odası az önce hazırlandı. Oraya geçelim mi?"

Evelyn fark etmeyeceğine dair bir hareket yaptı ve aşağı inmek üzere birlikte merdivene yöneldiler. Yeşil oda, diğer oturma odalarıyla birlikte zemin katta yer alan, daha önce kapalı olduğu hâlde yakında verilecek davet sebebiyle açılan kullanışlı odalardan sadece biriydi. Bu bakımdan değerlendiril-

dinlirse verilecek davetin evin potansiyelini ortaya çıkartacağını söylemek hata olmazdı.

Evelyn diğer odaları da gezmenin iyi fikir olabileceğini düşündüğü sırada Bayan Milbank yeşil odanın kapısını açtı ve aynı anda dışarı simsiyah bir şey fırladı. Çığılığı boğazında kalan Evelyn, kendini can havliyle duvar arkasına atarken, yeterince hızlı davranamayan Bayan Milbank, kuzgunun kanatları tarafından defalarca tokatlanmaktan kurtulamadı. İnsan onun gibi ketum bir kadının yaygara koparmaktan hoşlanmayacağını düşünebilirdi ama Bayan Milbank kuzgunun pençesinden kurtulana kadar pürüzlü birkaç çıgık atıp kuzgunla savaştı. Yine de tuhaf derecede kibar olduğu Evelyn'in gözünden kaçmadı. Sonunda kuş yoluna gitmeye karar verince kadın sakince saçlarını düzeltti ve Evelyn'e şaşkınlığından hoşlanmadığını belli eden kısa bir bakış atıp içeri girmesini işaret etti.

Onları bekleyen ikinci sürpriz ise odanın tam ortasında, arka ayakları üzerine oturmuş hâlde sabitçe yüzlerine bakan Snowflake'ti. Ağzında bir tutam siyah tüy vardı. Tüylerin bir kısmı da pençelerinden birine takılmıştı. Bir diğeri de süzülerek ayağının dibine düştü ve orada kaldı. Kedi öyle sabit bakıyordu ki ruhunun ağırlığını hissetmek mümkündü. Evelyn ürktüğünü saklayarak eşikte durmaya devam etti. Bayan Milbank ise yüzüne saldıran kuzgundan ziyade kediye öfkeli görünüyordu.

“Başımıza daha ne felaketler gelecek bilmiyorum. Git buradan pis yaratık! Dua edelim de büyüklerin gazabı üzerimizde olmasın! Yoksa postunu yüzer duvarıma asarım.”

Sözlerindeki şiddet yetersiz kalınca sehpanın üzerindeki minik biblolardan birini Snowflake'e fırlattı. İstifini bozmakta isteksiz olan kedi bir süre daha dik dik baktıktan sonra yavaşça doğruldu ve kapıya doğru yürüyüp Evelyn'i görmezden gelerek dışarı çıktı.

“Kuşu parçalamasına ramak kalmış. Uğursuz yaratık.”

Bayan Milbank, Evelyn varlığını işaret eden bir ses çıkartana kadar kediye hakaretler etmeyi sürdürdü. Neden orada olduklarının hatırlayınca saygılı görüntüsüne bürünerek sessizleşti.

“İyi misiniz, Bayan Milbank? Kuş size zarar verdi mi?”

Kâhya acısını yalnız yaşamak isteyen biri gibi uzaklara baktı ve tek damla sıcaklık taşımayan monoton bir sesle, “Sorun yok, leydim,” dedi.

Evelyn’se yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için konuyu değiştirdi. “İçeride kuzgun besleyen biri olmadığına emin misiniz?”

“Eminim leydim. Uşak Norman kuşun tespit edemediğimiz bir yerden girdiğini düşünüyor.”

“Tek bir kuş olduğundan nasıl böyle eminsiniz?”

“Öyle olması gerekiyor, leydim.”

“Daha açık konuşmanızı rica edebilir miyim?”

“Ulaklar yalnız çalışır... ama ben sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istemiştim.”

Ulaklar mı? Kafasındaki sorulardan tekini bile dile getirme fırsatı bulamadan Bayan Milbank’in sözleri büsbütün kafasını karıştırdı.

“Buradan gitmelisiniz.”

“Sanırım bunun sadece kendi temenniniz olduğunu inkâr edeceksiniz. Bu yüzden sadece size göre makul olan nedeni açıklayın.”

Kâhya dişlerini sıkınca dudaklarının etrafındaki çizgiler derinleşip belirginleşti. Evelyn gibi senelerce insanların eleştirilerinin hedefi olmuş biri için bile Bayan Milbank’in başından beri gösterdiği tavır fazlasıyla rahatsız ediciydi. Bu yüzden ona gözlerinde perde olmadan dümdüz bakarak karşılık verdi. Sonuçları hiçbir zaman şaşmayan silahı sayesinde kadının yüzü önce beyazladı, sonra benek benek kızarmaya başladı.

“Neden gıtmem gerektiğini hâlâ söylemediniz.”

“Bence zaten biliyorsunuz.”

Evelyn samimiyetle başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Geldiğiniz gün her şey yeniden başladı. Kötü güçleri cezbediyor ve saldırganlaştırıyorsunuz.”

“Ben gelene kadar her şeyin yolunda olduğunu söyleme- ve çalışmıyorsunuz, değil mi? Yanlış bilmiyorsam bu ev tüm zamanların en uzun süre hizmet vermiş akıl hastanelerinden bile daha fazla delilik görmüş durumda.”

Kadın düşman ülkeleri yerle bir etmeye yetecek sadakatle saldırdı. “Bu nasıl bir hadsizlik! Efendilerim laneti yenmek için kendilerini feda ettiler. Sizin gibi maceraperestlerin ağzından çıkan kirli sözlerin onların itibarlarını zedelemesine asla izin vermem. Ben bu yüzden buradayım.”

Açıkçası Evelyn bu söylevden pek etkilenmedi, kaldı ki merak ettiği bir şey vardı ve sorması gerekiyordu. “Merhum Lord Alderhood’a âşık mıydınız?”

“Ne? Ne dediniz? Aman Tanrım!”

“Özür dilerim, sadece bağlılığınızın nedenini anlamaya çalışıyorum. Sanırım değilsiniz.”

Bir insan bundan daha fazla dehşete düşmüş görünemezdi. Eğer bu kadar şaşkın olmasaydı muhakkak sözlerinin bedelini ödetmek için bir şeyler yapmayı deneyebilirdi. Evelyn’in de bu şansı ona vermek gibi bir niyeti yoktu.

“Bildiklerinizi paylaşmakta böylesine isteksiz olmasaydınız Lord Alderhood’un daha önce harekete geçebileceğini ya da daha hızlı yol alabileceğini hiç düşünmediniz mi? Öte yandan pagan söyleyişlerinizin üzerimdeki tek etkisi beni biraz daha meraklandırmak oluyor. Bu yüzden anlayabileceğim şekilde, tam gerekçelerle bana neden bahsettiğinizi anlatmanızı talep ediyorum.”

“Sizi korumak benim için hiç kolay değil. Odanız artık ziyaret edilmiyorsa sebebi benim.”

Evelyn omuz silkti. “Korumaları kaldırmayı düşünüyorsanız bir kere daha düşünün derim. Unuttuğunuz bir şey var. Eğer bugüne kadarki amacınızla ters düşmeye başlarsanız geçmiş bağlılığınız sizi koruyamaz. Basit insan davranışlarından biridir bu. İnşaa ettiğiniz her şeyi yıkan, en son yaptığınız hatadır, Bayan Milbank. Soylu insanlar kimi ezdiklerini görmek için aşağıya bakmazlar.”

“Onları koruyorum ben, anlayış göstereceklerdir.”

“Umarım kimin daha işe yarar olduğunu ortaya çıkaracak bir yarışa girmek üzere değilizdir. Ama söylemem gerekiyor. Sandığınız gibi sadece ruhları kıskırtmıyorum, onlarla iletişime de geçiyorum.” Evelyn az sonra söyleyeceklerini dile getirmeden önce bir müddet düşündü. Bayan Milbank kendisine karşı nefrete yakın hisler beslese bile Eastbrook Ailesi’ne olan sadakati gerçek gibi görünüyordu. Bu yüzden kadının gözlerinin içine baktı ve sesini kasten alçaltarak, “Leydi Catherine bana inanıyor,” dedi.

Kâhyanın gözleri büyüdü. Yalan söylemediğini biliyordu, muhakkak ki Evelyn’in gördüklerinden çok daha tuhaf şeylere şahit olmuştu. İnce dudaklı ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra içinde tuttuğu hava tek kelimeyle birlikte dışarı çıktı.

“Nasıl?”

“Benimle konuşuyor.”

“Nasıl? Yalan söylüyorsun.”

“Açıklamadan önce bir şey sormak istiyorum. Dün akşam kuledeki odada kilitli kalmamla bir ilginiz var mı?”

Bayan Milbank kendi cevaplarına kavuşabilmenin dürrüstlükten geçtiğini bilerek yanıt verdi. “Tek başınıza olsaydınız biraz korkmanız işime gelirdi ama Lord Alderhood’a oyun oynamayı asla düşünmem.”

“Anlıyorum. Peki kimin yapmış olabileceği hakkında fikriniz var mı?”

Kadın hızla, "Yok," deyince Evelyn'in kafasındaki isim konusunda hiçbir şüphesi kalmadı.

"Anlatmayacak mısınız?" diye sordu Bayan Milbank.

"Leydi Catherine beni rüyalarımda ziyaret ediyor." Evelyn ona son gördüğü rüyayı ve daha önce yaşadığı bazı tuhaf-lıkları anlattı.

"Peki, kuzgun hakkında başka bir şey söyledi mi? Özellikle bahsettiği bir detay oldu mu?" Tıpkı yeni hediye almış bir kız çocuğu gibi heyecanlı görünüyordu.

"Bende işaretleri takip etmem gerektiği izlenimi uyandırdı," diye mırıldandı Evelyn. "Siz benden daha uzun süredir buradasınız, Bayan Milbank. Kuzgunun dost mu, düşman mı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bayan Milbank şaşırılmış göründü. "Kuzgun dosttur. Kayıp, başıboş ruhları ait oldukları yere taşıdığı gibi habercilik de yapar."

Evelyn böyle temel bir bilgiye daha önce sahip olmayı isterdi. Bu sayede kuzgundan her işaret gördüğünde ölesiye korkmayı bırakabilir ve gözlerini dört açabilirdi. Elbette, kadının sözlerinin doğruluğunu kabul etmenin delilik eşliğini aşmaktan aşağı kalır yanı yoktu. Ama bu evde kalıp da o eşğin iki tarafında gidip gelmemek de pek mümkün değildi.

"Bana anlattıklarınızda Lord Alderhood'a da bahsettiniz mi?"

Kâhya sorguya çekilmekten hoşlanmadı. "Kendisine ne gerekiyorsa anlattım. Sizin anlamadığınız şey, bu odada sadece iki çift kulak olduğunu düşünmeniz. Söylediklerinize dikkat etmezseniz cevapları bulamadan onları başkasına kaptırırsınız."

"Eminim kötü ruhlar az önce söylediklerinizi biliyorlardır. Sizce taşıdığı bilgi nedir? Eğer söylemenizden sakınca yoksa tabii..."

“Burası güvenli... Yakında ev dolup taşacağı için bazı ekstra önlemler almak zorunda kaldım. Kuzgunun ne taşıdığını bilmiyorum, bir şey taşıyıp taşımadığını da öyle. Belki de siz benden daha fazlasını biliyorsunuzdur. Kimseye yüzünü göstermeyenlerle konuştuğunuzu iddia eden sizsiniz.”

Evelyn ona üzerindeki yükün birazını vermeye razı olabildi, hatta bunu söylemeyi düşünüyordu fakat yerde, halının üzerindeki bir şey dikkatini çekti. Bunun bir dal olduğunu anlayınca kâhyanın yanından geçerek eğildi ve kuzgunun yolunmuş tüylerinin arasındaki dalı eline aldı.

İğne yapraklı bir ağaca ait görünen dal parçası elinden biraz daha uzundu. Üzerinde siyah kadife benzeri birkaç yuvarlak meyve de bulunuyordu. Ardıç dalı olduğu ortadaydı zira annesinin ardıç meyvesini ilaç yapmak üzere kullandığını çok iyi hatırlıyordu. Hatırladığı diğer şey de birkaç gün önceki akşam yemeğinden sonra hizmetçilerden birinin ödünü koparan kuzgunun başka bir ardıç dalını ayaklarının dibine bıraktığıydı.

Evelyn, Bayan Milbank’e dönerek, “Daha önce buna benzer bir şey gördünüz mü?” diye sordu.

Kadın biraz düşündükten sonra, “Hizmetçiler kuşların bıraktığı dallardan bahsediyorlardı ama özellikle üzerinde durmadım,” dedi. Dikkatsizliği için kendine söver gibi ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra Evelyn’in elindeki ardıç incelemeye başladı. “Norman’a sorsam iyi olur. Sizce bir anlamı var mı?”

“Eğer kuzgun bir haberciyse ardıç dalı bırakarak bize bir şey anlatıyor olabilir.” İhtimalleri kafasında değerlendiren Evelyn, bunu Lord Alderhood’la paylaşması gerektiği kararına vardığı çetin geçen kısacık anın sonunda Bayan Milbank’e sordu.

“Lord Alderhood evde mi?”

Rayan Milbank'in gözlerinde hesapçı, kıskanç bir ışıltı vardı. Muhakkak haberi vermesi gerekenin kendisi olduğunu düşünüyordu.

"Hayır leydim, evde değil."

"Ne zaman geleceğini biliyor musunuz?"

"Bu sabah ani bir kararla şehirden ayrıldı. Londra'da işleri olduğunu, ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi."

Evelyn başının tepesinden başlayan sıcak uyuşmanın tüm yüzünü sardığını hissetti. Kıpırtısız, isteksiz ve beklenmedik şekilde mutsuzluğa bürünmüş vücudu giderek ağırlaşıyor ve ayaklarının dibinde büyük bir oyuğa neden oluyor gibiydi. Tattığı hayal kırıklığının fiziksel etkilerle sonuçlanacak bir derecesi olsaydı şimdiki aşama parçalara ayrılması olmalıydı. Aslında neden bu kadar üzülüğünü bilmiyordu... Orta da verilmiş *sadece* tek bir söz varken üstelik.

Fakat o tek söz içine işleyecek kadar güçlüydü.

"*Bitmedi Leydi Rosewell... Bunu konuşacağız.*"

Verilmiş bu söz, yaşadıkları yakınlık kadar kafasını kurcalamıştı. Evelyn uykusuz gecenin her saniyesinde birbirlerine dokundukları anlar kadar o sözü de düşünmüştü.

Utandığı şeylerden kaçınmayı istediği kadar onunla konuşmayı ne kadar istediğini kabul etmişti. Fakat anlaşılıyor ki bu konuda istekli olan kişi sadece kendisiydi. Ayrıca dışlandığı gerçeği de burnunun ucunda sallanıp duruyordu. Evelyn bu işte birlikte olduklarını, adım atmadan önce birbirlerine bilgi vereceklerini sanıyordu. Anlaşılan safın tekiydi.

Sinir ve alayla burnundan güldü. Derinlemesine düşünmeye başlayınca göğsündeki ağrının, içinde büyüyen canlandırıcı öfkenin etkisiyle hafiflemeye başladığını hissediyordu. Evelyn yeni duygunun diğerinden daha az acıttığını fark etti ve doğru noktaya yoğunlaşmaya karar verdi.

On Beşinci Bölüm

“Defterlerdeki yazım dili alışlagelenden farklı. Bazı sayfalar şüirlerle dolu ve genel fikirler vermek yerine aklına eseni yazan eserikli birinin kaleminden çıkmış gibi. Ya da belli bir çıkış noktası olmayan bir sürü gelişigüzel cümle var.” Cameron dikkatini çekenlerden birini yüksek sesle okudu. “*Unutulmamalıdır ki ihanet sadece krallıkları değil, küçük insanları da yıkar. Ve iki yıkımın gücü bir diğerinden daha az olarak tasavvur edilemez.*’ Yazan kişi sanki aklına gelen her şeyi kayıt altına almak istemiş gibi. İlginçtir ki ihanet üzerine bir sürü alıntı var.”

Lord Farley trafiğin aktığı sokağa bakıp birkaç sokak ötelerindeki sarı binayı işaret etti. “Defterlerdeki şifreyi çözmeye çalışırken aklını kaçıracaksın. Belki Sör Murdock bize yardımcı olacak bir şeyler anlatabilir.”

Sör Ian Murdock kraliyet araştırmalarıyla akademik çevrede saygı duyulan fakat cemiyetin çoğunlukla küçümser sözlerle bahsettiği biriydi. Cameron’ın sekreteri Bay Fisher’in kullandığı ifadeye göre beyefendinin Orta Çağ üzerine yaptığı araştırmaların bir kısmı bazı üniversitelerde ders olarak gösteriliyordu. Bu da nadiren katıldığı sosyal toplantı-

larda kravatına döküğü brendi veya tuhaf saçları yüzünden alay konusu hâline gelmesinden daha işe yarar bir bilgiydi.

İki katlı, boyaları dökülmüş sarı binanın kapısını çaldıktan yaklaşık bir dakika sonra karşılarında yetmiş yaşlarında bir kadın belirdi. Üniformaya benzemeyen kıyafetlerine bakarak evdeki konumunun ne olduğunu söylemek pek mümkün değildi, muhtemelen emektar çalışanlardan biriydi.

Cameron kibarca kadını selamlayıp kendini tanıttı.

Sözleri, karşısındaki memnuniyetsiz yüzde hiçbir değişikliğe neden olmadığı gibi kulağına gelen pürüzlü sesin de hayatına lanet eder gibi bir tınısı vardı.

“Beyefendi sizi kütüphanede ağırlayacak.” Yaşlı kadın arkasını döndüğü sırada ağzının içinde bir şeyler gevelemeğe başladı ve sesi kütüphanenin kapısına kadar uğuldamaya devam etti.

Sör Murdock olduğunu tahmin ettikleri İrlanda cini boyutlarında yaşlı bir adam onları kapıda karşıladı. Aslında kütüphane kapısını açtıkları an sandalyesinden fırlayıp üzerlerine doğru koşmaya başladı. Başının tepesindeki keli kapatmak için uzattığı saçlar, koşarken sol kulağının üzerinde cansızca sallanıyordu. Sıkça giyilmenin sonucu güneş altında kalmaktan pörsümüş gül yaprağı gibi incelen füme renkli pantolonu fırtınalı bir gündeki flama gibi dalgalanarak sıska dizlerine yapışıyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde Cameron’ın aklına Times’ın abartılı karikatür çizimleri geliyordu.

“Mathilda! Sana misafirlerim gelmeden önce bana haber vermeni söylemiştim,” diye fısıldadı adam yüksek sesle.

Kadın da aynı tonda, “Haber vermeye geliyordum zaten,” diye karşılık verdi.

Herkesin duyacağı şekilde fısıldaşarak sonsuza dek çözemeyeklermiş gibi görünen anlaşmazlıkları üzerine bir süre atıştılar. Hemen sonra Sör Murdock, Cameron’dan tarafa

döndü ve gülerek, “Lord Alderhood,” dedi. “Sizi tanımak ne büyük onur.”

“Hakkınızda çok iyi şeyler duydum, Sör Murdock. Sör Farley aile dostumdur. Sizinle konuşmak istediğim konuda bana eşlik ediyor.”

“Lütfen şöyle buyurun.” Yine koşarak şömine tarafına gitti ve ağır bir sandalyeyi kucaklayıp dağınık çalışma masasının önüne koydu. Gözüne kestirdiği diğer sandalye bir öncekinin eşi değildi. İşin aslı odadaki hiçbir şey diğeriyle takım değildi. Koşup onu da kucakladı ve diğerinin karşısına yerleştirdikten sonra masanın diğer tarafındaki yerine geçti.

“Lütfen keyfinize bakın. Dağınıklık için özür dilerim, üç gecedir durmadan araştırma yapıyorum... Mathilda şu pencereyi açar mısın? İçerisi kumarhane gibi kokuyor.”

Odadaki her şeye sinen bayat tütün kokusu sıra dışı şartlarda Cameron'ın dikkatini çekmemişti ama bahsi geçtikten sonra görmezden gelinemeyecek bir rahatsızlığa dönüştü.

“Çalışırken puro beni rahatlatıyor.”

Cameron başını salladı. Sör Farley ise şüpheli sessizliğini korumaya devam ediyordu.

“Hemen işe başlamak istersiniz diye tahmin ediyorum. Sekreteriniz Bay Fisher bana özellikle hangi tarihleri, nelerin üzerinde durarak araştırdığınızı söyledi ve ben de elimdeki tüm kaynakları inceledim. Özellikle araştırdığım belirli so-yadları var, benim için her şeyi öğrenmek bir tutku ama lordum, Alderhood soyuna böyle derinlemesine inme fırsatım olmamıştı.”

Telaşla masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdı ve aradığını bulup öne çıkardı. “V. Elswick Baron'u, Kral Richard'ın en sadık adamlardan seçili birliğindeydi. Oğlu ise babasının yolundan gitti ki eminim kralına hizmet etmekten onur duyuyordu. Bir şey içer misiniz? Mathilda brendi kaldı mı?”

Yıllardır kullanılmadığı belli olan büyük pencereyi açma-
va çalışan Mathilda homurdandı. “Hayır.”

“Viski ya da porto şarabı?”

“Hayır.”

“Şu Alman şarabından kaldı mı? Büyükelçiden hediye ge-
leni soruyorum.”

Mathilda nihayet pencereyi açtı ve yeniden, “Hayır,”
dedi. “Sadece çay var.”

Cameron, “Çay olur,” dedi ve Sör Farley de ona katıldı.

“Şimdi,” diye söze yeniden girdi Sör Murdock. “Tah-
min edersiniz ki o dönemde kralın davranışları yakından
izleniyordu. Richard adil bir adamdı ama aptal değildi. Kar-
deşine gösterdiği tahammülü biraz abartı bulduğumu itiraf
etmeliyim. Danışmanlarının ve eşlikçilerinin tuttuğu çeşitli
kayıtlar mevcuttu ancak akılda kalıcı bir keşif ya da kayıp
olmadığı sürece her şeyin defterlendiğini düşünmek hata
olur. Bazı notlar aldım... Bakın işte burada.”

Her nasılsa o karışıklıkta nokta atışıyla aradığı kâğıdı
buldu. “1192 yılında Haçlı Ordusu’nun ilerlediği her adımın
yıkıma neden olduğunu belirtilmiş. Bundan gururla bahse-
dildiğini söylemek gerekir, elbette. Son savaşlar, son direniş-
ler... Her iki taraf da yeterince kayıp vermiş olmalı. Sonuç
olarak imzalanan Ramla Antlaşması’nın belirleyiciliğinden
şüphe yok fakat öncesinde hükümdarlar arasındaki çekiş-
menin kaçak oyunlarla da sürdüğü biliniyor. Elbette, hiçbir
İngiliz kaydı Eyyubi’nin adamlarının ne kadar becerikli ol-
duğunu yazmayacaktır.”

Cameron yorum yapmadı. Buraya kadar duyduğu her
bilgiye kendisi de sahipti.

Sör Murdock ses tonunu değiştirerek dalgınca masasına
bakmaya başladı. “Para çok şeydir lordum. Kazanmakla
ilgili dürtüleri harekete geçiren duygunun temelinde de para

vardır. Ya da elde edilen zaferin yanında hak edildiği düşünölen diğer ödöldür. Dışarıda savaş devam ederken Richard'm adamları Eyyubi tarafının önemli isimlerinden birinin oğunu kaçırdı ve fidiye olarak bir servet talep etti. Belki de tek-lif diğer taraftan gelmiştir, ne yazık ki notlarım bu konuda net değil. Fidiye parası krallık hazinesine gitmiş olmalı. İşte burada resmi kayıtların dışında tutulan bir bilgiye eriştim. Kaydı tutanın hazineden pay alamadığı için öfkelenen askerlerden birinin verdiği bilgileri dikkate almış olabileceğini de hesaba katmak gerekir.”

Cameron sabırsızlığını belli etmeden, “Ne yazıyor?” diye sordu.

“Diyor ki...” Pencereden içeri kâğıtlarını ve tüyömsü, hafif saçlarını uçuran öfkeli bir rüzgar dolunca sö, tüm gövdesiyle masanın üzerine yatarak her şeyi korumaya aldı. Bu sırada taşıdığı çay tepsiyle birlikte odaya Mathilda girdi. Ev sahibinin olduğu tarafa burun kıvrarak baktıktan sonra olağanüstü sakinliğiyle çay servisini tamamladı ve pencereyi kapatıp dışarı çıktı.

Sör Murdock yeniden doğrulup yerine oturdu ve araştırmacı tavrıyla notlarını gözden geçirdi.

“Hazinenin içinden iki değerli parça aynı derecede değerli iki askere krallarının emriyle pay edildi. Askerlerden birinin son Elswick Baronu olduğunu tahmin etmişsinizdir sanırım.”

Cameron nihayet bir yerlere varmak üzeri olduğunu fark ederek başını salladı.

“Elswick Baronu'na bir yüzük verildi.”

Sör Farley, “İlginç,” diye mırıldandı. “Peki bu yüzükten öylesine bir yüzük olarak mı bahsediliyor?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Sör Murdock. “Öylesine bir yüzük olsaydı diğer parçayla kıyas kabul edilmezdi.”

Asıl konu yüzük olsa bile Cameron merakını cezbeden diğer konuya kayıtsız kalamadı. “Diğeri neydi?”

“Kâfir dilinde yazılmış, dışı mücevherlerle kaplı bir kitap. İbranicice olduğunu sanıyorum. İçeriği bilinmiyor, o sırada kimsenin içinde yazılanları çevirecek donanımı yoktu. Sonrasında çevrildiyse de elimdeki notlarda bahsi geçmiyor. Ama araştıracağım. Hatta doğu medeniyetlerini araştıran bir dostumdan bana yardım etmesini rica ettim. Yakında bana ulaşır.”

Sör Farley elini kaldırıp araya girdi. “Yüzüğün neye benzediğini biliyor musunuz?”

Sör Ian Murdock başını olumsuz anlamda salladı. “Çok detay yok. O an için detaylardan çok yapılan hareketin değeri olduğunu düşünüyorum. Sonrası daha ilginç tabii. Kitabı dönemin Roche Baronu almış. İki baronun kralın en iyi adamları olmasının yanında birbirlerinin en güvenilir müttefikleri olduğuna dair bir de not var elimde.”

“Belki de dost oldukları için ilk aşamada birbirlerinin payına göz dikmemişlerdir,” diye fikrini belirten Sör Farley oldu.

Sör Murdock kıs kıs güldü. “İki baron da krallığa geri donebilenler arasında görünüyor. Döndükten kısa süre sonra topraklarını genişletmek konusunda iyi işler başarmışlar. Fakat Richard’ın ölümünden sonra aralarında anlaşmazlıklar çıkmaya başlamış. Elswick Baronu ilk başlarda Kral John’un hükümdarlığına tam bağlılık göstermeyen soylulardan biriydi. Richard gibi bir kraldan sonra haksız da sayılmaz. Tam aksine Roche, John’u destekleyerek tarafını seçti ve hiçbir zaman rayına oturamayan hükümdarlığı süresince kralına sadakatinden vazgeçmedi. Eminim idam edilirken son düşüncesi de hak etmediği muameleydi.”

“Daha sonraki zamanlarda yüzükten ya da kitaptan bahsediliyor mu?”

“Hayır, ne yazık ki açıkça belirtilen bir şey yok, lordum. Ama her detay kendi içinde yorumlanabilir.”

Fakat Cameron'ın kendi kaynaklarında yüzükle ilgili bir takım ufak detaylar vardı. “Yüzüğün Kral John'un ilgisini çektiği, hatta bu yüzden baronlar arasında çatışmaların çıktığını düşünmeme neden olan bazı kaynaklarım var.”

Sör Murdock'ın gözleri parladı. “Eğer sakıncası yoksa kaynaklarınıza göz gezdirmek isterim. Deddiğiniz gibiyse iki baronun arasının açılmasına neden olan tek şeyin toprak zenginliklerinden fazlası olduğunu kabul edebiliriz. Teoride elbette. Belki Roche Baronu kitabı seçerek kandırıldığını düşünmeye başladı. Belki yüzüğün üzerindeki taşların değerini tasavvur edemiyordunuzdur. Bilmediğimiz bir taş olabilir. Ya da Çin'deki barut gibi değeri Avrupa için paha biçilemez şeylerden biri.”

“Yüzüğü paha biçilemez yapan şey maddi değeri değildi, Sör Murdock.”

“Peki neydi?”

“Tahmin ediyorum ki yüzüğün bazı güçleri olduğuna inanılıyordu.”

Yaşlı adam heyecanla soldaki saçlarını başının tepesine bastırdı. “Bazı doğu hazinelerinin özel güçleri olduğuna inanılıyordu, haklısınız lordum. Fidyeye verildikten sonra özel iki parçanın geri istendiğini ve karşılığında daha fazlasının teklif edildiğini biliyor musunuz? Bu bilginin kulaktan kulağa dolaştığını düşünün bir de... Muhakkak ünü kendisinden önce Londra'ya ulaşmıştır. Eğer yüzüğün güçleri varsa ya da inanış bu yönde ise ve bu ortaya çıktıysa kral da dahil herkes yüzüğü kendisi için istemiş olabilir. Hatta Elswick Baronu'yla aynı zamanda Kudüs'te bulunan diğer baronların fidyeye hak iddia ettiklerini tahmin edebiliyorum. Kralınsa doğuştan gelen hakkını talep etmesi yeterli gelecekti.” Adam birden gülmeye başladı ve ekledi. “Bu da Duche

Baronu'nun dostu ve müttefiki olan Elswick Baronu'nu neden öldürdüğünü açıklıyor olabilir. Sırt sırta savaşıırken birbirlerinin gırtlığına yapışacakları günlerin geleceğini düşünmemişlerdir eminim. Ya da sizin de söylediğiniz gibi yüzük herkesin sandığından daha değerlidir.”

Açıklanamayan onca şeyin ortasında nedense bu bilgi Cameron'ın huzurunu biraz daha kaçırdı.

Sör Farley, “Sizce ölmesini kral mı istedi?” dedi.

“Neden olmasın? John adil değildi, kıskançtı. Abisinin sahip olduğu sadakate kavuşmak için tacının yeterli gelmeyeceğini biliyordu. Kendisine inanmayanları ortadan kaldırmak seçenekler arasındaydı.”

Cameron, “Ama bunu açıkça yaparak daha fazla düşman toplamak istemiyordu,” dedi. “Elbette hepsi varsayımdan ibaret. Duche Baronu'nun idam edildiğini söylediniz. Sebebi neydi?”

Sör omuzlarını silkti ve başka ne olabilirdi der gibi “İhanet,” dedi. “Fakat Duche Baronu idam savunmasında Kral John'a sadık olduğu konusunda ısrarcıymış. Ancak bir kişi yeterince itibar ve toprak kaybetmişse yere inen yıldırımdan bile daha hızlı gözden düşüyor. Duche Baronu'nun başına gelen de bu olmalı. Her nasılsa ölümünden kısa süre sonra yerine gelen barona kontluk ve kayıp topraklarının bir kısmı geri verildi. Kralı böyle tutarsız hareket etmeye iten iki sebep olabilir.”

Cameron onun yerine tamamladı. “John ya Duche Baronu'nu idam ettirdiği için pişman oldu ya da sonraki baronun elinde yeni bir unvan talep etmesine yetecek bazı bilgiler vardı. Kral olun ya da olmayın, herkes için caydırıcı bir şantaj konusu vardır.”

Sör Farley yarım ağız, “Aynen öyle,” diye mırıldandı. “Elimizde ölümleri şüphe uyandıran iki baron ve ölümlerinden sonra gelen unvanlar var. Kral istediğini elde etmiş

olabilir. Artık neyin peşindeyse... Ya da tam aksine peşinde olduğu şeyi elde edemediği gibi her şeyi eline yüzüne buluşturmuştur. Sonuç ne olursa olsun bol keseden unvan dağıtmayı kaosu yönetmenin yolu olarak görmüş olmalı. Diğer kontun kim olduğunu söylemişsiniz?”

Sör Murdock, “Aslında dük,” dedi. “Brockfield Düka unvanını iki nesil önce aldı. Eğer biraz daha cana yakın biri olsaydı eksikleri tamamlamak için dükün yardımını isteyebilirdim. Zaten Londra’da hiç vakit geçirmiyor.”

Cameron Brockfield Dükü’yle birkaç kez karşılaştığını hatırlıyordu. Ancak Cameron’ı bile sosyalleşme uzmanı durumuna koyan tavrı, ortaklıklarını ender olarak soludukları havayla sınırlı bırakmıştı. İşin aslı adamın ne yaptığı Cameron’ın umurunda değildi. Fakat çözmek zorunda olduğu meselede ondan yardım istemesi gerekebileceği gerçeğini göz ardı etmemesi gerekcekti.

“Brockfield tam bir kibir abidesi. Benden nefret ettiğini asla gizlemedi ki çoğu kişi onunla aynı fikirde olsa da bunu gizlemeyi tercih eder.” Sör Farley sinirli sinirli güldü. “Muhtemelen dünyadaki herkesten nefret ediyordur.”

“Hâlâ yüzük hakkında elle tutulur bir şey yok. Leydi Catherine’den bahsedildiği gözünüze ilişti mi, Sör Murdock?”

Sör Murdock çenesini sıvazladı. Kafasındaki bilgileri gözden geçirirken dikkatli görünüyordu. Aslında temkinli demek daha doğru olurdu. “York’lu Leydi Catherine hakkında fazla yazılıp çizilmemiş. Bir sebeple gözden düşmüş olmalı.”

“Kendini öldürdüğünü düşünüyoruz.”

Sör anlayışla başını salladı. “Öyle tahmin ediyordum. Sağlanan faydalardan bağımsız, romantik duygularla evlenmiş olmaları olası. Bahsedilen bir çeyiz yok, konuşılmaya değer toprak parçası bile yok. Alışılmış bir durum değil. Yüzük ve Leydi Catherine arasında ilişki olduğunu düşünüyor-

sınız. Yüzüğü elde eden Lord Alderhood'du, daha sonra katısına hediye etmiş olabilir. Sonra da kaybolmuştur ya da başından beri konuştuğumuz gibi John'un eline geçmiştir. Antikacı bir arkadaşımın sizin için araştırmasını isteyebilirim. Eğer son elli yıl içinde el değiştirmişse bize bilgi verebilir. Kraliyet malıysa bunu öğrenmenin de yolları var.”

Bundan birkaç hafta önce olsaydı Cameron teklifi faydalı bulur ve ihtiyacı olan yardımın ancak işini bilir bir antikacıdan geleceğine inanabilirdi. İşler ne zaman bu hâle gelmişti? Hafifçe gülerek, “Memnun olurum, Sör Murdock,” demekle yetindi.

“Yüzüğü bulursanız ne yapmayı planlıyorsunuz, lordum?”

“Henüz karar vermedim.”

Sör Murdock sözlerini tuhaf karşılamadı. İri, zekâ dolu el gözlerinde kendince yaptığı yorumun makul yansıması vardı.

Sör Farley, “Bize söyleyeceğiniz başka şey var mı?” dedi.

“Şimdilik yok. Fakat araştırmaya devam ediyorum, beklediğim bazı bilgiler var. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sizinle iletişime geçeceğim, lordum.” Son sözü Cameron'a bakarak söyledi.

“Teşekkür ederim, Sör Murdock, son derece verimli bir görüşmeydi.”

“Araştırma yapmak beni canlı tutuyor, lordum. Benim için zevkti.”

Dakikalar sonra Cameron'ın Bond Caddesi'ndeki evine gitmek üzere arabadaydılar. Cameron görüşmenin beklediğinden iyi geçtiğini düşünüyordu ama öğrenmek istedikleri her şeyin avuçlarına düşmesini bekleyen Sör Farley, homurdanıp duruyordu.

“Yüzükten iz yok, Leydi Catherine ise sanki hiç var olmamış gibi. Kendimi bir saat önceki kadar cahil hissediyorum ve bu benim suçum değil.”

“En azından yüzüğün gerçek olduğunu ve hangi şartlar-
da baronun eline geçtiğini öğrendik. Şimdi yapmamız ge-
reken yüzüğü bu kadar cazip yapan şeyi öğrenmek. Eğer
kraliyet hazinesine kayıtlıysa bunu öğrenebilirim fakat bu
bilgiyi nerede kullanacağımdan emin değilim.”

Sör Farley krala meydan okumakla ilgili birkaç kelime
edip kendi kendine güldü.

“Bay Fisher’dan Sör Murdock’ın ilgisini çekebilecek
bir hediye seçmesini istemem gerekiyor. İhtiyacı olduğunu
düşünmeme rağmen adamın para kabul edeceğini sanmı-
yorum.”

Sör Farley, “Peh,” dedi. “Adama vereceğin en iyi hediye
moda tavsiyesi olabilir. Seni bilmem de ben bu gece erken
yatmayı düşünmüyorum. Lord Elbery’nin davetine katıla-
bilirim ya da klübe giderim. Duyduğum kadarıyla Leydi
Swindon da davetliler arasındaymış.”

Cameron eski dostunun adını duyunca iç geçirdi. Dul
kentesle birlikte hoş zaman geçirmişlerdi, ayrılıklarının
dramayla neticelenmemesi de aralarındaki ilişkinin nazik
bir dostluğa dönüşmesini sağlamış sayılırdı. Fakat Cameron
hangi noktaya evrilirse evrilsin bitmiş olanın öyle kalması
gerektiğini düşünürdü. Bununla birlikte... Leydi Swindon
ya da bir zamanlar hoşlandığı diğer kadınların hiçbiri ilgi-
sini çekmiyordu. İlgisini çeken tek şey, kadının kendisi için
bir muamma olması da onun şansınaydı.

Pencereden dışarı bakarken başını iki yana salladı ve
“Sen keyfine bak, Reginald, ben bu akşam çalışmayı düşün-
üyorum,” dedi.



Görüşmelerinden iki gün sonra Sör Murdock’tan elinde
yeni haberler olduğunu söyleyen bir pusula gelince Came-
ron vakit kaybetmeden yola çıktı. Bahsettiğine göre elinde

hem vuzuk hem de Leydi Catherine ile ilgili yeni detaylar bulunuyordu. Ayrıca ilgi çekici yeni bilgilere ulaşmış olabileceğinden de söz ediyordu.

Cameron sabırla ev sahibini beklerken, nihayet kapıda behren Sör Murdock aniden koşmaya karar vererek tam karşısında durdu ve burada olduğu için ne kadar memnun olduğuna dair birkaç geleneksel söz ettikten sonra masasına geçip nefes nefese kâğıtlarını karıştırmaya başladı. Bu sefer üzerinde askıları kemikli omuzlarını baskılayan açık gri bir pantolon ve rengi atmış, lekeli beyaz bir gömlek vardı.

“Sizi görmeye ben gelecektim fakat bunca kâğıt ve kitabı taşımamın hiç de kolay olmadığını fark ettim.”

“Sorun değil, Sör Murdock. Öğrendiklerinizi benimle paylaşmanızı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Elbette, elbette... İşte burada. Leydi Catherine’den pek fazla bahsedilmemesinin nedeni ortada. Ne kadar derine inersem ineyim Alderhood kayıtlarında daha fazlasını bulamayacağımdan emindim. Kaldı ki etrafta yazılıp çizilmiş bir sürü saçmalık var ve gerçekle yalanı ayırmak bazen hiç kolay olmuyor. Size araştırmayı ne kadar sevdiğimi söylemiştim. Bu yüzden yelpazeyi genişletmeye karar verdim. Elswick Baronu’nun krallığa döndükten sonraki toprak savaşlarını biliyorsunuz. Düşmanı çoktu ama azımsanamayacak kadar da müttefiki vardı. Ludlow Baronu da onlardan biriydi. 1202 yılının bahar aylarında Elswick ile kuzey komşusu Lord Gunner arasında büyük bir çatışma yaşandı. Lord Gunner, Kral John’u destekleyen baronlardan biriydi, güçlüydü ve asker sayısı rakibinden fazlaydı. Lord Alderhood düşmanı harekete geçmeden önce kendisine müttefiklik sözü veren Ludlow Baronu’ndan destek talep etti. Beklediği desteğin geldiğini biliyorum...” Sör Murdock bir dizi yıpranmış kâğıdın arasından bir tanesini seçti.

“Lord Alderhood gelen destekle düşmanı yenilgiye uğratmayı bildi ama çok fazla kayıp verildi. Burada yazılanlara göre yaralılarından biri de Ludlow Baronu'nun oğluydu. Onunla birlikte yaralanmış bir sürü adam daha vardı. Size yazılanları okuyorum, lordum. 'Her yer kan içindeydi. Düşman mı dost mu olduğu bilinmeyen ölümler birbirinin üzerinde yatıyordu. Yaralılarla ilgilenen kadınlar vardı, yapabildi erkekler kendi yaralarını sararken kadınlar her yere koşturuyordu. Su taşıyan küçük kızlar çok zayıftı. Leydi Catherine herkesin başındaydı, dua ediyordu, ölmesinler diye onlara dokunuyordu. Onları büyülüydü.' Bu okuduklarım askerlerden birine ait bir gözlem. İnanılmaz ama altı yüzyıl önce yaşamış birinin cümleleri.”

Cameron elindeki günlükleri düşününce bunu çok da şaşırtıcı bulmadığını düşündü ve adamdan devam etmesini istedi.

“Leydi Catherine yaralılarla ilgilendi, papazla birlikte dua etti, tahmin ediyorum ki canla başla çalıştı. İyileşenlerin onun bir melek olduğunu söylüyorlarmış, yaraları sararken onları büyülediğine inanıyorlarmış ki buna benzer çok fazla ifade olduğundan bahsediliyor. Göğsü açık, ölmek üzere olan bir adamın ayağa kalktığı, öldüğü düşünülen başka bir savaşçının onun dokunuşuyla nefes almaya başladığı rivayet edilenlerden sadece ikisi. Savaş görmüş, ölüme yaklaşmış ve hayatta kalmış insanlar için mucizelere inanmak zor değildir, lordum. Mucizenin hangi suretle geleceği bilinmez. Onlar Leydi Catherine'in o mucize olduğuna inanıyor olabilirler, kim bilir. Biraz daha derinlere girince Ludlow'un simyaya ilgi duyduğunu gördüm. Doğuda bazı dostları varmış. Leydi Catherine'e yardım edenlerden birinin kâfirler arasından gelen bir simyacı olduğu söyleniyor.”

“Ludlow'un Haçlı Seferleri'nde yer aldığına dair bir bilgi var mı?”

"Evet lordum. Ancak fidyeyle gelen hazinelerden faydalandığına dair elimde bilgi yok. İki lordun arasındaki stratejik ortaklık olarak değerlendirmek mümkün. Bence Leydi Catherine'in varlığı savaşın çirkinliği, tüm o yanık ölüm kokusunun içinde temiz hava molası gibiydi... Bilgisinin yanı sıra merhametiyle de hastalar üzerinde fazlasıyla etkisi olmuş. Size yüzüğün ününün krallığa kendisinden önce girdiğini söylemiştim. Savaş sadece toprak savaşı değildi, kazanan doğu ganimetleri üzerinde de hak sahibi olacaktı. Yüzük de buna dahil, elbette. Özellikle yüzüğün peşinde olduklarını kesin olarak söyleyemem. Ama böyle bir ihtimal varsa yüzüğün neye benzediğini bildiklerini varsaymak hata olmazdı."

Cameron fikir yürüttü. "Hakkında çokça konuşulan yüzüğü Leydi Catherine'de görenler de mucizevi iyileştirmeleri yüzüğün hikmetlerinden biri olarak gördüler."

Sör Murdock onun doğru noktaya değindiğini düşünerek heyecanla işaret parmağını salladı. "Aynen öyle, lordum. Eğer yüzük Lord Ludlow'un simyaya meraklı dostlarının da ilgisini çekiyorsa ki yaralılarla ilgilenen Leydi Catherine'e yardım edenlerin başında ismine ulaşmasam da doğudan geldiği söylenen bir simyacı bulunuyordu. Konuştuklarımız ve buraya yazılmadığı hâlde yaşandığını tahmin ettiğim her şey bir araya geldiğinde, lordum... Leydi Catherine'in bir melek ve yüzüğün de mucize olduğuna inanmaları bana hiç mantıksız gelmiyor."

Edindiği bilgilerle kesin yargılara varması mümkün değildi ama Cameron bir yerlere varmaya başladığını hissediyordu.

"Eğer sizin için de uygunsa, lordum, bu meseleyi araştırmaya devam etmek istiyorum. Öğrendiğim her şeyi sizinle paylaşmak şartıyla, elbette. Londra'da ne kadar kalmayı planlıyorsunuz? Sezonu burada mı geçireceksiniz? Akşam yemeğini varlığınıza onurlandırmanız beni çok menun ederdi, lordum."

“Bugün yola çıkmayı planlıyorum.”

Sör Murdock’ın zayıf omuzları düştü. “Öyle mi?”

“Araştırmaya devam etmeniz benim için uygundur. Haberlerinizi bekleyeceğim, Sör Murdock.”

Cameron çıktığında hafifçe kar atıştırıyordu. Arabacıya vakit kaybetmeden evine gitmesi talimatını verdi. Birkaç saat sonra da Eastbrook’a doğru yola çıktı.

On Altıncı Bölüm

Evelyn gözlerini kapayarak çok uzaklardan gelen müziği dinlemeye devam etti. Sesleri dinlemenin dışında içinden hiçbir şey gelmediğini fark ettiğinden bu yana yaşlanmaya başladığını da kabul etmiş sayılırdı. Uzun zamandır eğlence-
li bir organizasyona davet edilmemenin olası sonuçlarından biri de buydu işte. İçi geçmiş bir kız kurusu olarak zamana boyun eğmek.

Bir süredir okumaya çalıştığı kitabı kaldığı yeri işaret-
lemeden kapattı ve oturduğu koltuğun yanındaki sehpa-
ya bıraktı. Gözü yatağın üzerine serdiği gülkurusu rengindeki
elbisenin üzerinden bir kez daha geçti ama hızla başka yere
baktı. Leydi Alderhood davete katılmak konusunda fikrini
değiştirirse diye elbiseyi göz önünde bulundurmasını rica et-
mişti. En azından onun için bu kadarını yapabiliirdi.

Ancak aşağıya inemezdi.

Aşağıdakiler büyük olasılıkla varlığını bile umursamaya-
caklardı ama yeniden yargılanma ihtimali Evelyn'i odasının
göreceli güvenliğinden uzaklaşmaktan alıkoyuyordu. Leydi
Alderhood'un yeterince ısrar etmemesinin nedeni de hislerini

anlıyor olmasıydı. Fakat kendini saklamaya çalışarak geçirdiği uç gün Evelyn'in beklediğinden daha yorucuydu. Yemeklerini odasında yiyor, misafirler için düşünülmüş hiçbir programa dahil olmamak konusunda çok iyi iş çıkarıyordu ama dört duvar arasına tıkkı kalmanın da bazı sonuçları vardı. Daha önce ara ara kendini gösteren baş ağrıları artık gününün değişmez işkencesi hâline gelmişti. Bununla birlikte Evelyn düşünmekten aklını kaçırarak hâldeydi. Daha da kötüsü, alışkın olmadığı hareketsizlik devam ederse kilo almaya başlaması işten bile değildi.

Bakışları hafif çıkıntı yapan göbeğiyle yataktaki elbise arasında birkaç kez gidip geldi. O elbiseyi giymeden ölmek istemiyordu, dahası o elbiseyi yakın zamanda giymek istiyordu. Kendini onun içinde hayal etmeye başladığı her seferinde olduğu gibi düşünceleri yine Lord Alderhood'a kaydı. Gelgelelim onu düşünmenin verdiği anlık keyfin öfkeye dönüşmesi çok sürmedi. Duygularını yatıştırmanın ne kadar zor olduğun bilerek yerinden kalktığı sırada odasının kapısı tıkırdadı.

“Evelyn, müsait misin, hayatım?”

Evelyn kapıya gitti ve kilidi çevirip kapıyı açtı.

“Leydim, bir şey mi oldu?”

Leydi Alderhood eşlikçisi olan uşağa beklemesini söyledikten sonra içeri girip Evelyn'e kapıyı kapatmasını işaret etti. Odayı üstünkörü incelerken takındığı ifadeye bakılırsa eleştirecek bir şeyler arıyordu.

“Seni kışı geçirmek için seçtiğin ininde tembellik ederken bulmayı bekliyordum. Avlarının kemikleri arasında gerinen kalın postlu hayvanlar gibi.”

Evelyn kızardığını hissetti. “Nazik benzetmeniz için teşekkür ederim, leydim.”

“Kusura bakma, hayatım. Sorun şu ki ben aşağıda çok eğleniyorum ve bu da vicdanımı rahatsız ediyor.”

“Beni düşünmenize gerek yok. Kitap okuyordum ve...”

Leydi Alderhood parmağını burnunun ucuna tutup ağzını açtı. Fakat söyleyeceği her neyse vazgeçip onun yerine konuşan gözlerini Evelyn’inkilere dikti.

“Bana kızgınsınız...”

“Sana kızgın değilim, senden memnun değilim demek daha doğru olur. Artık bundan sıkıldım. Seni zorlamak istemiyordum, geçmişteki mesele yüzünden endişelenmekte haklı olduğumu düşünüyordum ama artık mazeretinin canımı sıkmaya başladığını fark ediyorum. Sana emredebilirim, seni istediklerimi yapmaya mecbur bırakabilirim.”

“Burayı terk ederim. Daha akıllı olsaydım bu ürkütücü yerden çoktan gitmiş olurum.”

“Bir ihtimal... Evelyn hayatım, bir kez daha rica ediyorum. Lütfen benimle aşağıya gel ve biraz eğlen. Leydi Edeneriver’in saçmalıklarını izlemek için bile aşağıda olmalısın. Ayrıca zavallı Elizabeth’in yardımına ihtiyacı olabilir.”

“Leydi Elizabeth başının çaresine bakabilir. Hayatı bu gibi davetlerde geçti.”

“Güzelliği lanet gibi. İnsanlar yüzüne bakmaktan ne söylediğini dinlemiyorlar bile. Zavallı kızın çılgılık atmak istediğini bir tek ben görebiliyorum. Öyle acınası ifadeyle yüzüme bakıyor ki ona yardım etmek istiyorum ama ev sahibesi olarak görevlerimi yapmam gerektiğinden yerimden kıpırdamıyorum.”

Evelyn gülme arzusunu bastıramadı. “Leydi Elizabeth’i kurtarmak için beni yem etmek vicdanınızı rahatsız etmeyecek mi?”

Kontes az önceki acıklı anlar hiç yaşanmamış gibi mutlu mutlu güldü. “O sadece çocuk, ayrıca fazlasıyla nazik. Seninse insanları kolaylıkla idare etmeni sağlayan doğal bir yeteneğin var.”

“Ben ve manipölasyon... Hiç sanmıyorum.”

“Aslında hayatım, yatıştırılmaktan bahsediyorum... Yatıştırmayı beceremediğın en az bir kişi olduğu doğru ama...” Evelyn’in ifadesini görünce yine güldü. “Söz veriyorum seni incitecek tek yorum dahi duyar, hatta imalı bir bakış fark edersem canavara dönüşeceğim.”

Evelyn ağzının içinde mırıldandı. “Zaten öylesiniz, leydim.”

Leydi Alderhood elini havaya savurdu. Kendiyle övündüğünü gizlemeyi asla beceremiyordu. “Yemekler yendi, biraz müzik ve sohbet için müzik odasına geçeceğiz. Lord Ludwig’in kızı harika piyano çalıyor. Eski eserleri çevirecek kadar Latince ve Yunancaya hakimmiş. İlginç... Annesi müthiş yeteneklerinden bahsederek kızının cazibe eksikliğin gidermeye çalışıyor. Sen Latince ve Yunanca konusunda nasıldın, hayatım?”

“Cazibe eksikliğimi giderecek kadar iyi olmadığımı söyleyebilirim.”

Leydi Alderhood duymazdan gelerek konuşmayı sürdürdü. “Geniş fikirli fakat aile kurma hususunda geleneksel görüşleri olan dostlarım da beni kırmadılar. Tabii, sen odandan çıkmayarak hoş insanlarla arkadaşlık etme şansını elinin tersiyle itiyorsun. Baş ağrıların ne durumda? Bu beni biraz endişelendiriyor.”

Evelyn yalan söyledi. “Daha iyi.”

“Dediğın gibi olsun. Şanslısın ki ev korktuğın kadar kalabalık değil.”

“Beklediğın kadar kişinin gelmemiş olması kötü.”

“Yarama tuz basma, canım. Neyse ki hava koşullarını benimle olmaktan daha az önemseyen önemli kısım burada. Senin de bazılarından hoşlanacağını düşünüyorum. Ayrıca...”

Evelyn ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyordu. Kaldı ki künde pes etmesini rica eden, talepkârlıktan uzak hevesli bir kızın sesi yükseliyordu. “Tamam, ineceğim.”

Leydi Alderhood ne diyeceğini bilemeden ağzını açıp kapadı, sonra çocuk gibi ellerini çırpıtı.

“Asla pişman olmayacaksın.”

Kontes kapıyı açar açmaz koridordaki birine talimatlar vermeye başladı. Evelyn dakikalar içinde iki hizmetçinin becenikli ellerine teslim olmuş ve şüphesiz, çoktan pişman olmuştu.

Müzik odası Evelyn’in Eastbrook’ta en sevdiği yerlerden birisiydi. İçeride kimse yokken piyano çalmanın hayatında deneyimlediği en keyifli şeylerden biri olduğunu düşünürdü. Ne var ki bu, kahkahalara eşlik ederek tıpkı içerideki altın rengi ışık gibi dışarıya süzülen notaların neşesinin verdiği hissi tatmadan önceydi.

Kapıda duraksayıp elini göğsüne koydu. Çıplak sinesine çarpıp duran kalbini yatıştırmak ve kendine zaman tanımak için beklemeyi düşünüyordu. Fakat beklenti daha fazla gerilmesine neden oluyordu. Kapıdaki uşaklardan biri varlığını fark edene kadar kıpırdamadan öylece durdu, içeri girmesinin beklendiğini kabul edince de harekete geçti.

Leydi Alderhood geldiğini ilk fark eden kişi oldu. Belki de Evelyn’in gözleri onu aradığı için bu kaniya varmıştı. Durum ne olursa olsun onunla göz göze gelmek az da olsa yatışmasını sağlamıştı.

“Harika görünüyorsun, Evelyn. Koluma gir de seni insanların içine sokayım.”

“Sabırsızlanıyorum, leydim.”

“Bu kinayelerin beni ne kadar neşelendiriyor bilemezsin.”

Dört kişilik bir gruba yöneldiler. Evelyn içlerinden tekini bile tanımıyordu. Üzerine yönelen bakışlardaki meraksa tanıdıktı.

“Sevgili dostlarım umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur. Leydi Ludwing’i piyano başına oturmaya ikna ettiğimiz için şanslıyız, küçük hanım çok yetenekli. Ama söylemek zorundayım. Sevgili dostum, eşlikçim Leydi Rosewell de harika piyano çalar.”

Evelyn pek de klasik olmayan bu girişim karşısında başını eğerek güldü. Göz göze geldiği beyefendilerden biri de gülümsüyordu ama onun Leydi Alderhood’a güldüğünü düşünmek hata olurdu. Evelyn her etkileşimde kızaran toy kızlara dönüşmekten endişe ederek adama bakmayı sürdürdü.

“Eşlikçinizi günlerdir bizden saklamanız hiç sizin yapacağınız bir şey gibi görünmüyor, leydim.” Konuşkan, çapkın, bıyıklı, sempatik sarışın beyefendinin gözlerinde telaşsız, neredeyse tembel bir ilgi vardı.

“Bilakis Lord Virgo,” dedi Leydi Alderhood. “Fakat bu noktada teatral heveslere kapılmamanızı tavsiye edeceğim. Leydi Rosewell ufak çaplı soğuk algnlığını odasında istiraht ederek atlattı... Evelyn, hayatım. Bu bey Lord Virgo, Iversy Vikontu’nun büyük oğlu. Kızkardeşi sevgili Leydi Lenora, Londra’yı benim için güzelleştiren dostlardan biridir. Burada oldukları için çok mutluyum. Bu beyefendiler de Lord Wenlock ve Albert Bromfield.”

Beylerin ilgisine karşın abisininkilerin benzeri sarı saçlar ve yeşil, badem gözlere sahip Leydi Lenora’nın durumunu tanımlamak için en uygun ifade kayıtsızlık olabilirdi.

Lord Virgo Evelyn’i baştan aşağı süzerken, “Daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum, leydim,” dedi. “Londra’da bulunsaydınız sizi muhakkak hatırlardım.”

Evelyn ayağına dolanabilecek bir yalan söylemek zorunda kalmadı. “Uzun zamandır Londra’ya gitmiyorum. Burada ailemle vakit geçirmek beni memnun ediyor.”

Leydi Lenora burnundan alaycı bir ses çıkardıktan sonra kalabalığa bakmaya başladı. Hemen sonra da izin isteyerek yanlarından ayrıldı.

“Kardeşimin kusuruna bakmayın lütfen. Londra’dan kurtulunca rahatlayacağını sandı fakat burada da nefes almasına izin verilmiyor.” Leydi Lenora’nın yanındaki uzun boylu kadını işaret ederek devam etti. “Halamız fazla koruyucu.”

Evelyn başını sallayarak, “Sanırım ikisine de hak verim,” dedi.

“Yine de ikisi için rahatsız edici.”

Leydi Alderhood kaygısız fikrini belirtti. “Halanız için uzun ve yorucu bir yolculuktu. Buradan bile yeğenine ne kadar değer verdiği belli oluyor.” Işıl ışıl gülümsedi. “Artık siz beyleri kendi hâlinize bırakmak zorundayız. Leydi Rosewell’in akşamı yeni başlıyor. Tanışacağı o kadar kişi var ki.”

Sonraki saat Evelyn için yoğun ve baş döndürücü hızla geçti. Leydi Alderhood asla sahip olmadığı ve olamayacağı birtakım niteliklerin üstünden şöyle bir geçiyor, sahip olduklarını ise parlatıyordu. Mükemmel bir pazarlamacıydı. Evelyn, köşeye sıkıştıran sorular ya da imalarla boğuşmak zorunda kalmadığından olsa gerek keyif aldığını kabul edebilirdi. Leydi Edenriver’in uyarı dolu yardımsever tavsiyelerinin bile hoş iltifatlar olduğunu varsaymak istiyordu. Aldığı birkaç dans davetinin kontes tarafından nazikçe geri çevrilmesi de işine gelmişti. Zira bugünkü sosyalleşmenin kısa sohbetlerle sınırlı kalmasını tercih ediyordu.

Tüm gece boyunca bir dans fırtınasının ortasında kalmış gibi oradan oraya savrulan Leydi Elizabeth yanına geldiğinde Evelyn güvenli bir köşeden salondakileri izliyordu. Keyfi yerindeydi. Yanında ise kendisiyle aynı yaşlarda ve şaperon olmaktan öteye geçemeyeceğinin bilinci koruması altındaki kişiyi izleyen kartal gözlerinden okunan Bayan Hamilton vardı. Leydi Elizabeth kadını selamlayıp Evelyn’e gülümsedi.

“Leydi Rosewell daha önce yanınıza gelmek isterdim ama bir türlü fırsat bulamadım. Bu gece harika görünüyorsunuz.”

"Teşekkür ederim ama sizin yanınızda sözü edilemeyecek bir gösteriş benimki. Anneniz sizinle gurur duymalı, Leydi Elizabeth, harika genç bir kadın yetiştirmiş. Bunu biliyordum ama bu gece görme fırsatı buldum."

Kız iltifatı geri çevirmedi, ya farkında değildi ya da umursamıyordu. Hiç de mutlu görünmediği o sırada Evelyn'in dikkatini çekti ama düşüncesini kendisine saklamaya karar verdi. Bir süre sonra izin isteyerek yanlarından ayrılan Bayan Hamilton'ın arkasından sessizce baktılar ve ortak sessizliği paylaşarak bir süre salonu izlediler.

"Eve gitmek istiyorum, sizce bu beni nankör biri yapar mı? Yani... Her genç kızın istediği şeye sahipmişsin gibi görünüyor ama... yine de yeterli gelmiyor."

Evelyn hafifçe güldü. "Yorgunsunuz ve duygularınız da vücudunuzun bir parçası. Günlerdir misafirlerin gelişine hazırlanıyordunuz, annenizin üzerinize düştüğünü biliyorum. Eminim biraz dinlenerek atlatılamayacak bir şey değildir."

"Öyle mi dersiniz, Leydi Rosewell."

Sesi umutluydu, öyle olmasını dilediği o kadar belliydi ki Evelyn'in yüzü merhametle yumuşadı. "Öyle olmalı. Ama değilse bile meseleyi çözeceğinize eminim."

"Meselenin ne olduğunu öğrendiğimde çözmek için adım atabilirim sanırım... Bence bu gece benden bahsetmeyelim, bu gece sizin gecenez."

"Gecenin yenikanı olmak berbat bir şey. Sanırım ben de eve gitmek istiyorum."

"Söylemek istediğim o değildi. İnsanlar sizi merak ediyorlar, kontesin gözdesi olduğunuzu düşünüyorlar. Gerçekten çok güzel görünüyorsunuz. Bu elbise sizin için dikilmiş gibi."

Evelyn ne diyeceğini bilemeyerek gülümsedi. Hissettiği gurur yüzünden bir miktar kendisinden utanıyor olsa da

özlerinin verdiği mutluluğu kötü günlerde hatırlamak üzere özürsedi.

"Gecenin en güzel leydileri kafa kafaya vermişler. Bu ilham verici olduğu gibi biraz da üzücü."

Evelyn yanlarına kedi gibi sessizce sokulan Lord Virgo'nun tuzağına düştüğünü bilse de sormadan edemedi. "Üzücü mü?"

Beyefendi yapmacık denilebilecek bir üzüntüyle başını eğince Evelyn erkeklerin çocuklardan pek de farklı olmadıklarını düşünerek başını iki yana salladı.

"Üzücü, çünkü..." diye söze girdi adam. Dikkatle bakan gözleri Leydi Elizabeth orada değilmiş gibi sadece Evelyn'in üzerindeydi. "Salondaki diğer kadınları umutsuzluğa düşürüyorsunuz."

"Bu biraz uygunsuz oldu, lordum." Evelyn yan gözle yanındaki Leydi Elizabeth'i işaret etti. "Öte yandan biraz da klişe. Leydi Alderhood nüktedanlığınızdan bahsederken entelektüel yanınızı da işaret ediyor diye düşünmüştüm."

Lord Virgo alınganlık göstermeden neredeyse tüm dişlerini göstererek güldü. "Sanırım kendimi aptal yerine koydum. Lütfen benimle dans ederek bana baştan başlama fırsatı verin, leydim. Söz veriyorum hakkımdaki düşüncelerinizi düzelteceğim."

"Sizi kıracak bir yorum yaptıysam özür dilerim, lordum. Fakat..."

Leydi Elizabeth koluna dokunarak sözünü kesti. "Bence bu gece bir kere de olsa dans etmelisiniz."

Lord Virgo gözleriyle kıza teşekkür etti ve yeniden Evelyn'e döndü. Bu sefer gözlerinde yine aynı dikkat vardı.

Hayret diye düşündü Evelyn. Adamın kayıtsız kaldığı güzelliği, Evelyn'in varlığından değersiz miydi sahiden? Belki de arayışı sadece basit bir heyecandı. Geçmişte yaşadıkları

yüzünden dikkat çeken bir kadına gösterilen anlaşılabilir bir ilgi, hepsi bu... Adamın niyeti ne olursa olsun Evelyn uzatarak aptallık edeceğine karar verdi ve reverans yaptıktan sonra genç vârisin teklifini kabul etti.

Çiftler halk dansı için yerlerini alırken Evelyn de Lord Virgo'nun karşısına geçti. Bu dansı biliyordu, eskiden çok dans etmişti. Dans edenleri izleyerek geçirdiği zamanı da yok saymamak gerekirdi elbette. Fakat düşünmeye ya da doğru adım için kafa yormaya gerek yoktu çünkü dans saniieler içinde onu içine almaya başlayacaktı.

Hissettiğini tarif etmenin imkânı yoktu. Ya da sadece neşelendiğini düşünmenin... Tıpkı piyano başına oturduğunda olduğu gibi tüm dünya müzikten ibaret olmaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Öyle keyifliydi ki müzik sona ererken neredeyse sızlanmaya başlayacaktı. Fakat iç geçirmekle yetindi ve partneri parmaklarını dudaklarına getirirken ona izin verdi.

“Müthiş keyif aldım, Leydi Rosewell.”

“Ben de öyle, lordum.”

“Size içecek bir şeyler getirmemi arzu eder misiniz?”

“Hayır, gerek yok.”

Lord Virgo'nun dudaklarına yapışık olan gülümseme tahnıştıklarından beri ilk defa yok oldu, adamın yüzüne ciddi bir ifade belirdi. Gözleri bile artık o tatlı, hafif hikâyeyi anlatmıyordu. Sonra birdenbire, “Evlenmeyi düşünmüyorum,” dedi.

Evelyn zihninde bir adım geri attı. “Bana mı, yoksa kendinize mi söylüyorsunuz? Ama merak etmeyin, ben de sizinle evlenmeyi düşünmüyorum.”

Centilmen yine gülmeye başladı ama tuhafılığı devam ediyordu. “Peki aramızda... benimle gönül eğledirmenizin mümkün olduğu bir senaryo var mı?”

Evelyn'in gözleri büyüdü. "Tüm senaryolar sizin saygın bir hanımefendiyle ettiğiniz dansla başlayıp sonra sessizce avrılmanızla sonuçlanıyor, lordum."

Lord Virgo hoş bir kahkaha attı.

"Şu anda naz yapmadığınızı bilmek kalbimi o kadar kınyor ki." İç geçirdi. Biraz hayal kırıklığı yaşıyordu ama iyi olacaktı. "Sizi yakından tanımak isterdim. Fakat ikimiz için de beklentilerin karşılanamayacağını sanıyorum."

"Lütfen az sonra söyleyeceklerimin sizi cesaretlendirmesine izin vermeyin, lordum. Koca aradığım yok, sadece Leydi Alderhood'a eşlik ediyorum. Bunu yaparken de biraz sosyalleşiyorum. Uzak kaldığım süre boyunca bu ayrıcalığın da kadınların elinden alındığını söylemeyin lütfen."

Lord Virgo eğlenir hâllerine geri döndü. "Niyetim sizi kırmak değildi. Bilakis size hayranlığımı ifade etmek istemiştim."

Evelyn de güldü. "Pek alıngan biri değilimdir, benim için endişelenmeyin. Sizi dostlarınızdan alıkoyduğumu düşünmeye başlıyorum, lordum. Ben de Leydi Edenriver'in eşliğine geri dönmeliyim. Böylece kafa kafaya verip ilham ve keder hakkında küçük bir sohbet edebiliriz."

Lord Virgo'nun sahte dehşete düşmüş ifadesi fazlasıyla komikti. "Anlıyorum ki bazılarımız için gecenin devamı çok zor geçecek." Ağır ağır Evelyn'i incelerken ciddileşmeye başladı, sonra skandala sebep olmaya bir parmak kalana dek Evelyn'e yaklaştı.

"İnsanı aynı anda hem kendine çekidüzen vermeye hem de her şeyi boş vermeye iten tuhaf bir cazibeniz var. Ben de bir sürü berbat özelliğe sahibim. Fakat size zarar veremem, bundan çok daha iyisini hak ediyosunuz. Bununla birlikte ev sahibimizi şu anda gördüğünden daha fazla öfkelenirmek istemeyeceğim gerçeği de var. Sanırım..."

Evelyn gerisini duymadı. Utanç verici bir tembellikle esesinde yoğunlaşan izlenme hissini anlayabilmek için başını arkaya çevirince onu gördü. Salonun girişinde, açık kapının önünde duruyordu. Bacakları ayırık, kolları yanlarına düşmüştü. Parmakları belli belirsiz kapanıp açılıyordu. Fırtınadan yeni çıkmış gibi, fırtınanın kendisi kadar öfkeli görünüyordu. Hiçbir kabahati olmadığı hâlde Evelyn'in suçüstü yakalanmış gibi hissetmesine neden olan bakışları Lord Virgo'nun üzerindeydi.

Evelyn herhangi bir anlam yüklemeye çekindiği tuhaf anın sona ermesi için önüne döndü. Lord Virgo'nun tanıştıkları andan beri süregelen rahatlığından eser yoktu ve bu Evelyn'in huzurunu daha fazla kaçıyordu.

Centilmene reverans yapıp Leydi Elizabeth'in yerini tespit etti ve hızlı adımlarla kızın olduğu tarafa yürüdü. Bu sırada Leydi Elizabeth de genç hayranından izin isteyerek Evelyn ile orta yolda buluştu. Yüzü bembeyazdı ve telaşlı görünüyordu.

"İyi ki geldiniz, o kadar bunalımdım ki. Bencil olduğumu biliyorum ama bu şekilde yetiştirildiğim için suçun birazını anneme atabilirim."

Evelyn kaşlarını çattı. "Sorun mu var? Biraz endişeli görünüyorsunuz."

"Hayır, sadece... yoruldum." Başını aceleyle salladı. "Lord Alderhood bu tarafa doğru geliyor. Döndüğünü fark etmemiştim."

"Buraya geldiğinden emin misiniz? Sanırım Londra'dan yeni döndü."

"Sanırım..." diyerek ona katıldı Leydi Elizabeth. "Üzerinde yolculuk kıyafetleri var. Oh... Tanrı'ya şükür yanımıza gelmiyormuş. Neden buraya geldiğini düşündüğümü bilmiyorum. Birileriyle konuşuyor."

Leydi Elizabeth'in kendi adına hissettiği endişe ve sonrasında gelen rahatlama Evelyn'in saklamakla uğraştığı duyguların üzerini örttü. Artık kendini daha iyi hissettiği söylenebilirdi. Bununla birlikte daha fazla risk almayı da gerek görmüyordu. Profesyonelce gülümsedi ve "Nispet yaptığımı düşünmenizi istemem ama ben bu gecelik beklentileri karşıladığımı düşünüyorum," dedi. "Yarın ya da sonraki gün burada olursanız sizinle birlikte ufak bir yürüyüşe çıkmayı isterim. Arzu ederseniz tabii ki."

"Elbette, çok isterim."

"Hanımlar..."

Tanrı aşkına!

"Lordum..." diye fısıldadı Leydi Elizabeth. Evelyn de aptallık etmeyerek arkasına döndü ve reverans yaptı. Gözlerini bilhassa kaçırarak adamın boynuna bakmaya başladı ama bunun hata olduğunu fark etmesi çok sürmeyecekti. Öncelikle o bir korkak değildi... ve gevşek boyun bağının gizlemekten çok öne çıkarma etkisi olduğu gerçeğini az önce keşfetmişti. Aceleyle bakışlarını yukarı çevirdiğinde ise telaşının onu eğlendirdiğine dair bir hisse kapıldı.

"Eğleniyor musunuz?"

Evelyn dik dik adama bakarak ikisi adına cevapladı. "Gayet, lordum. Siz?"

Lord Alderhood da gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Leydi Alderhood konuklarının eğlenmesi için her ayrıntıyı düşünür," deyişinde bir ima, huzursuz edici başka bir anlam olduğuna şüphe yoktu. Evelyn bu noktada ona öfkeli olduğunu, yüzüstü bırakıldığını hatırladı ve yeni duygularla birlikte içe çökmüş omuzları dikleştirdi. Meydan okumak artık kaçınılmazdı, en azında artık buna hakkı olduğunu biliyordu. Farkı ayırt eden kont belli belirsiz güldü ve gözlerini Evelyn'den ayırmadan, "Sıradaki dansı bana lütfeder misiniz, Leydi Edenriver?" dedi.

Sırasıyla dehşet, rahatlamama ve hayal kırıklığı içeren duygu karmaşası hızla neticelendi ve Evelyn toparlanarak Leydi Elizabeth'e döndü. Kızın kafa karışıklığını hissedebiliyordu, endişesini ve daha birçok şeyi... Fakat onun duygularıyla da uğraşacak durumda değildi. İzin isteyip yanlarından ayrılmadan önce kontun teklifini kabul eden Elizabeth'in koluna dokundu ve salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

Kimsenin engellemesiyle karşılaşmadan kendini dışarı attığında niyeti merdivene gitmekti fakat duvar saatinin on bir olduğunu haber veren gong sesiyle olduğu yerde kaldı. Henüz gece yarısı değildi fakat akşam üzeri olmadığı da ortadaydı. Etrafta odasına kadar kendisine eşlik edecek kimse görünmüyordu. Salon kapısının yanında beklemeyi düşündü ama kendini aptal yerine koymayı hayaletin teki tarafından öldürülmekten daha cazip bulmuyordu. Neyse ki durumu dramaya dönmeden önce bir uşak görüş alanına girdi. Evelyn ondan hizmetçilerden birini çağırmasını istedi, sonra beklemeye başladı.

Dakikalar birbirini kovalarken salondan gürültülü bir grup centilmen çıktı. Evelyn onu saklanmaya, daha doğrusu bulunduğu köşeye iyice sokulmaya iten içgüdülerine karşı koymayı düşünmedi bile. Zira hayatının önemli kısmı skandal olabilecek her türlü tehditten kaçınarak geçmişti. Öte yandan Cameron Alderhood ile bulunduğu yerde karşılaşma riskine de giremezdi. Bu yüzden önünde kalın bir sütun bulunmasından hoşnuttu.

Neredeyse kahkaha atmasına neden olacak tesadüf de o sırada gerçekleşti. Cameron alışlagelmiş uzun adımlarıyla salonda çıkarak geniş antrenin sol tarafında kalan koridora yöneldi, görüş alanındaki çalışma odasının kapısını açarak içeri girip kapıyı kapadı.

Evelyn merak içinde kaşlarını çattı. Çalışmak için geç bir saatti ama yüce Eastbrook Kontu'nun bunu umursaması

beklenemezdi. Biraz daha bekleyebilirdi, belki odaya gidip Londra'da neler bulduğunu ona sorabilirdi. İç geçirdi ve omuzlarını düşürdü. Elbette, bunu yapamazdı... Derken salonun kapısındaki yeni hareketlilik dikkatini çekti. İnsanlar dağılmaya başlamış olmalıydı. Buz mavisi elbisesi içinde kararsızca bekleyen kişi, Lord Virgo'nun elbisesi gibi soğuk görünen kardeşi Leydi Lenora'ydı. Aslında ortada sıra dışı bir durum yoktu ama Evelyn sesini çıkarmadan beklemesi gerektiği hissine kapıldı ve Leydi Lenora'nın hareketlerini sinsice izlemeye devam etti.

Kadının önce etrafını kontrol edişini, sonra sol taraftaki koridora doğru kendini fırlatışını karmakarışık hisler içinde izlerken kalbi göğsünü delebilecekmiş gibi atıyordu. Leydi Lenora Cameron'ın çalışma odasının kapısını açıp içeri girdiğinde ise kalbi atmaya unuttu ve göğsünün içine çökerek sessizliğe gömüldü.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, farkında değildi. Hizmetçinin ürkek sesiyle kendine geldiğinde aval aval kızın yüzüne bakmaya devam etti. Bir süre sonra odasına gitmek üzere basamakları çıktı, her birini saydığı yüzlerce adım attı ve sonunda odasına girdi. Hizmetçi işini yaparken sessizce ona yardımcı oluyordu ama ne yaptığının farkında olduğu söylenemezdi. O sırada düşündüğü tek şey, daha fazla hayal kırıklığına katlanmanın mümkün olup olmadığıydı.

On Yedinci Bölüm

Telifisi olmayan başlıca kaynağın zaman olduğunu bilen çoğu kişi gibi Cameron da güne erken başlamanın değerini iyi bilirdi. Bu yüzden erken kalktı, günün aydınlık geçeceğinin habercisi olan güneşin doğumuyla atını hazırlattı. Yokluğunda havanın yumuşamış olmasından memnundu. Canlanmış ve yenilenmiş hissedene kadar at koşturduktan sonra acıktığını hissederek eve dönmeye karar verdi. Fakat mezarlığın arka girişinde yer alan aile kilisesinin bahçesindeki hareketlilik dikkatini çekince dizginleri çekerek durdu.

Ellerinde dengeleyerek taşımaya çalıştığı içleri toprak dolu koca iki kovayı yere bırakan genç papaz, belini esnetmek için birkaç hareket yaptı. O sırada siyah saçlı bir baş çalılardan arasından yükselerek papazın olduğu tarafa döndü, bir dizi talimat sıraladı. Cameron talimat olduğunu düşünüyordu zira hazır ola geçen papazın ifadesi öğretmeninden fırça yiyen bir çocuğunkini ya da çatışmanın orta yerinde ne yapacağını bilmeden kalakalan tecrübesiz bir askerinkini andırıyordu.

Tüm nedenler bir kenara bırakıldığında manzara, karikatürize edilmesi gereken bir an olarak Cameon'ı güldüre-

buldu. Ne var ki o, Evelyn'in kilisenin bahçesinde ne hal- lar karıştırdığına takılmıştı. Kaçınılmaz olarak atını kilimeye yönlendirdi. Günün başından beri peşinde olan İrlanda tazisi de onunla birlikte hareket etti.

Cameron'ı ilk fark eden papaz oldu. Evelyn zeminde açtığı iki avuç büyüklüğündeki çukuru derinleştirmeye çalışıyordu. Koca atın gölgesi güneşini kesene kadar özenle çalışmaya devam etti, sonra başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki huzurun yerini alan endişenin ve daha sonra gelen öfkenin yüzünün her detayına yayıldığı birkaç saniye, Cameron'ı ona yaptığı her neyse telafi etme arzusuna itti. Ömrünü, son nefesine kadar ona karşı işlediği tüm hatalarını telafi etmeye adayabileceğini fark etmek gözüne hiç de korkutucu gelmiyordu.

Tüm bu karmaşanın yanında onu görmenin verdiği mutluluk, göğsünün ortasında tıpkı uzak topraklardaki değerli kristaller gibi ışıldıyordu. Dün gece onu Virgo denen işe yaramazla dans eder ve çoğunlukla gülerken gördüğü anlarda hissettiklerinden sonra bu, huzur vericiydi. Cameron bilinmezlikten, sürprizlerden ve hislerini de içine alan belirli temel konularda yeniliklerden hoşlanmazdı. Bu yüzden pudringini de çoğunlukla vanilyalı tercih ederdi.

“Lordum geleceğinizi bilmiyordum. Lütfen pasaklı hâlim için beni affedin. Ellerimi yıkayıp geliyorum.”

Papaz söze girdiği hızla kilise binasına girdi ve gözden kayboldu.

Evelyn'se toprağı eşelemeyi bırakmıştı, elindeki küçük alete bakarken muhtemelen bir sonraki hareketini düşünüyordu. Cameron, “Erkencisiniz,” diyerek hem malumu açıkladı hem de onu ne söyleyeceğini düşünmekten kurtardı.

“Erken kalkmaya alışkırım, lordum.”

Kıvrak bir şekilde yerden kalkıp eteklerindeki toprağı temizleyip yeniden Cameron'a döndü. Bu sefer yüzüne çarpan

güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Bu mesafeden yüzündeki tek tük çil altın gibi parlıyordu.

“Ve kilisenin bahçesini düzenlemeye karar verdiniz.”

Evelyn sinir bozucu sakinliğiyle omuzlarını silkti. “Ahlında bunu bir süredir yapıyorum. Kar eriyince toprağın ne kadar kaliteli olduğunu, buna karşın değerinin bilinmediğini fark ettim. Papaz Ludwig’den kasabaya indiğinde biraz çiçek tohumu almasını rica ettim.”

O sırada papaz gülümseyerek bahçeye çıktı. Meraklı gözleri hiçbir şey kaçırmadağından emin olmaya çalışıyordu.

“Çay demlenmek üzere lordum, dilerseviz...”

Cameron başını iki yana salladı. “Başka zaman. Leydi Rosewell’i almaya geldim.”

Cameron, hâlihazırda Evelyn’in yüzüne baktığı için gözlerindeki bakışın değiştiğini kolayca fark etti. Güneşe bakan sıcak yeşillik yağmur öncesi gibi gölgelenerek koyulaştı. Bu mesafeden bile göz bebeklerini sabitlendiğini, gözlerinin hafifçe irileştiği fark edilebiliyordu. Boynunu hafifçe yana yattırılmıştı, sanki üzerinde uygulayacağı güç öncesi duruşunu alan büyücü gibi onu tarttı ve öylece bakmaya devam etti.

Cameron bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Kafa yorma fırsatı bulamadan önce nefesi hızlandı, sonra hava boğazında takılıp kalarak onu soluksuz kalmakla tehdit etti. Evelyn bunu bilinçli yapıyordu, bunu daha önce de yaptığına şüphe yoktu. Fakat nedense bu Cameron’ı öfkelenirmek yerine eğlendirdi.

Eğlendiğini fark etmek aslında manipüle edildiği gerçeğiyle yüzleşmesini sağladı. Bu noktada yeni bir sürecin başladığını söyleyebilirdi.

Gözlerini kısarak ve kendini gülmeye zorlayarak onunla yüzleşti. Söylediği şeydu: Sana meydan okuyorum, Evelyn. Nefesimi kesmek için elinden geleni yap...

O da yaptı...

Boğazındaki boşluk biraz daha daraldı. Cameron, işgü-delerinin en temeli üzerindeki kontrolünü kaybetmenin ür-kutuculuğu ve buna muktedir olan güce duyduğu hayranlık arasında asılı kalmış gibiydi. Öfkeli değildi, daha önce de aklından geçirdiği gibi durumu biraz eğlenceli bile bulu-yordu.

Boğazında katılaştan nefesin dağılıp açlık çeken ciğerlerine akmaya başladığını hissetti. Hemen arkasından kalbi, hayat dolu çılgın atışlarını geri kazandı. Serbest mi bırakılmıştı, yoksa bunu beceren kendisi miydi? Açıkçası üzerine düşü-necek tek saniyesi bile olmadı. Cameron daha önce de tec-rübe ettiği uyuşuk, karıncalanma hissini vücudundaki ağır akışının ve geride bıraktığı sıcak duyguların etkisine girdi bu sefer. Ağzının içi tundra gibi kuruydu, gayriihtiyari aralanan dudaklarının arasında doğal olmayan bir nefes verdi.

Onu istiyordu... Tam da şu anda, saçları gibi kopkoyu görünen toprağın üzerinde en ilkel şekillerde ona sahip olma dürtüsünün gücü karşısında afalladı, kendini savunmasız hissetti.

Sonra birden salıverildi.

“İyi misiniz, lordum?”

Cameron sesini kontrol etmeyi kendine yediremedi. Ney-se ki sesi kulağa az önce boğazlanmak üzereymiş gibi de gelmiyordu. “Elbette, Bay Ludwig. Leydi Rosewell’in bahçe tavsiyeleri aklınızda bulunsun. Günün geri kalanında yalnız çalışmanız gerekecek.”

Evelyn toprak bulaşmış ellerini birbirine vurup bir mik-tar çamurun Cameron’ın üzerine sıçradığından emin oldu. “Yapacak çok işimiz vardı, lordum. Tohumların yarısı bile ekilmedi. Ayrıca her çeşit tohumun farklı ekim yöntemi var-dır,” dedi.

Papazın omuzları düştü. Cameron daha önce yalnız kal-
maya bu kadar ihtiyaç duyan başka birini daha görmemişti.
“Eminin Papaz Ludwig sizi iyi dinlemiştir. Öyle değil mi,
Bay Ludwig?”

“Evet, lordum. Çok iyi dinledim. Leydim, güneş tepeye
çıkmadan önce tüm tohumların ekildiğinden emin olaca-
ğım.”

“Dolambaçlı yanıtlar vermenize gerek yok. Tohumla-
rı ekeceğinizi söylemeniz yeterli.” Evelyn etrafına bakındı.
Muhakkak ki yeni mazeretler için kendine malzeme arıyo-
du. Bulamayınca zavallı papaza başka talimatlar verdi ve
yola çıkmaya hazır olduğu anlaşılın diye Cameron’a şöyle
bir bakarak bahçe kapısına doğru yürümeye başladı.

Evelyn her zamankinden öfkeli görünüyordu. Onu kız-
dıran işinden alıkonulmaktan fazlasıydı, elbette. Haber ver-
meden Londra’ya gittiği ve aralarındaki sözsüz anlaşmayı
bozduğu için Cameron’a içerlemişti. Daha da önemlisi Ca-
meron, kulede yaşananlardan sonra onu yalnız bırakmıştı.
Eh, kızmakta haklıydı.

Cameron iç geçirdi ve yüzleşmenin ilk adımını attı.

“Buraya nasıl geldiniz?”

“Yürüdüm.”

“Yürümek için uzun bir yol.”

Evelyn yola baktı. “Hava güzel, biraz hareket etmekten
zarar gelmez.” Sözleri kulağa kayıtsız gelse de sesinde “*Uç-
mamı mı tercih ederdin seni adi herif*” diyen bir ton vardı.
“Dönerken de yürümeyi planlıyorum. Tabii, arabanızı ağaç-
lardan birinin arkasına saklamadıysanız.”

Atını bıraktıkları yere geldiklerinde köpeği de Came-
ron’ın yanındaki yerini aldı. Bunu yapmadan önce de Evel-
yn’in eteklerini ilgisizce koklamıştı. Onun aksine Evelyn kö-
peğin varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Cameron, "Burada karşılaştığımızı ya da arabaya ihtiyaç duyacağımızı tahmin etmiyordum," dedi. Sözlerinin kulağa fazla hassas geldiğini biliyordu ama ona bir açıklama yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Sizin sorumluluğunuzda değilim, lordum. Hareketlerimin sonuçlarını hesap edebilirim."

Bu kesinlikle çift anlamlı bir söylemdi. Ayrıca Cameron'ın içindeki suçluluğu yatıştırıcı etkisi vardı. Hafifçe güldü, ne-dense kendini fazla muzip hissediyordu.

"Atım ikimizi taşıyabilir."

Evelyn baykuş gibi başını arkaya çevirdi. Güzel gözlerindeki vahşetin vaadi, sesindeki kısmi çılgılla yarışyordu. "Gerek yok! Yürümeyi tercih ederim. Bence siz de yola koyulun." Elini yola doğru asabi asabi salladı. "Size yetiştireceğim diye koşmak istemiyorum."

Cameron yeniden güldü. Gülüşünün onu öfkeliendirdiğini ve kendi kendine eğlenmek yerine onu memnun etmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama eylemlerine hâkim olamıyordu.

"Her ne kadar bunu görmenin ilginç olacağını düşünsem de koşmana gerek kalmayacak... Evelyn... Birlikte yürüebiliriz."

Evelyn'in yanaklarındaki sağlıklı pembelik koyulaştı, gözleri alev saçıyordu. "Size bana ilk isimle seslenme hakkını vermiyorum, lordum."

"Bunları aşmamız gerekiyor."

Evelyn başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi aşmamız gerekmiyor. Aşamayacağımızı siz de biliyorsunuz."

"Öfkelisin."

"Öyle miyim sahidem?" Evelyn keyifsiz bir şekilde güldü. "Papaz Ludwig bizi izliyor, lütfen artık yürüebilir miyiz?"

Havadaki gerginliği hisseden tazı Evelyn'e doğru hırlayınca Cameron kopeğin kulaklarının arasını okşayarak onu sakinleştirdi. Karşısındaki kadının karmaşık duygularına bir de korkuyu eklemek istemiyordu. Fakat geç kalmıştı.

Evelyn ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra son sınırına kadar açılan pergel adımlarıyla yürümeye başladı. Acele ve öfke, nemli toprağa birkaç kez saplanmasına neden oldu. Fakat hemen ardından kendini yolun güvenliğine atm ve bu sefer de kıymetli botları hakkında söylenmeye başladı. Cameron ona dilerse en kaliteli botları, en değerli mücevherleri, dünyanın tüm hazinelerini verebileceğini söylemek gibi ılınca bir isteğe kapıldığını fark edince kaşlarını çatarak önündeki boş manzaraya baktı.

Birkaç dakika, Cameron konuşana dek sessizlik içinde yürüdüler.

“Londra’da neler olduğunu merak etmiyor musun?”

“Beni bilgilendirmeniz gerektiğinde zaten anlatacaksınız, lordum. özebildiğim kadarıyla iş ilişkimiz bu şekilde yürüyor.”

Minik neşe kıvılcımları yine kendini göstermeye başladı. Cameron kıvrımlı, uzun yola doğru bakarken göğsünü serin havayla doldurdu. Neden hayatından bu kadar memnun olduğunu bilmiyordu, bildiği tek şey yanındaki kadının serin bahar havasından bile tazeleyici olduğuydu.

“İş ilişkimiz anneme arkadaşlık etme sınırları içinde devam ediyor. Diğer meselede... evdeki hayalletlerle ilgili olandan bahsediyorum... seni dengim olarak gördüğümü söylemeliyim.”

Evelyn durdu ve ona baktı. “Denginiz mi? Lütfen sizin takdirinize muhtaç hassas kalbime boşuna umut vermeyin.” Acımasız derecede alaycı ve bir o kadar güzeldi.

“Londra’ya benimle gelemezdin.”

“Elbette, gelemezdim ama gideceğinizi bilmem iyi olacaktı. Özellikle de...” Neyi söylemenin eşiğinde olduğunu fark edince yüzü allak bullak oldu. Gözlerini kaçırmak için uzakta görünen denize doğru başını çevirdi.

Fakat Cameron’ın ucundan yakaladığı anı bozmak gibi bir niyeti yoktu. “Özellikle de...” diye başladığında Evelyn parmaklarını onun dudaklarına bastırarak sessiz kalmasını sağladı. Elbette, sessizliği sağlayanın basınç değil de şaşkınlık olduğunu söylemeye gerek yoktu. O gecedeki sonraki aralarındaki ilk temasın dışarıdan görüldüğünde çok daha büyük bir etkisi vardı. Cameron yutkunarak ona baktı...

“Lütfen devam etme!” Evelyn elini onun dudaklarından çektikten sonra yumruğunu sıkarak arkasına sakladı.

Evelyn üzgün görünüyordu, endişeli ve umutsuz. Şüphesiz ki bunu ona yapanın kendisi olduğunu bilerek daha fazla üzerine gitmek zalimlikti. Bir adım gerileyip, “Madem hanımefendi öyle istiyor,” dedi Cameron, kelimelerin her birini özenle vurgulayarak.

Evelyn’e yan bakan köpek yeniden hırladı.

“Neden sürekli hırlayıp duruyor?”

“Duygularından etkileniyor. Seni efendisi için tehdit olarak görüyor olabilir, haksız da sayılmaz.”

Evelyn’in kötücül bakışlarından her ikisi de nasibini aldı. “Burada tehdit altındaki tek kişi benim. Lütfen yürüyebilir miyiz?”

“Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem.” Cameron için bunu söylemek içgüdüsel, kaldı ki inancı da bu yöndeydi. Bununla birlikte, kendini daha önce olmadığı birine dönüşürken görmenin endişesi nefesini kesiyordu.

Evelyn bir süre daha Cameron’a baktıktan sonra başını iki yana sallayarak yürümeye koyuldu. Yumrukları gövdesinden hafifçe ayırık duran kollarının ucunda hırsıyla sallanıyordu.

Cameron'ın ona ulaşması pek zaman almadı ve bu sefer konuşmadan yürümeye devam ettiler.

Dikkatlerini bir kez daha çeken İrlanda tazısının hırlaması oldu. Fakat köpeğin bu seferki hedefi bir top atma mesafelerindeki yıkıntıydı. Hırlama sürerken ikisi şüpheyle birbirlerine baktılar.

“Bizim görmediğimiz bir şey mi görüyor?”

“Bilmiyorum. Belki de kontrol etmeliyiz.”

Evelyn'in hevesin korkuya karıştığı duyguları yansıtan yüzü yıkıntı ve Cameron arasında gidip geldi. “Oraya gitmememiz gerekiyor muydu?”

“Evet, gerekiyor. Belki de seni eve bıraktıktan sonra bir kontrol ederim.”

“Hayır! Buna izin vermem.”

Cameron'ın dudakları kıvrıldı. “Benim için endişeleniyor musun?”

Onu utandırmayı planlamıştı ama karşısındaki kadının ifadesinin okunuşu daha çok hor görmeydi. “Mesele o değil. Ben de bu işin içindeyim ve sınırlarımı ihlal etmediği sürece her yerde sizinle birlikte olacağım. Bu konuda elbette... Biraz yaklaşalım mı?”

“Hiç sanmıyorum.”

Fakat sözünü dinletemeyeceği ilk saniyede ortaya çıktı ve Cameron'a onun peşine takılmaktan başka seçenek kalmadı. Yıkık evin bahçe duvarından geriye kalan taş yığına yirmi metre mesafeye dek ilerlediler ve kuyruğu havada kıpırtısız duran tazının yanında kaldılar. Sınırı, içgüdüleri daha güçlü olanın belirlemesi mantıklıydı.

Buraya her yaklaştığında hissettiği huzursuz duygunun geri gelmesi Cameron'ı şaşırtmadı. Fakat bu sefer o duyguya eşlik eden titreşimli bir uğultu vardı. Daha önce buna benzer bir ses duymamıştı.

“Duyabiliyor musun?” diye fısıldadı Evelyn. *Sevi* titriyordu.

Cameron başını salladı. “Daha önce hiç dinlemediğim bir muzik gibi.”

Heykel gibi hareketsiz görünen Evelyn, “Ağlıyor,” dedi. “Bebeği için ağıt yakıyor. Yine...”

“Catherine mi?”

“Evet... Ona yardım etmemiz gerekiyor.” Öne doğru bir adım atınca Cameron kolundan tutarak onu durdurdu.

“Yardım istediğini mi söylüyor, Evelyn?”

“Sözleriyle değil, şu anda varlığını umursadığını düşünmüyorum. Ama hapsediği döngüden kurtulmak istediğini biliyorum. Bir yolu olmalı...” Bir damla yaş tek gözünden taşıp çenesine yuvarlandı. Yüzünde müthiş bir keder vardı, buna karşın teselli beklediğine dair tek işaret okunmuyordu. Cameron aksine teselli edilmeyi hoş karşılamayacağından emindi. Yine de onu göğsüne çekip orada tutmaktan kendini alamadı.

Evelyn, “Duyabildiğimi duyabiliyor musun?” dedi. Fısıldayarak sorduğu soru, kulağa soluğunun bir parçası gibi geliyordu.

Cameron iç geçirdi. “Muhtemelen hayır. Tیرهşimli tuhaf uğultuyu hissediyorum ama buna ağıt diyebileceğimden emin değilim.”

Bir anda her şey sessizleşti. Yavaş yavaş ya da kademeleli olarak değil... Aniden. Sanki ondan fikrini değiştirmesini bekleyen bir güç vardı ve yeryüzündeki tüm sesleri emerek geriye bıraktığı baş ağrıtan sessizlikle bir mesaj vermeye hazırlanıyordu. Cameron olası tehdidi görmek için gözleriyle etrafı tararken Evelyn’i kendine biraz daha yaklaştırdı.

Aynı anda ısıklık gibi bir ses, rüzgarın şiddetlendiği gibi güçlendi. Cameron zihninde esen fırtınaya karşı ayakta durmaya çabalarken tedbirli ve dikkatliydi. Gözleri gerçek

dunyaya bakıyordu; buna karşın ruhu grimsi, sisli ve yıkımlarla dolu bir yerdeydi. Sonra onu duydu. Hırıltılı bir fısıltıyı andıran sesinde cıvırdayan buzların iğneleri vardı. Sadece soğuk değildi, soğuğu yakıyordu.

"Yüzüğü bana vereceksin... Hayatını... Etini... Kanım bana vereceksin, Alderhood... Darmond kadınına da öyle..."

Cameron zihnindeki fırtınanın dışına fırlatıldığını hissetti. Hâlâ ayaklarının üzerinde olması mucizeydi. Kortuğunu hissetti ama korku kendi adına değildi. Kocaman gözlerle yüzüne bakan Evelyn'in üzerine eğildi. Tek elini kadının yanağına yayararak parmaklarını saçlarının arasına soktu ve yumruk yaptı. Gözlerini ondan bir saniyelğine bile ayırmak istemiyordu.

"Bir şey mi oldu?" Evelyn kıpırdandı ama uzaklaşmaya yeltemedi.

"Buraya bir daha gelmeni istemiyorum, Evelyn."

Kadın başını iki yana salladı. Gelmeyecekti, Cameron'un yüzünde gördüğü şey, gelmemesi gerektiğini anlamasına yetecek kadar korkutmuştu onu.

"Söz ver bana," diye fısıldadı Cameron.

Evelyn hızlıca başını evet anlamında salladı. "Söz veriyorum... Artık gidebilir miyiz?"

Maceracılık bu kadının ruhunda vardı, bir arada oldukları kısa süre içinde Cameron onun meraklı varlığını memnuniyet ve keyifle karşılar hâle gelmişti. Durum böyleyken gitmek isteği Cameron için ikiletilmeyecek bir rica hâline geliyordu. Kaldı ki bunu ondan daha çok isteyen kendisiydi.

Yolun geri kalanında ikisi de konuşmadı. Atı seyise teslim etmek üzere yollarını ayırmaları gerektiğinde Evelyn ona baktı. Sarsılmış görünüyordu, sanki enerjisi çekilmiş ve kenara atılmış gibi. Onu böyle görmektense Cameron yeniden boğazlanmayı tercih ederdi.

Gözlerini ona dikti. Tüm katmanlarını görmek ister gibi, gözlerinden başlayıp aşağılara doğru ilerledi ve yeniden yüzüne döndü... Bilhassa da dudaklarına. Bu iyi hissettiriyordu... Kendi adına faydaları bir kenara bırakılacak olursa yaptığı şey, onu canlandırmak, harekete geçirmektir. Öyle oldu... Sessiz saniyeler içinde Evelyn'in üzerindeki uyuşukluk zar gibi soyularak yok oldu, yerini telaşlı bir karmaşa aldı. Tepkileri bir mucizenin kesitleri gibiydi, gören herkesin nefesini kesebilirdi. Fakat Cameron'ın sadece nefesini kesmiyor, göğsünü kabartıyordu. Şüphesiz ki bu sadece erkekse bir gurur olarak isimlendiremezdi, çok daha şahsiydi.

"Kahvaltıdan sonra çalışma odama bekliyorum," dedi. "Konuşmamız gereken şeyler birikti."

Evelyn çenesini kaldırdı. "Bu kimin kabahati acaba? Ama geleceğim, Londra'da neler öğrendiğinizi bilmeyi ben de isterim lordum... ve az önce olanları da anlatmalısınız. Bir şey duyduunuz, değil mi?"

Cameron başını salladı. "Kahvaltıda görüşmek üzere."



Evelyn köpürme aşamasını geçeli çok olmuştu. Odasına girer girmez temizlenmiş ve tek lokma yiyebileceğini düşünmese de kahvaltısını odasına rica etmişti. Leydi Alderhood'a bir notla, yorgun olduğunu ama birkaç saat içinde yanında olacağını belirttikten sonra tabii.

Cameron'la konuşması şarttı. Londra'da olanlardan daha çok yıkık binada ne duyduğunu bilmek istiyordu. Gözlerinde gördüğü derin duygunun, diğer lordların başına gelen şeyin başlangıcı olması olasılığı aklını kaçıracaktı gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kahvaltı çoktan bitmiş olmalıydı. Aynada hızla kendini kontrol ettikten sonra soğuk ellerini yanaklarına bastırdı ve sakinleşmek için bir süre bekleyip dışarı çıktı.

Odanın dışı sessizdi. Kahvaltı sonrası konukların at binmeye gideceklerini bildiği için sessizliği tuhaf bulmadı. Fırmanı değerlendirip çalışma odasının olduğu zemin kata indi ve zaman kaybetmeden kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Cameron'ı her zamanki koltuğunda bulmayı bekliyordu ama o pencerenin önünde durmuş, dışarı izliyordu. Evelyn'e isimlendirilmesi güç duygularla uzun uzun baktıktan sonra başını sağ omzuna doğru hafifçe eğerek, "Kapıyı kapat," dedi.

Kaba değildi, sert de değildi ama dalgınlığıyla birlikte Evelyn'in ayırt edebildiği mesafeli bir soğukluğu vardı. Kendinden beklenileni yaptıktan sonra odanın ortasına ilerleyip gergince etrafını incelemeye başladı. Bu odaya defalarca girmişti, onunla yaptıkları ilk konuşmadan bugüne dek aralarında birçok söz edilmişti. Fakat içinde buldukları o anda Evelyn'e sanki ilk kezmiş izlenimini veren tanımlayamadığı bir duygu asılı kalmıştı. Gergin saniyeler boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Zaman uzadıkça zihni bu yoğun huzursuzluğu görmezden gelmenin yollarını aramaya başladı ve bir anda dün geceki anılar aklına hücum etti.

Leydi Lenora dün gece buradaydı. Uyku tutmayan saatler boyunca Evelyn içeride neler yaşandığını düşünüp durmuştu. Kilise bahçesini düzenlemeye kendini verdiği sırada bile aklı sadece kısmen yaptığı işteydi. Sabah bakışlarını kullanarak onu öldürmeye çalışmıştı... Tanrı aşkına, onu boğmaya çalışmıştı. Sonuna kadar gitmeyecekti, elbette ama denemişti. Ardından dikkatlerini dağıtan başka önemli şeyler yaşanmıştı.

"İyi misin?"

Evelyn, "Evet," dedi. "Siz? Orada bir şey oldu, değil mi?"

Cameron masasının arkasına geçmek yerine büyük deri koltuğa oturdu ve karşısındaki yeri işaret etti.

"Sanırım ben de kendi payıma düşen sesleri duymaya başladım."

“Catherine sizinle de mi konuştu?”

Cameron bacaklarını ayırıp dirseklerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğildi. Bunu yaparken saçlarının bir kısmı gözünün önüne düşmüştü. Dikkat dağıtıcı bir andı, öyle ki Evelyn’in gözünde bir anlığına tüm cevaplar anlamını yitirdi.

“Konuşan Catherine değildi. Sanırım birileri ilk kez niyetle ilgili bana bir açıklama yaptı.”

Evelyn hiçbir şey anlamayarak kaşlarını çattı. “Kim? O mu? Soğuk olan varlık mı?”

“Yüzüğü istiyor.”

“Bunu zaten bildiğimizi sanıyorum. Başka bir şey söylemedi mi?” Evelyn bu kadarla kalmadığını biliyordu ama Cameron’ın daha fazlasını söyleyeceğinden emin değildi. Tuhaf ama bu ketumluk sınırlarını bozmak yerine içindeki öfke buzulunun bir miktarının erimesine neden oldu. “Benim için endişelenmenize gerek yok. O şey beni kovaladı, suratıma soludu ve gözlerime baktı. Yani baktığını sanıyorum. Söylemek istediğim şu; size söylediği hiçbir şey beni sandığınız şekilde korkutamaz. Eğer ölesiye korkmanıza sebep olacak bir şey yaptı ya da söylediye sizi dinlemeye hazırım. Bana anlatabilirsiniz.”

Cameron sırtını koltuğa yaslayıp bacak bacak üstüne attı. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. “Senin adına korktumdan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çoğu konuda eksikleriniz olsa da centilmenliğinize sözüm yok. Kadınları korkutucu konulardan uzak tutmak standart bir centilmen davranışı.”

“Yani kişisel olmadığınan eminsin.”

Evelyn de gözlerini ona dikti. “Kişisel mi?”

“Londra’da olanları merak ediyor musun, Evelyn? Yoksa beni kışkırtarak işin ne kadar ileriye gideceğini mi görmek istersin?” Sözlerindeki etkiye karşın ses tonu sıradandı.

“Bu tehdidin nedenini anlayamadım, bu yüzden duymazdan geleceğim. Lütfen artık beni Londra'da neler olduğu konusunda aydınlatın, lordum.”

Ömrünün sonuna kadar sessiz kalacakmış gibi görüldüğü saniyelerin sonunda Cameron, nihayet Sör Murdock'ın araştırmalarının sonuçları hakkında konuşmaya başladı.

Yüzüğün krallığa getiriliş hikâyesi ve yüzüğü elde etmek için gösterilen rekabet akla yatkındı. Fakat Elswick Baronu'nun en yakın arkadaşı tarafından öldürülmesi Evelyn'in kalbini kırmıştı. Kaldı ki bu bilgi sır da değildi. Mezar taşını görmüştü, o ve bebeğinin bedeni aile mezarlığında yatıyordu. Aklını kaçırarak canına kıydığını tahmin ettiği anne ise ebedi istirahatinde bile sevdiği adam ve çocuğuna kavuşmamıştı. Tanrı aşkına, kimse nerede olduğunu bile bilmiyordu. Belki de Catherine'in mezarının bulunması bu yüzden önemliydi. Huzura ermesi, bu toprakların yok olan huzurunu getirecekti.

“Peki sizce,” diye söze başladı Evelyn, “evinizdeki varlığın yüzüğü istemesiyle yüzüğün mucizesi arasındaki ilişki nedir?”

“Aklıma gelenlerden biri yaralıları iyileştiren bir yüzüğün ölmüş birine de can verebileceği umudu taşıyor olabileceği.”

“Fakat ortada bir beden yok.”

“Yok olan yok olmuştur ama ruh asla varlığını yitirmez.”

Evelyn koltuğun kenarına parmağıyla tempo tutarken düşünceli düşünceli başını salladı. “Yüzlerce yıldır ortalarda gezinen bir ruh... Aklını yitirmiş olmalı. Bu da bizi onun kaprislerinin oyuncağı hâline getiriyor. Kim olduğu ve öfkesinin nedeni de bilinmiyor. Buna son vermemiz gerekiyor.”

Cameron, “Kim olduğunu bilmediğimizi varsayıyorduk diyelim,” dedi. “Kim olduğuyla hiç ilgilenmedik.”

“Sizce o şey Kral John mu? Belki de Kral George’un delirmesinin nedeni de odur.” Söylediğinin kulağa ne kadar saçma ve cüretkâr geldiğini fark edince yüzü yanmaya başladı.

Cameron sakince, “John olduğunu sanmıyorum,” diye fikrini belirtti.

“Aklıma Duche Baronu olabileceği geliyor. Yüzük yerine kitabı alan oydu ya da buna mecbur bırakılan diyelim... En yakın arkadaşıyla düşman oldular, sonunda onu öldürdü. Güvendiği kralı tarafından idam ettirildi... ki bunu hak etmediğini düşündüğüne eminim. Hâlâ haksızlığa uğradığını düşünüyor olabilir mi?”

Cameron, Evelyn çıkarımlarını yaparken eğleniyormuş gibi görünüyordu. Gülmüyordu fakat gözleri, sadece kendisinin bildiği hoş bir anı yeniden yaşıyormuş gibi parlıyordu.

“Tabii, sizin bunların üzerinden geçecek bir hayli vaktiniz olmuştur. Talepkâr olduğumu düşünmenizi istemem ama lordum... zaman avantajını elinizde bulundurmanız nedeniyle benden daha önce keşfettiğiniz şeyleri benimle de paylaşmayı düşünür müsünüz? Bir de bu sabah ne duyduğunuzu anlatmalısınız.”

“Konuşacağız, Evelyn. Fakat şimdi değil.”

İlk düşüncesi karşı çıkmak olmasına rağmen Evelyn sözlerini yuttu. Onun neden bu kadar tuhaf göründüğünü bilmek ve buna sebep olan şeyi incelemek hatta irdelemek istiyordu.

“İyi misiniz?”

“Bugün bu soruyu kaçınıcı soruşun olduğunu sayamadım, Evelyn.”

“Benden kurtulmanız için yapmanız gereken tek şey doğruyu söylemek.”

“Sana bu cüreti veren ben olduğuma göre elinden alabilecek de benim.”

Evelyn etkilenmedi. “Ama yapmayacaksınız.”

Cameron tek kolunu koltuğun arkasına uzattı. "Lord Virgo'nun arkadaşlığından memnun kaldın mı?"

Ah!

Demek bunu konuşmak istiyordu.

Alt dudağını bükerek tek omzunu silkti ve "Gayet memnun kaldım, lordum" dedi. "Dans etmenin ne kadar keyif veren bir şey olduğunu unutmuşum."

"Flört etmek peki? Yeterince keyifli miydi?"

Evelyn koltuğun yanındaki sehpa duran vazoyu içindeki kasımpatılarla birlikte ona fırlatma arzusu içinde olsa da silah tercihini alaycılıktan yana kullandı. "Hak verirsiniz ki vukuatlı geçmişim yüzünden flört etme fırsatını pek bulamıyordum. Fakat arayı kapatmaya çalışırsam da yanlış anlaşılacağıma şüphe yok. Bu yüzden sakın adımlar atmaya çalışıyorum. Ama hiç merak etmeyin, lordum, sizi utandıracak bir taşkınlık yapmayacağım."

"Onu tanıımıyorsun."

"Lord Virgo'yu mu? Bence çok nazik bir beyefendi, sanırım onunla aramızdaki ilişkinin bulunduğu noktada bu kadarını bilmek benim için yeterli."

Cameron gergince kıpırdandı. Uzun parmakları dizinde sinirli bir tempoyla hareket ediyordu. "İlişkiniz mi? Karşımda bunları söyleyen Lord Virgo olsaydı şu anda bu koltukta oturuyor olmazdım."

"Yanlış bir söz ettiğimi mi düşünüyorsunuz? İlişki kurmak insanlar arasındaki kaynaşmanın medeni yollarından biridir, lordum. Kastettiğiniz başka bir şeyse ki bunu çok yakışsız bulduğumu söylemek zorundayım, centilmenliğinizle ilgili sözlerimi geri almam gerekecek. Eh, size bir eldivenle meydan okuyamayacağım ortada."

"Sana hakaret etmek aklımdan geçen son şey."

"Ama nedense hep ediyorsunuz."

Cameron yavaşça doğruldu, Evelyn'in koltuğunun arka tarafına doğru yürüdü. Halıda boğulan ayak sesleri acelesiz, neredeyse tembeldi. Koltuğun tam arkasında durduktan sonra koltuğun arkalığine koyduğu ellerine abanıp bir miktar öne eğildi.

"O hâlde bunu çözmemiz gerekecek."

"Bunu kendi başınıza da çözebilirsiniz, lordum."

Cameron arkasında bir yerlede güldü. "Bana medeni olma fırsatı vermiyorsun, Evelyn."

Sözlerindeki suçlama Evelyn'i kızdırdı. "İşte yine kabahatliyim. Ne şaşırtıcı, değil mi? Hazır konusu açılmışken... Siz Leydi Lenora'nın arkadaşılığından hoşlandınız mı?"

Cameron durdu. Sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu, Evelyn o idrak anını, varlığını bilmediği bir duyusuyla yakaladı.

"Gizlice beni mi izliyordun, Evelyn?"

Evelyn savunmaya geçti. "Elbette hayır! Sadece odama çıkmaya çalışıyordum ve..." İç geçirdi. Kendini bezgin ve yılmış hissediyordu. "Aslında hiçbir önemi yok, bu konuyu açmamalıydım."

"Buraya gelmesini ben istemedim."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Bilakis, benimle ilgili her şey seni ilgilendiriyor."

"Sanırım alay ediyorsunuz, lordum... Leydi Lenora çok güzel bir kadın."

"Öyle, çok güzel."

Evelyn tahmin edemeyeceği kadar incindiğini hissetti. Şu anda hiçbir şey hissetmiyormuş gibi rol yapmak doğru gelmiyordu. Doğrulamak istedi ama Cameron omzuna bastırarak onu oturmaya zorladı ve kulağına eğildi. "O macera peşinde şımarık bir kız... Onunla ilgilenmiyorum, Evelyn... Dün gece bunu anlamasını sağladım."

“Gitmem gerekiyor.”

“Sonra gidersin... seninle henüz işim bitmedi.”

Evelyn onun uzaklaştığını hissetti ama neler olup bittiğini görmek için arkasına dönmeye cesaret edemedi. Ta ki anahtarın kilitte dönerken çıkardığı sesini duyana kadar.

Oturduğu yerden fırlayıp geriye döndü fakat bunu yaptığına anında pişman oldu. Cameron tek omzunu kapıya yaslamış hâlde öylece duruyordu. Gözlerinde karanlık vardı, ifadesi medeni olmaktan uzaktı.

“Neden yaptın bunu?” diye sordu Evelyn. Bir şekilde havanın değişmesini istiyordu. Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı.

“Kaçıp gitmeni istemiyorum.”

Evelyn gergince yutkundu. “O hâlde beni korkutmayı kesmelisin.”

Cameron güldü. Böyle bir anda gülerek yaptığı şey zalimlikti, karşısındakini küçümsemekti. Evelyn kanının kaynadığını hissetti. Öfke, kendini aciz hissetmenin zayıflığını ortadan kaldırdıca ona içindeki tüm vahşi duygulara bakmaya başladı. Kendini bildiğinden beri var olan gücün etkisini göstermesi için sadece bakması gerekecekti ama Cameron belli belirsiz gözlerini kaçırdı ve onu yakalamasını engelledi. Yeniden gözlerine baktığında Evelyn’in kendini hazırlamaya vakti olmadı.

“Sana zarar vermeyeceğim, Evelyn. Bana bak.”

Onu bir anda tam önünde görmek Evelyn’i ürküttü. Yürümeye başladığını hatırlamıyordu bile. Fakat tam o anda yanağında gezinen parmakların fazlasıyla farkındaydı. Başını dokunuşlarını hissettiği parmaklara doğru düşürüp gözlerini hafifçe kapadı.

“Bana bak, Evelyn, gözlerini aç.”

Ona istediğini verdiği an deli gibi çarpan kalbi imkânsız bir hızla atmaya başladı. Bu yakınlığı tanıyordu, sonrasında

ne olacağını ve nasıl zayıf düşeceğini çok iyi biliyordu. Fakat şimdi o zamanlarda da olduğu gibi karşı koyamayacaktı.

Cameron'ın gözleri hisleriyle koyulaştı. Göz bebekleri, alnın rengi ince bir halkayla çevrili görünene kadar büyümüştü.

"Ne gördüğünü söyle bana."

Tutku görüyordu, bu çeşit bir tutkunun neye benzediğini onu gerçekten tanıyana kadar bilmiyor oluşunun önemi yoktu. Evelyn tecrübe ettiği en keskin duygunun içinde boğulurken onu anlamamak seçenek değildi. Fakat gözlerinde gördüğü diğer şey giderek büyüyen şefkatti. Sanki sebep olduğu korku için özür diliyordu. Bununla birlikte, hassas, ince bir duygu kopkoyu arzusunun arasından filizleniyor ve karşıtlığıyla büyülüyordu.

Ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Evelyn çaresizce, "Bu yanlış," diye inledi. "Hiçbir yere varmayacak." Gözlerinin dolduğunu hissetti.

Cameron bir şey söylemek ister gibi görüldüğü bir saniyenin ardından parmaklarını Evelyn'in saçlarının arasına sokup başını kendine yaklaştırdı ve alnını onunkine dayadı. Solukları sığ ve hızlıydı. Kendini kontrol etmeye çalışırken elleri titreyen adamın kapıyı kilitleyenle aynı adam olduğuna inanmak mümkün değildi.

Evelyn vücudundaki, ruhundaki gerginliğe neden olan şeyin içinde bir yerlerde kırıldığını hissetti ve bu his onu yakınlık arzusuyla doldurdu. Yakınlaşırsa her şeyin daha doğru olacağına inanmasını emreden güce boyun eğerken itaatkârlığı onu biraz bile rahatsız etmedi.

İki eliyle Cameron'ın ceketinin yakasını tuttu. Hissettiği tüm duygular kapalı göz kapakları ardında havai fişekler gibi patlıyor ve teni karıncalanıyordu. O olmadan geçen günler boyunca öfkesiyle kendini beslemişti, düşünceleri ne

zaman karanlıkta yaşadıkları tutkulu anlara yoğunlaşsa öfkesine tutunmayı tercih etmişti. Böylesi daha kolaydı. Şüphesiz ki onu özlediğini itiraf edebileceği kendi de dahil hiç kimse yoktu. Fakat şu anda kollarında olmak, eninde sonunda ona zarar verecek duyguların düğümlerini çözüyor ve zaten güçlü olmayan direncini tamamen yok ediyordu.

Havayı içine çekerken ağzından titrek bir ses çıktı. Elleri yavaşça Cameron'ın yüzüne doğru yükseldi, ona dokunmak istiyordu. Başını hafifçe yukarı kaldırıp burnunu çenesine sürttü ve bunu birkaç kez tekrar etti. Hissettirdiği sahiplenme, güçlü ve saftı.

Hislerinin yoğunluğu kaşlarını çatarak onun yüzüne dokunmaya devam etti. Tüm bu keşif sırasında Cameron'ın hareket etmiyor oluşu cesaretini artırmak için yeterliydi. İnceleyerek, tecrübesiz dudaklarıyla erkeğin çenesine dokundu, sonra tereddütle dudaklarına değdi.

Cameron'ın parmakları saç derisine biraz daha gömüldü. Fakat onu deneyimsiz keşfini yaparken özgür bırakmaya devam etti. Tek farkla, artık daha hızlı soluyor, nabızı kadının parmaklarının altındaki tende uğulduyordu.

Evelyn artık daha cesur, daha girişkendi. Fakat keşfi hâlâ yeterince doyurucu değildi. Daha fazlasına sahip olma arzusuyla erkeğin ağzına doğru soludu ve nefesini ona verirken inledi. Bunun Cameron'a ne yaptığını biliyordu, kendini kontrol etmeye ve küçük oyunu için ona alan sağlarken nasıl çabaladığını anlıyordu. Neye sahip olduğunu fark etmek içinde bir gücün patlamasına neden oldu ve Evelyn dudaklarını bütünüyle onunkilerle birleştirmeden önce gülümsedi.

Sonunda Cameron pes ederek inledi. Evelyn'i kolunun üzerine doğru geriye yatırdıktan sonra kelimenin tam anlamıyla dudaklarını yağmaladı. Öpüşü vahşiydi, can acıtıcıydı. Barındırdığı tutku, birbirlerine yapabildiklerinden çok daha

öçüydü ve hiçbir şey duygularını yatıştırabilecek gibi değildi.

Evelyn kollarını boynuna dolayıp ona iyice asılırken elleri yumuşak saçlarının arasındaydı. Hiç olmadığı kadar pervasız ve tecrübe ettiği tutku kadar ele avuca sığmaz hissediyordu. Bundan deli gibi hoşlanıyordu.

Cameron alt dudağını eminince inleyerek ona biraz daha sokuldu. Yine de yeterince yakın değildi. derisinin altına giremediği, onunla bir bütün olamadığı sürece hiçbir yakınlık yeterli gelmeyecekti. Cameron ne hissettiğini biliyor gibi dilini dudaklarının arasından geçirdi ve daha tatlı, daha samimi bir keşfe koyuldu.

Bu çok baş döndürücü, sınımsız bir işkenceydi.

Bir süre sonra Evelyn koltuğun arkasına oturtulduğuna hissetti. Eteğinin kumaşına dolanan bacakları Cameron'ın kalçalarına dolanmış, onu var gücüyle sıkıyordu. Dudakları bir noktada ayrıldı, ikisi de soluk almakta zorlanıyordu. Cameron gözlerine bakabilmek için başını eğince Evelyn orada karşı koyamayışın verdiği çaresizliği ve tutkunun büyüklüğünü gördü.

Tanrı biliyordu ki bu adam için yapamayacağı şey yoktu.

Dudakları yeniden, her saniye daha da büyüyen arzuyla birleşti. Dilleri dokunuyor, dudakları birbirlerinin dengiymiş gibi aynı coşkun duyguyla keşfetmeyi sürdürüyordu.

Evelyn bacaklarını iyice ona dolayıp sıktı. Eteği her hareket edişinde biraz daha yukarı kıvrılıyordu. Tenini hisseden Cameron çıplak uyluğunu eliyle kavrayarak bacağına yukarı kaldırdı ve kendini ona bastırdı.

Onu bacaklarının arasında hissediyordu. Sertliği ve her itişle daha talepkâr oluşu korkutmak yerine Evelyn'in içindeki ateşi körüklüyordu. Cameron'ın itişlerine uyum sağlayarak kalçasını öne doğru bastırmaya başladı. Ne yaptığını biliyordu, ne yapmak üzeri olduğunu da öyle...

Dudaklarını onunkilerden koparıp başını arkaya devirdi. Hisleri öyle yoğun ve güçlüydü ki nefes almaya ihtiyacı vardı. Fakat Cameron ona izin vermedi. Bir saniye sonra kadının çıplak boynunu emiyor, dişleriyle hafifçe çiziyor ve sonra özür dilemek ister gibi öperek teninde kendi izlerini bırakıyordu. Zevk, Evelyn'in derisinin altında gezinen büyü gibiydi. Kaynağından yayılarak tüm vücudunu geziyor, aklını başından alıyordu. Ve her şey bu kadar fazlayken yine de yetersiz geliyordu.

Yeniden dudakları birleşti. Vahşi, güçlü öpücük ikisini de alev alacak hâle getirene dek sürdü. Cameron parmakları elbisesinin omuzlarını aşağı çekerken Evelyn ona izin vermek için aceleyle kıpırdanmaya başladı. Çok geçmeden erkeğin arzulu dudakları çıplak kalan omuzlarını keşfetmeye koyuldu. Elleri kadının göğüslerini okşuyor, onları yukarıya doğru iterek teninin daha fazlasını açığa çıkarıyordu. Ve tüm bunlara karşın Evelyn daha fazla teslim olarak kendini ona açıyordu.

Tutku sisinin içinde sadece hisleriyle görebilen Evelyn, sırtındaki kumaşın gerildiğini hissetti ve hemen sonra etrafa saçılan düğmelerin çıtırtısını duydu. İnce korsenin korumayamadığı yanar teni, serin havaya karşı biraz daha hassaslaştı. Ona dokunduğu andan beri uyarılmış durumda olsalar da meme uçları daha fazla sertleşti ve Evelyn'in dudakları arasından zayıf bir inilti döküldü.

Cameron gözlerinin içine bakarak kumaşı kolayca ortadan kaldırdı ve göğüslerinden birini avuçlayıp yağurmaya başladı. Başparmağı ise meme ucuyla oynuyordu. Bir an sonra Evelyn kendini beline kadar soyunmuş hâlde buldu. Cameron biraz daha geriye yatmasını sağladıktan sonra yoğun bakışları çıplak vücudunda gezinmeye başladı.

“O kadar güzelsin ki...” diye fısıldadı, boğukça.

Sanki gördüklerinin kontrolü üzerindeki gücünden hoşlanmamış gibi tekrar dudaklarına eğildi ve kısa ama ateş-

lı bir öpücükten sonra yalayarak geçtiği boynundan aşağı, tam da arzu ettiği yere ulaştı. Meme uçlarından biri ağzının içinde kaybolurken yıldırım gibi bir zevk Evelyn'in karnında patlayıp bacaklarının arasına ulaştı ve küçük, hoş bir inilti odada çınladı.

Erkeğin emişleri sert ve ıslaktı. Dili içeride meme ucunu yalarken dudakları etini içine çekiyordu. Evelyn çılgılık atmak üzere olduğunu anlayınca elini ağzına bastırıp kendine engel oldu. Elbette, bunun Cameron'ın durdurmak gibi bir etkisi olmadı, aksine daha güçle emmeye başladı. Bu sırada ellerinden biri kadının kalçasını tutarak onu kendisine bastırıyor, emişleriyle aynı ritimde vücutlarını birleştiriyordu.

Dakikalar, belki saatler sonra Cameron onu sırtından tutarak tekrar oturur duruma getirdi. Evelyn şaşkınca ona baktığında bir şeylerin onu kızdırdığını düşündü ama hisleri öyle pusluydu ki bundan emin olamadı. Kaldı ki düşünmeye fırsatı olamayacaktı. Bir anda gözleri kapkara görünen Cameron tarafından kucaklanıp koltuğun diğer tarafına taşındı.

Cameron öpmeye devam ediyordu. Elleri göğüslerini yorguruyor, sertliğini bacaklarının arasına bastırıyordu. Onu bu şekilde hissetmek dayanılmazdı, Evelyn kendini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Kalçasını yukarı kaldırıp birleştikleri noktadaki ateşi körüklüyordu.

Cameron başını kaldırıp ona baktı. Parmakları eteğinin altından karnına doğru yavaşça hareket ediyordu. Kısa korse zaten gevşemiş ve bir yerlerde işe yaramaz şekilde büzüşüp kalmıştı. Böylece erkek parmaklarını karnında açarken çıplak teniyle buluşması kolay olmuştu. Evelyn dokunuşuna karşılık karnının kasıldığını hissetti. Dudakları aralandı. İçgüdüsel olarak bildiği şeyi bekliyordu, bu yüzden hiç kıpırdamadı. Sadece izin isteyen bakışlara karşılık sessizce onay verdi.

Erkeğin eli iç çamaşırının belinden içeri girip ağır ağır aşağıya uzanmaya başladığında Evelyn'in vücudunu bir titreme sardı. Beklenti hissi güçlüydü, yıldırıcı ve talepkârdı. Kesinlikle bu bir işkenceydi. Parmaklar ulaşmak istediği yere geldiğinde ufak daireler çizerek özellikle tek bir noktada oyalandı. Aynı anda yıldırım gibi bir his, Evelyn'in tam merkezinde patlayarak çığlık atmasına neden oldu. İçüdüsel olarak bacaklarını kapatmak istedi fakat az önceki çığığını dudaklarıyla yutan Cameron buna izin vermeyerek tatlı işkencesi süresince açık kalmalarını sağladı. Dudakları bu sefer tembelce hareket ediyor, fakat en az büyüğü parmaklarının erotik masajı kadar onu derinden sarsıyordu.

Derken parmaklardan biri aşağıya doğru sürtünerek yavaşça içine kaydı ve ikisi aynı anda inledi.

“Sırılsıklamsın...” diye inledi Cameron.

Evelyn çaresizce, “Engel olamıyorm ki...” deyince Cameron gözlerini yumup dışlarının arasından keskin bir nefes aldı. Hemen sonra alını Evelyn'inkine bastırıp parmağıyla yaptığı işkenceyi sürdürdü. Önce parmağının tümünü içeri sokuyor sonra ıslaklığı yaymak için dışarı çıkarıyor ve büyüğü nokta üzerinde küçük daireler çizip tekrar içine giriyordu. Buna bir süre daha, Evelyn aklını kaçırarak duruma gelene dek devam etti. Sonra hâlâ ıslak olan parmağını iç çamaşırının içinden çıkarttı ve Evelyn'in gözlerine bakarken ağzının içine sokarak emdi. Sanki Evelyn, özünü kullandığı bir çiçekmiş gibi keyifle onun tadına vardı.

Evelyn nefesini hıçkırır gibi içine çekti. Teni alev almak üzereydi, yaptığı karşısında utanması gerekiyordu ama patlamadan önceki son saniyelerini yaşıyormuş hissiyle tek bir şeye odaklanmıştı... Ona... Yaptıklarına ve hissettirdiklerine... Hissetmek üzere olduklarına...

Cameron onu okumak konusunda, Evelyn'in kendi hislerini ve arzularını çözömlemesinden daha başarılıydı. Neye

ihtiyacı olduğunu biliyor, deneyimsizliğinin körlüğüne karşılık ona ışık tutuyordu. Bu yüzden iç çamaşırını yavaşça aşağı sınıırken itiraz etmek aklına gelmedi, aksine kalçasını kaldırarak yardım etti. Saniyeler sonra elbisesi belinde toplanmış ve ömrü boyunca hiçbir erkeğin görmeyeceğini düşündüğü yerleri tutkudan koyulaşmış bir çift gözün önüne serilmiş hâlde savunmasızca koltuk yastıkları arasında uzanıyordu. Ne istediğini biliyordu fakat ne beklemesi gerektiğini bilmesinene yetecek deneyimi yoktu.

Cameron hislerini sezerek üzerine eğildi ve böylece dudakları yeniden birleşti. Aceleci ve düzensiz öpücük yakıydı. Erkek çıldırmış gibi vücudunu okşuyor, saçlarını parmakları arasına sokup başını istediği şekillerde büküyordu. Evelyn'se ona tümüyle karşılık verirken ceketini çıkarması için yardım ediyordu. Yere düşen ceketin hemen ardından Cameron gömleğinin eteklerini pantolonunun içinden çekti ama başının üzerinden çıkarmaya yeltenmedi. Sanki aralarındaki bağı koparmak büyüü bozabilirmiş gibi. Fakat bir noktada ayrılmaları gerekti. Cameron'ın bir dizi koltukla Evelyn'in çıplak bacağı arasındaydı. Bir ayağıysa yerde duruyordu. Pantolonunun kemerini gevşettiği sırada gözlerini ondan bir an bile ayırmadı, bunun ona güven verdiğini hissetmiş gibiydi. Kaldı ki Evelyn de gözlerinde kalarak geri dönülmez bir şeyin eşliğinde olduğunu unutabilir, yok sayabilirdi. Büyünün içinde kalmaya ihtiyacı vardı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cameron yavaşça üzerine eğilip ateşi harlamak için dudaklarını kullandı. Boynunu işaretlercesine emdi ve hiç sona ermeyecekmiş gibi onu öpmeyi sürdürdü.

Nefes nefese bir hâlde yeniden bakışları birleştiğinde Evelyn bir şeylerin değiştiğini, imkânsız gibi görünse de yoğunluğun arttığını hissetti. Bacaklarının arasında hissettiği parmaklar bu sefer daha yavaş ve hassastı. Sonunda

parmakların yerini daha sıcak ve güçlü baskı aldı... Hassas eti boyunca aşağı ve yukarı sürtünürken varlığına hazırlanması için ona zaman tanıyordu. Evelyn kendine hâkim olmayarak Cameron'ın dudaklarına doğru yükseldi ve içindeki tüm güçle onu öpmeye başladı.

Cameron, içine girmeye başladığında genç kadının ilk hissettiği doluluktaki. Anlatıldığını duyduğu acı yoktu. Gözleri büyüdü, sorgulayarak erkeğin yüzüne baktı. Fakat orada gördüğü bir cevap değil, denetimini sağlamakta güçlük çeken bir adamın kusursuz, vahşi çehresiydi.

Cameron güçlkle nefes alıyordu. Yine de gülümsedi, şefkatle Evelyn'in yanağını tuttu ve "Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadı.

Evelyn başını iki yana salladı. "Vermeyeceksin."

Cameron'ın gözleri bir anlığına kapandı, yeniden açıldığında içlerinde bir şeyler yanıyordu. Parmağı kadının dudaklarını ezerek dişlerinin arasına girdi ve diline dokunduktan sonra tekrar dudaklarına gelerek onları ıslattı. Kalçasını yavaşça bastırdı, sonra biraz daha... Nihayet bütünüyle içine girmek için son hareketi yapınca Evelyn nefesini kesen keskin acıyla dudaklarını ısırıldı.

"Tanrım, Evelyn... Özür dilerim, bir tanem... Özür dilerim."

Rahatlatan öpücükler ve Cameron'ın ne yaptığını bilen parmakları çok geçmeden içindeki gerginliğin dağıtmaya başladı. Yine de hisleri, içinde boğulmaya razı olduğu zevke benzemiyordu. Tanrı aşkına, o kadar fazlaydı ki tüm bunlara odaklanamıyordu.

Cameron yavaşça kendini geri çekti ama tamamen dışarı çıkmadı. Sonra bütünüyle girmekten kaçınarak içeri biraz daha kaydı. Biraz daha, biraz daha... Ağır, erotik ritim her seferinde onu daha derinine alana kadar devam etti. En nihayetinde vücutları tamamen birleştiğinde Evelyn'in dudaklarının arasından muhtaç, utanç verici bir inleme çıktı.

Erkeğin içindeki hareketleri dikkatliydi, kalçasını yavaşça bastırıyor ve geri çekerken parmaklarıyla hassas bir noktayı okşayarak Evelyn'i ateş içinde bırakıyordu.

Evelyn yaşadıklarına yabancıydı ama vücudu onu tanıyor gibi her girişte onu içine çekiyor ve sürtünmenin tadını çıkarıyordu. İçinde tüm bunlar olurken, daha sonra hatırladığında utanç duyacağı sesler çıkarıyordu.

Cameron ellerini kadının başının iki yanına, yastıkların arasına yerleştirip üzerinde yükseldi ve daha hızlı gidip gelmeye başladı. Yüzünde müthiş bir konsantrasyon vardı, daha yavaş olmak için gösterdiği çaba yüzünden kaşları çatılmıştı.

Evelyn, "Lütfen..." diye inledi. "Daha fazla... lütfen."

Bu, Cameron için yeterliydi. Dirseklerinin üzerine düştü ve kasıklarını birleştiren tek bir hareketle Evelyn'i koltuğun ucuna kadar itti. Aynı şeyi bir kere daha yapmadan önce gözlerini kaçırmadığından emin olmak için kadının başını elleriyle sabitledi ve kuvvetle içinde gidip gelmeye başladı.

Hareketleri vahşiydi, hayvaniydi ama Evelyn şikâyet etmeyi hiç düşünmedi. Bacaklarını erkeğin kalçalarına dolayıp ona daha fazlası için izin verdi. Vücutlarının birleşirken çıkardığı ıslak sesler, Cameron'ın erkeksi kısıp inilteleri ve burnuna dolan ikisine ait koku öylesine kusursuzdu ki buna ömrünün sonuna dek devam edebilirdi. Onunla... Sadece onunla...

Hisseleri her geçen saniye keskinleşiyordu. Birleştikleri yerde doğan zevk, karnının ortasında ateş gibi yanıyordu, fakat bu yeterli değildi. Ulaşmak istediği bir şey, yerine getirilmeyi talep eden bir güç vardı, Evelyn Cameron'ın her itişinde ve geri çekişinde ona biraz daha yaklaşıyordu. Kalçalarını kaldırdı, onu bütünüyle içine alabilmek, ona karışmak istiyordu ama bu...

"Tanrım, Cameron bir şey... bir şey..." diye sızlandı Evelyn.

Cameron nefes nefese, "Buradayım bir tanem, bırak kendini," dedi ve tüm gücüyle ona istediğini verdi. Göz kapaklarının ardında patlayan ışığı hisseden Evelyn, karnında düğümlenen zevk parmak uçlarına kadar tüm vücuduna yayılmaya devam ederken inleyerek, titreyerek doyuma ulaştı. Vücudundaki kasılmalar sona ermeden önce içine son kez giren Cameron da boğuk bir haykırıyla kendini kadının derinliklerine bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Evelyn başını göğsüne koyan adamın saçlarını okşarken kocaman açılmış gözleri tavandaki işlemeleri izliyordu. Kalbi, o delilik anı sona erdiğinden beri giderek sakinleşiyordu ama ona bu kadar yakın olmak zavallı kalbi için yeni bir yarış anlamına gelebilirdi. O şekilde ne kadar yattıklarını bilmiyordu fakat birisi ona sonsuza kadar öyle kalmaları gerektiğini söylese mutlu olacağından adı gibi emindi. Gülümsedi... Gerçekten, şu anda kara kara düşünmesi gereken o andı ama Evelyn'in hissettiği tek şey mutluluktu.

Cameron başını göğsünden kaldırıp ona baktı. Yarı kapalı gözlerinin ardında, kadının yüzünü incelerken giderek parlayan bir ışık vardı. Parmaklarının tersiyle Evelyn'in sıcaklığını koruyan yanağını okşadı ve eğilip dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha ve yine...

Evelyn kollarını ona dolayana kadar küçük öpücükler hüüyerek devam etti. Ayrılmaları gerektiğinde ikisi de yeniden soluk soluğaydı. Yüzünde zalim sayılabilecek bir ifadeyle çıplak vücudunu inceleyen Cameron, "Benim için tehlikelisin," diye mırıldandı ve son bir öpücük için üzerine eğildikten sonra ayağa kalktı.

Yoksunluğun getirdiği soğukun, Evelyn üzerinde hayatın gerçekliğiyle ilgili bir tür hatırlatıcı görevi vardı. Toparlanması gerekiyordu ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Aceleyle eteğini indirdi, daha fazlası için harekete geçmeyi başaramadan Cameron onu engelledi. Üzerinde sadece önu kısmen kapanmış pantolonu varken bile bu kadar kendinden emin görünmesi akıl almazdı.

“Giyinmene yardım edeceğim ama önce seni temizleme izin ver.” Sesi boğuk ve açıklanamaz ölçüde tuhaftı.

Evelyn yutkunarak başını iki yana salladı. Ona, kendi başına halledebileceğini söylemek istiyordu ancak sözler boğazında takılıp kalmıştı. Cameron hissettiği azabı anlayarak üzerine eğildi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan nazikçe bacaklarını ayırdı ve mendiliyle onu yavaşça temizlemeye koyuldu. Her saniye büyüyen ısırapla ona izin veren Evelyn'in yapabildiği tek şey ise ağlamamaya çalışmaktı.

“Benden utanman gerekmiyor, Evelyn...” diye fısıldadı Cameron. Rahatlatıcı bakışları Evelyn'i gerçekliğin içinde başka, daha duygusal bir ana taşıyordu.

Tanrı aşkına ağlamak istemiyordu.

Cameron yine o tuhaf, boğuk sesle mırıldandı. “İşte bu kadar... Şunu da yukarı çekelim.” Elbisenin üst kısmını yukarı çekip yerine oturtmadan önce kadının omuzlarından birini öptü ve sanki ondan ayrılmak hiç kolay değilmiş gibi orada bir süre oyalandı. Elbisenin arkasıyla ilgilenirken Evelyn'i diken üstünde bırakan sessizliğini sürdürüyordu fakat ondan yayınlan gerilim kadının tüylerini diken diken ediyordu.

Bir büyüünün içindeymiş hissini ortadan kaldıran gürültü Evelyn'in sıçramasına neden oldu. Ses kapıdan gelen hafif bir tıklamaydı. İçeri birinin girmesi durumunda olacakları biliyordu, daha önce çok daha azı için ailesiyle birlikte yıllarca dışlanmıştı. Şimdi ise... Saklanması gerekiyordu, mümkünse döşemenin altına ya da yanan şöminenin içine.

Cameron'ın sakin sesi gök gürüldemesine benzer bir etkiyle kulaklarında çınladı. "Şu an rahatsız edilmek istemiyorum."

"Lordum, emrettiğiniz gibi atınız hazırlandı ve adamlar organize edildi."

"Teşekkür ederim, Dickson. Gidebilirsin."

"Emredersiniz, lordum."

Evelyn ayağa fırladığının farkında değildi. Elini göğsüne koyup etrafına bakınmaya başladı ama özellikle Cameron'ın bulunduğu taraftan kaçınıyordu.

"Burada olduğunu kimse öğrenmeyecek, bana güven."

"Ben..." Eveleyn başını salladı, yapacak başka bir şey aklına gelmiyordu zira. "Anladım."

"Güzel... Şimdi gitmem gerekiyor ama akşam yemeğinde burada olacağım... Bana bakmaktan korkuyor musun, Evelyn?"

Mecbur kalarak ona baktığında gördüğü şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Cameron hafifçe gülümsüyordu, güzelim gözlerindeki şefkat öyle yoğundu ki Evelyn, nefes alamamanın yanı sıra boğazının düğümlendiğini hissetti. Fakat saniyeler içinde adamın yüzü ciddileşerek olağan hâlini aldı.

"Çıkmadan önce senin için dışarıyı kontrol edeceğim."

Bir dakikadan kısa süre sonra Evelyn dikkatlice dışarı çıktı. Gelgelelim arkasına bakmak ve zihnini meşgul eden milyonlarca soruyu sormak için odaya, ona geri dönmek istiyordu. Neyse ki henüz aklını kaçırmamıştı.

Basamakları hızla tırmanmaya başladı. Odasına varana kadar biriyle karşılaşmamak için dua ediyordu. Kendi katına geldiğinde hızla köşeyi döndü ve Leydi Alderhood ile burun buruna geldi.

Kontes, "Tanrımı!" diye çığlık attı.

"Leydim... Özür dilerim, ben..."

Ne diyeceğini bilemeyerek iki adım geriledi. Her ikisinin de eli göğüslerindeydi.

“Ödümü patlattın, tatlım. İyi misin? Nedir bu acelen?”

Evelyn sesine doğal bir ton vermeye çalışarak, “İyiyim, sadece odama gitmem gerekiyordu ve...” dedi ama devamını getiremedi. Şu anda bayılmaması bir mucizeydi.

Leydi Alderhood’un gözleri şüpheyle kısıldı. Evelyn’i incelediği her saniye bu şüphe biraz daha artıyordu.

“Ne oldu sana böyle? Biraz dağılmış görünüyorsun, hayatım.”

“Ah... Dışarıya çıktım. Sanırım dikkat etmemişim, leydim.” Tanrı aşkına, sözleri kulağa öyle aptalca geliyordu ki.

Kontes bir süre daha kaşlarını çattıktan sonra her zamanki ışıltılı hâline döndü. “Neyse tatlım, çay saatinde yeşil odada toplanacağız. Lütfen gelmemeyi aklına bile getirme. Orada görüşürüz.” Evelyn’in sıcacık yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bir şarkı mırıldanarak merdivene doğru yürümeye koyuldu. Kadının arkasından bir süre baktıktan sonra Evelyn kendini odasına attı ve kapıyı kapadıktan sonra sırtını aşıya yaslayarak, “Tanrım, ben ne yaptım!” diye inledi.



Evelyn, bu sabah odasından çıkarken başına her şeyin gelmesini olağan karşılayabilirdi. Bu ev tüm tuhafıkların merkezi gibiydi, er ya da geç başına bir şey gelecekti. Bayan Milbank tarafından merdivenden itilmek, misafirlerden birinin geçmişini irdelemesiyle yüzleşmek zorunda kalmak ya da hayaletin teki tarafından buza dönüştürülmek olasılıklardan sadece birkaç tanesiydi. Fakat bekâretini kaybetmek, üstelik bunun her anında keyif almak ve ne kadar çabalarsa çabalasın gerçek anlamda pişman olamamak... İşte bunun olmasını hiç bekleliyordu.

Tanrı biliyor ya günün geri kalanı ve sonraki günleri odasında tıklı kalarak geçirmeyi arzu ederdi. Ancak o bir korkak değildi, daha da önemlisi sorumluluklarını yerine getirmemenin vereceği hasarı düzeltebilecek gücü yoktu. Kaldı ki Leydi Alderhood'u şüphelendirmeyi başarmıştı ve bu da şu anlama geliyordu; inzivaya çekilmek için uygun zaman değildi. Bu yüzden kontesin arzusunu yerine getirmiş ve yeşil odadaki çay sohbetine iştirak etmişti.

Oda korktuğu kadar kalabalık değildi. Hanımların bir kısmının akşam yemeği öncesi istirahat etmek için odalarında kalmalarının bunda bir hayli payı vardı. Beyler ise gün boyu tepede parlayan güneşi değerlendirebilecekleri keklik avı etkinliği için dışarıdaydılar. Sık sık patlayan silahları eğlenceleri hakkında evdekilere ipucu veriyordu

“İyi misiniz, leydim?”

Evelyn yanında oturan Leydi Elizabeth'e döndü ve zoraki gülümseyerek başını salladı. “Aklıma takılan bir şey vardı.”

“Anlıyorum. Sıkıldığınızı düşünmüştüm, eğer durum buysa sizi anlarım.”

“Peki siz? Hasta olmadığınızdan emin misiniz, Leydi Elizabeth? Biraz solgun görünüyorsunuz.” Göz altlarındaki morluk uykusuzluğunu ele veriyordu.

“Değilim, annem hasta olmamam için deli gibi uğraşiyor. Sabahları içtiğim şeyler yüzünden kilo almaya başlarsam eminim kendinden çok beni suçlayacaktır.”

Evelyn güldü. “Talipleriniz kendini göstermeye başlamış olmalı. Yoksa bu çatı altındaki her erkeğin size kur yaptığını varsayabilir miyim?”

Leydi Elizabeth, Evelyn'in kulağına doğru yaklaştı ve dürüstçe, “Lord Alderhood dışında herkes demek daha doğru olur,” dedi. “Bir de Lord Virgo var. Bana pek aldırış ettiği yok.”

Evelyn ifadesine yansımalarından korktuğu duygularını kontrol ettiğinden emin olunca, “Peki, bu sizi üzüyor mu?” diye sordu.

Kız bir süre düşündü. Konuşmaya başladığında sesi son derece sıradandı. “Hayır. Sanırım ikisi için de fazla toyum. Bu beni üzmediğine göre belki de gerçekten toyumdur. Toy olmak kötü mü?”

Evelyn dürüstçe, “Elbette, hayır,” dedi. “Bu genç olmanın mecburiyetlerinden biri. Emin olun dünyanın en çapkın adamı bile hayatının bir döneminde toyluk yaşamıştır.”

“Ya birisi toyluğumu aptallık olarak görürse?”

Evelyn içinin merhametle dolduğunu hissetti. Sanki az önce genç leydi kalbini kıran bir tecrübe yaşadığını itiraf etmişti. Muhakkak ki bunu yaptığının farkında bile değildi.

“O zaman ona, bunu söyleyebilecek kadar kaba birinin düşüncelerinin hiçbir önemi olmadığını söylersiniz.”

Kız tek omzunu silkip kucağındaki ellerine baktı.

“Haklısınız, öyle birinin ne düşündüğü umurunda olmamalı. Biliyor musunuz... Tanıdığım herkes, arkadaşlarım, annem... Lord Alderhood’un nasıl mükemmel bir erkek olduğundan bahsediyor ama ben bahsettikleri avantajlı evlilik kısmını anlıyor olsam da kendimi öyle bir adamla evliyken hayal edemiyorum.”

Konunun değişmesi Evelyn’i şaşırttığı gibi kendi durumunu gözden geçirdiği kısa bir an yaşamasına neden oldu. O da Cameron’la evli olmayı hayal edemiyordu, aslında kurduğu hayallerin hepsinde birlikteydiler. Birlikte olmaktan keyif alıyorlardı. Evelyn onunla aynı evde yaşayabileceğine de inanıyordu. Fakat onun karısı olabileceği gibi kocaman bir hayale düşecek kadar ileri gidemiyor ve tam da şu anda bu, içini hüüzünle dolduruyordu.

Odanın dışında hem düşüncelerini hem de içerde süren sohbeti bölen bir karmaşa meydana geldi. Kapı açık olduğu için ne olup bittiğini görmek isteyen meraklı gözlerin hepsi o tarafa yönelmişti. Sonra herkes köşeyi dönen Snowflake'in yeşil odaya doğru koştuğunu gördü. Galiba ağzında beyaz, fırfırlı bir şey vardı. Görkemli, uzun tüyleri, sevgilisi tarafından kırlarda kovalan beyaz elbiseli genç bir leydinin eteklerinin uçtuğu gibi arkaya dalgalanıyordu. Gerçekten çok güzeldi ama bu, dünyanın en güvenilmez yaratığı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Birini öldürmeye çalışmış ve şimdi de sıyrılmaya çalışıyor olabilirdi, Evelyn o kedi söz konusuyken hiçbir şeyden emin olamayacağını bildiği için kaşlarını çatarak diğerleriyle birlikte izlemeyi sürdürdü. Öfkeli koç gibi koşarak arkasından gelen hizmetçi meraklı izleyicileri fark edince hemen durdu. Snowflake ise çoktan odaya girmiş ve ağzında taşıdığı şeyi patilerinin altında güvene aldıktan sonra şöminenin önüne kurularak ateşi izlemeye başlamıştı.

Leydi Alderhood, "Güzel Snowflake'im yine yaramazlık mı yaptı?" diyerek hizmetçi kızı içeri çağırды.

"Özür dilerim, leydim. Temizlemek için lord hazretlerinin çalışma odasına girdiğimde üzerime atladı. Boş bulundum, lütfen affedin."

Kontes hizmetçinin ne dediğine aldırmadı. "Bu yaramaz içeri nasıl girmiş olabilir ki? Biraz daha dikkat edin lütfen, oğlum Snowflake'imın odasına girmesinden pek hoşlanmıyor."

"Emredersiniz, leydim."

"İşinin başına dönebilirsin şimdi."

Kız çıktıktan sonra Leydi Alderhood gülmeye başladı. Gurur dolu gözleri şömine önündeki prensesi üzerindeyken her iki yanında oturan Leydi Edenriver ve Leydi Dumbley ile sohbetine kaldığı yerden devam etti.

Evelyn yeniden Elizabeth'e döndüğünde Leydi Lenora'nın da yanlarına geldiğini gördü ve istemsizce gerildi. Oturduğu yerden yeğenin hareketlerini kartal gibi izleyen halası, kontesin bir sorusu üzerine dikatini üzerlerinden çekince Leydi Lenora açıkça rahatlayarak ikisi arasına oturdu ve arkasına yaslandı.

“Buraya gelirken aklımda olan bu değildi.”

Elizabeth kibarca sordu. “Hoşunuza gitmeyen bir şey mi oldu?”

Leydi Lenora umursamazca omuz silkti ve soruya cevap vermeyeceğini düşündüren hoşnutsuz ifadesiyle sayısız çerçevenin asıldığı soluk yeşil duvarlardaki bir noktaya baktı. Sonra alakasız bir soru sordu. “Lord Alderhood ile evlenmek istiyor musunuz, Leydi Elizabeth?”

“Bilmiyorum. Henüz bir teklif almadığım için değerlendirme yapamayacağım.”

“Yazık,” dedi Leydi Lenora. “Sizin yerinizde olsaydım seçenekleri pek düşünmezdim.”

Elizabeth, “Herkes kadar benim yerimde olabilirsiniz, leydim,” dedi. “Hepimiz avantajlı bir evlilik için yaşamıyor muyuz?” Sözleri kulağa sıkıcı gelse de ses tonundaki alaycılık duyma mesafesindeki herkesin dikkatini çekti.

“Kaçamak ifadeler kullandığınız dikkatimden kaçmadı. Konu Lord Alderhood olduğunda avantajlar saymakla bitmiyor, değil mi? Çok zengin, unvan sahibi ve onun konumundaki azınlığın asla sahip olamayacağı cazibesi var. Birkaç ay önce lord hazretlerinin eski hanım arkadaşlarından biriyle tanıştım. Yüzüme öyle bakmanıza gerek yok, evet metresinden bahsediyorum. Kadın inanılmaz güzeldi, sizden bile güzel olduğunu söyleyebilirim, Leydi Elizabeth... Benim klasik salon leydilerinden biri olmadığını anladığı anda sohbetimizin seyri hoş bir hâl almaya başladı. Bir zamanlar âşığı olduğu adamdan bahsederken...”

Evelyn boğazını temizleyerek araya girdi. Gözetmen edasıyla takındığı tavır, içinde esip gürleyen fırtınayı gizlemek için kusursuz bir maskeydi. “Bu sohbeti onaylamıyorum. Sadece Leydi Elizabeth için de değil.”

“Neden? Adamın iyi bir âşık olduğunu söylememin nesi kötü? Bunu tecrübe eden ben olmadığuma göre hakkında konuşmam yanlış sayılmaz. Bilirsiniz ki dedikodu süreci de bu şekilde işler. Birileri bir yerde skandala neden olur ve diğerleri de bunun tüm detaylarını didikler.” Sözleri sona erdiğinde mutsuzlukla omuzları çöktü. “Rahata ermem için adımın bir skandala karışması yeterli mi, yoksa biraz yaş almam da gerekiyor mu?” Sonra Evelyn’e baktı.

Evelyn güldü ve bunu yaparken hiç zorlanmadığını fark etti. “O duruma düştüğünüzü görmek istemem, Leydi Lenora. Dedikodular insana sadece yeterince güçlüyse katı ve umursamaz bir tabiat sağlar. Aksi hâlde ne kadar yaş aldığının bir önemi kalmaz. Rahata ermeyi umursamayacak hâle gelir ve silinip gidersiniz.”

“O hâlde siz yeterince güçlüydünüz.”

“Öyle olduğumu düşünmeniz beni mutlu etti.”

Leydi Lenora yeniden omuz silkti. “Geçmişte olanlara rağmen şu anda burada olabildiğinize göre güçlü olmanın yanında cesursunuz da, hanımefendi. İnsanlar hakkınızda yeniden konuşmaya başlayacak. Açıkçası size imrenmekle sizin için üzölmek arasında kaldım.”

Elizabeth araya girdi. Sesi buz gibiydi. “Leydi Rosewell tanıdığım en düzgün kadın. Bazı aptalların düşüncelerini umursamaması gerektiğini bilecek kadar zeki olduğunu da eklemeliyim.”

Leydi Lenora teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Kalkık kaşlarını destekleyen çok bilmiş ifadesi, tabiatı hakkında çok fikir veriyordu. “Sadakatiniz gözlerimi yaşarttı ama Leydi Elizabeth... Onun önemi yok. Söylediklerimi

boş verin lütfen. Kimse Leydi Rosewell hakkında konuşmayacaktır çünkü o önemsiz biri. Sadece bir eşlikçi. Lord Alderhood'un onu umursadığını sanmıyorum. Bu da ortada konuşmaya geçecek bir hikâye olmadığı anlamına gelir. Düşündüm de... Gerçekten çok sıkıcı bir hayat. Hatta benimkinden bile daha sıkıcı. Ama sizin için umutluyum, Leydi Elizabeth. Kontes olmamanız için hiçbir sebep göremiyorum. En azından güzellik standardını karşılıyorsunuz.”

Evelyn tek bir kızgınlık emaresi göstermeden kızın sözlerini bitirmesini bekledi. Dün gece neler yaşandığını tam olarak kestiremeye de onu bu denli kabalaşmaya itenin Cameron tarafından reddedilmesi olduğunu tahmin ediyordu. Bu yüzden kızın eline dokunarak, “Yorumlarınızın çoğunda bir öz eleştiri seziyorum. İnanıyorum ki bir gün aradığınızı bulacaksınız, leydim,” dedi. “Ama bu biraz zaman alabilir. Önce kendinize biçtiğiniz değerden daha fazlası olduğunuza inanmanız gerekiyor.”

Leydi Lenora tersleyecek gibi ağzını açtıktan hemen sonra sessizliğe gömüldü ve önüne bakmaya başladı.

“Prensesim o da nedir? Hadi, onu bana getir.”

Snowflake, kontese şöyle bir baktı ve gözlerini devirdi. İçinde müşkülpesent bir kadın ruhu taşıdığıının kanıtı olan tavır üzerine kendine hâkim olamayarak gülen Evelyn, ke-diyle göz göze geldiği gibi neşesinin solup gittiğini hissetti. En nihayetinde de donup kaldı. Snowflake bir süre dik dik ona baktıktan sonra ayağının altındaki fırfırlı nesneyi dişlerinin arasına alıp karakteristik yürüyüşüyle ağır ağır üzerine gelmeye başladı. Evelyn yanlış görmüyorsa ağzında sallanan da bir tür... jartiyerdi. Daha da kötüsü, o jartiyer gözüne çok tanıdık geliyordu.

Gözleri büyüdü... Cameron'ın çalışma odasından kaçarken bileğine düşen çorap ve eksikliğini hissettiği jartiyer için

endişelenecek zamanı olmamıştı. Açıkçası olayın bütününe bakıldığında jartiyer küçücük bir meseleydi. Öyle olması gerekiyordu. Peki, bu lanet kedi nasıl oluyor da onu bulabilmişti?

Hâlâ üzerine geldiğini görünce elini aşağı uzatıp kedinin başını okşamaya çalıştı ama Snowflake'in haddini bildiren bakışı sayesinde cesaretini kaybetti ve parmaklarını bükerek geri çekildi. Şu anda kedi elbisesinin etek ucuyla oynuyordu. Daha doğrusu bir amaç için çabılıyor gibi görünüyordu. Evelyn neyin peşinde olduğunu anlamaya fırsat bulamadan kedi başını eteğinin altına sokup içeri girdi ve burnuyla Evelyn'in bacağına dürtüklemeye başladı. Evelyn bir mücadeleye başlamadan önce Leydi Edenriver'in olduğu tarafa bakma ihtiyacı duydu. Şu anda bu odada ne hissettiğini anlayabilecek tek kişi o olabilirdi. Gelgelelim kadın ilk defa ona anlayışla bakıyordu ve bunun anlamı büyüktü.

Snowflake'in soğuk burnunun daha yukarılara ulaşma çabası Evelyn'in panikle kıpırdanmasına neden oldu. Jartiyeri geri takmaya çalıştığı bazı sahneler zihninde canlanınca kedinin dışarıda kalan tüylü kuyruğunu tuttu ve hayvanı birkaç kez çekiştirdi. Snowflake orali olmadan tırnaklarını yeni çorabına takıp yukarı tırmanmaya devam etti. Evelyn onu oradan çıkarmak için eteğini kaldırmak zorunda kalmak istemiyordu, fakat vücudunu koklama niyetinde olan kedinin daha ileri gitmesine de katlanamazdı.

"Jartiyer sizin miydi? Baksanıza geri getirmiş. Ne nazik bir yaratık."

Leydi Lenora'nın gözlerindeki pırıltı muziplikle hainlik arasında bir şeydi. Evelyn her nasılsa biraz daha kızardığını hissetti, açıkçası ne diyeceğini bilemediği o anlardan birindeydi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Leydi Alderhood tam zamanında yardımına yetişti. Hangi ara kalktığı Evelyn'in kaçtığı detaylardan sadece

biriydi. Ama yerinden memnun olan Snowflake eteğin altından kafasını çıkartıp tıslayınca kontes, “Ayyy,” diyerek geri çekildi. Dişine takılı sallanan jartiyer yüzünden sesi normalden daha korkunç çıkan kedi Evelyn üzerinde çalışmaya dönmeden önce Leydi Alderhood bir kez daha hamle yaptı ve Snowflake’i yapıştığı yerden söküp aldı. Hemen sonra da kıvranıp duran kötü tabiatlı kedisiyle birlikte koltuğuna geri oturmak üzere geri döndü.

“Demek bu da sendeydi.” Kontes bezmiş gibi iç geçirip boynunu bükerek misafirlerine baktı. “Çılgın Snowflake’imin kurdele, toka ve jartiyer biriktirme gibi bir huyu var. Güzel kızım yüzünden her hafta iki çift jartiyer almak zorunda kalıyorum. Bu da en sevdiğilerimden biriydi.”

Sözleri herkesin gülmesine neden oldu.

Hanımlardan biri, “İç çamaşırlarımı kilit altında tutmam mı gerekecek şimdi?” deyince gülüşmeler arttı.

“Hiç merak etmeyin, Bayan Loraine, prensesim hırsız değildir. Ayrıca sadece tanıdıklarından ödünç alacak kadar da prensiplidir. Ama siz yine de Lord Bromsey’nin hediye ettiği bileziği iyi saklayın. Öğrendiğim kadarıyla bileziğiniz herkesin dilinde dolanıyor.”

Yeni aşğının adını duyduğu an Bayan Loraine’in yüzü allak bullak oldu. Beyefendinin adını gizli tuttuğunu sanıyordu fakat bıyık altından gülenleri görünce yeterince başarılı olmadığını anladı.

Geride bıraktığı küçük karmaşayla ilgili görünmeyen kontes, yediği tokatlara aldırmandan kedisini kucaklayarak yüzüyle aynı mesafede tuttu ve ağzındaki jartiyeri alıp koltuk minderlerinin arasına sıkıştırdı. Sadece çok dikkatli gözler paniklediğini fark edebilirdi. Hayvanı şiddeti giderek artan seri tokatlanmalarla neticeleşen sevgisiyle boğduktan sonra göğsüne bastırıp sardı. Sohbetine kaldığı yerden devam etmesi ise bir saniye sürdü.

Olayların merkezine olduğu hâlde kendini dışlandığı yeni bir atmosferde bulan Evelyn, bir türlü hareket edemiyordu. Başının tepesine peydah olan uyuşukluk aşağılara akarak önce yüzünü sonra omuzlarını etkisi altına almıştı. Fazla utanmak insana felç geçirtebilir miydi bilmiyordu fakat kimsenin, özellikle de Leydi Alderhood'un yüzüne bakamayacağından adı gibi emindi. Tanrı aşkına jartiyeri birlikte almışlardı, hatta parasını kontesin ta kendisi ödemiş ve böyle şeylerin erkeklerin çok hoşuna gideceğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Evelyn ise fırfırlı minik parçaları hiçbir erkeğe göstermeyeceğinden emin bir şekilde kadına gülerken kendini beğenmişlik etmişti.

"Çayınız buz gibi oldu, leydim."

Evelyn, Elizabeth'in iyi niyetli uyarısı üzerine ılık çaydan bir yudum aldı. Midesine giren krampa aldırış etmeden bir yudum daha içti ve bir saat daha doğal görünebilmek için makul sessizliğine geri döndü.

Saat altıyı vurduğunda aşkam yemeği hazırlığı için konuklar dağılmaya başlamıştı. *Neyse ki* diye düşündü Evelyn. En azından eziyetinin bu ayağının sonuna gelmişti. Diğer meseleden kaçınmak için herkesle birlikte hareket ederek Leydi Alderhood'la göz teması kurmamaya çalıştı. Ne var ki kontes ondan önce davranmayı bildi ve yanına sokularak kimselerin duymayacağı şekilde, "Hayatım seni on beş dakika içinde odamda bekliyorum," dedi. Hemen sonra ışıltılı yüzünü gösterdiği konuklarıyla yakın zamanda görüşmek üzere vedalaştı.



Evelyn, Leydi Alderhood'un kapısının önünde bir süredir dikiliyordu. On beş dakikadan fazla geçmiş olmalıydı. Şundan emindi ki konuşmayı ertelemek konuşulacak meselenin unutulmasını sağlayacak değildi, bu yüzden bir an önce bitirmeli

ve kurtulmalıydı. Omuzlarını müsabaka öncesindeymiş gibi aşağı yukarı oynattı, derin derin soludu ve kapıyı çekingen görünmekten kaçınarak sertçe tıkladı.

“İçeri gel!”

Evelyn’i yoğun leylak kokusu ve kontesin ciddi yüzü karşıladı. Kapıyı usulca kapadıktan sonra aynanın önünde yüzüne kremlerini süren Leydi Alderhood’a yaklaştı ve “Kusura bakmayın, biraz geciktim,” dedi.

“Önemli değil hayatım, yemeğe hâlâ çok var. Otursana söyle... Böylesi daha iyi.” Oturduğu pufta ters dönerek az önce koltuğa ilişen Evelyn’i tam karşısına aldı. “Lafı evirip çevirmeyi sevmem, eminim sen de öyle olsun istemezsin. Neler olduğunu doğrudan anlatarak beni soru sorma derdinden kurtarmak ister misin?”

Evelyn gerginliğine rağmen güldü. Soru sormak bu kadının en büyük eğlencelerinden biriydi. Konuyu doğrudan anlatmaya gelince... İşte o noktada yeterince cesur olduğunu sanmıyordu.

Boğazını temizledi.

“Üzgünüm leydim, size açıkça anlatmayı arzu ettiğim bir şey yok.”

“Peki,” dedi kontes. “Sence jartiyerinin Cameron’ın çalışma odasından çıkma nedeni nedir? Snowflake’imin odana girip çekmecelerini karıştırmadığını biliyorum, canım. Henüz bunu yapabilecek yetenekte olduğunun farkında değil. Tanrı yardım etsin de neler becerebileceğini keşfetmeye başlamasın. Önümüzdeki birkaç saat içinde konuşmayı düşünüyor musun, tatlım? Bak işte, yine sorular yine sorular.”

Evelyn inkâr etmenin odadaki iki kişiye hakaret olacağını düşünüyordu. “Sanırım bu, kendi başıma halletmem gereken bir konu.”

“Hiç sanmıyorum, hayatım. Senden ve oğlumdan bahsediyoruz, bununla kendi başına uğraşmak zorunda kalmamalısın.”

Sözlerin barındırdığı sahiplenme Evelyn’in burnunun sızlamasına neden oldu. Fakat bu dal tutunabileceği kadar güçlü değildi.

“Evelyn, tatlım... Aranızda bir çekim olduğunu uzun zamandır biliyorum. İşlerin ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum ama...” Evelyn’in yüzünün aldığı şekli görünce gözleri merhametle doldu. “Ben sonuna kadar gittiğinizi varsayarak konuşacağım. Bunun bir sonucu olacaktır.”

“Skandal gibi mi?”

Kontes düşünür gibi göründü. “Neden olmasın? Çok daha azı için bile kıyameler kopuyor.”

Evelyn bunu zaten düşünmüştü. Fakat Leydi Alderhood’un için rahatlatmak için kılını kıpırdatmayışı moral bozucuydu.

“Gitmemi isterseniz giderim, leydim. Hazırlanmak için fırsatım olmadı ama kolayca halledebilirim.” Gitmenin düşüncesi bile göğsünü deliyordu, fakat gitmesi gerekiyorsa bununla yaşamayı becerebilirdi. Düşünceleri aklına yatınca kendini onaylamak için başını salladı.

“Gitmen sonuçlardan biri. Sadece biri... Sana sayabileceğim onlarca şey var, hayatım. Ama ben benimle konuşmanı istiyorum. Duygularından ve planladıklarından bahsetmeni istiyorum. Biraz brendi ister misin?”

Evelyn başını iki yana salladı ama kontes kehribar sıvıyı zarif bir bardakta burnunun dibine sokunca teklifin sadece formalite olduğunu anlamış bulundu. Başka çaresi kalmadığı için bardağı alıp kucağına indirdi.

“Evet, oğlum bu dünyada en sevdiğim kişi ama ben senin tarafındayım. Her zaman senin tarafında olacağım. Tabii, oğlumun perişan etmediğin sürece.”

“Kendimi birini perişan ederken hayal edemiyorum.”

Kontes parmaklarıyla havaya vurdu. “Kendini fazla küçümsüyorsun, canım. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Sen tanıdığım en kontrollü kadınlardan birisin. Birlikteyken ateş parçasına dönüşüyor olabilirsin, bu Cameron’la senin aranda elbette ama bilmek istiyorum... Kendini kandırılmış ya da duygusal olarak zorlanmış hissediyor musun?”

Evelyn düşünmeksizin cevap verdi. “Asla.”

“Bunun er ya da geç olacağı belliydi. Kuledeki odaya gelmekte biraz daha gecikseydim...”

Evelyn’in çektiği zihinsel acının haddi hesabı yoktu. Günlerdir, hatta haftalardır sebebini bilmediği bir baş ağrısıyla uğraşıyordu. Eğer o cümlenin devamının geldiğini işitirse aklının geri dönülmez bir hasar almasından korkuyordu. Bu motivasyonla, “Lütfen,” diye inledi. “Gerçekten bunu dinlemek istemiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorsunuz, anlıyorum.” Giderek tizleşen sesinden memnun olmayarak genzini temizledi. “Kendimi hiçbir şeye zorlanmış hissetmiyorum... Planlı değildi, bir anda oldu. Yani... elbette bir anda olmadı. Öncesinde bazı şeyler... Tanrım...” Gözlerini sımsıkı yumdu ve utanç dolu birkaç saniye boyunca yüzünü tek eliyle karmaya çalıştı.

“Seni ayıpladığımı mı düşünüyorsun? Ne saçmalık! Bir yudum içersen iyi olur, rahatlamam lazım.”

Evelyn mekanik şekilde brendiden bir yudum alınca yüzünü biraz daha buruşturdu.

“Evelyn hayatım, seni asla ayıplamam. Londra’da yaşıyorum, unuttun mu? Sana bir itirafta bulunacağım. Senden daha gençken bile senin kadar masum değildim. Lütfen itiraz etme... Masumiyetin yaşın tersine işleyen bir kavram olduğunu düşünüyor olabilirsin. Haklısın, genellikle durum böyledir. Ama sen istisnasın... Zekisin, beceriklisin. Güçlü

yonlerini sıralamaya kalksam ortalama bir erkeğin gözü korkacaktır ama çok toysun. Çünkü duygularını harekete geçiren bir tecrübe yaşamadın. Cameron'ın karşına çıkması sana yapılmış büyük bir haksızlık, hayatım... Ona karşı koyamazdın, elbette o da sana karşı koyamayacaktı. Bunu daha ilk günden beri biliyordum.”

Duygularını harekete geçiren ilk kişiye direnemeyişi biraz utanç verici olmakla birlikte Evelyn, işe yarar bir mazerete hayır diyecek durumda değildi. Dalgınca bir yudum daha içti. Bu sefer brendi sadece boğazını yaktı ve midesine inen kısa yol boyunca da yakıp kavurmaya devam etti.

“Bundan sonra nasıl bir yol izlememiz gerektiğinden emin değilim. Cameron işine karışılmasından hoşlanmaz, sen söz konusuyken daha içine kapanık hareket etmesi olası.”

“Neden böyle düşündünüz?”

“Çünkü sana kendisinin bile bildiğinden fazla ilgi duyuyor.”

Evelyn bir yudum daha içti. Heyecanlandığını gizlemek için en iyi yol buymuş gibi görünüyordu. Öte yandan heyecanını yersiz de buluyordu. Cameron ilgili olduğunu birçok şekilde göstermişti ve tecrübesizliğine rağmen Evelyn erkeklerin kadınlara olan ilgilerini göstermelerinin yollarını biliyor sayıyordu. Katettiği yol görmezden gelinecek gibi değildi. Yanaklarının biraz daha ısındığını hissedince bardakta kalan son brendiyi de içti ve böylece hoşuna gitmeye başlayan uyuşukluğun vücudunun her yanına yayılmasına izin vermiş oldu.

“Bir kadeh daha ister misin?”

Evelyn kontese şüpheyle baktı.

“Tuzağınızı görüyorum. Beni konuşturmak için alkolü kullanacaksınız.”

“Hayatım seni konuşturmak zorunda değilim. Yüzün duygularının aynası ve ben uzun zamandır o aynaya bakarak eğleniyorum.”

Kristal şişedeki içkiyi Evelyn'in kucagındaki boş bardağa döktü. "Eğer ihtiyacın varsa içebilirsin. Söz veriyorum zaaf-larından faydalanmayacağım."

"Kurban olduğumu sanıyorsunuz, ama değilim. İstemediğim hiçbir şeyi yapmadım." Esneyerek noktayı koydu.

"Aman Tanrım!" diyerek asabiyetle güldü kontes. "Cameron'ı düşündüğünün yarısı kadar kendini düşünseydin sosyal açıdan çok daha iyi durumda olabilirdin."

"Sosyal durumum sandığınız kadar içleri acısı değil, leydim. İçine kapanık bir münzevi değilim, bana ihtiyaç duyan, varlığını mutlulukla karşılayan insanlar ve... arkadaşlarım var." Arkadaşlar konusundaki yalanı kulağa öyle zavallıca geliyordu ki içinde çöreklenen duyguyu uyuşturmak için dalgınca brendisini yudumladı ve içini dökmeye devam etti. "Meseleyi ahlaki yönden ele almak pek işime gelmiyor. Daha önce hafifmeşrep kadınlar gibi davrandığım görülmüş şey değil. Sanırım olanları düşünmeyi erteleyeceğim ve..." Devam edemeyerek sustu fakat ağzını brendiyle meşgul etmeye karar verdi. Ta ki son damlaya kadar.

Ayaklarını eteklerinin altına toplayıp kıvırmak ve kafasını bir yerlere yaslamak istiyordu. Koltuğa tam da bu pozisyon-da kıvrıldığıнын farkında olmadan şöminedeki ateşi izlemeye başladı. Sıcaklık çok tatlıydı, sanki ihtiyaç duyduğu tek şey daha fazla sıcaklıktı. Şöminenin önünde uzansa kontes ne düşünürdü acaba?

"Şömine mi? Uzanmak istiyorsan yatak daha uygun, hayatım."

"Hı?" dedi Evelyn.

"Onu alsam iyi olacak."

Elinden kadehi alınınca Evelyn kontese içerleyerek baktı. Şimdi de boşta kalan elini ne yapacağını bilemiyor ve aptal gibi hissediyordu.

“Olası sonuçlar hakkında konuşurken ilk maddede takıldık kaldık, tatlım.” Önemli bir şeyden bahsetmeye hazırlanarak öne eğilince Evelyn de onu taklit etmeye çalıştı ve kafaları yaklaştı.

“Kadın ve erkek seviştiğinde birtakım önlemler alınmıyorsa küçük mucizeler dünyaya gelir... Anlıyorsun, değil mi?”

Alkol yüzünden olsa gerek Evelyn kendini hiç olmadığı kadar sersem hissediyordu. Sanki olanları yukarıdan bir yerden, fiziksel varlığına uzak bir mesafeden izliyordu. Kafa karışıklığı içinde kontesin umut dolu yüzüne bakmayı sürdürdü.

“Hamile olabilirsin. Sana brendi verirken düşüncesizlik ettim ama bir kereliğin sorun olacağını sanmıyorum. Cameron’la evlenmek istiyor musun?”

Gerek sorunun doğrudan gelişi gerekse hamilelikten bahsedışı Evelyn’in zihninde yer eden pusun bir miktar dağılmasını sağlar gibi oldu. Yeterince kaygılı hissetmediğini fark ederek kaldırdığı başını huzurla yerine koydu ve gülümsedi. İhtimallerin yarattığı hoşnutluk bir anlığına da olsa gelecekte yüzleşmek zorunda kalacağı tüm güçlüklerin üstesinden gelecekmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Cameron’la evlenmek isterdi... Ona sahip olmak, ona canı istediği için dokunabilmek, onunla aynı yatakta yatabilmek... Ona çocuklar verebilmek ve onları birlikte büyütme... Evelyn ona ait tüm endişeleri kendi üzerine almak ve yükünü hafifletmek isterdi. Onunla dilediğince sevişebilmek ve bunu yaptığı için endişe duymamak isterdi. Evelyn ona, onu sevdiğini söylemekten çekinmemek isterdi, günün her anında bunu tekrar etmek ve karşılık almanın mutluluğunu tatmak isterdi.

Evelyn... hayatını kurtardığından beri ona âşık olduğunu; yeniden karşılaştıkları andan itibaren çocukluk duygularının ayakları yere basan, çok daha güçlü bir duyguya

dönüştüğünü ve gün geçtikçe bu duygunun güçlendiğini; onu gördüğü her an onunla ortak havayı soludukları her saniye kalbinde büyüyen duygular yüzünden göğsünün ağrıldığını; onsuzluğun düşüncesinin bile soluksuz kalmak gibi hissettirdiğini; kışkandıığını; ona sahip olmadığı hâlde onu kaybetmekten korktuğunu söylemek isterdi.

Fakat bunların hiçbirini ona söylemeyecekti. Hatta bunları kendine de itiraf etmeyecekti. Uzun zamandır kafasını kurcalayan bu içsel meseleyi çözümleyince huzurla iç geçirdi ve Leydi Alderhood'a baktı.

Kadının gözlerinde yaşlar vardı. Bir damla yaşın yanağın-dan kayıp çenesinin altında kayboluşunu ve devamının gelişini dalgın dalgın izledi. Neden ağladığını bilmiyordu fakat üzüntüsü çok gerçek görünüyordu. Merhametle gülümseyerek, "Üzülmeysin leydim," diye emretti.

Başını tekrar koltuğa koyduğunda odadaki sessizliğin verdiği huzuru hissetmeye başladı. Gözlerindeki ağırlığın kusursuzluğu ve sıcaklığın çekiciliği tarafından baştan çıkarılması sadece birkaç saniye sürdü... ve hemen ardından Evelyn, hayatının en huzurlu uykusuna daldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Cameron akşam yemeği boyunca yemeğe inmeyen Evelyn'i düşündü. Hasta olup olmadığını bilmiyordu. Belki de hayal kırıklığı ve pişmanlık hissediyordu. Ona biraz sert davranmıştı ve kendine hâkim olamayacak kadar onu istemiş olması yaptıklarına mazeret değildi. Yaptıklarına ve yapmak istediklerine...

Yemek bitmeden önce yukarı çıkıp nasıl olduğuna bakmamak için kendini zor tutmuştu. Şimdi ise insanlar önüne engeller koymaya çalışıyor gibiydi. Özellikle *sevgili* annesi bu akşam son derece tuhaf davranıyordu.

Cameron yukarı çıkmak için izin istediğinde saat on bire geliyordu. Dikkat çekmemek için gösterdiği çabayı zorlaştıran oldukça geç bir saatti. Bazı şeyleri hiçe sayarak basamakları tırmanırken oraya gittiğinde ne yapacağından emin değildi.

Odalarının bulunduğu kata geldiğinde duraksadı. Evelyn uyuyor olabilirdi. Açıkçası bunun iyi olup olmadığından emin değildi. Ne yapacağını bilmeden ellerini saçlarının arasından geçirdiği sırada arkasından birisinin yaklaştığını duydu.

Hiç şaşırtıcı olmamakla birlikte gelen annesiydi. Kontes nefesini kontrol etmeye çalışırken ahşap duvar paneline tutunmuştu. Peşinden neden koştuğunu Tanrı bilirdi.

“Evelyn orada değil.”

Cameron gerildi. Evelyn’in gerçekten gittiğini düşündüğü saniyeler boyunca hissettiği duygu öyle büyük güçle saldırdı ki nefes almak çok sonra aklına geldi. Annesinin farklı bir şeyden bahsettiğini anlaması yeniden olduğu ana ayak basmasını sağladı. Fakat göğsü az önceki sıkışmadan dolayı hızla yükselip iniyordu.

“Nerede?” diye sordu. Sesinin ne kadar tehditkâr çıktığının farkında değildi.

Leydi Alderhood isteksizce, “Odamda,” dedi.

Cameron gözlerini kısarak, “Neden senin odanda?” diye sordu. “İyi mi?”

“İyi... Sana rağmen gayet iyi.”

“Bu ne demek şimdi? Sana bir şey mi söyledi?”

Kontes püfledi. “Söylemesinden endişe ettiğin bir şey yaptığını biliyorum. Ama bunu bilmem onun hatası değil. Saatler önce sızdı, hayatımda onun kadar hızlı sarhoş olan birini daha görmediğime eminim. Aslında...”

Cameron’ın kaşları kalktı. “Ona içki mi verdin?”

“Biraz rahatlaması gerekiyordu. Yay gibi gergindi ve aşırı mutsuz görünüyordu. Evelyn koskoca bir kadın, canı içmek istiyorsa kimseden izin alması gerekmiyor. Özellikle de senden. Bak Cameron... işine karışılmasından hoşlanmadığını biliyorum. Emin ol, kendime hâkim olmaya çalışıyorum ama o... Evelyn. Ondan çok hoşlanıyorum ve adının yine bir Alderhood ile uygunsuz sohbetlerde geçmesini istemiyorum. Tabii, niyetin farklıysa ve...”

Cameron işaret parmağını kaldırıp onu susturdu. “Bunu bize karşı kullanmayı düşünüyorsan aklından çıkar, anne.

Çocuk oyuncuğı değil.”

“Elhette değil, oğlum. Sence aranızdaki şeyi...” Leydi Alderhood elini sallayarak bahsettiği şeyi nitelemeye çalışın. “Nasıl öğrenmiş olabilirim? Evelyn gelip bana yaptığınız yaramazlıklardan bahsetmiş olabilir mi? Hayır!”

“Onun yaptığı hiçbir şey yok. Kontrol edebilecek kişi bendim.”

Leydi Alderhood küçümser bir ses çıkardı. “Evelyn’in masumiyetini kanıtlaman gereken kişi ben değilim.”

“Bunu kimseye kanıtlamak zorunda değilim.”

“şimdilik değilsin çünkü yeterince şanslısın, oğlum.” Kontes işaret parmağıyla başparmağını birleştirip Cameron’ın burnunun ucuna tuttu. “Öğrenmelerine şu kadar kalmıştı. Nasıl olduğunun önemi yok, Evelyn’in geleceğinin pamuk ipliğine bağlı olması yeterince kötü zaten.” Yüzünü buruşturdu. “Birileri anlamış olsaydı olabilecekleri düşünmek istemiyorum.”

Cameron yokluğunda neler olmuş olabileceğini düşünürken sessiz kaldı. Gergince etrafına bakarken annesinin dikkatli gözlerini üzerinde hissediyordu.

“Onunla konuşmam gerekiyor, ne durumda olduğunu bilmeliyim.”

“Sana kızgın değil. Bilmek istediğin bu sanırım. Fakat durumu son derece hassas...” Ellerini oğluna uzatarak açıklamaya çalıştı. “Endişe edilecek bir şey yok, Cameron. Ne yapmak istiyorsan yarını bekleme gerekecek. Eğer...”

“Odasında olması gerekiyor.”

“Saatlerdir uyuyor, uyanmış ve odasına geçmiş bile olabilir. Sana ihtiyaç duyarsam haber veririm ama şu ara yakınında olmaman daha iyi.”

“Neden? Sana beni görmek istemediğini mi söyledi?”

“Hayır tabii. Fakat...”

Cameron'ın soğuk bakışları üzerine kontes sustu ve isteksizce elini kendi odasına doğru uzattı. "Nasıl istersen. Ama uyanıp da karşısında seni gördüğü için çığlık atmaya başlarsa kendini kötü hissetmemeye çalış."

Cameron annesini ve kulağına iyi gelmeyen sesini geride bırakıp son köşeyi döndü fakat kapının tokmağını çevirmeden önce duraksadı. Evelyn'in hâlâ uyanık olup olmadığını bilmiyordu ve yeniden karşılaştıkları anın neler getireceğinden emin değildi. Gürültü yapmaktan kaçınarak kapıyı açınca hoş bir sıcaklığa eşlik eden hafif alkol kokusu yüzüne çarptı. İçeri girdi ve annesinin tekli koltuğunda uyuyan Evelyn'e yaklaştı.

"Pufu ayaklarını uzatsın diye koydum ama hiç kıpırdamamış gibi. İyi mi sence?"

Annesini duymazdan gelerek Evelyn'e yaklaştı. Huzurlu, sağlıklı ve pembeleşmiş göründüğünü düşünerek istemsizce gülümsedi.

"Ben uyandırayım mı, oğlum?"

"Bel hallederim."

Dikkatlice ona sarıldı. Bütünleştiği koltukla bağına koparıırken de bir o kadar dikkatliydi. Evelyn biraz kıpırdandıktan sonra yeni yerini de memnuniyetle karşıladı ve başını Cameron'ın çenesinin altına yerleştirip anlamsızca mırıldanmaya başladı.

"Dur da kapıları açayım."

Cameron düşünmek, hatta hissetmek için kendine vakit vermeden annesinin açtığı kapıdan koridora çıktı. Güvenli sessizlik daha ne kadar sürer bilmiyordu, bu yüzden Evelyn'in kapısına kadar hiç durmadı. Leydi Alderhood gölge gibi peşinden gelmeyi sürdürüyordu.

"Bundan sonrasını ben halledebilirim. Evelyn de böyle isterdi."

“Ondan ölmüş gibi bahsetme. Artık sen de dinlenebilirsin. Ben onunla ilgilenirim.”

Evelyn’in yatağını açmaya çalışan Leydi Alderhood şaşırarak oğluna baktı. “Uygun olmaz, Cameron.”

Cameron Evelyn’i usulca yatağa bıraktıktan sonra “Evelyn’i zaten çıplak gördüm, anne” diye mırıldandı. “Bu da o çizgiyi çoktan geçtiğimiz anlamına gelir.”

Kontes, “Cameron!” diye fısıldayarak çığlık attı. “Umanm bu söylediğini ona da söylemezsin... Senden önemüzdeki günlerde onu biraz kendi hâline bırakmanı istiyorum.”

“Öyle mi istiyor?”

“Ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Fakat görmezden gelinmeyi de hoş karşılamayacaktır. Şimdi çıkıyorum ve senin de birkaç dakika içinde çıkacağını umuyorum.”

Cameron annesinin ardından kapanan kapıya bir süre daha baktı ve huzurlu uykusuna geri dönen Evelyn’i izlerken başını omzuna doğru hafifçe kırdı. Ne yapacağını bilmiyordu, açıkçası bundan sonra yapacağı şeylerin doğru olup olmayacağından emin değildi. Bu yüzden şu anda doğru gelen tek şeye odaklandı ve onu yakınında tutmaya devam etti.

Dakikalar geçerken kendini ait hissettiği sıcaklık Cameron’ı yavaşça içine çekiyordu. Bu da zaten karışık olan her şeyi karmakarışık hâle getiriyordu.

Sadece uzaktan izleyerek birine olabildiğince yaklaşmak çok tuhaftı. Fakat hiçbir yakınlaşma gerçekten dokunmak kadar güçlü değildi. Buna ihtiyacı vardı.

Yatağın kenarına oturmak almakta zorlandığı bir karar değildi ama o yatağa girmek yüzleşilmesi gereken bir sürü sorun anlamına geliyordu.

Cameron aldırmadı ve çizmelerini çıkardı.

Ceketini de çıkarırken gözlerini Evelyn’den hiç ayırmadı. Boğazını sıkıan kravattan kurtuldu ve başına dert açacağını

bile bile yarım düğmeli gömleğini başının üzerinden çıkarıp attı.

Yaptığının hata olduğunu biliyordu fakat düşünmek istemiyordu, eylemlerin sonuçlarıyla yüzleşmesi gereken gün geldiğinde bunu zaten yapacaktı. Bu gece sadece hissetmek istiyordu.

Yatağa girdiği an Evelyn'in omuzları ona doğru kıvrıldı. Belki yakınlığını hissetmişti, belki de uyurken de uyanıkken olduğu gibi vücudu varlığına tepki veriyordu. Baş tıpkı onu taşıdığı zamanki gibi boyun çukuruna düşerek yerini buldu ve yerleşene kadar kıpırdanmaya devam etti. Doğal pusula hiç şaşmazdı.

Cameron zor olacağını düşünmüştü ama fark ettiği, her şeyin son derece olağan hissettirdiğiydi. Doğrusu buymuş ve böyle olmaktan başka seçenek yokmuş gibi bir şeyler yerine oturmuştu.

İç geçirdi ve kadının saçlarının kendine has kokusunu içine çekti. Gür saçların arasına giren parmaklar zayıf toka direnişini kolayca ortadan kaldırdı ve Evelyn'in saçları yastığına döküldü. Böylesi daha iyiydi.

“Cameron?”

Mahmur, büyüleyici gözler kalın kirpiklerin arasında parlıyordu.

Cameron sersemlediğini, ne yapacağını bilemediğini hissetti. Bu duygudan hoşlandığından emin değildi. Geçıştirmek için “Uyu Evelyn...” diye fısıldadı.

“Uyuyorum zaten, başka türlü mümkün değil.”

Cameron'ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve Evelyn'in gerçekten uyuduğundan emin olana kadar orada kalmaya devam etti. Fark ediyordu da bu, en keyifli alışkanlığı olabilirdi.



Cameron sinirden köpürüyordu. Sosyal bir işkenceye dönen akşam yemeğinden kurtulduğuna sevinemedi kendini müzik odasındaki kaynaşmanın tam ortasına bulmuştu. Normal şartlarda izin ister, gecenin kalanını daha faydalı şeyler için kullanırdı. Fakat kur sezonu açılan sefil tilki Lord Virgo'nun Evelyn'in peşinden ayrılmayışı Cameron'ı yakınlarda kalmaya zorlamıştı. Adi herif şimdi de Evelyn piyano çalarken ensesinde bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse uğraşıp didindiği için ona kızmıyordu, Evelyn'in çabasız cazibesinin böyle bir etkisi vardı zira. Günlerdir onunla konuşmak için fırsat yaratamadığı için öfkesi çoğunlukla kendisineydi. Tanrı biliyor ya denemişti. Fakat ne zaman harekete geçse annesi saçma gerekçelerle Evelyn'i yanında tutmaya karar vermişti. Geceleri ise başka meseleydi. Cameron onu ziyaret etmeyi düşünmüştü, şimdi bile odasına gitmesi için bir yol bulabilmeyi diliyordu.

Amacı sadece konuşmaktı, tabii şimdilik.

Yeniden seviştiklerinde bunun yatakta olmasını garanti edecekti. Çalışma odasında kendini kaybettiğinden beri geçen üç gün boyunca onunla hak ettiği şekilde ilgilenemediği için kendine küfredip durmuştu. Tanrı aşkına, onunla kolukta sevişmişti ve her saniyesinden müthiş bir keyif almış olsa da yaptığıyla övünmüyordu. Bir dahaki sefere, ki bir daha olacağını biliyordu... Cameron saatler boyunca tüm ilgisini onun güzel vücuduna verecekti.

Bugün büyüleyici görünüyordu. Güzelliğini giydiği mükemmel zümrüt yeşili elbiseyle açıklamak anlamsız olurdu. Onu salondaki diğer kadınlardan farklı kılan cazibe, masumiyet ve baştan çıkarıcılığın kusursuz ortaklığının ürünüydü.

Piyano çalarkenki konsantrasyonu, yaptığı işe gösterdiği saygı Cameron'ın gülümsemesine neden oldu. Virgo denen salağın varlığını umursamıyor olmalıydı. Virgo'nun yerinde

durduğu son seferinde Evelyn'in aklını notalara veremediğini hatırlıyordu.

Öte yandan Lord Virgo'yu tanırdı, başka şartlarda varlığından keyif alabileceği sayılı kişilerden biriydi. Fakat burada bulunduğu süre boyunca nazik, mecburi sohbetler dışında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Virgo muhakkak şu aralar gösterdiği yabaniliğin nedenini merak ediyordu ve sürekli üzerinde gezinen şüpheli bakışlara bakılırsa yakında öğrenmek için harekete geçecekti.

Adamın üzerine doğru geldiğini görünce içinden küfretti fakat ifadesini sakın tuttuğundan emindi.

“Lordum.”

“Lord Virgo.”

Birlikte Evelyn'in olduğu tarafa döndüler ve konuşmadan bir süre dinlediler.

“Harika çalıyor. Eğer kendini burada unutturmaya karar vermeseydi Londra'da fazlasıyla hayranı olurdu.”

Cameron da onunla aynı fikirdeydi ama Evelyn'in gitmesiyle sonuçlanacak hiçbir eyleme sıcak bakmadığı hararetili bir süreç içindeydi.

“Kendisini unutturması için bir neden yok. Ayrıca haklısınız, birçok konuda olduğu gibi müzikte de inanılmaz.”

Lord Virgo aklına gelen şeyi söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra susarak müziği dinlemeye devam etti. Daha sonra konuşmaya başladı. “Size katılıyorum ama endişeleri olduğu için de onu suçlayamam.”

Cameron sakince, “Size endişelerinden bahsettiğini mi söylüyorsunuz?” dedi. Herkesin Evelyn'i tanıyormuş gibi konuşması canını sıkıyordu.

“Hayır,” diye cevapladı Virgo. “Şu anda burada olduğundan daha kolay sosyalleşebileceği toplantılara katılması gerekirdi. Yanlış anlamayın, size ve Leydi Alderhood'a son-

suz saygı besliyorum. Ama hayatının yeni bir sürece girdiği şu sıralar Leydi Rosewell'in dostluk kurabileceği daha fazla kişi tanınması gerekir.”

“Leydi Rosewell üzerinize vazife olan bir konu değil. Sorumluluğu vasisi tarafından bana bırakıldı. Her zaman seçenekleri olacak, bunu garanti edeceğim.”

Lord Virgo düşünür gibi göründü. “Ona koca bulmanız da seçeneklerden biri mi?”

“Davetin amacı bu değil. Annemi bilerek tuzağına düşmeyecek kadar iyi tanıdığınızı sanıyordum.”

Virgo güldü. “Sevgili Leydi Alderhood'un attığı her adım amaçlarına hizmet eder. Eğer beni evlendirmeyi aklına koymuşsa Londra'ya bekâr döneceğimden şüphe duyarım. Bunu göze alarak geldiğimi söylemek zorundayım. Ama ben annenizin niyetini değil, sizinkini sordum. Leydi Rosewell için düşünceniz nedir?”

“Neden bu kadar ilgilisiniz?”

“Siz neden bu kadar ketumsunuz, lordum?”

Cameron soğuk bir ifadeyle güldü. Görünüyordu ki tilki berif aklındakileri dile getirmeden rahat etmeyecekti. “Değilim, boş konuşmaktan hoşlanmam.”

Virgo hakareti sineye çektiğinin işareti olarak iç geçirdi. “Kendisiyle ilgili bir düşünceniz olduğu fikrine kapılmıştım.” Bir şey biliyordu, en azından öğrenmek istiyordu. “Eğer yanıyorsam ki... Öyle olmasını umuyorum, lordum... Leydi Rosewell ile tüm temiz duygularıyla bir dostluk kurmayı arzu ettiğimi bilmenizi isterim.”

Cameron yüzüne tokat gibi çarpan kaybetme olasılığına tepki olarak keskinleşen duyguların saldırısına uğradı ve ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Köşeye sıkışmış ve boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki göğsünde yutkunmasını bile engelleyen, aciz hissetmesine sebep olan bir yumru

vardı. Fakat doğal bir makine mükemmelliğinde işleyen ilkel yanı, Virgo'nun boğazına yapışmasını ve Evelyn'e yaklaşmıyacağından emin olana kadar nefesini kesmesini emrediyordu. O bana ait derken gözlerine bakmalıydı, anladığından emin olmanın başka yolu yoktu.

Gelgelelim hayatta kalmanın içgüdülerden fazlasıyla mümkün olduğu sosyal toplumun bazı mecburiyetleri vardı. Etrafundaki sesleri yeniden duyabilmeyi başardığında Cameron adama duygularını perdelemeden bir süre baktı ve sonunda, "Mümkün değil," dedi.

"Bırakalım da buna kendisi karar versin."

Cameron, Evelyn'in sorumluluğun kendisinde olduğu mazeretini bir kez daha dile getirmeye gerek görmedi çünkü bunun kulağa aptalca geleceğini biliyordu.

"Öyle bir şey olmayacak, Virgo."

Lord Virgo ilk defa öfkelenmiş göründü. "Onunla ilgilenmediğinizi söylediniz."

"Söyledim mi sahiden?"

"İma ettiniz."

"Ben ima etmem, Virgo. Şimdi de etmiyorum. Ondan uzak dur."

Virgo artık öfkeli den ziyade şaşkıncı. Söylemek istediği her neyse nasıl dile getireceğini bilemiyor gibiydi. Leydi Lenora'nın yanlarına sokulduğunu fark edince ifadesi durgunlaştı ve kardeşine gülümsedi.

"Salonun en hoş iki beyefendisi kafa kafaya vermiş. Ne konuştuğunuzu merak eden bir salon dolusu insan var."

Cameron Leydi Lenora'yı selamladı ama sözlerine yorum yapmadı. Söylediklerinin yorumlanmaya değer yanı yoktu.

"Halamız nerelerde?"

Leydi Lenora abisinin sorusunu başıyla arkasında bir yeri işaret ederek yanıtladı. "Leydi Alderhood'un sohbetine ka-

pılmış durumda, beni bile görmezden geldi... Lordum, sizi biraz durgun görüyorum. Etrafınızda ilginizi çeken hiçbir şey yok mu?”

Öpücüğü reddedilen güzel bir kadının sinsi kinine bulanmış sözler Cameron’ın sıkıntısını biraz daha artıdı.

“Gayet iyiyim leydim, umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur.” dedi kasıtlı bir resmiyetle.

Leydi Lenora abisine baktı. Aralarında geçen sözsüz iletişimin neticesinde Virgo yanlarından ayrılmak için izin istedi ama gitmeden önce kardeşine makul sosyalleşmeyle skandala neden olma arasındaki ince çizgiyi hatırlatan bir çift söz etti.

“Çok sıkıcı bir durum. Herkes benim için endişeleniyor ama benim umurumda değil... O gece sizi tuzağa düşürmeye çalışmıyordum. Çekiciliğinizden faydalanmak dışında niyetim yoktu. Gerçek bir erkek tarafından öpülmenin neye benzediğini merak ediyordum.” Kirpiklerinin altından Cameron’a baktı. “Hâlâ da merak ediyorum. Ama anladığım kadarıyla siz beni ilgi çekici bulmuyorsunuz. Londra’ya döndüğümde şansımı başkalarıyla denemem gerekecek ve ben...”

Cameron araya girmesi gerektiğini düşünerek, “Tavsiye etmem,” dedi. “Girişimleriniz başınızı belaya sokabilir, leydim.”

Kız omuz silkti. “Beni konuşmayalım lütfen. Herkes Leydi Elizabeth’e evlenme teklifi edip etmeyeceğinizden bahsediyor. Kimsenin sizinle ilgili kesin konuştuğuna şahit olmadım ama ortak kanı birbirinize çok yakıştığınız. Bana sorarsanız o kız sizin için yetersiz... Çok saf ve kırılğan.”

“Bunları sizinle konuşmayı reddediyorum, leydim. Bu arada, halanız hiç memnun görünmüyor.”

Kız başını arkaya çevirdi. “Umurumda değil. Bana kalırsa siz de Leydi Elizabeth’le ilgilenmiyorsunuz. İlginizi çeken birisi olduğundan da şüphe ederim.”

Cameron piyanonun başında ayakta durarak utangaç şekilde alkışları kabul eden Evelyn'e bakma ihtiyacı hissetti. Fakat bunu yaptığına pişman olmasını sağlayan uyarı da hemen ardından geldi. "Sahiden mi, lordum? O hanım biraz... Nasıl desem... Biraz sönük değil mi? Ama ben ne bilirim ki?"

"Leydi Lenora," dedi Cameron. "Sohbetinizin ilgimi çektiğine dair bir inancınız olduğunu görüyorum ama yanılıyorsunuz."

"Ne diyebilirim ki? En azında sizin gibi biri tarafından reddedildiğimi bilerek teselli bulacağım." Kız gülmeye başlayınca Cameron da istemeden güldü. Sinir bozucu şımarık kızın kendine güven sorunu olmaması iyiydi.

Yeniden Evelyn'den tarafa bakmak için biraz zaman geçmesi gerekecekti. Fakat onu görmeyi beklediği yerde göremeyince gözlerini salonda gezdirdi. Evelyn annesinin yanındaydı, aralarında geçen kısa sohbetin ardından da salon kapısına doğru aceleyle yürümeye başladı.

Cameron'ın ilk düşüncesi kaygılı görüldüğüydü. Alnunu ve kaşlarının arasını ovuşturduğuna göre ağrısı olmalıydı. Saatler henüz gece yarısını göstermediği için onu kendi hâline bırakmak belki de en doğrusuydu ama Evelyn'in çıkarırken ona attığı kızgın bakış fikrini değiştirmesine neden oldu. Yaklaşık bir dakika sonra izin isteyerek salondan çıktı.

Merdivene kadar yürümüş olsa da basamakları çıkarken acele ediyordu. Ona odasına girmeden yetişemezse bir şeyleri yitirecekmiş hissiyle savaşıyordu. Kalp atışları hızlandı, bilmediği bir tehdidi önceden sezmenin içgüdüsel tepkisi olarak tüyleri diken diken oldu. Odalarının bulunduğu kata geldiğinde beklemeden koridoru döndü ve yüzüne çarpan buz gibi hava görünmez bir duvar gibi önünde yükseldi, Cameron hareket edemedi.

Evelyn kendi odasının önündeydi. İçeri girmesini engelle-

yen şeye bakarken kıpırdamıyordu. *Hayal*, bilinçle hareket eden sis gibi kümelenerek yoğunlaşmaya, yavaşça şekillenmeye başladı. Cismi yoktu, soğuk dumanını andırıyordu ve dalgalanan silik hatları bir şekle bürünmeye çalışırken бүтүнleşip yine dağılıyor ve her nasılsa bir arada kalıyordu.

Cameron'ın Evelyn'e sesleneceği kelimeler boğazına takıldı. Fakat zaten gördüğü şey için onu uyarmak yersizdi, ona zarar vermesini engellemek için ona ulaşması gerekiyordu. Koşmaya başladı ama gözlerinin önünde şekillenen *beyal*, eğilip бүкүlerek ve her hareketinde biraz daha genişleyerek Evelyn'in etrafını sararken başarıp başaramayacağını bilmiyordu. Adını haykırdığı sırada *hayalet*, hızla öne atıldı ve Evelyn'e çarparak onu bir metre kadar ileriye fırlattı. Fakat bu o kadar yavaş gerçekleşti ki kadının kollarını savuruşundaki çaresizlik, eteklerinin havadaki dalgalanışı ve saçın çığlığı acımasız beraklığıyla son nefesini vereceği ana dek Cameron'ın aklına kazınacaktı.

Kaybettiği her saniye ömür gibiydi. Aklını kaçırmak üzereydi. Yerde hareketsizce yatan Evelyn'e ulaşmadan önce *hayalet* yeniden silik cismine bürünerek Cameron'ın yanından süzüldü ve ortadan kaybolmadan önce bu dünyadan olmayan sesiyle fısıldadı.

“O benim...”

Cameron dizleri üzerinde kayarak Evelyn'le arasındaki kalan mesafeyi kapadı ve üzerine eğildi. İyi olduğunu bilme ve bunu bizzat onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı. Ne var ki Evelyn sessizlik içindeydi. Güzel yüzünde acı da dahil hiçbir ifade yoktu ki bu Cameoron'ın tüylerini diken diken ediyordu. İçindeki korku, tenine dokunduğunda daha önce hiç hissetmediği bir hâl aldı. Evelyn mermer bir heykel kadar soğuk ve cansızdı.

Onu ısıtması gerekiyordu, gerekirse kendi ısısını sonuna kadar ona verebilirdi. Fakat bu hareketsizliğin altında

yatması muhtemel olan nedenin tüm eylemlerini anlamaz çabalara dönüştürmesinden korkuyordu.

Ellerinden birini Evelyn'in boynuna götürürken gözlerini kapadı. Parmakları soğuk teninde aradığını bulmak için ne kadar çabalarsa çabalasın yaşam belirtisine ulaşamıyordu. Diğer elini göğsüne koyup kalp atışlarını bulmaya çalıştı. Fakat göğsünde de aynı sessizlikle karşılaştı. Bir yerde hata yapıyor olmalıydı, belki de nabızı hissedemeyeceği kadar yaşlamıştı. Donan insanların vücutlarının yaşama tutunmak için kendini korumaya aldığını biliyordu. Evelyn de benzer bir savunma gösteriyor olmalıydı.

Cameron ikna olarak başını aşağı yukarı salladı ve denemeye devam etti. Evelyn'in gövdesini soğuk taştan kaldırarak kollarının arasına aldı ve ısınması için ellerini kullandı. Kısa aralıklarla nabzını kontrol etmeye devam ediyordu, ne olursa olsun o sesi duyana kadar da devam edecekti.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda Evelyn'i bütünüyle kucağına almış durumdaydı. Leydi Alderhood'un çılgınlığını duymazdan geldi. Yanında dimdik duran Bayan Milbank'in kayıtsızlıktan uzak ifadesine ise tahammül edemedi. Evelyn hayatta kalacaktı, Cameron bunun için kendi hayatını vermek de dahil her şeyi yapacaktı.

"Evelyn'in nesi var?" Kontes duyacaklarından korkarak sormuştu soruyu. Muhakkak ne olduğunu biliyor ya da hissediyordu ve bu Evelyn dışındaki her şey gibi Cameron'un umurunda değildi.

"Odasını ısıtın, her zamankinden sıcak olmasını istiyorum. Vakit kaybetmeden uçaklardan birini doktora haber vermesi için gönderin. Sıcak tuğlaya ihtiyacım olacak ve daha fazla battaniyeye. Daha sonra diğer gerekenleri söyleyeceğim."

Ne kadar zaman geçmişti? Bir insan kalbi atmadan ne kadar dayanabilirdi? Cameron Evelyn'i yatağına yatırırken

inledi fakat dağılıp gitmek için kendine fırsat vermedi ve direktiflerini yineledi. Meşgul olmalıydı, bilhassa Evelyn'le. Yoksa... Yüzünü sıvazladı ve tüm ilgisini Evelyn'de tutmaya devam etti.

Çok geçmeden oda koşuşturmanın merkezine girmişti. Yatağın üzerine oturmuş, Evelyn'in ellerini okşayan Leydi Alderhood ağlıyordu. Ona göre çoktan ölmüştü, kötü kader sonunda onu da bulmuştu. *Böyle olacağı belliydi, içten içe evdeki kötülüğün etkisi altına girmişti ve sonra da...*

Cameron başını iki yana salladı. İnkâr etmek yalnızca gerçeği görmezden gelmek değildi, çaresizlik ne kadar büyük olursa olsun ona boyun eğmemekti. Ancak ona ne zaman baksa göğsü sıkışıyor, bir daha nefes alamayacak gibi hissediyor ve çaresizliğe boyun eğmenin eşğine geliyordu. Evelyn'in yüzü çok solgundu, dudaklarındaki mavilik azalmıştı ama teni hâlâ olması gerekenden daha soğuktu. O kadar kusursuz ve mesafeli bir güzelliğe bürünmüştü ki Cameron bu hâlimden nefret ediyordu.

“Doktor nerede!” diye bağırdı.

Bayan Milbank, “Stuart gideli bir hayli geçti, lordum, birazdan burada olurlar,” dedi. “İzin verirsiniz ısıttığımız geceliklerden birini ona giydirmemiz gerekiyor, lordum. Kıyafetleri nemli sayılır.”

Cameron başını salladı ve sabırsızca odayı turlamaya başladı. Kadınlar işlerini yaparken onlara izin vermeliydi ama onu yalnız bırakırsa bir daha hiç görememekten korkuyordu. Hâlini fark eden kontes yanına geldi ve elini oğlunun göğsüne koydu. Gözleri yaşlarla parlıyordu ve ifadesine bakılırsa ağzını açtığı anda muhakkak yas sözcükleri sarf edecekti. Cameron buna izin veremezdi. Onu kendinden uzaklaştırıp dışarı çıkmak istedi ama annesi izin vermeyerek göğsüne başını koydu ve yatıştırıcı sözcükler mırıldanmaya başladı.

“O devam edecek, anne. Bu yüzden ölmüş gibi davranmanı yasaklıyorum.”

“Biliyorum, oğlum. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum ama artık senin ona zarar gelmesine izin vermeyeceğinden eminim. Evelyn iyi olacak.” Kontes burnunu çekti. “Ne gerekirse yapacağız.”

“Kalbi bizim fark edebildiğimizden daha yavaş atıyor, bundan eminim.”

Kontes de başını sallayarak ona katıldığını gösterdi.

“Nerede kaldı bu doktor!”

Doktor dakikalar sonra geldi, odaya girip doğrudan yatağa gitti ve Evelyn’in üzerine eğildi. Leydi Alderhood’una sessizce söylediklerini dinledikten sonra başını salladı ve Cameron’a bir kez bakıp ciddiyetle işe koyuldu.

Yirminci Bölüm

Evelyn donuyordu. Daha önce bu kadar üşümek şöyle dursun, dünya üzerinde böyle bir soğğun var olduğunu bile bilmiyordu. Çok uzun zamandır üşüyordu aslında, Eastbrook'ta uyuyakaldığı akşamdan beri içindeki üşüme hiç kaybolmamıştı ve şimdi de soğğun kaynağına hapsolmuş gibiydi. Donmuş kirpikleri mekanik dişliler gibi iç içe geçmişti, gözlerini açmaya çalışmanın anlamı olmadığını bir süre önce fark etmişti. Fakat karanlığa tahammül edemiyordu.

Belki de ölmüştü. İnsan öldüğünün bilincine varır mıydı, yoksa yeni yaşamını varlığının başlangıcı olarak mı görürdü? Göğsünü ağrıtsa da iç geçirdi. İnsan hayatında içini rahatlatan eylemlerden biri buydu fakat şu anda batma hissediyor ve yetersiz hava yüzünden endişe duyuyordu. Buna rağmen rahatsız hissetmek hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi.

Beynine saplanan bıçak gibi acı varoluşuyla ilgili düşüncelerini acımasızca böldü. Boşluğa düşme hissi ani, ürkütücü ve bilinçliydi. Evelyn bir anda soğuk havanın yerini serin bir tazeliğin aldığını fark etti. Üşümediğini anlaması biraz zaman aldı, sonra gözlerini açabileceğini düşündü.

Tahmin ettiği gibi fiziksel zorlamalar ortadan kalkmıştı ama bu sefer de gördüklerini bildiği herhangi bir Şeyle ilişkilendirmek imknsz geliyordu. Saz çatılı, etrafı Őitlerle Çevrili birkaç kulübe görüyordu. Hepsi de ileride yükselen kalenin inşaa edildiği tepenin eteklerine yayılmıştı.

Dile getirmiş olsa kulağa saÇma geleceğini biliyordu ama gördükleri Orta Őađ'dan kalma bir sahneye benziyordu. Belki de Orta Őađ temalı bir panayırın ortasına düşmüştü. Evet, kelimenin tam anlamıyla düşmüştü.

Kulbelerden bazılarının etrafında insanlar vardı, kimisi Őalıřıyor, kimisi sosyalleşiyordu. Evelyn hiÇbirini tanımadığını fark ederek kaşlarını Çattı. Ya da Őattıđını hayal etti Đnk eylemleri üzerinde gücü yokmuş gibi saÇma bir düşünceye kapılmıştı. Daha fazlasını görmek iÇin etrafına bakınmak istedi ve... başaramadı. Odağında tek bir Şey vardı, sarı saÇları beline kadar uzanan, dünyalar güzeli genĐ bir kız...

Yürümeye başladığını anlayınca ayaklarına bakma ihtiyağı hissetti... İşte yine başaramamıştı. Sorun sadece eylemlerinde değildi, düşünceleri bile iki farklı zihindenmiş gibi Őatıřmalar iÇindeydi. Uzlaşmacı olmaya karar verdi, böylece bir yerlere varabilirdi.

Dikkatini kendi arzuları yerine görebildiği kadarına verdiğinde iÇinde olduğu anın detayları gözüne Çarpmaya başladı. Burası farklı bir alemdi, bildik ama Đok yabancıydı. Daha da ilginci sarı saÇlı kızı daha önce gördüğünden emin oluşuydu. Elbette zihni bu kadar karışıkken kim olduğunu çıkarabileceğinden şüpheliydi.

Evelyn'in fark edilmesi biraz zaman aldı. Bu hiÇ Şaşırtıcı değildi zira kız, canla başla iki tombul koyuna laf anlatmaya Őalıřıyordu. Evelyn gülmek isterdi, kaldı ki karşısındaki inanılmaz tatlılıktaki genĐ kızın gülüşüne somurtarak karşılık vermek dünyanın en imknsz meydan okuması olmalıydı.

Sonra kız onu başıyla selamladı ve “Hoşgeldiniz, lordum,” diye cıvıladı. Evelyn’in zihni geriye doğru çekilirken düşme hissi geri geldi ve midesini burkan hızla onu aşağı çekmeye devam etti.

Evelyn öğürmeye başladı. Kuru, boğazını yırtan öğürtüler havadaki pis koku, burnuna ve oradan da ağzına dolarken şiddetleniyordu. İnsanı dondurucu soğuğu özler hâle getiren sıcaklık dalga dalga üzerine kusuyordu. Hâlbuki buna alıştığını sanıyordu.

Neye alıştığını sanıyordu?

Ölüm alışılacak bir şey değildi. Binlerce kişinin öldüğünü görmüştü, birçoğunun sonunu getiren kılıcı tutan el kendisine ait olsa da ölüm kanıksanabilecek bir şey değildi.

Etrafındaki manzaranın korkunçluğunu, ayak uçlarına kadar uzanan ölümün gerçekliğini kabul ederse hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Cansız bedenlerin arasında kılıcını savunarak tüm gücüyle savaşırken attığı savaş naraları, Evelyn’in acı ve korku çığlığıyla birleşerek güçlendi. Fakat kimsenin onu duyduğu yoktu, zira hayatta kalanların hepsi çığlık atıyordu. Kimisi kederden, kimisi acıdan, kimisi de korkudan.

Kimse orada olmak istemiyordu, kimse orada olmayı hak etmiyordu. Etrafına bakındı, geri çekilmeleri gerektiğini söyleyen emri kulak arkası edemezdi. Bu cehennemden bir an önce çıkmazsa aklını kaçıracaktı. Kalanlarla birlikte atlara doğru koşarken ter ve kandan sıırılsıklam olmuş vücudu kırılmış gibi ağrıyordu ve güneş... Tanrı aşkına, güneş aman vermiyordu. Tepedeki acımasız güneş Britanya’nın bereketli topraklarına doğan solgun güneş değildi.

Evelyn bir sonraki düşüşü kolayca kabullendi. O cehennemden sonra gideceği herhangi bir yere razıydı. Tanrı’ya şükürler olsun ki burada sıcaktan bozulmaya başlamış ölülerin kokusu yoktu. Tam aksine, genzini yaksa da yoğun, baharatlı parfümün zengin aromasından hoşlanmıştı. Gözleri

egzotik eşyalarla dolu olan odayı incelerken hem şaşkın hem de baştan çıkarılmış hissediyordu. İşin aslı bu duygunun kendisine mi, yoksa paylaştığını düşündüğü zihne mi ait olduğunu bilmiyordu. Yanında, kendisiyle aynı duygular içinde beş şövalye daha olduğunu biliyordu ama içlerinden biri hariç hiçbiri umurunda değildi. Sıranın ucundaki adama bakınca dostça gülümsemesiyle karşılaştı. Başını sallayıp geçiştirdikten sonra dikkatini asıl konuya verdi. İki adam yuvarlak bir masanın karşılıklı iki tarafında birbirlerine meydan okuyarak bakıyorlardı. Üzerinde Haçlı üniforması olanın kendinden emin tavırlarına karşılık, çöl kumu rengindeki doğulu kıyafetleri içindeki başı sarıklı adam öfkeden köpürüyordu. Aralarındaki tek ortak nokta pazarlığın şartlarını konuşurken birbirlerine zar zor tahammül ediyor oluşlarıydı.

Masadaki kutulardan biri açıldı. İçinden çıkan gösterişli kitabın Evelyn'de uyandırdığı his şaşkınlıktı. Hangi kitabın bu denli süslenmeye ihtiyacı vardı ki? Fakat zihnindeki yabancı daha ilgilydi. Hatta sonrasında açılan kutulardan hiçbiri ilgisini çekmemişti. Ta ki daha küçük olan kutuya sıra gelene kadar. Ortaya çıkan şeyi görünce Evelyn soğuk bir esinti hissetti ve sessiz dudaklarının arasından kendi sesiyle tek bir kelime çıktı. "Yüzük..."

Aynı anda buz gibi nefesiyle yüzüne doğru haykıran *cisimsiz şeyin* saldırısına uğradı. Evelyn çılgılık atarak kaçmaya çalıştı ama hapsoldüğü buz odanın çıkışı yoktu. Sadece donmuş duvarları vardı ve duvarlar boğuk kükremeler yüzünden titriyordu.

"Def ol!" diye bağırdı aynı boğuk ses. "Def ol!"

Evelyn ruhunu dertop eden korkuyla köşelerden birine köktü ve geri dönmek için dua etmeye başladı.

Geri çekilme hissi gelmeden önce Evelyn göğsünün boşaldığı duygusuyla irkildi. Kendini yeni bir düşüğe hazırlamak yerine tırnaklarını çapa gibi kullanarak olduğu yerde

kalmaya çalıştı. Onunla bir daha yüzleşmektense donmak pahasına burada kalmaya razıydı. Fakat ruhunu çeken güç, karşı koyamayacağı kadar büyüktü.

Soluk soluğa gözlerini açtı. Önünde uçsuz bucaksız uzanan manzara bir anlığına huzurunu geri verdi. Sonra başka bir anın içinde uyandı. Şüphesiz ki bu seferki berbattı. Elindeki kılıcı canı için sallıyordu, fakat bir yanı bundan keyif alıyordu. Evelyn kendini sessizliğe zorlayarak katlanmaya devam etti. Eğer duygularına kapılmaz ve sesini çıkarmazsa fark edilmeyeceğini umuyordu. Öyle de oldu ve farklı bir savruluşun içine daldı.

İşte yine düşüyordu. Tanrı aşkına bundan nefret ediyordu. Evelyn kaç kere düştüğünü bilmiyordu, tıpkı bunun ne kadar devam edeceğini bilmediği gibi. Yine de her düşüşün hikâyesinin çekiciliğine kapılıyor ve merakla savrulmayı bekliyordu. Bazen aynı hikâyelerin içine birden fazla kez düştüğü de oluyordu, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyordu.

Belki de bu, o *varlığın* lanetiydi.

Varlığını nasıl gizleyeceğini çözdüğünden beri Evelyn için durumu idare etmek kolaylaşmıştı. Bazen düştüğü huzurlu sessizliğin içinde tek bir noktaya bakıyordu, genellikle denize... Bazen de bir kadına. Evelyn onun Catherine olduğunu artık biliyordu ve ona bakarken hissettiği özlemin nedeni bilmece olmaktan çıkmıştı.

Gözlerinden dünyasına baktığı kişi Roche Baronu olmalıydı. Hatta bundan emindi. Bu da *cisimsiz şeyin* de o olduğu anlamına geliyordu.

Bir sonraki düşüş Catherine'in kararlı ifadesini gördüğü yerde son buldu. "Ben öldü demeden ölmeyecek, peder."

Evelyn hapsoldüğü zihinde kendi için yarattığı altın varaklı koltuğa uzandı ve başını eline yaslayıp izlemeye başladı. Genellikle içinde Catherine'in olduğu anılara düşmekten keyif alıyordu.

“Tanrı’nın işine karışılmaz. Elindeki kokuşmuş zehirli pisliklerle boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Kâfirlerin ilaç dediği şey bizim için zehirden başka ne olur ki? O çocuk çoktan öldü.”

Catherine cevap vermeden önce boynundaki zincirde sallanan yüzüğü avucunda tuttu. “Hayır, az önce yüzünü buruşturduğunu gördüm. Eminim, Cedric onu ölmeden mezarı sokarsak bize çok içerler.”

Evelyn sadece pederin öfkeli sözlerini duyabildi. Görebildiğiyse Catherine’in inatçı yüzü ve zincirin ucunda sallanan yüzüktü. Kendine ait olmayan memnuniyet duygusunun nedenini bilerek izlemeye devam etti. Fakat memnuniyet Catherine ile göz göze geldiği an yerini tedirginliğe bıraktı.

“Lord hazretlerinin de kuzenini hayatta tuttuğum için bana minnet duyduğundan eminim.”

Evelyn sözlerin altında yatan öfkeden çok Catherine’in gözlerindeki hayal kırıklığının baronu etkilediğini bilerek ve nedenini merak ederek düşünmeye odaklandı. Üzerinde kontrol sahibi olduğu tek şey düşünmek olunca insan bol bol düşünme fırsatı buluyordu. Eğer buradan kurtulursa anlatacak çok hikâyesi olacaktı.

Duche Baronu döşekte uzanan yaralıya doğru başını eğince Evelyn ilk defa çocuk yaştaki hastayı görebilme fırsatı buldu ve gördükleri karşısında midesi bulanmaya başladı. Belki de kötü tabiatlı peder çocuğun öldüğü konusunda haklıydı. Karnındaki yara bir araya getirilemeyecek kadar büyük ve lime lime görünüyordu. Eğer onu iyileştirebilirse...

Catherine ellerini birbirine sürterken Evelyn dikkat etmesi gerektiği hissine kapıldı. Nefes alarak bile riske atılması gereken bir anı yaşamak üzere oldukları hissi giderek kuvvetleniyordu. Şu anda neye baktığını, neyi görmek üzere olduğunu tahmin ediyor fakat bunun gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyordu... Gözlerinin önünde, Catherine’in

avuçlarının altında mum ışığından daha yumuşak bir ışık belirmediğinde Evelyn öylece kalakaldı.

Sonrası, hiçliğin olduğu büyük boşluktu.

Düşünme fırsatı bulduğu yalnızlık zamanları Evelyn'e bolca çıkarım yapma fırsatı veriyordu. Her şeyin nedeni neydi? Yüzük sadece araçtı, peki hedefte ne vardı? Catherine'in yüzüğü kullandığını gördüğü düşüşten sonra zihninde gezindiği baronun bazı düşüncelerini yakaladığını sanıyordu ki bu düşünceler Evelyn'e her şeyin anahtarımıış gibi hissettiriyordu. Peki, hayalet yüzüğe sahip olduğunda ne yapacaktı?

Sıradaki düşünüş midesini bulandıran, uzun bir yola çıktı. Kusma isteği geliyorsa iyi bir yere düşmeyeceği kesindi. Tanın aşkına...

Evelyn önündeki sandalyede yarı baygın hâlde oturan adamı daha önce de görmüştü. Yüzükle karşılaştığı odadaki gülümseyen şövalyeydi bu ve şu anda hiç iyi görünmüyordu.

Evelyn, "Kralımın emriyle," diye haykırdı. "Onu bana vereceksin, Ramsey!"

Lord Ramsey –Elswick Baronu– kanlı dişlerini göstererek güldü. "Senin kralın şarlattan... Ben tek bir kralı tanıyorum... O yüzden boşuna kendini yor..."

Suratına yediği tokat kanlı tükürüğüyle birlikte bir dişinin yan duvara sıçramasına neden oldu. Dil dökmek buraya kadar diye düşündü Evelyn ve gözlerini kapayamadığı için lanetler ederek mide bulandırıcı dakikalar boyunca şahit olduklarına katlanmaya çalıştı. Bir noktada yorulduğunu hissetti, belki de gözlerinden baktığı adamın yorgunluğuydu bu.

"Ramsey," diye inledi. "Artık direnme, eski dostum... Söyle bana, nerede? Seni öldürecek. Yüzüğün güçleri olduğuna kafayı takmış. Bir süre sonra yüzük de yeterli gelmeyecek, Catherine'in mucizelerine sahip olmak isteyecek. Karını da tehlikeye atıyorsun."

Lord Ramsey şişmiş göz kapaklarından daha iyi durumda olanı aralayarak, "Senin yüzünden, ona sen söyledin," dedi. "Sen benim... dostum değilsin." Belindeki hançeri kapmadan önce ona öyle büyük bir nefretle baktı ki Evelyn geri çekildi. Birlikte geri çekildiler...

"Catherine'im iyi... olacak, kimse ona dokunamayacak... Yüzük ona ait ve öyle de kalacak."

Lord Ramsey hançeri kendi boğazına dayadı. Ne kadar perişan görünürse görünsün ellerinin hiç titremediği Evelyn'in dikkatini çekti. Gözleri doldu, buna engel olamıyordu zira. Sözlerinin ona ulaşabileceğini bilseydi yine buzdan hapisanesine düşeceğini bile bile yapmamasını söylerdi ama Lord Ramsey kararını vermişti.

"Yüzük asla sizin olmayacak... o sonsuza kadar güvende..." Elswick Baronu sözlerini bitirir bitirmez bir kulağın-
dan diğerine kadar boğazını kesti ve Evelyn yeniden düşmeden önce Roche Baronu'yla birlikte ağlamaya başladı.

Bundan bıkmıştı.

Artık düşüşlerin hepsi cehenneme çıkıyordu. Daha fazla ölüme, daha çok acıya. Evelyn ruhunun tıpkı Bayan Milbank'in özel odasındaki hayvan derileri gibi kurduğunu hissediyordu. Buradan çıkmazsa ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Gözlerini açtığında rüzgârı gördü. Uçuşan kuru yapraklar, girdapların etrafında dönüyordu. Koyu gri gökyüzü henüz yağmurunu boşaltmamıştı ama eli kulağındaydı. Fakat Evelyn'in yoğun zihni havayla ilgilenmiyordu. Gözlerindeki telaşlı ve aceleci dikkat, bir arayış peşinde olduğunu gösteriyordu.

Birden koşmaya başladı. Daha önce böyle hızlı koştukları görülmuş şey değildi. Fakat bu yüzden *zalim barona* kızmayı düşünmedi. Çünkü o da tehlikeyi sezmiş sadece yerini tespit edememişti. Ettiğindenyse kalbi duracak gibi oldu.

Catherine denize bakan bir tepenin ucunda heykel gibi duruyordu. Bulunduğu yer yaklaşık yirmi metre yukarılardaydı. Köpürmüş öfkeli denizin dalgaları kılıç keskinliğindeki kayalara vuruyordu. Evelyn hemen sağ tarafına barksa yosun tutmuş doğal merdivenleri göreceğini biliyordu, yüzyıllar sonra burada hayatının çok önemli bazı olayları yaşanacaktı.

“Catherine!” diye haykırdı. “Yapma!”

Fakat Catherine onları duyuyor gibi görünmüyordu. Sessizliğin işe yaramayacağını anlayınca yukarıya tırmanmaya başladı. Nemli kayalar yüzünden çabası boşa çıksa da denemeye devam etti ve bunu yaparken ellerini parçalamaya aldırmadı. Gözleri sürekli Catherine’in üzerindeydi, yerinde kalması için ona yalvarırken ilerlemek için çabalıyordu.

Rüzgâr, Catherine’in acılı sesini kulaklarına taşıdığında Evelyn ürperdi. Daha önce yıkık binada duyduğu ninninin giderek artan sesi sona yaklaştıkça hafifledi ve son mırıltı, tek bir nefesle dışarı çıktı. Rüzgârı kesen kamçı benzeri sesin hemen ardından kayalara çarpan bedenin mide bulandıran gürültüsü duyuldu. Bu sefer Evelyn, çığlık atan Duche Baronu’na eşlik edemedi. Zira bunu yapamayacak kadar dehşete düşmüştü.

Sessizliği onu başka bir anın içine aynı sessizlik içinde attı. Belki de uyuduğu için hiçbir şey hissedememişti. Önemli değil diye düşündü, nasıl olsa yakında solup gidecek ve tüm bunlardan kurtulacaktı.

Yine çok soğuktu ama bu seferki soğuk biraz umut doluydu. Nedeni yakından gelen dumanın kokusu olmalıydı. Gözlerini açtığında karşısında ifadesiz yüzlü onlarca asker durduğunu gördü. Bazıları kralın armasını taşıyordu, tıpkı barbarlar gibi kürklere bürünmüş bazılarınınsa kimseye bağlılığı yok gibi görünüyordu.

Çok geçmemişti ki Evelyn, yine Duche Baronu’nun bedeninde bir direğe bağlı olduğunu anladı. Belinden yukarısı

çıplaktı ve üşüyordu. Fakat onu donmaktan koruyan öfke, içinde köpürüyordu.

“Vatana ihanetten suçlu bulundun, Duche! Son sözün nedir?”

Evelyn umursamaması gerektiğini bildiği hâlde onun için üzülüyordu. Ortak bedeni paylaşmanın bazı sonuçları vardı. Kendi romantik hislerine karşılık, baron uğradığı haksızlığa ve intikamına odaklanmıştı. Bu zamana kadar hayatta kalmasını sağlayan da fırtınalı duyguları olmalıydı. Ya da vücudundaki kanayan onlarca yaranın acısını hissedememesinin nedeni yavaşça donmasıydı.

“Madem sözün yok... Kralımız gelemediği için özürlerini ilettiler. Verdiği yetkiye göre idamını gerçekleştirecek kişi benim. Zaten ölmek üzereyim, sana yapabileceğim en büyük iyilik hemen canını almak olur ama ben... Öyle kalmasını istiyorum... Gidiyoruz!”

Meydanın boşalmasından dakikalar sonra kar yağmaya başladı. O kadar çok yağdı ki yerdeki çamurlu karın üzeri yeniden bembeyaz oldu. Hava bile artık daha yumuşaktı ya da yalnızlık, huzurunun bir kısmını geri vermişti.

Evelyn onu kızdırmayı göze alarak adını seslendi... İşe yaramayınca Catherine'den ve ölümüne neden olduğu eski dostunu hatırlatacak şeylerden bahsetti... Ondan yayılan acıyı hissetti ama öfkesi ölmüş gibiydi.

Kanının değerli damlaları yere düşerken başını taşıyamaz hâle geldi, artık nefes alıp almadığını bile bilmiyordu. Diğerlerinin aksine bu anıyı daha önce deneyimlememişti, sanki baron bile öldüğü günün anısından kaçmanın yolunu bulmuştu. Elbette, lanetlenmenin ödüllendirilmesi olur şey değildi, önünde sonunda ölecekti. Kim bilir bedeni öldüğünden beri aynı ölümü kaç kere yaşamıştı?

Evelyn damarlarının kristalleştiğini hissedebiliyordu. Ağır ağır bir noktadan başlayarak dallanan soğukluk sonunda

rüm vücudunu kapladı. En azından acı yoktu... Evelyn son nefesini verirken baronun intikam arzusununun soğuk top-rağa tohum olarak düştüğünü, ruh çapasının derinlere gö-müldüğünü anladı.

Her şey bittiğinde yeni bir düşünüş için kendini hazırladı ve tekrar her şeyin başladığı buzdan hapisanesine döndü. Ta ki yeniden düşmeye başlayana kadar.

Ama en azından diye düşündü... artık baronun yüzüğü neden istediğini biliyordu.



Yeni düşüşler eskileri gibi değildi. Artık tehdit edilmeden oradan oraya sıçrarken Evelyn, içinde hapsoldüğü zihnin sahibine acıdığını kabul etmişti. Bazen çektiği ıstıraba ortak olmuş bazen de yaşadığı hayata tutunması sağlayan güzel anılarında mola vermişti.

Buradan çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Düşünceleri giderek Duche Baronu'nun düşünceleri olmaktan çıkıyor ve Evelyn kendini geride bıraktığı şeylere duyduğu özlem içinde buluyordu. Bazen birilerinin ismini söylediğini sanarak irtikiliyor ve yeniden duymak için tüm dikkatini etrafındaki seslere veriyordu. Hatta bazen ısındığı ve güvenli kollarda olduğu hayalini kuruyordu. Yeterince kulak kabartırsa ya da hayallerinin gerçekliğine inanırsa bu davetin onu istediği yere götüreceğine inanmasını sağlayan belirsiz kaynaklı bir inancı vardı. Fakat dikkatinin dağılmasından hoşlanmayan ev sahibi artık öfkeyle suratına haykırmasa da homurdanarak Evelyn'i geri çekiyordu. Belki de Evelyn'in çok şey bilmesinden hoşlanmıyor ve onu olduğu yerde kalmaya zorluyordu.

Evelyn onu özlüyordu.

Cameron'ı o kadar çok özlüyordu ki kapıldığı umutsuzluk yüzünden ölecek gibi hissediyordu. Belki de Evelyn'den umutlarını kesmişlerdi, Tanrı aşkına burada zamanın nasıl

işlediğini bile bilmiyordu. Edindiği yeni bilgiler yılların vereceği tecrübeyle eş değermiş gibi görünse de kendi bedeninde ki, duygularındaki değişimi ayırt edemiyordu.

Yeniden düşme zamanı geldiğinde direndi. Çünkü kendini ne kadar kolay bırakırsa buranın bir parçası olmaya bir adım daha yaklaşıyordu. Soğuk bile artık yeterince üşütmediğine göre umutları son bulmak üzereydi.

Evelyn kendi için yarattığı yatağın kenarlarına tutunarak olduğu yerde kalmaya çalıştı ama onu çeken güç diğerlerine benzemiyordu. Kendini bırakmaya mecbur kaldığında bunun son olması için ne gerekiyorsa yapacağına dair kendine söz verdi.

Düştüğü yer, neredeyse buz hapisanesi kadar soğuk olan bir odaydı. Açık tahta panjurlar, içeri giren serin rüzgâr yüzünden duvara vuruyordu. İçinde bir önceki ateşinden küller bulunan şömine uzun zaman önce sönmüş görünüyordu. İçerinin ısıtılması gerekiyordu ama ne baron ne de dolaylı olarak Evelyn kılını kıpırdatmaya yeltendi. Çünkü daha önce de duyduğu ritmik gıcırta ve ona eşlik eden ninni, her şeyin önemini yitirdiği bir yerde durduğunu söylüyordu ona.

Burayı, bu anı özel kılanın ne olduğunun bildiğini sanıyordu fakat bununla yüzleşmeye hazır değildi. Baron, endişelerine aldırmadı, elbette. Belki de Catherine'i görmeden uzun süre dayanamadığı için gözlerini ona çevirdi. Evelyn onun yüreğinde hisettiği acıya ortak olarak kederle inledi. Söyleyecek tek bir kelime yoktu, çünkü sessizlik herkes adını yeterince şey söylüyordu.

Evelyn daha önce onun kadar acı çeken birini görmemişti. Catherine, hiçbir duygu barındırmayan yüzünü pencereye çevirmiş, görünen bulutları izliyordu. Bomboş gözleri donuk ve teni solgundu. Gözlerinin altındaki morluklar kaç gecelik uykusuzluğun eseri idi, Tanrı bilir. Şüphesiz ki boş beşiği sallayışındaki sakinliğin dalgınlıkla ilgisi yoktu, Evelyn altında

yatan dürtünün kararlılık olduğundan emindi. Eğer yapabilseydi ömrü son bulana kadar beşiği sallamaya, sesi kesilene kadar ninniye söylemeye devam edebilir ve tüm sevdikleri gibi yok olmayı beklerdi.

Evelyn onun için öyle büyük bir keder içindeydi ki “Ah zavallıcık... zavallı Catherine,” diye mırıldandı.

Catherine birden yüzünü ona çevirdi ve dimdik Evelyn’in gözlerinin içine bakmaya başladı. Sanki ruhunu görerek ve bunu bilhassa yaparak başını hafifçe yana yatırdı. Az önceki bilinçsizliğinden uzak, çok şey gören gözlerinde acı yerine meraka benzeyen bir duygu vardı artık.

Evelyn’in içindeki ürperti yoğunlaştı. Daha önce baronun gözlerinden onunla defalarca göz göze gelmişti. Fakat bu sefer Catherine sanki orada olduğunu biliyormuş, gerçekten onu görüyormuş gibi bakıyordu. İşler daha ne kadar tuhaflaşabilir derken Catherine tatlı tatlı gülmeye başladı ve “Evelyn... buradasın,” diye fısıldadı.

Evelyn’i bu sefer bulunduğu yerden söküp alan başka bir anı değil, Duche Baronu’nun dönüştüğü cisimsiz şeyin öfkeli haykırışı oldu. Evelyn’in geriye çekilmediğini, uzun bir koridor boyunca itildiğini anlaması zaman aldı. Etrafında ışığın hareketini görüyor, yüzüne esen rüzgâra karşı yol alıyordu. Katettiği her milimin vücudundaki buzu çözen ılıklığa giden yolun parçası olduğunu hissediyordu.

En çok ihtiyaç duyduğu şeye odaklandı ve hayatı buna bağlıymış gibi derin, çok derin nefes aldı. Boğulmaktan kurtulduğunda aldığı ilk derin nefes gibi... Sonra sırtı gevşedi ve rahatlayarak kendini geriye bıraktı.

Birilerinin konuştuğunu duyuyordu, bulanık gören gözleri hareketleri seçebiliyor ve yüzünde dolaşan elleri hissediyordu. Fakat hiçbir şey net olmadığı gibi, Evelyn’in onlarla iletişim kurmaya gücü de yoktu. Önce içindeki soğukluktan kurtulması gerekiyordu.

“Evelyn tatlım, Tanrı’ya şükür...”

Leydi Aderhood’un sesine odaklanmayı başardığında gerçekliğini kabul etmek için acele etmemeye karar verdi. Bu da bir yanılgı olabilirdi. Gözlerini kırıştıtırıp kadının endişeli yüzüne uzun uzun baktı, ta ki gerçekten geri döndüğünü anlayana kadar.

“Tatlım, birazdan doktor gelecek. Benden istediğin bir şey var mı? Ne olursa...”

Evelyn kafa karışıklığı içinde etrafına bakındı. Ne istediğini bildiğini sanmıyordu ama içgüdülerinin bilgeliği ona söylemesi gerekeni fısıldadığında karşı koymadı ve dudaklarının arasından tek bir isim çıktı.

“Cameron...”

Yirmi Birinci Bölüm

Evelyn dalgınlık içinde köpükleri sönmeye başlayan suyun üzerinde parmaklarıyla şekiller çiziyordu. Sıcak suyun mucizesi ağrıyan kasları üzerinde işini yaparken aklına olduğu yerde kalmaktan daha iyi bir şey gelmemiştir. Kaldı ki yanından ayrılmayan Leydi Alderhood da küvetine sıcak su takviyesi emrini sürekli yineliyordu. Fakat vücudundaki iyileşmenin aksine zihni sürekli geride kalan zamanda yaşadıklarıyla meşgul oluyordu. Bu da yeterince rahatlamasını engelliyordu.

Cameron hâlâ dönmemiştir. Leydi Alderhood onun günlerdir deli gibi çalıştığını ve zamanının büyük kısmını mezarı bulmak için araştırma yaparak geçirdiğini söylemişti. Geri kalan zamanlarda ise ya Evelyn'i uyandırmanın yollarını aramış ya da uyuduğu süre içinde rahat etmesi sağlamak için her şeyi yapmıştı.

“Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı, hayatım? Günlerdir boğazına doğru dürüst bir şey girmedi. Belki yiyecek...”

Evelyn minnetle, “Teşekkür ederim,” dedi. Banyo yapmadan önce içtiği çorba isteksiz midelerini yatıştırılmaya yetmişti. “Ben iyiyim, artık başımda beklemeniz gerekmiyor.”

“Saçmalama. Seni bir saniye bile yalnız bırakmaya niyetim yok. Geceleri de yanında birileri kalmalı, başka türlü içim rahat etmeyecek. Sen... günlerdir öylece yatıyordun ve...” Kontes devamını getiremeyerek sustu. Yorgun ve uykusuz görünüyordu. Evelyn onu daha önce kendini böyle bırakmış halde gördüğünü hatırlamıyordu. Sebebinin kendisi olduğunu bilmek gururunu okşadığı gibi suçlu hissettiyordu.

“Leydim, sizin de dinlenmeniz gerekiyor.”

“Dinleneceğim, açıkçası uyumak için sabırsızlanıyorum ama daha vakti var.” Ardından Leydi Alderhood sıcak su takviyesi yapan hizmetçiye, “Artık gidebilirsin,” dedi. “Bayan Milbank’e emirlerimi hatırlat. Daha sonrası için haber vereceğim.”

Kız çıktıktan sonra kontes Evelyn’e döndü. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Başına gelenin normal bir travma olmadığını biliyorum, Evelyn. Bedenin bizimleydi ama Bayan Milbank ruhunu hissedemediğine dair saçmalamaya başladığında...” Yutkundu. “Öldüğünü düşündük. Fakat zayıf da olsa kalbini artık duyuyorduk. Ben... Cameron’ı iyi olduğuna inandırmaya çalışırken... aslında iyi olup olamayacağını bilmiyordum.”

Evelyn’in de gözleri doldu. Orada yaşadıklarıyla ilgili kimseye bir şey söylemediği gibi kimseden de onun yokluğunda neler yaşandığını anlatmasını beklememişti. İşin gerçeği beyni, bununla uğraşamayacak kadar yorgun düşmüştü.

Kapı birden açılınca iki kadın da korkuyla sıçradı. Cameron uzun bir yolu koşarak katetmiş biri gibi soluyarak eşikte duruyordu. Gözleri Evelyn’in üzerindedeydi, bakışları telaş ve rahatlamanın verdiği karmaşık duygularla parlıyordu. Konuşmak için ağzını açtığı sırada Leydi Alderhood kendini küvetin önüne attı ve muhabbet kuşu gibi söylene-meye başladı.

“Bir leydinin odasına bu şekilde dalmaya nasıl cüret edersin... Bir adım daha atma. Orada kal diyorum... Aman Tanrım, sen iyice her şeyi boş verir oldun.”

Cameron annesine bakmadan, “Anne, lütfen dışarı çık,” dedi.

“Ben mi? Asla! Çıkması gereken biri varsa o da sensin. Evelyn yorgun ve dinlenmesi gerekiyor. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır ama ne bilmek istiyorsan öğrenmek için yarını beklemen gerekecek.”

“Dışarı anne... hemen.”

“Oğlum birazdan hizmetçilerden biri geceyi Evelyn’le geçirmek üzere buraya gelecek. Seni burada görürse neler olacağını biliyorsun.”

Cameron annesine ilk kez o zaman baktı. “Artık çok geç.”

Leydi Alderhood inci kolyesiyle oynarken Evelyn’e kırpiklerinin altından suçlu bir bakış attı.

“Yakında başımıza taş yağacak. Lütfen sağduyunun sesi-
ne kulak ver ve kızı biraz kendi hâline bırak.” Kontes Evelyn’e sağlığıyla ilgili birkaç söz ettikten sonra oğluna ters ters baktı ve ikisini baş başa bıraktı.

Ebeveyn etkisinin ortadan kalması odanın sessizliği ve sıcağını dikkat çeker hâle getirdi. Göz göze konuşmadan geçirdikleri her saniye aralarındaki gerginlik artıyordu ve Evelyn, içine gömüldüğü su soğumaya başlasa bile giderek daha da ısınıyordu.

Harekete geçen Cameron oldu. Uzun adımlarla küvetin yanına geldi ve Evelyn’i kaldırıp kollarına aldı. Ona öyle sıkı sarıldı ki kolları tahta kuklalar gibi yanlarında sallanan Evelyn nefes alamadığını hissetti.

Şu anda gerçekten bunu yaşıyor muydu, Tanrı aşkına?

Ne zaman gevşemeye başladığından emin değildi ama Cameron’ın yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine

çekişindeki teslimiyete ve büyük elleriyle ıslak sırtına bastırırkenki ihtiyaç duygusuna direnmesi mümkün olmadı. Evelyn de ona sarıldı ve gözlerini açtığından beri ilk kez gerçekten yaşamaya başladığını hissetti.

Evelyn o soğuk yerde kaldığı süre içinde her şeyi yaşayabileceğine inanan pervasız bir yan geliştirmiş olmalıydı çünkü çıplaklığından ve onun vücuduna temas edişinden aldığı sakin haz, utangaçlıkla gölgelenmemişti. Cameron'ın ellerinin nazik, korumacı dokunuşunda ya da saçlarında gezinen dudaklarının yumuşaklığında içini rahatlatan, huzur veren bir şeyler vardı. İhtiyaç duyduğu her şey en başından beri ondaydı.

Elleri erkeğin belinde kenetlendi ve kendini ona biraz daha bastırdı. Temas eden vücutlarıyla birbirlerine ilettikleri mesaj, kelimelerin verdiklerinden daha güçlüydü ve Evelyn kendi adına en çok ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Cameron parmaklarını Evelyn'in saçlarının arasına geçirdi ve kafa derisine masaj yaparken gevşek topuzunu çözdü. Nemli sırtına dökülen saçların hassas tenindeki hissiyle ürperen Evelyn burnunu Cameron'ın çenesine sürtmeye başladı. Dudaklarını çenesinin altına değdirişindeki tek niyet özlemine gidermek ve ona daha fazla dokunmaktı.

Cameron ihtiyacını sezerek kendi dokunuşlarını da ona sundu. Kürek kemiklerinin arasındaki elini bel oyuğuna doğru kaydırıdıktan sonra parmaklarının dışıyla tatlı okşayışlarını sürdürdü. Dudakları hâlâ Evelyn'in saçlarının arasındaydı ama dokunuşu, sıkı tutuşu ve vücudunun duruşu farkındalık doluydu. Nefesi artık daha hızlıydı, ilk andan beri güçle atan kalbi Evelyn'in göğsünde çınılıyordu.

Başını yavaşça aşağı eğip Evelyn'in yüzüne baktı. Hafifçe nemli, kopkoyu gözlerindeki duygular, girdabın içindeymiş gibi dönüyor ve irileşen gözbebeklerinin karanlığında,

ona kendi yansımasını sunuyordu. Elini Evelyn'in yanağına koyup başparmağıyla dudaklarını okşarken gözleri kendi hareketlerini takip ediyordu. Aralık dudakları sık solukları yüzünden kurumuştı ve Evelyn'de derhal tatlarına bakma isteği uyanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, bir müddet sonra. Sesini tanımak mümkün değildi ve Evelyn daha önce bu kadar rahatlatıcı bir ses duymadığından emindi. Başını salladı, konuşamayacak kadar gergindi.

"O kadar derin uyuyordun ve öyle huzurlu görünüyordun ki bir daha geri gelmek istemeyeceğinden korktum."

Evelyn gözlerinin ardındaki tehlikeli yanma duygusunu geçiştirmek için gülümsemeye çalışarak, "Daha önce korktuğumu itiraf ettiğini düşünemiyorum bile," diye fısıldadı. Sözleri Cameron'ı güldürmedi. Hâlâ müthiş bir ciddiyetle gözlerine bakıyor ve yanağını okşamaya devam ediyordu. Eğer cesaret edebilseydi Evelyn onun şu anda bile yok olup gemesinden korktuğunu düşünebilirdi.

Ne kadar da yorgun, süzölmüş ve solgun görünüyordu. Sırf endişelendiği için mi günlerdir kendisine bakmayacak hâle gelmişti? Evelyn yaşanan gözlerini kontrol edemese de bu sefer aldırmadan aklındaki ilk şeyi söyledi.

"Yorgun görünüyorsun."

"Sense harika görünüyorsun. Daha önce bu kadar güzel görüdüğün başka bir an hatırlamıyorum."

Evelyn gözlerini kaçırma ihtiyacı duydu. Yüzünün yetersiz beslenme yüzünden ne kadar süzöldüğünü ve renginin neredeyse griye döndüğünü küvete girmeden önce aynaya baktığında görmüştü. Fakat onun ne demek istediğini anlıyordu.

"Düşüğünü gördüm, Evelyn... Seni fırlatıp attı. Doktor ciddi bir şeyin olmadığını söyledi fakat ben bunu senden

duymayı bekledim. Altı gün boyunca gözlerini açmanı bekledim.”

Hissettiği çaresizlik her bir kelimenin altını çiziyordu sanki. Evelyn ona verdiği korkunun altında yatan dürtüyü düşünmemeye çalışarak elini Cameron'ın yanağına koydu. Sakalları uzamaya başlamıştı, kim bilir ne zamandır tıraş olmuyordu. Artık ona endişe edecek bir şey kalmadığını söylemek için ağzını açtı ama kelimeleri dışarı çıkarmayı bir türlü beceremiyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu zira.

Cameron belirsiz bir sebepten başını salladı ve şöminenin yanındaki koltuğun arkasında asılı duran kalın, tüylü havluya uzandı. Gözlerini Evelyn'in başının üzerindeki bir noktada tutmaya özen göstererek onu sardı. Evelyn'i gülmeye zorlayan profesyonelliğinin ardındaki olası nedenler onun kişilindeki birine hiç uymuyordu.

Tıpkı bir bebekmiş gibi Evelyn'i kolayca kaldırıp suyun dışına çıkardıktan sonra odanın en sıcak yerindeki koltuğa oturarak onu da kucağına çekti.

“Artık üşümüyorsun, değil mi?”

Evelyn, üşüdüğünü nereden bildiğini ona sormadı. Şu anda üşümek aklına dahi gelmiyordu, önemli olan da buydu. Başını iki yana sallayıp ona iyice sokulduğu sırada cevabının karşı taraf için yeterince tatmin edici olduğu hissine kapıldı.

“Aç mısın?”

“Hayır.”

Cameron sırtını ağır ağır okşarken, “Peki, rahat mısın?” diye sordu. Sesinde dikkat çeken belli belirsiz bir muziplik vardı.

“Hiç olmadığım kadar.”

Yanıtı memnun bir mırıldanma oldu ve bir süre sessizce ateşin sesini dinlediler. Evelyn'in zaman kavramını yitirdiği

soğuk cehennemde yaşadıklarının bir ödülü olması gerekiyorsa işte o ödül, tam da buydu. Yine de konuşulması gereken onlarca şeyin ağırlığı yeterince rahatlamasını engelliyordu.

“Orada bazı şeyler gördüm. Anlatacaklarım kafamızdaki soru işaretlerinin büyük kısmını ortadan kaldırabilir.”

Cameron, “Sonra,” dedi. “Yarın bunun için bolca vaktimiz olacak.” Daha sıkı sarıldı, sanki sebep olduğu bir milimlik boşluk bile aralarını açabilirmiş gibi.

“Belki... Belki de daha fazla vakit kaybetmemeliyiz.”

“Sana söz veriyorum yarın tüm dikkatimi sorunları çözmeye vereceğim. Fakat bu gece sadece istediğim şeyi yapmak istiyorum. Şimdi uyumalısın.”

“Sen de yanımda kalacak mısın?”

“Seni yalnız bırakmayacağım. Geceliklerinin yerini göster ki sana yardım edeyim. Eğer hizmetçilerden birinin yardım istersen...”

“Hayır, halledebilirim.”

“Peki...” Cameron onu kollarında tutmaya devam ederek yavaşça doğruldu ve ayrılmak için harekete geçmeleri mümkün değilmiş gibi şöminenin önünde birbirlerine sarılmış hâlde öylece durdular. Öyle yoğun bir anda hapsolmuşlardı ki ikisi de uyumadan önceki son sarılışlarının bu olmadığını seziyordu. Cameron elini Evelyn’in yanağına koydu ve gözlerini onunkilerden ayırmadan yutkundu. Boynundaki hareket ve çıkan ham ses Evelyn’in göğsüdeki yarışı acı verici doruğa çıkarmaya yetti. Kendini nasıl bir karmaşanın içine attığını biliyordu. Fakat acı çekeceğini bile bile bu tatlı bataklığa gömülmek gözüne hiç de korkutucu görünmüyordu. Başını artık zaafı hâline gelen bir içgüdüyle Cameron’ın eline doğru yatırıp gözlerini bir süreliğine kapadı. Hissettiği huzur, sanki vücudundaki uyanışı daha anlaşılabilir kılıyordu. Çünkü Evelyn onu isteyebileceği her şekilde istiyordu.

Gözlerini açtığında Cameron'ın sımsıcak bakışlarıyla karşılaştı. Açık bir kitabın satırları gibi okunmayı bekleyen hisler Evelyn'in boğazının düğümlenmesine neden oldu. Saniyeler öncesinin şefkat dolu gözleri değişen duygularla boy-nuna ve oradan da çıplak sinesine doğru alçaldığında aralarındaki havada tuhaf bir akım oluştu. Konuşulacak onca şey vardı, Evelyn ona gördüklerini anlatmalıydı ya da az önce planladıkları gibi uyumalıydı ama içinde buldukları anda bir sürü şey önemini yitirmişti.

Suyun akışı gibi her şey bir anda yolunu buldu. Cameron başını biraz eğince Evelyn onu karşılamak için yüzünü yukarı çevirdi. Kurumuş dudaklarının birbirine takıldığı kesik dokunuşlar boyunca ikisi de nefes almadı. Sonunda Cameron, Evelyn'in dışarı verdiği soluğu içine çekerken dudaklarıyla onunkini kapladı ve sırtına bastırarak vücutlarını birleştirdi.

Dudaklarını eziyor, dişleri arasına aldığı dolgun alt dudak-ğını hemen sonra emerken Evelyn'i hazza boğuyordu. Bu sefer ne yaptığını bilen sadece Cameron değildi. Ağzına giren dili zevkle kabul eden Evelyn, ona kendi oyunuyla karşılık veriyordu. Fakat her şeyi sona erdiren Cameron oldu. Güç-lükle başını kaldırdı ve alnını okunkine bastırırken, "Dur-malıyız," diye fısıldadı. "Henüz iyileşmedin, sana zarar ve-rebilirim."

Evelyn başını iki yana salladı. "Sana yakın olmak istiyorum."

Cameron'ın sıkılaştıran sarılışına karşı koyarak başını kaldırdı ve dudaklarını yeniden birleştirmek için parmak uçlarında biraz daha yükseldi. İyi niyetine karşılık gördüğü bu ayartıya daha fazla acı çekmeden karşı koymak Cameron için hiç kolay değildi. Üstelik günlerdir çektiği ıstırap yüzünden zayıf düşmüştü ve... ona yeniden karşılık alarak dokunmanın büyüsu direnemeyeceği kadar güçlüydü.

Sessizce küfrederek yenilgiyi kabul eden Cameron, Evelyn'i yukarı çekip bacaklarını beline doladı ve hararetle süren öpüşmeyi kesmeden onu odanın ortasındaki yatağın direğine yasladı. Bu pozisyonda onu bütün vücudunda hissedebilen Evelyn, bacaklarını sıkarak yakınlıklarını içgüdüsel hâle getirdi.

Saniyordu ki bu, Cameron'ı delirme noktasına taşıyan büyümlü bir hareketti. Artık öpücük daha ateşli ve fazlasıyla yoğundu. Aralarındaki alevler her sürtünmeyle yükseliyor ve her dokunuş bir öncekinden daha aceleci hâle geliyordu. Cameron bir eliyle kadının boynunu tutarken diğer eli vücudları arasına girip havlunun düğümünü bozarak göğüslerinden birini kapladı ve öpüşmelerinin ateşini biraz daha körükleyen arzuya yağurmaya başladı. Başparmağı sertleşmiş ucun etrafında daireler çizerken kalçası da bacakları arasında ritmik baskıyla gidip geliyordu.

Evelyn inleyerek başını arkaya attı. Bu da Cameron'a çıplak tenine daha rahat ulaşma fırsatı verdi. Tanrı aşkına dudakları her yerdeydi, dokunduğu her yer vücudunun merkezi gibiydi. Evelyn hislerinin yetersizliği karşısında yeniden dudaklarını ona uzattı ve kasıklarını iyice birleştirene kadar kalçasını öne itti.

Cameron'ın inleyişine neden olan küçük ritim bu sefer onun kontrolündeydi. Çok geçmeden erkek onu belinden kaldırarak yukarı yükseltti, böylece göğüslerine ulaşabilecekti. Evelyn meme ucundaki ıslak, ağır temasla çılgına dönerek Cameron'ın adını sayıkladı ama erkek çağrısına cevap vermekle ilgilenmiyordu. Sırasıyla meme uçlarını yalıyor, zaman zaman ısırıyor ve sonra kuvvetle emerek Evelyn'in aklını başından alıyordu.

Yeni bir öpüşme için dudakları birleşti. Bu seferki kısa, sert ve diğer her şey gibi ateş doluydu. Dudakları kopar gibi birbirinden ayrıldıktan sonra Cameron onu yatak direğinden

uzaklaştırıp diğere tarafa geçti ve yatağı oturttu. Baş döndürücü hızla gerçekleşen her eylemin etkisi geride bıraktıklarından daha güçlüydü.

Evelyn üzerinde onun ağırlığını karşılamaya hazır hâlde beklerken Cameron savunmasız çıplaklığını gözleriyle yiyip bitirmek için ayakta durmaya devam etti. Dokunmadan, sadece gözleriyle sevişerek öyle derin izler bıraktı ki vücudunda Evelyn inleyerek ona uzanmaya çalıştı. Ne var ki erkek ondan uzaklaştı ve arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı. O kapıyı kilitleyene kadar riskin farkında olmayan Evelyn, doğrularak vücudunu kollarıyla saklamaya çalışınca altın rengi gözler sımsıcak bir duyguyla yumuşadı.

Nasıl olurdu da böylesine güzel bakan bir adama karşı koyabilirdi?

Cameron dizlerinin arkasından tutup onu nazikçe yatağın kıyısına kadar çekerek üzerine eğildi ve böylece Evelyn'in başı arkaya düştü.

"Emin misin, bir tanem?"

Dudaklarında titreşen kelimelerin anlamını güçlendiren, dudakları arasında neredeyse hiçbir mesafenin olmayışıydı. Evelyn soluğuyla birlikte dışarı çıkan tek kelimedeki iznin onun için anlamını görebiliyordu ve bu yüzden ona minnettardı.

Cameron'ın gülüşü Evelyn'in dudaklarında kıpırdandı ve erkek onu giderek büyüyen bir arzuyla öperken Evelyn aklı başından gidene kadar o gülüşü düşündü. Elbette düşüncelerinin yolunu kaybetmesi çok sürmeyecekti. Cameron dudaklarıyla çizdiği yolda bu denli kendinden emin ilerlerken Evelyn kimdi ki tatlı hayallere kapılabilecekti.

Erkeğin sıcak ağzını karnında hissettiğinde dirsekleriyle yükseldi ve başını dik tutacak gücü ancak bulabildi. Fakat Cameron'ın bacaklarını ayırmadan önceki bakışı eriyip gitmesine neden olabiliirdi.

Kendini saklama arzusuyla erkeğin gücü arasındaki savaş Evelyn'in yenilgisiyle sonuçlandı. Cameron dizleri üzerine oturken Evelyn şok için de, "Ne... Ne yapıyorsun?" diyebildi.

"Sence Evelyn..." diye fısıldadı Cameron.

Evelyn beklentiyle yutkundu. Onun neyin peşinde olduğunu bilmesinin nedeni içgüdüleriydi, başına gelmek üzere olan şeyin meşru olduğuna inanması mümkün ya da kabul edilebilir değildi. Cameron tam da o anda tıpkı bir günahkâr gibi gülümsedi ve gözlerini bir an için onunkinden ayırmadan dudaklarını parmaklarıyla aralayarak ortaya çıkardığı nemli etine değirdi.

İlk temasla birlikte ikisi de inledi. Evelyn şokla bacaklarını kapatmaya çalıştığında Cameron izin vermeyerek daha derin öpücükler için ağzını araladı, dilini içeri sokup dudaklarını hassasiyetin en keskin olduğu yerin üzerine kapadı ve şiddetle emmeye başladı.

Bu... Bu Tanrı aşkına çok.. güçlüydü. Hem bütünüyle teslim olmayı hem de karşı koymayı arzulatan çarpıcı tezatlıktaki duygular, Evelyn'in daha önce var olduğu bilmediği sıcak bir boşluğa bırakıyordu. Fakat elinden, eliyle ağzını kapatarak atmak istediği çığlıkları ya da çıkardığı minik ihtiyaç dolu iniltileri engellemekten başka bir şey gelmiyordu. Bu öyle yıldırıcı bir zevkti ki kontrol edemediği tek şey sesi değildi. Dizleri deli gibi titriyor, karnındaki kasılmalar yüzünden yatak sarsılıyordu.

Cameron bazen onu baştan uca yalayarak banzen de parmaklarını içine sokup çıkararak uzun süren zevk işkencesinde Evelyn'i hiç yalnız bırakmadı, aldığı her yudum zevki onunla paylaştı.

Sonunda kendini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçen Evelyn tek elini erkeğin saçları arasına gömüp başını kendine bastırdı. Yaptığının farkında olduğu söylenemezdi.

Yaptığının Cameron üzerindeki yakıcı etkisinden de habersizdi. Yine bilinçsizce daha da ileri gitti ve göğüslerinden birini avucuyla kaplayıp tıpkı Cameron'ın daha önce yaptığı gibi okşamaya ve yoğurmaya başladı.

Erkek ona dair her şeyin farkındaydı. Onu yiyip bitirmeye devam ederken boştaki elini kadının ilgi görmeyen diğer göğsüne götürdü ve meme ucunu parmakları arasına alıp iyice sertleşene kadar onunla oynadı.

Evelyn daha önce düştüğü uçurumu hatırlıyordu, özellikle şimdi, tam da kıyısında olduğu sırada. Ağzı sessiz çığlıklarıyla aralandı. Sanki hava yetersizmiş gibi nefes alma arzusuyla göğsü şiddetle alçalıp yükseliyordu. Fakat Cameron bitirmesine izin vermeden başını kaldırdı. Tek bacağı yatağın ayak ucundaki ahşap çıkıntıya yükselince kendini biraz daha savunmasız bir pozisyonda bulan Evelyn içinde hareket eden parmakların verdiği duyguyla çığlık attı. Tanrı aşkına... her şey o kadar fazla geliyordu ki... Düşmeden önce hissettiği dudakların güçlü emişi sırtının yay gibi gerilmesine, yataktan yükselmesine neden oldu ve Evelyn hayal dahi edemeyeceği bir zevkle kendini boşluğa bıraktı.

Henüz titremeleri devam ederken Cameron üzerine eğilip karnını, göğüslerini ve son olarak da dudaklarını takdir edercesine uzun uzun öptü. Evelyn buna hayır diyemezdi çünkü az önce yaşamış olduğu şey yüzünden - hatta yaşadığı şeye rağmen- kendini kutsanmış bir kraliçe gibi hissediyordu.

Bir süre sonra Cameron Evelyn'in başının iki yanında yatağa bastırıldığı ellerinin üzerinde yükseldi. Bu mesafeden gözlerindeki karanlık kolaylıkla okunuyordu. Çok daha fazlası olduğunu bilen Evelyn ağırlaşan göz kapaklarını açık tutmaya çalışarak ona karşılık vermek istedi ama gözlerinde gördüğü ham tutku karşısında utanarak bakışlarını kirpiklerinin arkasına sakladı.

Kendini kontrol etmekte güçlük çeken Cameron doğrulmadan önce dudaklarını son kez esir aldı ve Evelyn'i hem yorgunluğunu hem de hissetmeye başladığı utancı unutturacak ateşle doya doya öptükten sonra kollarına alıp sıkıca sardı.

“Bu gece senin gecen, Evelyn... Şimdi dinlenmeni istiyorum. Eğer...”

Evelyn basbayağı hayal kırıklığı duyarak onun kollarından kurtulmaya çalıştı. Kocaman açtığı gözleriyle adamın yüzüne bakarken inanılmaz güzel görünüyordu. “Ben iyiyim...”

“Vücudun yeterince güçlü değil ve yine söylüyorum... sana zarar verebilirim.”

“Günlerdir hiç hareket etmeden yatıyordum, bana iyi baktığınız da ortada. Biraz uyku sersemi olmamın dışında hiçbir sorunum yok.”

“Tanrım...” Erkek parmaklarını saçlarının arasından geçirirken tavana baktı. Şüphesiz ki kendisiyle ettiği mücadeleyi kazanması hâlinde olacaklar Evelyn'i memnun etmeyecekti. Bu yüzden daha yumuşak sesle ikna etme yoluna gitti.

“Lütfen... Sana ihtiyacım var.”

“Lütfen bunu bana yapma.”

“Sen de karşı koymayı bırak. Annen benim ihtiyaçlarımı karşılamak için günlerdir hiç durmadığını söyledi... O hâlde bunu da görmezden gelme... Sana ihtiyacım var.”

Gözlerini sıkıca kapatan Cameron, birkaç saniye sonra ona dönerek, “Emin misin?” dedi. “Sana az sonra sahip olacağım ve Tanrı biliyor ya, nazik olmaya çalışacağım... Ama başaramayabilirim, Evelyn. Seni öyle çok istiyorum ki şu anda bile yapmayı arzu ettiklerim yüzünden kendimden nefret ediyorum.”

Sözleri Evelyn'in kalbinde yeni bir yarışın başlamasına sebep oldu. İhtiyaç duyduğunun korunup kollanmak

olmadığını anlatmanın bir yolu olmalıydı. Aklına onu ikna edebilecek bir söz gelmeyince kalbinin üzerine koymak için elini tuttu ve başını yukarı kaldırıp göğsünde balon gibi şişen onlarca duyguyla onu öpmeye başladı.

Cameron'ın beklediği buydu, ihtiyaç duyduğu izin böyle bir şeydi. Öpüşmenin kontrolünü eline alıp onu *gerçekten isediğin bu mu* dercesine delice öptükten sonra nefes nefese dudaklarını ayırdı. Elbette, Evelyn öpüşmenin bittiğinden hoşlandığını söyleyemezdi. Fakat Cameron gömleğinden kurtulmak için harekete geçince içinde büyüyen beklentinin şekli değişti. Yere düşen gömleğe şöyle bir baktıktan sonra dudaklarını yalayarak karşısındaki manzaranın sunacaklarına kendini hazırladı.

Vücudu kusursuzdu, bir erkeğin kusursuzluğunu belirleyen kriterleri bilmiyor olabilirdi ama karşısında gördüğü güçlü adam onun için mükemmelliğin anlamıydı. Omuzlarının ve göğsünün genişliğine karşın beli incedi. Gergin derisinin altında göze çarpan yontulmuş gibi görünen kasları pantolonun içinde kayboluyor ve insanı meraka düşürürken aklına olasılıkları getiriyordu.

Evelyn gözlerini kaldırarak erkeğin yüzüne baktığında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılaştı. Normal şartlarda bu yüzden ona kızabilirdi ama aksine o an, daha fazla tahrik olduğunu hissetti ve alt dudağını ısırırdı.

Cameron'ın gülüşü soldu, Evelyn'in çıplak vücudunu inceleyen yüzü, duruşu vahşi bir hâl aldı. Az önceki hassas adamın yerinde artık ne istediğini bilen ve almak üzere harekete geçen tutku dolu bir adam vardı.

Önce sabırsızca çizmelerinden kurtuldu ve pantolonuna uzandı. Hareketleri uşağa sahip bir soylununki gibi değil de bedenini saatlerce çalıştırmaya alışkın öylesine bir adamınki gibi rahat ve çabasızdı.

Evelyn onu tamamen çıplak olarak karşısında gördüğün-

de yutkundu. Bir an ne yapacağını bilmeyerek Cameron'ın yüzüne baktığında çaresizliğinin onu eğlendirdiği hissine kapıldı ama çok geçmeden erkeğin yüzündeki ifade yine kararlık bir hâl aldı. Sadece bir adım sonra yanında ve üzerindeydi.

Ağrılığının tek gramını bile ona yüklemeyen kolları üzerinde doğrulurken aralarındaki duyguların yoğunluğu Evelyn'i çoktan yatağa bastırmıştı bile. Cameron dirselerine indi ve bir eliyle saçlarını okşadıktan sonra dudaklarını onunkilere bastırıp hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır öpmeye başladı.

Evelyn inleyerek karşılık verirken Cameron da vücudunu okşuyor ve onu zaten hazır olduğu birleşme için rahatlatmasını sağlıyordu. Evelyn de çıplak tenine dokunma arzusuna kıyamıyordu ve parmaklarıyla göğsünden başlayarak aşağılara iniyor, hat şeklindeki ince tüylerin olduğu karnında parmaklarını yelpaze gibi açıyordu. Buradayken kaslarındaki kasılmaları ve aldığı zevkin küçük titreşimlerini hissedebiliyordu.

Muhteşem keşif öyle heyecan vericiydi ki Evelyn dudaklarını ondan kopardı ve gözlerini yukarı kaldırıp soru sorar gibi Cameron'a baktı. Erkeğin gözleriyle verdiği izin için neşe benzeri tatlı bir hisle doldurdu ve nereden geldiğini bilmediği cesaretle parmaklarını uzun, sert erkekliğine sardı.

İlk temas Cameron'ın dişlerinin arasından keskin bir nefes almasına sebep olunca Evelyn elini çekmek istedi ama erkek onu engelledi. "Devam et, bir tanem... Tanrım..."

Evelyn parmaklarını biraz daha sardı ve tüm uzunluğu boyunca hafifçe sıkarak onu okşamaya başladı. Bunun onu nasıl tahrik ettiğini görerek yaptığından daha fazla keyif alıyordu. Meraklı gözleri vücutları arasındaki temastaydı. Bazen şaşkınca bazen de daha fazla baştan çıkarak keşfinin tadına vardı ve tüm süre boyunca hiçbir müdahaleyle karşılaşmadı. Ta ki başparmağına bulaşan ıslaklığın tadına bakmak için parmağını emene kadar.

Cameron anlaşılmaz bir şeyler söyledikten sonra çılgınca onu öpmeye başladı. Öyle ateşli öyle vahşiydi ki Evelyn kolayca yoldan çıktı ve onu bacaklarının arasına hapsederek kalçasını kaldırdı. Cameron için daha fazlasına gerek yoktu. Vücutlarını birleştirmeden önce geri çekildi ve sertçe, tek seferde Evelyn'in derinliklerine girdi.

Öyle hızlı, öyle kontrolsüzce girip çıkıyordu ki yatak birleşmenin şiddetiyle sarsılıp gıcırıyor, ikisine ait iniltiler, anlamsız sözler, sığ soluklar ve nemli vücutlarının birbirine çarparken çıkardığı seslere karışıyordu.

Yeni bir tatmin dalgası çarptığında Evelyn çılgık atarak ve adını seslenerek Cameron'a asıldı ama beklediği aman ondan gelmedi. Erkek henüz tatmin olmamıştı ve Evelyn'in kesilmeyen titreyişleri aklını başından alıyordu. Onu sırtından tutarak kendisiyle birlikte kaldırdı ve bir kez daha yatak direğine yasladıktan sonra sertçe becermeye devam etti.

Evelyn kolayca uyum sağlıyordu. Kollarını erkeğin boyuna dolayıp tüm bu çılgınlık boyunca onunla hareket etti. Daha önce kendini bu denli kaybetmemişti, ikisi dışında kalan her şeyin soluklaştığı bir düzlemde yer almamıştı. Sebebi sadece zevk olamazdı. Elbette, zevk her yerdedi, derisinin altında sıcak bir büyü gibi uğulduyor ve yeni patlamanın vaadini veriyordu. Ama Evelyn çok daha fazlasını paylaştıklarını yüreğinde hissediyordu.

Tekrar yatağa geçtiklerinde Evelyn bu sefer üstteydi. Ne yapacağını bilmiyordu fakat Cameron dizlerini ayırması için onu yönlendirdikten sonra kalçasını aşağı bastırdı ve kendisinininkini de yukarı kaldırarak vücutları arasında hiç boşluk kalmamasını sağladı. Yeni keşfiyle şaşkına dönen Evelyn, hareketi tekrar ederken Cameron ona büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

"Hadi, sür beni, Evelyn!" diye fısıldadı Cameron kulağına ve başını geriye bırakıp bütünüyle yatağa uzandı. Evelyn

daha önce hiç bu kadar özgür ve pervasız olmamıştı. Kontrol kendisindeydi, bu sadece fiziksel bir kontrol de değildi. Evelyn gözlerinde anlamını kestiremediği derin duygularla ona bakan adamın teslimiyetine sahipti. Memnuniyetle gülümsedi ve ellerini Cameron'ın göğsüne koyup üzerinde yükselip alçalmaya başladı. Başta hareketleri yavaştı, henüz yeni pozisyonunun içinde oluşturduğu doluluğa alışmamıştı. Fakat vücudu bu ilkel dansın geçmiş anlarıyla dolu oluyordu çünkü bir süre sonra, ilerleyen günlerde hatırladığında utanacağı bir hızla hareket etmeye başladı. Birleşmenin ritmiyle sallanan göğüslerinden birini tuttu ve inleyerek başını arkaya attı. Duyguları en keskin hâline bürünmüş, terle parlayan hassas teni alev alacak kadar ısınmıştı.

Ah, buna bayılıyordu. Özgür ve mutluymdu.

Cameron belinden tutarak onu aşağıya çekince şaşkın bir çığlık attı. Artık kontrolün kendi elinde olduğunu söylemesi mümkün değildi. Erkek onu ustaca yeni bir patlamaya doğru yönlendiriyordu ve bu, her şeyi kontrol edebilmek kadar güzeldi.

Evelyn bir anda kendini sırtüstü yatarken buldu. Cameron yeniden ona hâkim olurken gözlerini bir saniye bile birbirlerinden ayırmadılar. Aynı hazzı, aynı anda ve aynı güçle hissederek birbirlerinde kayboldular. Evelyn karnından başlayıp bütün vücuduna yayılarak büyüyen zevkin etkisiyle boynunu geriye bükerek doyuma ulaşırken Cameron ondan saniyeler sonra kendini Evelyn'in içine bıraktı ve onu kollama alıp sımsıkı sarıldı.

Hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan geçen uzun dakikalardan sonra şöminede kaynayan sıcak suyla ısıttıkları kütete girip temizlendiler. Sırtını Cameron'ın göğsüne yaslayan Evelyn huzurlu uyuklaması boyunca saçlarında onun dokunuşuyla, kulağında ninni hissini veren hoş sesiyle ve sıcak suyun tenindeki dokunuşuyla huzur buldu. Çok sonra,

yatağına taşındığını ve üzerinin örtüldüğünü hissetti. Evelyn yeniden onun kollarında kozalanmış olmaktan son derece memnundu.

Uykusunu bölen gördüğü erotik rüyaydı. Vücudunu okşayan eller tıpkı gerçek gibi hissettiriyordu. Örtünün çıplak vücudundan kaydığını ama üşümeye fırsat bulamadan daha sıcak, güçlü bir bedenle kaplandığını hissetti. Mırıltıları memnuniyet ve tatmin doluydu. Kendi kendine gülererek karında dolaşan dudakların eşiğinde olduğu şeyin tadına varmaya hazırlandı. Rüya gerçekçiydi, Evelyn kollarını başının üzerinde gerdi ve şöminedeki ateşin ışığının oynadığı tavana bakarak hazla güldü.

Rüyada olmadığını ne zaman anladığını bilmiyordu, açıkçası umurunda değildi. Cameron tadına bakar ve bundan aldığı keyfi günah dolu sözleriyle dile getirirken sadece içinde olduğu anda kalmaya devam etmek istiyordu. Fakat bu sefer Evelyn'e sona ulaşma şansı vermeden yukarı geldi ve pürüzlü sesiyle, "Farklı bir şey deneyeceğiz," dedi.

Evelyn'e tereddüt edecek zaman vermedi ve onu yüzüstü döndürdü. Ensesiyle omzunun birleştirdiği yeri emerken kalçasını altına bir yastık yerleştirdi ve elini gövdesinin altından geçirip ona dokundu. Parmakları sıcak katmanlarını ayırırken yeterince ıslak olduğuna karar vermiş olmalıydı. Evelyn'in kulağına ne kadar mükemmel bir kadın olduğunu fısıldayarak kendini konumlandırdı ve arkadan yavaşça içine girmeye başladı.

İkisi için de olabilecek en yoğun anlardan biriydi. Çok geçmeden tempolarını buldular ve aynı anda doyuma ulaşırken Cameron parmaklarını Evelyn'inkilerin içine geçirdi ve bir dua gibi defalarca adını fısıldadı.

Yirmi İkinci Bölüm

Sabah yalnız uyanmanın imkân verdiği düşünme süresince Evelyn bazı kararlar aldı. Öncelikle utanmanın anlamı olmadığı fikrindeydi, kısa süre önce yaşananlarda kendinin de katkısı büyüktü. Bu yüzden odasında tıklamak yerine aşığıya inecek ve Cameron'ın gözlerine bakacaktı. Aldığı bir diğer önemli karar da Catherine'i ve Duche Baronu'nu ait oldukları dünyalara göndermek için elinden gelen her şeyi yapmaktı. Herkesten daha çok şey bilmesinin bir anlamı olmalıydı. Evelyn o soğuk hapisaneyeye düşmesinin de bir nedeni olduğunu düşünüyordu. Onun yerinde başkasının olması hâlinde aynı yolculuğun yaşanacağından şüpheleri olduğu gibi.

Giyinmesine yardım eden hizmetçinin çekimserliğine rağmen hazırlanması çok sürmedi. Sırtındaki hafif ağrı dışında başına gelenlere dair vücudunda hiçbir iz yoktu. Hatta şunu söyleyebilirdi ki Cameron'la geçirdikleri gecenin sonuçlarını hayaletin teki tarafından fırlatıp atılmaktan çok daha yoğun hissediyordu. Özellikle vücudunun bazı bölgeleri hiç olmadıkları kadar hassastı.

Yemek odasının kapısına geldiğinde duraksadı, ancak molası kapıdaki uşak geldiğini içeriye haber verene kadar sürdü. Evelyn odaya girmeden önce sürüklenen sandalyelerin sesini duydu ve Leydi Alderhood'un yatağında kalmamasını kınayan sözlerine kendini hazırladı.

“Evelyn, hayatım dinlenmeliydin.”

Evelyn bilhassa kontesin gözlerine baktı ve gülümsedi.

“İyiyim leydim. Uyuduğumun farkında olmasam da günlerdir uyuyorum. Biraz hareket etmek iyi gelir diye düşündüm.”

Sözlerinin amacı dışında bir anlam taşıdığını fark edince yanakları ısınmaya başladı. Daha ilk imada, üstelik ima bile olmayan kendi sözleri yüzünden kızarıp bozacaksa uyanığında aldığı kararları gözden geçirmesi gerekebilirdi.

“Henüz erken değil mi? Cameron sen de bir şey söylemeyecek misin?”

Başka çaresi olmadığı için gözlerini Cameron'a çevirdi ve onun da kendisine baktığını gördü. Hatta bu öylesine bir bakış da değildi. Dün gecenin anıları kocaman odanın küçülmesine ve biraz daha ısınmasına neden oldu. Evelyn, artık yanaklarındaki sıcaklığın bir rengi de olduğunu biliyordu.

Üzerindeki etkisi ürkütücüydü. Şundan emindi ki Evelyn de onun üzerinde benzer bir etki bırakıyordu. Bunu o eşsiz güzellikteki gözlerinden okuyabiliyordu. Hiç şüphe yok ki Cameron, dağınık saçları nemli alnına düşmüş, güzel vücudu terden parlayan dün geceki o adamdan çok farklı görünüyordu. Çok aristokrat, öylesine kusursuz. Eğer gözlerindeki karanlık ateş onu ele vermeseydi gün ışığında ilk karşılaştıkları günkü kadar resmi göründüğünü kabul edebilirdi. Fakat bu ulaşılmaz görüntüsünün cazibesinin Evelyn'i ele geçirmesi çok sürmeyecekti. Hatta tam da o sırada dudaklarını ısırarak duygularını ele verdiğinde Cameron'ın gözleri ne düşündüğünü biliyor gibi daha da karardı, daha yoğun şekilde bakmaya başladı.

Leydi Alderhood öksürerek araya girmek için tam da bu anı seçti. “Sandalyeler ayakta dikilmek zorunda kalmayalım diye var, öyle değil mi? Bir servis daha açar mısınız? Aslında geldiğin iyi oldu. Konuklar gittiğinden beri burası çok sessiz.”

Evelyn kontesin karşısındaki yerine geçerken yüzünün sağ tarafındaki bakışların fazlasıyla farkındaydı. Görmezden gelme konusunda başarılı olabilmeyi dilerdi.

“Düne göre daha iyi görünüyorsun, hayatım. Rengin yerine gelmiş. Mutfağa söyleyeyim de hızlıca toparlanman için şifalı çorbalardan birini yapsınlar. Kaybettiğin kiloları geri alman gerek.”

Evelyn, “Sadece birkaç kilo,” diyerek durumu geçiştirmek istedi.

“Zaten ufacıksın canım, birkaç kilonun etkisini küçümsememek gerek. Sence de öyle değil mi, Cameron?”

Leydi Alderhood’un şüphesiz iyi niyetle sorduğu soru dikkatini tek bir noktada toplamış görünen Cameron’ın boş bulunmasına neden oldu. Lord birden, “Ben fazla bir değişiklik görmedim,” diye mırıldandı. Sözleri kulağa sıradan gibi gelse de Evelyn’e bakışı ve ses tonundaki sıcaklık başka çağrışımlar yapıyordu.

Kontes gözlerini açarak önce oğluna sonra da cildi karıncalanan Evelyn’e baktı. Kadının yanaklarındaki pembelik giderek koyulaşıyordu, bu durumda Evelyn kendi hâlini düşünmeye cesaret edemiyordu. Sonunda kontes tabağına baktı, bıçağıyla bir şeyleri eşeledi ve yemekten vazgeçip çayını içti.

Kendi huzursuzlukları içinde kıvranıp duran Evelyn, bir an önce havanın değişmesini istiyordu. Hatta buna ihtiyacı vardı. Önceliklerinin ne olduğunu unutmasını engelleyen soğuk anılar tüm berraklığıyla aklındayken bilgilerini paylaşması en doğrusuydu.

“Uykuda olduğum süre içinde bazı şeyler gördüm,” diyerek söze başladı. Söylediklerinin etkisini görmek için hızlıca Cameron’a bakınca son derece ciddi bir adamla yüz yüze geldi. Gözleriyle Evelyn’e durmasını işaret etti ve hemen sonra uşakları gönderdi.

“Rüyalar mı gördün?” Soru soran Leydi Alderhood’du.

“Rüya olduklarını söyleyemem. Daha çok anılardı. Size nasıl işlediğini anlatmamın bir yolu olduğunu sanmıyorum, sadece çok tufah bir şekilde zihnimin... Onun zihniyle birleştiğini söyleyebilirim.”

Cameron, “O mu?” dedi. Dikkatli ve şüpheliydi.

Evelyn rahatladığını hissederek çayından bir yudum aldı. “Evet... Duche Baronu.”

“Aman Tanrım, adamın hayalete dönüştüğünü mü söylüyorsun?”

“Öyle görünüyor, leydim. İntikam istediği doğru ama intikam almayı arzuladığı kişi siz değilsiniz. Anladığım kadarıyla Eastbrook soyundan gelen hiç kimse değil. Bugüne kadar yaptığı şey, yüzüğe ulaşmaları için onları kullanmaktı. Sanıyorum ki Duche Baronu... yüzüğü yeniden beden bulmak için kullanmayı düşünüyor.”

Artık odada çıt çıkmıyordu. Evelyn Leydi Alderhood’un sandalyesini itip ayağa kalktığını yan gözle gördü. Cameron ise dikkatle yüzüne bakmayı sürdürüyordu. Evelyn sessizliği için onu kınayamazdı çünkü hayaletin zihninde keşfettiklerini soğuk hapisanesinde kendi kendine değerlendirirken defalarca yanılmış olabileceğini düşünmüştü.

“Yani kocam... bir aracı mıydı? Aracı olduğu için, gözden çıkarıldığı için mi öldü?”

Evelyn’i söylediklerine pişman eden kontesin sesindeki acıydı. Belki de konuşmak için Cameron’la yalnız kalmayı beklemeliydi.

“Nedeni ne olursa olsun babamın ölümü bir trajedi idi. Hem öğreneceğimiz hiçbir şey yokluğunun verdiği kederi de-
ğıştirmeyecek.”

“Biliyorum ama...” Kontes beklentiyle Evelyn’e baktı. “Sence huzur bulmuş mudur? Son zamanlarında çok mut-
suzdu. Belki ölüm ona huzur vermiştir.”

Evelyn’in güven veren gülümsemesi sahte ya da az sonra söyleyeceklerine inancı eksik değildi. “Eminim öyledir, ley-
dim. İyi insanlar gittikleri her yerde iyi karşılanırlar. Ayrıca huzur bulmamış bir ruhun neye benzediğini iyi biliyorum.” Gözleri uzak bir noktaya sabitlendi fakat kendini kaybol-
muş hissetmeye başladığını fark edince gülümseyerek tekrar kontese baktı. “İçiniz rahat olsun, leydim. Eşinizin huzura kavuştuğuna inancım tam olsa da iki ruhun acı çektiğini bi-
liyorum. Benim için bu işi çözmek artık çok daha önemli.”

“Duche Baronu için üzüldüğünü mü söylüyorsun?”

“Acı çektiği için zarar veriyor, leydim.”

“Haklısın, o zaman cehenneme, yani ait olduğu yere git-
mesi için elimizden geleni yapmalıyız.”

Evelyn gözlerini kaçırdı. Baron için üzülüğünü ve bu-
nun için gerekçelerinin olduğunu söylemenin işe yarama-
yacağını biliyordu, fakat zihninde gezindiği zavallı ruhun deliliğini açıklayacak mazeretler öne sürme ihtiyacını engel-
leyemiyordu.

Cameron, “Her şeyi baştan anlatmanı istiyorum,” dedi. “Kahvaltıdan sonra çalışma odamda konuşalım.”

Leydi Alderhood iç geçirdi. “Misafirlerim gelecek, hazır-
lanmam gerekiyor. Kafam az önce öğrendiğim şey yüzünden dolup taşmış gibi ve ben... Daha fazlasını kaldırmayabileceğim-
den emin değilim. Beni mazur görün lütfen... Sonra kendimi hazır hissettiğimde neler olduğunu öğrenmek isteyeceğim. Ama şu anda değil. Müsaadenizle... Şimdi gitmem.”

Kontesin sarsak adımlarla dışarı çıkışını sessizce izlediler, sonra aynı anda birbirlerine baktılar. Aralarında konuşulmamış şeylerin ağırlığı vardı. Evelyn onun ikilemini hissediyordu, aynı ikilemi kendi de hissediyordu zira. Fakat bu şekilde bakmaya devam ettikleri sürece gecenin anıları elzem olan meselenin önüne geçmeye başlayabilirdi. İlk toparlanan Cameron oldu. “Seni yalnız bırakayım da bir şeyler ye,” diyerek ayağa Kaltı. Belki sadece sözlerini, düşük ihtimalle de eylemlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Çünkü Evelyn omuzlarındaki gerginliği görüyor, havadaki ağırlığı adeta soluyordu.

Cameron yanından geçtiği sırada Evelyn kolundaki dokunuşunu hissetti ama kıpırdamadan tabağına bakmaya devam etti. Fakat dudaklarının arasından kaçan sözleri engellemedi.

“Çalışma odanda kendimi güvende hissedebilecek miyim?”

Cameron bir adım sonra durdu ve neredeyse öfkeyle “İma ettiğin konuda benim yanımda güvende olup olmayacağından asla emin olamazsın, Evelyn,” diyerek dışarı çıktı.



Onunla bir odada kapalı kalma konusunda kendine güvenmediği gerçeği bir yana, Cameron’ın Evelyn’i yürüyüş için dışarı çıkarmasının başlıca nedeni temiz havanın iyileştirici etkisiydi. Kaldı ki Preston şu sıralar şubatın kıymetli güneşiyle ödüllendirilmiş yumuşak, yağışsız günlerden geçiyordu. Zaman zaman gökyüzüne bakarak gülümseyen Evelyn’in de aynı düşüncede olduğunu söylemek hata olmazdı.

Anlatmak için acele etmiyordu, solgun güneşe hak ettiği saygıyı göstermek onun için daha önemli gibiydi. Çoğu zaman dalgınca anlattıklarının içinde kayboluyordu ve öyle zamanlarda Cameron onu güvenli bir düzliğe çıkarmak için

dayanılmaz bir istek duyuyordu. Yine de beraberinde bir çok soruyu getiren uzun konuşma boyunca Cameron tüm dikkatini anlatılanlara vermeye odaklandı. Hatta Evelyn'i merdivenin başında gördüğünden beri onu yeniden kollarına almak istediği hâlde ağzını açıp tek bir imada bulunmadı. Evelyn'in ne yaşadığını sadece başlarındaki sorunu çözmek için değil, orada ne hissettiğini öğrenmek için de istiyordu. Aldığı hasarın boyutlarını öğrenmeli ve onu iyileştirmeliydi.

O yokken... uyuyorken bir şeyler olmuştu. Rüyalar Cameron'a başka şeyler anlatmaya başlamıştı. Uzun zamandır süren arayış her zamanki gibi önce yüzükle kendini hatırlatmış, sonra her şey Evelyn'e ulaşma çabasına dönmüştü. Rüyalarında mevsim her zaman kıştı. Bazen bir kar fırtınasının ortasında bazen de insan boyu buz dikitlerinin arasında adını seslenerek Evelyn'i aramış fakat ona yaklaştığını düşündüğü her anda yine yok olduğuna şahit olmuştu.

Üşüdüğünü bilme sebebi buydu, Evelyn'i içinde aradığı soğuk boşluk, onu gizleyecek kadar büyük ve günlerce aşıl-mayacak kadar çetindi. Cameron onun yatağının başından ayrılmadan geçirdiği uykusuz iki günü saymazsa geceleri uykuya dalmak için elinden geleni yapmıştı. Elbette, bu süre boyunca Evelyn'i kollarında tutmaya devam etmiş ve ısınısını onunla paylaştığını düşünerek avunmuştu.

Kalp atışları yeniden duyulmaya başladığı andan sonra bile Evelyn'in yeterince ısınmadığını hissetmişti. Teni soğuktu, zamanla maviliği kaybolan dudakları kuru soğuğa maruz kalmış gibi yer yer çatlamıştı. Sadece Cameron ona sarıldığında vücudu belli belirsiz tepki vererek içgüdüsel tutumunu sürdürmüştü. Bu yüzden zamanının önemli bir kısmını ona sarılarak geçirmek, sahip olduğu tek güçle şifa verdiğini hissettirmişti. Elbette, Catherine'in yattığı yeri bulmak için çalışmaları hızlandırmıştı. Araştırmalarını genişletmiş ama günün sonunda bulunmak istediği tek yer *Evelyn* olmuştu.

Şimdi bile onu yukarı çıkarmak ve efsunlu odasındaki yatağına hapsetmek istiyordu.

Öte yandan duydukları inanılmazdı, bir hikâye için bile... Öfkeli bir ruhun duygularıyla sınanmış, asla görmemesi gereken şeyler görmüş ve her birini bizzat yaşamıştı. Evelyn ne kadar olduğunu bilmediği süre boyunca bununla tek başına mücadele etmek zorunda kalmıştı. Altı gün, on iki saat ve birkaç dakika boyunca hiç durmadan ve dinlenmeden manipüle edmişti.

Sözlerini bitirdiğini anlayınca Cameron uzun uzun onu inceledi. Zaman zaman gösterdiği, solgun yüzünde iğreti maske gibi duran sahte neşe ve zorlama gülücükler artık yerinde yoktu. Onu rahatsız eden her neyse artık gizlemeye çalışmıyordu. Sanki giderek uzaklaşıyordu.

Bir süredir dikildikleri kilise bahçesinin ön kapısında Cameron, “Evelyn...” dedi ve onu içine girdiği trans hâliinden çıkardı. “Belki de geri dönmeliyiz. Henüz yeterince güçlenmedin.”

Evelyn şaşırmış göründü. “Artık uyumak istemiyorum. Neler yapabileceğimizi konuşmalıyız. Mezarı bulmak artık daha önemli hâle geldi, Leydi Alderhood’un yanında konuşmak istemedim ama bence bu sadece bizim için değil, baron ve Catherine için de gerekli.”

“Ona acıyor musun?”

“Kendimi onun yerine koymaya mecbur kaldım, sanırım daha güçlü bir bağ kurmamızın imkânı yok.”

Cameron sözlerinin içinde yarattığı yıldırıcı duygulara hazırlıklı değildi. Hislerinin yansıdığı yüzünün nasıl göründüğünün de farkında değildi. Fakat bir anda susan Evelyn’in ifadesi çok şey söylüyordu. Bir süre sonra sanki her şeyin suçlusuymuş gibi “O da beni istemiyordu,” diye açıklamaya çalıştı. “Varlığım onu huzursuz ediyordu. Sonunda beni fırlatıp atan da oydu.”

Cameron ellerini yumruk yaptı. Aklından çıkaramadığı o kadar çok şey vardı ki sakinleşmeye çalıştığı her seferinde gözünün önüne yeni görüntüler geliyordu. Evelyn'in düşüşü, boğuluyormuş gibi kasıldığı bitmeyen dakikalar ve titreme nöbetlerinden sonra gelen ölüm anı... Evelyn'in kalbi defalarca durmuştu ve Cameron buna katlanmak zorunda kalmıştı.

"Catherine'in mezarını bulmaya ne kadar yakınız?"

"Gömülmüş olması muhtemel bütün mezarlıklar araştırıldı ama sonuç yok. İsimsiz olanlardan da bir şey çıkacağını düşünmüyorum. Belki de bedeni sudan asla çıkartılmamıştır."

Evelyn başını iki yana salladı. "Hayır, o gömüldü. Burarlarda bir yerde olmasaydı Catherine ondan kendisini bulmamı istemezdi."

"İsteklerinin bir mantığı olması gerekmiyor. Bedenine ne olduğunu bilmemesi mümkün. Eğer sana yerini söyleyemiyorsa belki de bir yeri olmadığı içindir."

Evelyn inançsızlığına içerleyerek dik dik baktı. "Belki de Duche Baronu'nun mezarını bulmalıyız. Catherine'e o kadar âşık ki onunla gömülmek istemiş olabilir."

"Bulup ne yapacağız."

Evelyn kendi kendine güldü. "Tuz dökmek işe yarayabiliriz. Tabii, bu onu daha çok öfkeliendirebilir."

Cameron yorumuna karşı tek kaşını kaldırdı. "Catherine ile birlikte gömülme isteğinin dikkate alınmayacağı bir pozisyondaydı. Adam vatana ihanetten idam edildi."

Evelyn dalgın dalgın, "Biliyorum, oradaydım," deyince Cameron gözlerini bir an kapadı. Ardından o gözleri yeniden açarak konuşmaya başladı. "Onu bulacağız."

"Elbette, bulacağız. Artık diğerlerinin aksine neyi aramız gerektiğini biliyoruz." Evelyn demir kapıyı iterken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Normalde kıymetli botlarının

zarar görmemesi için dikkatli davranırdı ama mezarlığın içindeki patikada hızla ilerlerken ne botlarını ne de elbisesinin eteklerini umursar görünüyordu. Sanki odasında kaybettiği şalını bulmaya çalışmış gibi mezar taşlarının etrafında dolanıyor ve eğilip kalkarak bakış açısını değiştiriyordu.

Cameron, “Evelyn?” deyince aldığı karşılık sessiz kalması yönünde bir işaret oldu. Henüz endişelenmesi gerektiğinden emin olmasa da gözlerini dört açmıştı. Tedbirli sessizliği Evelyn’in dikkatini dağıtmaktan kaçınmak içindi.

Evelyn bir anda geri sıçrayınca sırtı erkeğin göğsüne yapıştı. Koruma refleksi harekete geçen Cameron ise tek kolunu ona sardı ve karşıdan gelebilecek tehlide karşı onu savunmak için gövdesini yan çevirip üzerine eğildi. Evelyn’in başını çıkarmak için gösterdiği çabayı yok sayarken sessiz mezarlığı gözleriyle tarıyordu. Nihayet kollarındaki kadının sesinin anlamlı kelimeler hâlinde kulağına gelmeye başlaması için biraz zaman geçmesi gerekecekti.

“Sen de gördün mü? Lütfen gördüğünü söyle.”

Cameron neyi gördüğünü sormadı çünkü ensesini ürperen duyguda en ufak bir hafifleme yoktu.

“Nefes alamıyorum. Bayılırsam yatağa gireceğim gibi saçma bir düşüncen varsa yeniden düşün derim.”

Cameron tutuşunu gevşetene kadar onu ne kadar sıktığını fark etmemişti. Biraz rahatlmasına imkân verdikten sonra neredeyse burunları birbirine değene kadar eğilerek, “İyi misin?” diye sordu. “Yine o muydu?”

“Emin olmam lazım.”

Parmak uçlarına yükseldikten sonra Cameron’ın omzunun gerisinden mezarlığa bakmaya başladı. Huzursuz eden her neyse ortalarda görünmüyor olmalıydı ki merakla etrafı incelemeye devam etti. Neredeyse tamamen gevşediği anda çığlık atarak yüzünü tekrar Cameron’ın göğsüne gömdü.

Yekpare şekilde arkaya döndüklerinde Cameron kendini onun için savaşmaya hazırlamıştı ama mezarlıktaki en tehditkâr şeyin rüzgârda hafifçe sallanan çıplak ağaçlar olduğunu görünce huzursuzluğu arttı. Şüphesiz ki görünebilir olduğu sürece tehditlere karşı onu koruma şansı artardı.

Evelyn'in kollarından uzaklaşmaya çalıştığını hissedince başını iyice eğdi, nefesine ortak olana kadar alçaldı. "Sorun ne, Evelyn?"

"Emin değilim... Bir şey gördüm sandım ama sanırım yanlışım."

"Ne gördün?" Cameron'ın sesi temkinli ama yumuşaktı.

Evelyn başını iki yana salladı. "Ben... birini gördüm sandım. Bir kadın ama..." Zorla gülümsedi ve uzaklaşma çabasını sürdürdü. Cameron başka seçeneği olmadığı için ona izin vermiş görünebilirdi ama vücudu savaşmaya hazırdı. Yavaşça, aralarında bir adım kalana kadar ayrıldılar.

"Gelmişken Papaz Ludwig'e uğralım. Belki..."

"Benden korkuyor musun, Evelyn?"

Cevap hızlıydı. "Hayır, mümkün değil... Eğer bilmek istediğin dün gecedен sonra aramızda değişen bir şeyler olup olmadığıysa... evet değişti ama ima ettiğin anlamda değil. Aramızda geçenlerin senden kaçmama neden olmasının ne kadar saçma olacağını tahmin edersin."

Cameron gülüşünü bastıramadı. "Aramızda geçenlerden kastın, sevişmemiz mi?"

Evelyn'in zaten kızarmış yanaklarının dışında kalan görünen yerleri de aynı rengi aldı. "Mezarlıkta konuştuğumuz şeylere dikkat etmeliyiz." Sihirli yeşil küreler gibi parlayan gözlerine yine korku belirdi. Henüz yeterince rahatlamaktan çok uzaktı.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla izin vermeyeceğim." Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu,

ortalıkta hâlâ nasıl yeneceğini bilmediği bir düşman gezimiyordu ama sözlerinde ciddiydi.

“Lordum, ben de size geliyordum.”

Papaz Ludwig’in coşkulu sesi sessiz mezarlıkta çınladı. Cameron aralarındaki güvenli mesafeye rağmen Evelyn’den bir adım daha uzaklaşıp papaza döndü.

“Bir şey mi buldunuz?”

“Bilemiyorum lordum, aslında emin değilim demek daha doğru olur. Benden...” Elindeki deri çantayı açmak için bas-bayağı uğraştıktan sonra içinden bir defter çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. “Leydi Catherine ile ilgili ne bulursam sizinle paylaşmamı istemiştiniz. Tarih net değil, saygıdeğer lordum ama çok eski bazı kayıtlara ulaştığımı sanıyorum.”

“Odanıza geçelim de öyle konuşalım.”

“Elbette lordum... Leydim, iyi olduğunuza çok sevindim. Tohumlarınız filizlenmeye başladı bile. Eğer vaktiniz olursa...” Cameron’ın hoşnutsuzluğunu fark edince elindeki defteri kapadı ve eliyle kilise binasını işaret etti. “Önden buyurun lütfen.”

Papazın odası her zamanki dağınıklığına ek olarak küf de kokuyordu. İçeri girer girmez pencereleri açıp elindeki defteri yelpazeleyerek havaya tazelik katmaya çalışan papaz “Çay ister misiniz?” diye sordu.

Evelyn ve Cameron aynı anda, “Hayır,” dediler ve Cameron devam etti. “Neler öğrendiğinizi anlatın lütfen.”

“Hemen lordum. O dönemin papazının notlarında adı Catherine olan bir leydiden bahsediliyor, lordum. Ama söylediğim gibi tarih net değil fakat Leydi Catherine’in ölümüyle ortak ifadeler kullanıldığı dikkatimi çekti.” Papaz defterini karıştırdı. “Buraya notlar aldım, yorumumu katarak alıntı yaptığım cümleler var. Yazılar yer yer oku-

namayacak kadar silikti, lordum. Okuduklarım ise bugün anlayabilmemiz için biraz tımtırlıydı. Üzerlerinde çalışmam gerekti. Diyor ki... 'Bence zavallı Catherine'in tek günahı aklını kaçırmaktı. Fakat kimse onu Tanrı'ya karşı gelmeye iten nedenin deliliği olduğunu umursamayacaktı. Kimse siyahla beyazı karıştırmaya cesaret edemeyecekti. Tanrı'ya şükürler olsun ki bedeni asıl günahkârların arasında çürümek zorunda kalmayacak. Mucizeleri için ondan nefret edenlere karşılık sevenlerinin dualarını arkasına alacaktır. İnsanın kendisiyle imtihanı önemlidir. Benimki Catherine'e gösterdiğim merhametti, o kızın kalbindeki iyiliği görmüştüm. Bu yüzden kız kardeşinin arzusuna ve yetkisine karşı koyamadım. Şimdi bile düşünüyorum. Karşı koyamadığım bir kontesin emri miydi, yoksa acılı bir kardeşin dileği mi? Ve ben, merhamet olduğunu düşünmek istiyorum. Eminim ki Tanrı da onca kötülüğün olduğu karanlık ruhlarla birlikte çürümek yerine zavallı leydinin kız kardeşinin hakkı olan toprakta tek başına uyumasını onaylayacaktır."

Odada çıt çıkmıyordu. Bu, ölümünden sonra sanki hiç varolmamış gibi hakkında tek şey yazılıp çizilmeyen Catherine'e dair ellerine geçen tek şeydi. Eğer yazılanlar gerçekse, gerçekten onun defnedilmesinde rol alan papaza aitse tüm varsayımlar somut hâle gelebilirdi.

Cameron Evelyn'e baktı. Kafasının çalıştığı, düşüncelerini dile getirmeyi beklediği gözlerindeki pırlıttan ve heyecanı yansıyan yüzünden anlaşılıyordu. Öyle hevesli, öyle umut dolu görünüyor ve duygularını öylece dışarı veriyordu ki Cameron gözlerini ondan alamıyordu. Göğsünün ortasına artık tanıdık gelen yumruk gibi his oturdu ve nefesi kesildi.

Evelyn, "Aradığımız bir mezarlık değil," dedi. "Eğer yazılanlar doğruysa kardeşinin hakkı olan topraklarda yalnız başına yatıyor."

Cameron biraz düşündükten sonra, “İlk kontese evlilik yoluyla geçen bir toprak parçası ya da arazi olup olmadığını kontrol edeceğim,” dedi.

“Leydi Alderhood’un Eastbrook’ta hakkı olan toprağı var mı?”

Cameron başını salladı. “Evet ama aynı arazi olduğunu sanmam. Babam anneme seçme şansı verdi. Fakat miras kayıtlarından ilk kontesinin sahip olduğu arazinin yerini öğrenmek hiç zor değil.”

Evelyn ayağı kalktı. “O zaman işe koyulalım. Bay Ludwig, acaba daha açıklayıcı başka bilgilere erişmiş olma ihtimaliniz var mı? Belki Leydi Catherine’in yattığı yerin detayları...”

Papaz panikleyerek masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdıktan sonra pes ederek Evelyn’e döndü. “Önemli olabilecek birkaç not daha aldım ama az önce okuduğumdan daha işe yarar bir şey yok, leydim.”

“Hiç sorun değil, lütfen bizimle paylaşın.”

Sonraki yarım saat boyunca milyonlarca varsayım ve fikir üzerine tartıştılar. Papazın söylediği gibi ellerindeki en işe yarar bilgi Catherine’in tek başına, kız kardeşine ait topraklarda, bilinmeyen bir yerde yattığıydı. Alanı daraltmaları bakımından bu detay önemliydi fakat onlarca kişinin yattığı bir mezarlık yerine sadece tek bir mezar taşının peşine düşmeleri gerekecekti. Bu da hiç kolay değildi.



Cameron’ın sekreterinin araştırmalarının sonuçlanması iki gün sürdü. Sekreterin raporuna göre ilk kontese evlilikle geçen topraklar, Eastbrook’un batısında Fairhaven civarındaydı. Yerleşim için çok tercih edilmeyen bölgede hayvan besiciliği için elverişli geniş düzlükler ve yüksek falezler di-

şında neredeyse hiçbir şey yoktu. Yerleşik halkın ürünlerini sergilediği ve alışveriş yaptıkları bir köy meydanı ve düzlüklere seyrek olarak yerleşmiş evler dışında medeniyete dair tek şey, güneşli havanın tadını çıkaran birkaç kişiydi.

Elde ettikleri ya da değerlendirdikleri bütün bilgi kırıntılarını ortaya koyduklarında Catherine'in mezarının gözlerden uzak bir yerde olacağı fikrine varmışlardı. Bu da işlerini zorlaştıran şeylerden biriydi zira Fairhaven başlı başına dünyanın geri kalanından izoleydi.

Cameron mezarın aranması için adamlarını belli bölgelere gönderdiği gibi kendi de bizzat aramalara katılmıştı. Şüphesiz ki ne kadar çok kişi ararsa sonuca ulaşmak o kadar hızlı olacaktı. Diğer taraftan Catherine'in geçmişteki mucizelerin bugün bile konuşuluyor olma ihtimalini de göz ardı etmemeleri gerekiyordu.

Cameron endişeliydi. Mezarı bulamayacağı için değil, şüpheleri olsa dahi er ya da geç onu bulacaklarını biliyordu. Endişesi, kendini Catherine'in mezarını bulmaya adanmış ve bunu yaparken geceleri güçlükle uykuya dalan Evelyn'di.

Arabanın penceresinden dışarıyı izleyen kadına baktı. Zaten gözlerini ondan ayırmakta zorluk çekiyordu. Evelyn yorgun, uykusuz görünmenin yanında sebebini anlayamadığı, tuhaf, donuk bir ruh hâli içindeydi. Sessizliğini nasıl yorumlayacağını da bilmiyordu.

“İyi misin?”

Evelyn başını çevirdi. Dudaklarındaki nazik gülümseme gözlerindeki yorgunluğa hiç etki etmedi.

“İyiyim. Sürekli nasıl olduğumu sormanızın gereği yok. Leydi Alderhood her an kırılacakmışım gibi davranıyor zaten.”

“Öyle görünüyorsun. Uyumadığını bilmeseydim bile sana bakarak kolayca söyleyebilirdim. Hâlâ seni rahatsız mı ediyor?”

Evelyn olumsuz anlamda başını salladı. “Aksine, artık ne onu ne de Catherine’i hissedebiliyorum. Gece yarısı odamın dışında hareket ettiğini biliyorum... ama bir amacı yok gibi, sanki aylakça geziniyor.”

“Sana artık dokunmayacak.”

Evelyn gülümsedi. “Beni istemediğini sana söyledim. Arkadaşlığım ona fazla gelmiş olmalı. Hiçbir zaman uzun süreli dostluklar kuramadım.”

“Bu gülünecek bir şey değil.”

“Değil, biliyorum. Gülünmeyecek bir şey daha söyleyebilir miyim?”

Cameron duyacaklarından hoşlanmayacağından emindi. “Nedir?”

“Görmezden gelinmek.”

“Seni görmezden geldiğimi mi düşünüyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

“Dinlenmen gerekiyor, Evelyn, doktorun kesin talimatı var.”

“Hâlâ gücümü toplamam gerektiğinde direten sendin, doktor senden korkuyor. Eminim ona oğlak gibi sekerek ortalıkta koşturmak istediğimi söylesen *hay hay* diyecektir. Yanımda her zaman bir hizmetçi bulunuyor ve Leydi Alderhood benimle sohbet etmekten daha iyi işi yokmuş gibi davranıyor. Ama sen... Lütfen yanlış anlama... yani söylemek istediğim aramızda olan... şeyden sonra bana bir borcun varmış gibi davranman değil...” Susup tekrar pencereden bakmak üzere başını çevirdi ama yanaklarının kızardığını Cameron’dan saklamayı başaramadı. “Bana sürekli ilgi göstermeni beklemiyorum, başımızda onca sorun varken bu çok anlamsız olurdu zaten. Ortada, aramızda geçenlerin benim kararım olduğu gibi bir gerçek de var. Beni caydırmak için döktüğün dilleri unutmama imkân yok ama...”

Cameron bacak bacak üstüne attığı duruşunu bozdu ve elini onun dizinin üzerine koydu. Hissettiği irkilmeden hoşnut kalarak parmaklarını hafifçe sıktı. “Aramızda geçenin bir adı var, daha önce bunda anlaştık sanıyordum. Ve Evelyn... sana borçlu hissetmiyorum, hissettiğim onlarca şey içinde beni en çok meşgul eden ise *doluluk*... Aklım, göğsüm, eylemlerime sebep olan çoğu şey seninle dolu. Bu beni biraz huzursuz ediyor.”

Evelyn ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görüldüğü birkaç saniyenin ardından, “Senin adına üzuldüm,” deyiverdi ama ses tonu kesinlikle aksini söylüyordu.

Cameron kendi hâline gülerek tekrar bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandı. Onunla konuşmak için her harekete geçişinde sevgili annesinin yanında iki hizmetçiyle ortaya çıktığını ya da uyurken ona sarılabilmek için odasına gittiğinde kilitli kapıyla karşılaştığını söylemenin anlamı yoktu. En azında o sırada... Öte yandan şu anda onu kucağına çekip tadına bakmıyorsa nedeni birazdan arabanın duracağını bilmesiydi. Fakat onu, dokunmadan başka şekillerde de harekete geçirebilirdi. Arabanın camından kayarak geçen karaltı ikisinin de dikkatini çekmeseydi aralarındaki enerjiyi tazeleyecek bir atışmanın içine girmeleri hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Kuzgundu değil mi?” dedi Evelyn.

“Sanırım.”

“Bugün gördüğüm dördüncü kuzgun. Aynı kuzgunun bizi takip etme olasılığı nedir?”

Cameron cevap vermeden önce yeniden görüş alanına giren kuzgunun yerini tespit etti. Havada birkaç daire çizen kuş, geriye dönerek arabanın ters yönüne doğru uçtu ve az önce geride bıraktıkları dönemecin kenarındaki çıplak ağaçlardan birine kondu.

“Birkaç ay önce sorsaydın sıfır derdim ama şimdi öğrenmek için izleyelim derim.” Arabanın tavanına vurdu ve saniler içinde durdular.

Evelyn, aradaki mesafeye rağmen kuzgunun dikkatini üzerlerinde hissediyordu. Kuş ağırlığını bir ayağından diğerine vererek konduğu dalda sağa sola kayıyor ve başını sallıyordu. “Catherine kuzgunu takip et dediğinde onu gerçekten takip etmem gerektiğini düşünmemiştim.”

“Yeniden harekete geçmesini bekleyelim.”

Kuzgun kendisinden bekleneni biliyormuş gibi yeniden havalanıp havada daireler çizdikten sonra geride bıraktıkları yol boyunca uçunca Cameron’ın talimatıyla araba geldikleri yöne döndü ve kuşu takip etmeye başladılar. Kuzgun yol kenarındaki seyrek ağaçlarda mola vererek uçarken araba da sabit hızla hayvanı izlemeyi sürdürüyordu.

Evelyn burnunu camdan uzaklaştırmadan, “Ne yaptığını biliyor,” dedi. “İnanılmaz.”

“Eğer bizimle eğleniyorsa onu Snowflake’e yem edeceğim.”

Evelyn güldü. “Asla izin vermem. O kuşu Snowflake’ten daha çok seviyorum. Elbette, aynı kuş olduğunu varsayarsak... Dürüst olmak gerekirse dünya üzerinde Snowflake’den daha az sevdiğim bir hayvanın yaşadığını sanmıyorum.”

Cameron onu yeniden gülümserken gördüğü için ne kadar memnun olduğunu söylemeyi düşünmedi, sadece hislerini içinde tuttu ve çarpık tebessümüyle ona bakarken içinde büyüyen huzurun tadına vardı.

“Yeniden uçuyor. Nereye gidiyor olabilir ki? Korkarım ki biraz daha yol alırsak Eastbrook’a dönmüş olacağız. Sence...” Pencereden gördüğü bir şey Evelyn’in dikkatini çekti. Pencere kenarına kanca gibi taktığı parmakları kasıldı, omuzları dikleşti. Gördüğü her neyse anlam vermeye çalışırken nefes alıp veriş hızlanmıştı.

“Ne gördün?”

Evelyn Cameron’a bir saniye bakıp gözlerini yine dışarıya çevirdi. Sonra parmağıyla uzaktaki bir noktayı işaret etti.

“Şu kayalığı görüyor musun? Büyük çeneli bir adamın yüzüne benzeyen gri kayalık.”

“Evet, görüyorum.” Cameron nereden bakarsa baksın büyük çeneli bir adam göremese de onun hangi kayadan bahsettiğini anlamıştı.

“Orayı daha önce gördüm. Duche Baronu’nun anılarında birkaç kez orada bulundum. O zaman Catherine’in burayı çok sevdiğini düşünmüştüm. Nedeni hissettiğim huzur olmalı... Kuzgunu gözden kaçırmamalıyız. Belki de oraya gidiyordu, gördüğüm şeyin bir anlamı olmalı.” Fakat kuş kayalık hizasındaki yolu da geçerek uçmaya devam edince Evelyn’in omuzları düştü. Nihayetinde kuzgun birkaç yüz metre sonra başka bir ağaca kondu ve takip edildiğinden emin olunca kanatlarını taramaya başladı.

“Orayı gördüğünü söyledin, Evelyn. Bunun için orada bulunman gerekmiyor.”

Evelyn ne demek istediğini kavrayınca gülümsedi ve hemen sonra tembellik eden kuzguna baktı. “Arabayı durdur Cameron, bence bir şeyler bulduk.”

Araba durunca hemen dışarı çıkmadılar. Kuzgunun yenden harekete geçmeyeceğinden emin değillerdi. Fakat Evelyn bir dakika daha dayanacak durumda değildi. Kapının mandalını çevirdi ve Cameron’a gelmiyor musun bakışı attıktan sonra yüzünü serin deniz havasına çevirdi.

Onlarca metre aşağıda kaynayan dalgaların sesi ya da uşuz bucaksız mavilik olmasaydı da tuz ve yosun kokusu denize yakınlıkları hakkında fikir verirdi. Evelyn, Cameron’ın haklı olduğunu düşünerek hızlı adımlarla ilerledi. Cameron hemen yanındaydı ve varlığı heyecanını yatıştırıyordu. Minik kayaların saplı olduğu kısa bir yamaçtan indikten sonra kıyıyı görebilecekleri yer yer sarı otlarla kaplı, verimsiz düzlüğe vardılar. Kuzgun tünediği ağacı terk etmişti ve ortalarda görünmüyordu ama Evelyn artık kılavuza ihtiyaç duymadan

hareket edebildiğini fark etti. Bir süre kıyı boyunca yürüdüktan sonra Cameron elini tutarak onu nazikçe durdurup, “Kayalık buradan görünebiliyor,” dedi.

“Evet ama aç bu değildi. Biraz daha yürümeliyiz.”

Öyle de yaptılar ve bir noktada durmaları gerekti çünkü adım attıkları her yer geride bıraktıklarından farklı değildi ve etrafta mezar taşına benzer hiçbir şey görünmüyordu. Evelyn nefes nefese, güneşin ışıladığı deniz manzarasını izlerken Cameron’ın hâlâ elini tuttuğunu aklından çıkarmaya çalıştı. “Burasıydı, öyle olduğunu sanıyorum ama etrafta hiçbir şey yok. ”

“Yeni başladık ve onu er ya da geç bulacağız. Yolun sonunu görüyorsun.” Cameron’ın parmağıyla işaret ettiği yer buldukları düzlüğün sonuydu. Fakat yol orada bitmiyor, dar bir patikayla aşağıya kıvrılıyordu. Buldukları yerden bakıldığında patikanın başka bir uçuruma açılıp açılmadığını anlamak zordu, burası uçurumlar diyarı gibi bir şeydi. Ya da aşağıda güvenle ayak basabilecekleri bir toprak parçası vardı.

“Değişen hiçbir şey yok, Evelyn. Eğer Catherine’i burada bulamazsak yola çıkarkenki planımıza göre hareket edeceğiz.”

Evelyn başını sallayarak onu onayladı. Gözlerinin dolduğunun farkındaydı fakat Cameron parmaklarını yüzünde gezdirirken ve ona tutkudan daha nazikçe dokunan hislerle bakarlen kendini saklamak anlamsız geliyordu.

Harekete geçmeleri gerektiğini hatırlatan, aniden esmeye başlayan şiddetli rüzgâr oldu. Patikaya vardıklarında aşağıda onları köpüren deniz değil, kadife gibi yemyeşil çimenlerle kaplı küçük bir düzlük karşıladı. Yılın bu zamanında, çetin deniz rüzgârlarına karşı var olması mümkün görünmeyen, mucizevi bir güzellikti. Ama Evelyn’in ve Cameron’ın gözlerini ayıramadıkları şey bereketli düzlüğün hemen kıyısındaki uçuruma kök salmış, kıvrımlı dalları yerlere dokunan kalın gövdeli, büyük ardıç ağacıydı.

Evelyn günlerdir ilk kez gerçekten gülerek Cameron'a baktığında onun manzarayı izlemeye devam ettiğini gördü. Rüzgârın dağıttığı saçları alnına çarpıyordu, doğruca ileriye bakarken duygularıyla savaşıyor görünüyordu. Tam o sırada kuzgun üstlerinden uçarak ağacın etrafında dolandı, sonra en yüksekteki dallardan birine konup gıkladı.

"Kendini neden şimdi gösterdiğini Tanrı bilir," dedi Cameron ve elini Evelyn'e uzattı. Patıkayı dikkatle geçip çimenli alana ayak bastılar. Rüzgâr burada daha hafif esiyordu, sanki iklim daha yumuşaktı. Bununla birlikte havaya taze kokular yayılıyordu. Şüphesiz ki çam kokusu aralarında en keskin olanıydı.

Ardıç ağacının grimsi kahverengi gövdesi öyle kalındı ki gözlerinin önünde aniden beliren bir mezar taşı olmaması ikisini de endişelendirmedi. Etrafında dolanıp diğer tarafa geçtiklerinde kuru dallardan oluşmuş karmaşanın içindeki gri taş yükseltiyi gördüler. Cameron üzerini temizlediğinde ise bunun aradıkları şey olduğundan şüpheleri kalmadı.

Evelyn ortaya çıkan mezar taşının ve kuru ardıç dallarının altında kalan taş gövdenin yanında bir süre ne yapacağını bilemeden bekledi. Taşa kazınmış yazılar çabalamadan okunacak gibi değildi ama Evelyn York'lu Catherine'in orada yattığını biliyordu.

Bundan sonra ne olacaktı? Gerçekten huzur içinde olduğunu bilse orada, en sevdiği yerlerden birinde uyumaya devam etmesini isteyebilirdi. Burası öyle sakin ve huzurluydu ki sanki dünyanın hiçbir kötülüğü ulaşamazmış gibiydi. Sonra bu huzura sebep olanın Catherine'in kendisi olduğunu fark etti ve onun ne istediğini hatırladı.

Mezar taşına elini koyup, "Seni buldum, Catherine," diye fısıldadı. Aldığı karşılık, Catherine'in tanıdık gülüşü ve çiçek kokularını taşıyan rüzgâr oldu. Hemen sonra Catherine'in silik silüeti belirdi. Nedense onu daha mutlu görmeyi

bekliyordu, aslında öyle olmasını umuyordu da denebilir. Fakat Catherine durgun, hatta biraz kederli görünüyordu. Dudaklarındaki gülümseme bile buruktu.

Acı çekmeye devam ediyordu. Yüzyıllardır çekilen acının iyileşmesi mümkün müydü?

Elini ona uzatınca Catherine de silik parmaklarını uzattı ve temas ettikleri yer cızırdadı. Buna alışabilirdi, alışması gerekebilirdi zira. Evelyn uzun uykusundan uyandıktan sonra bazı tuhaf şeyler yaşamaya başlamıştı. Artık etrafta uçuşan ruhları görebiliyordu, bunu Cameron'la son kez mezarlığa gittiklerinde fark etmiş ve gerçekliğinden emin olmak için sonraki günler zamanının bir kısmını mezarlıkta geçirmeye devam etmişti. Nasıl işlediği hakkında fikri yoktu ya da görebildiği ruhların ayırt edici özellikleri olup olmadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, Duche Baronu onu kovmadan önce ruhlar dünyasından bir parçasını Evelyne'de bıraktığıydı.

Catherine yüzüne dokunmak için uzanarak, "Teşekkür ederim, Evelyn Darmond," dedi. Yavaş yavaş solan varlığına rağmen sesi gür ve canlıydı. Olmayı başarabildiği kadar mutluydu bile denilebilir.

Evelyn başını salladı. Oysaki ona sarılabilmeyi, çektiği acılar için onu teselli edebilmeyi isterdi. Yalnızlığı boyunca aklından geçenler için onunla konuşmayı ve dostu olmayı...

Fakat tamamen ortadan kaybolana kadar gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Çiçek kokulu rüzgârın son esintisi yüzünü okşarken kulağına yumuşak, tatlı sesinden doğan sözcükler ilişti. "*Onları koru, Evelyn Darmond... Sen benden daha iyisin...*"

Evelyn, Cameron'ın kollarında sınımsız bir kozanın içinde kendine geldi. Bayılmamıştı, hatta uyumamıştı ya da başka bir yere gitmemişti ama somut dünyada kaçırdığı bir an olduğunu biliyordu.

Cameron'ın, "Sakın bir daha bunu yapma, Evelyn!" deyişindeki çaresizlik bütünüyle kendine gelmesini sağladı.

Evelyn başını erkeğin göğsüne koyarken, "İsteyerek olmadı," diye açıklamaya çalıştı.

Cameron hâlâ sinirle söyleniyordu ama bir yandan da tokalarını saçarak Evelyn'in saçlarını okşuyor ve onu göğsüne bastırmaya devam ediyordu. "Ne olduğu umurumda değil. Eğer bir daha aynı yere gider, hatta sana seslendiğim ilk seferinde bana cevap vermezsen topraklarımdaki bütün mezarları yok eder ve sorunu kökünden çözerim."

Evelyn güldü. "Aman Tanrım, ne kadar da vahşi ve uzlaşması zor bir adam. Acaba şapkama ne olduğunu biliyor olabilir misin? Bana çok paraya mal olmuştu ve verdiği maaşla daha iyisini alabileceğimden emin değilim."

Cameron önce homurdandı, sonra şapkasız başını avuçları arasına alıp onu kendine bakmaya zorladı. Yüzü ciddiydi, öfkeliydi ama Evelyn korktuğunu görebiliyordu.

Onun için korkmuştu.

Şimdi de korkuyu ortadan kaldırmak istiyordu. Dudakları birleştiğinde Evelyn sorgulamadı, tereddüt etmedi. Aynı istekle, ondan aşağı kalmayan güçle öpüşüne karşılık verdi. Ona tutundu, onun desteği oldu. Dakikalar süren öpücük, günlerdir söylenmeyen sözlerin yerini alan yoğun duygulara dönüştü sona erdiğinde Cameron, Evelyn'in dudaklarına doğru, "Eve gidiyoruz," diye fısıldadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Evelyn pencereden dışarıyı izlerken bekleyişinin isteklerinin gerçekleşmesinde fayda sağlamayacağını bildiğini düşünüyordu. Bir sürü şey bekliyordu. Mezarın Eastbrook'a taşınması zaman alabilirdi çünkü Catherine'in kız kardeşinin yaptırdığı lahit mezarın yerinden kaldırılması hiç kolay olmayacaktı. Kapağını yerinden oynatmak bile yeterince zordu ki Evelyn bu olduğunda yakınlarda olmamayı tercih ediyordu.

Hem duygusal hem de bu evdeki pozisyonuyla ilgili bilinmezliklerin ortadan kalkmasını bekliyordu ama bu konuyu birisiyle konuşmayı düşünemezdi bile. Aptal değildi, Cameron'ın kendisine ne kadar değer verdiğinin farkındaydı ama duygularının aralarındaki şeye bir isim koymaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordu. Kendisi bile hislerinden bahsetmemişken ona ne düşündüğünü soramazdı. Belki de duyacaklarının kalbinin beklentisini karşılamayacağından endişe ediyordu.

Beklediği onlarca şey daha sayabilirdi fakat tam da o anda en çok beklediği şey Cameron'ın geri dönmesiydi. Mezarın bulunmasının hemen sonrasında eve döndüklerinde onu Brockfield Dükü'nden gelen bir mektup bekliyordu.

Konu açıkça belirtilmese de ikisini ilgilendiren tek meselenin geçmişte aralarında büyük sorunlar geçmiş ataları olması Cameron'ı çok fazla detay içermeyen mektuba olumlu yanıt vermeye itmişti. Elbette, bir dükün ricasını geri çevirmek de kabalık olurdu.

Bir köşede elindeki dergiyi karıştıran Leydi Alderhood pulleyerek Evelyn'i düşüncelerinden çıkardı. Kontes mezarın bulunduğu haberini aldığı anda ağlamış ve odasına kapanmıştı. Birkaç saat önce odasından çıktığından beri daha iyi görünse de Evelyn onun kocasını ve olasılıkları düşündüğünü biliyordu. Bir sürü adamı ölüme götüren deliliğin sebebi olabilecek kayıp mezarın daha önce bulunması neleri önleyebilirdi, insan merak ediyordu doğrusu.

"Hava yeniden kapandı. Hâlbuki baharın geldiğini düşünmüştüm."

Evelyn yeni fark ettiği bulutlara doğru kaşlarını çattı. Eğer baharın eli kulağındaysa yağmur yağması beklenebilirdi ama pencereye doğru esen rüzgâr ne dostçaydı ne de baharı hatırlatıyordu.

Kendini Leydi Alderhood'u memnun etmeye adanmış olan Bayan Milbank, "Preston yalancı baharlarıyla ünlüdür, leydim," dedi. Yüzünde Evelyn'in daha önce görmediği kısmen yumuşak bir ifade vardı. Belli ki bu da Catherine'in bulunmasının neticelerinden biriydi.

Bayan Milbank, ellerini ovuşturan sinekler gibi bir köşeden olup biteni izlerken Evelyn onun en fazla bu kadar mutlu olabileceğine kanaat getirmişti. Birilerini koruma misyonunun sonuna geldiğini fark ettiğinde biraz morali bozulabilirdi ama yüksek sadakati sayesinde kendine yeni görevler bulması uzun sürmeyecekti.

"Yalancı ya da değil. Güneşi ve yazın habercisi her güzel havayı mutlulukla karşılayacağım. Baksanıza gökyüzü simsiyah oldu."

“Kar geliyor,” dedi Bayan Milbank.

“Ah lütfen güzel şeyler söyleyin, Bayan Milbank. Oğlum yeni yola çıktı.”

“Güneye indikçe hava daha yumuşaktır leydim, endişe etmetin.”

Evelyn hâlâ kaşlarını çatıyordu. Şubat ayında kar yağmasından normal bir şey yoktu, özellikle de Preston’da. Ama geride kalan güneşli günlerden sonra karlı soğuk havalar gözüne fazla çetin geliyordu.

Kapı tıklatılınca havayla ilgili sohbet sona erdi. Gelen uşak biraz gergin görünüyordu. “Leydim, Sör Lawrence Rosewell teşekkür ederim.”

Evelyn telaşla ayağa fırlayıp, “Babam mı?” dedi. Dehşete düşmüştü, nasıl açıklayacağını bilmediği bir sürü şeyin altında yazdığı gibi saçma bir korkuyla kapılmıştı ve kuyruğunu yakalamaya çalışan köpek yavrusu kadar ne yaptığını biliyordu.

Kontes Evelyn’e sakin kalması yönünde bir işaret yaptıktan sonra kaşları birtakım imalarda bulunurcasına kalkan Bayan Milbank’ten çıkmasını rica etti ve kadın çıkana kadar sessiz kaldı.

“Yalnız mı geldi acaba?”

“Kendisine genç bir beyefendi de eşlik ediyordu ama kim olduğu bilgisini vermediler, leydim.”

“Kardeşimdir.”

“Sen sormayı düşünmedin mi acaba?”

Genç uşağın sivilceli yüzü kıpkırmızı oldu. “Özür dileirim, leydim... Ben... Gelen beyefendi kont hazretleriyle görüşmekte ısrar ederken biraz... sinirli görünüyordu ve...”

Kontes parmağını kaldırdı. “Londra’da iş bulmanın ne kadar zor olduğunu bilseydiniz işinize daha sıkı sarılırdınız. Şimdi çıkıp Lord Rosewell’e Eastbrook Kontesi’nin kendisiyle görüşeceğini haber verin ve beyefendiyi buraya alın.”

“Emredersiniz, leydim.”

“Ah, bir saniye. Evelyn hayatım babanla görüşürken yanınızda olmak ister misin? İstersen biz meseleyi çözümlerken sen kafanı dinlersin.”

“Burada olsam iyi olur, leydim. Beni görmeden rahat edeceğimi sanmam.”

“Nasıl istersen, canım. Şimdi Sör Rosewell’i çağırabilirsiniz.”

Uşak çıkınca kontes, “Belki sadece öylesine bir ziyarettir,” diyerek Evelyn’i rahatlatmaya çalıştı. İşin aslı Evelyn riski biliyordu, uykuda olduğu süre boyunca Cameron’ın geceleri yanında kaldığının bilgisi kilerdeki hizmetçilere kadar gitmiş, Londra yolu öncesi bir hayli ilerlemiş olmalıydı. İçerideki istihbarat kaynağı, gerçekte olanların çok azından bile Harry’ye bahsettiyse kardeşinin gelmesi kaçınılmazdı ama babası... Evelyn inleyerek koltuğa çöktüğü sırada uşak kapıda görüldü.

“Sör Rosewell ve oğlu Lord Rosewell teşrif ettiler, leydim.”

Lawrence Rosewell odaya adımını atar atmaz Evelyn’in yerini tespit etti ve kızını başından ayak uçlarına kadar süzdü. Sonra kontesi selamladı.

“Leydim, nasılsınız?”

Sözleri sıradan olsa da sesinde kızı için birtakım kaygıları olan her babanıniki kadar gergindi. Harry de babasının arkasındaki yerini aldıktan sonra kontese saygılarını ilettiler.

“Sör Rosewell bu ne güzel bir sürpriz. Evimde her zaman yeriniz olacak ama keşke gelmeden önce haber verseydiniz. Sizin için hazırlık yapmak isterdim.”

“Bu kadarı da kâfi leydim. Kızımı görmek ve...” Sör devam etmeden önce boğazını temizledi. “Aldığım bazı duyumların hatalı olduğunu teyit etmeye gelmiştim. Lord Alderhood burada değil mi?”

“Oğlum Londra’da ama benimle her şeyi konuşabilirsiniz. Oturun lütfen.”

“Oturmadan önce kızıyla selamlaşmak isterim. Babana sarılmayacak mısın, Evelyn?”

Evelyn kemiklerini kaplayan buzu kırdı ve babasına doğru adım attı. Daha önce hataları olmuştu elbette, onu üzdüğü, korkuttuğu birçok an hatırlıyordu ama hiçbirinde gerçekten bu kadar utandığını sanmıyordu. Bir anda kendisini babasının kollarında buldu ve onu hareketsiz kalmaya iten duygudan kurtulunca sarılışına karşılık verdi.

“Hastalandığını duydum... Doğru mu?”

Evelyn yalan söylemeyi düşünmedi. “Şimdi iyiyim.”

Sör Rosewell’in sesi titredi. “Öleceğini sanmışlar.”

“Öyle bir şey değil, babacığım. Hiç olmadığım kadar iyiyim, baksana bana.”

Babası biraz uzaklaştı ama elleri Evelyn’in omuzlarındaydı. “Zayıflamışsın, seni buraya gönderdiğim hâlden farklı görünüyorsun.”

Kontese dönerken gözlerindeki merhamet kelimenin tam anlamıyla kristalleşti ve başka bir şeye dönüştü. “Kızımı size emanet etmiştim, leydim. Mektubumda duygularımı ve beklentimi açıkça yazdığımı sanıyordum.”

Karşısında başka birisi olsaydı Leydi Alderhood güvenilmezliğini ima eden sözleri için onu pişman ederdi ama Evelyn’e olan sevgisi ve gerçekten de güvenilmez biri olabileceği gerçeği yüzünden konuğuna mütevazı bir tebessümle bakmaktan ileriye gidemedi. Ne diyeceğini bilemediği de bir diğer gerçektir.

“Sizden tek ricam hâlihazırda aileniz yüzünden düştüğü durumu düzeltmesine yardımcı olmanızdı. Kızımın yeniden bir sosyal hayatı olsun istemiştım ama...”

Leydi Alderhood sesini uzlaşmacı tonda tutmaya çalışarak araya girdi. “Sör Rosewell endişelenmenizi anlıyorum,

bız de sevgili Evelyn için çok korktuk ama sağlığı ve rahatlığı konusunda her şeyi yapmaya hazırдық. Gördüğünüz gibi hızla toparlanıyor, burada ailemizden biri gibi değer görüyor ve son nefesimi verene kadar da bu değişmeyecek. ”

“Peki ya itibarı?”

Evelyn, “Bunu yalnız konuşalım mı, baba?” dedi.

Sör Rosewell kızına ters ters baktı. “Yalnız konuşmayacağız, bunu çözmek için kiminle görüşmem gerekiyorsa onunla görüşeceğiz. Kral bile olsa sözlerimi dinleyecek.”

“Sör Rosewell arzu ettiğiniz her şeyi çözümlayebiliriz. Bana kızgın olmanızı anlıyorum, haklısınız da. Evelyn’e gözüm gibi bakmalıydım ama kontrol edemediğim şeyler oldu. Geçirdiği kaza...”

Sör bastonunu yere vurunca kontes irkildi. Tepkisi korkudan ziyade şaşkınlıktı. “Kaza mı? Evinizde kızımın canına kasteden biri var ve siz bunu en başından beri biliyordunuz. Kimin günahını örtmeye çalışıyorsanız er geç ortaya çıkacak ve ben kızıma olanların bedelini ödeteceğim.”

“Baba lütfen...”

“Sen karışma, Evelyn. Söylemen gerekenleri daha önce söyleseydin şu anda evinde olur ve bugüne kadar başın nasıl dikse öyle yaşamaya devam ederdin. Hayatın için endişelenmek zorunda da kalmazdım.”

Evelyn bir adım geri attı. Yüzü ve sonra tüm vücudu ılık ılık uyuşmaya başladı.

“Evelyn’e yüklenmenize gerek yok, Sör Rosewell. Kalbini kırdığınız için kendinizi suçlayacaksınız. Bu yüzden sözlerime kulak verin. Bazı şeyleri yanlış anladığınızı görüyorum. Bilgileri kimden alıyorsanız adını bana da verin ki işine son vermeden önce yüzüne ne tür bir aptal olduğunu söyleyebileyim. Kimse Evelyn’e kasıtlı olarak zarar vermek istemedi, burada *yaşayan* hiç kimse bunu yapmaya ne cesaret eder ne

de bunu ister.” *Yaşayan* kelimesine yaptığı vurgu Evelyn’in dikkatinden kaçmadı. “Hastalandığını size haber vermeyi düşündüm. Fakat sizi boşuna endişelendirmeye gerek olmadığına karar verdim.”

“Boşuna mı? Hastalık mı? Kızım ölümden döndü, leydim. Bazı şeylere gücünüzün yetmeyeceğini anlayabilirim, kudretiniz Tanrı’nınkiyle ölçülemez elbette. Fakat değerli refakati için size emanet ettiğim kızıma ettiğiniz hakaretlerin kontrolü sizin elinizdeydi. Sizin ve lord hazretlerinin.” Cameron’dan bahsederken neredeyse tükürdüğü düşünülürse asıl konuya gelmek üzereydi. Ancak babası Alderhood kabahatlerini önem sırasına göre aşağıdan yukarıya doğru sıralamayı tercih etti. “Sizinle arkadaşlığı için ona para teklif etmek ve nihayetinde tıpkı bir işçi gibi kızımı maaşa bağlamak Rosewell Ailesi’ne edilmiş bir hakarettir. Elbette, bu diğer hakaretlerin yanında deve de kulak kalır...”

“Maaş mı?” dedi kontes. “Ne maaşından bahsediyorsunuz?”

“Ah, lütfen leydim.”

“Evelyn, babanın ne demeye çalıştığını söyler misin? Öfkeden kelimeleri yutuyor ve ne dediğine bir türlü odaklanamıyorum.”

Evelyn için bu, dile getirilmesi en zararsız görünen itirafı. Başını salladı ve “Lord Alderhood’la bir anlaşmamız var, leydim,” dedi.

Kontes bilgiyi bir süre değerlendirdikten sonra iç geçirdi ve elini havaya savurarak, “Cameron umarım cimrilik etmemiştir,” dedi. “Ve siz Sör Rosewell, kızınızla övünmeniz gereken yerde yaygara kopartıyorsunuz. Sizinle ilgili olumlu düşüncelerimi gözden geçirmem gerekecek.”

Evelyn babasının patlamaya yaklaştığını, Leydi Alderhood’un da çabalamayı bırakmak üzere olduğunu görerek araya girmeyi düşündü ama sesi kimseye ulaşamadı.

“Ben onun babasıyım, para gerekiyorsa ben verebilirim. Kimsenin sadakasına ihtiyacımız yok.”

“İşte yine yapıyorsunuz. Yine kızınızı küçük görüyorsunuz. Para işinden bana başında bahsetseydi onu destekler ve cesareti için tebrik ederdim. Onun için bir yara olduğunu düşündüğünüz şu anki sosyal durumuna sebep olan aileye bu kadar yaklaşarak aldığı riski ve fedakarlığı takdir edeceğimiz yerde ona hakaret ediyorsunuz.”

Sör Rosewell’in yüzü acıyla durgunlaştı. Konuştuğunda sesi kulağa pürüzlü ve yorgun geliyordu.

“Fedakârlığının nelere mal olduğunu inanın bana çok iyi biliyorum. Korkarım ki yakında bunu bilen tek kişi ben olmayacağım.” Tekrar kaşlarını çattı ve Leydi Alderhood’un karşısında dimdik durdu. “Kızımın onuruna leke sürüldü.”

Evelyn inleyerek koltuğa geri çökerken eli siğnesinde kalakalan Leydi Alderhood’un ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Şüphesiz ki söyleyeceği onlarca şey vardı, fakat en çok dikkat etmesi gereken noktada olduğunu biliyordu. Kafasındaki sözleri toparlamak için kendine süre tanırken gözlerini hafifçe kapadı, sonra yatıştırıcı ses tonuyla, “Sör Rosewell...” dedi. Ne var ki sören tüm dikkati kontesin varlığı artık umurunda değilmiş gibi Evelyn’in üzerindedi.

“Evelyn... bana dürüstçe söylemeni istiyorum. O adam... Eastbrook Kontu geri dönüşü olmayacak şekilde senden... faydalandı mı?”

Harry homurdandı.

Evelyn yüzündeki sıcaklığa rağmen babasının gözlerinin içine cesurca baktı ve hiç tereddüt göstermeden “Hayır, baba,” dedi. Ağaya kalkıp sözlerini tekrarladı. “Kimse benden faydalanmadı.”

Sör Rosewell’in rahatlaması birkaç saniye sürdü. Yüzünü aşağıya eğdi ve aşağıdan yukarıya doğru Evelyn’e baktı. “Geri dönülmez... bir hata yaptın mı?”

“Hayır baba... Geri dönülmez bir hata yapmadım.”

Evelyn kendisiyle övünmüyordu çünkü babasının tam olarak neden bahsettiğini biliyordu. Öte yandan yalan söylediğini de düşünmüyordu. Cameron’la aralarında geçenleri, sonucu ne olursa olsun hata olarak görmesi mümkün değildi. Evet... Sonucu ne olursa olsun.

Sör Rosewell, “Fakat,” diyerek konuyu kapamaya henüz niyetli olmadığını ilan etti. “Yine de sana bir leydiye layık olmayacak şekilde yaklaştı. İnkâr etmeye kalkışma, Evelyn. Odana istediği koşullarda girip çıktığı herkesin dilinde. Eğer bu konuşmaya başlanmışsa yaşanıp yaşanmamasının bir önemi kalmayacaktır.”

“Bu nasıl da bağınazca bir yaklaşım, Sör Rosewell. Oğlum Evelyn için endişeliydi ve...”

Lawrence Rosewell hiddetle bastonunu yere vurdu. “Yaptığının hiçbir mazereti olamaz. Kızımı boğulmaktan kurtardığı için ona ne kadar minnet duyduğumu anlatamam, Leydi Alderhood. Sonuçları ne olursa olsun vurdumduymazlığını asla kusur olarak görmedim. Evelyn’in hayatını ona borçluydum, başka ne yapabilirdim ki? Şu anda olanların geçmiştekiyle hiçbir ilgisi yok. Bu umursamazlık, kızımın hayiyetini hiçe saymak ve elindeki gücü kötüye kullanmaktır. Bedelini ödemek zorunda.”

“Baba lütfen!”

“Evlencileri gerektiğini mi söylüyorsunuz, Sör Rosewell?”

“Ne gerekiyorsa yapılması gerektiğini söylüyorum. Şimdi kızımı alıp gideceğim, burada bir dakika daha kalması mümkün değil. Yeterince zarar gördü zaten.”

“Lütfen, bu dramatik tavırlar sizin gibi akıllı başında bir adama hiç yakışmıyor. Oğlum gelene kadar sizi ağırlamamıza izin verin. Eminim durumun düşündüğünüz kadar endişe verici olmadığını inanacaksınız.”

“Durum zaten dramatik. Eğer sonradan utanacağım bir şeyler yapmıyorsam sebebi centilmenliğimdir... Oğlunuzun aksine.”

“Oğlum onurludur. Evelyn’le aralarında olan şey ne gerektiriyorsa onu yapacaktır.”

Evelyn, “Leydim!” diyerek araya girme gereği duydu. “Babamı endişelerinin yersiz olduğuna ikna etmemde bana yardım etmelisiniz. Kimsenin onurunun ayaklar altına alındığı yok, öyle değil mi?”

Kontesin gözleri kısıldı. Gerçeği söyleyerek oğlunun evliliğini garanti edebilirdi. En kötü sonuç, Cameron’ın yüzüne çarpan bir eldiven olurdu ama buna pek ihtimal vermiyordu. Lawrence Rosewell o kadar ileriye gidebilecek bir adam değildi. Tabii, yanılıyor da olabilirdi, adamın kızına duyduğu sevgi son derece açık, temiz ve gözü karaydı. Fakat Evelyn o tuhaf gözlerini kocaman açarak sessiz kalmasını istediğini ortaya koymuştu.

Tanrı aşkına ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Sonunda, “Kızınıza inanmanızı öneririm, Sör Rosewell,” dedi.

“Ben ilk sözcüklerini duyduğumdan beri ona güveniyor ve inanıyorum zaten. Fakat böyle bir konuda sadece alışkanlıklarımınla hareket edemem. Hazırlan Evelyn, en fazla bir saat içinde çıkalım ki kar hızlanmadan yol almış olalım.”

Evelyn başını salladı. “Nasıl istersen, baba.” Gitmek istemiyordu ama aklına babasını yatıştırmak için ona uyum sağlamaktan başka çare gelmiyordu.

“Hâlâ kalmanızda ısrar ediyorum. Karda yolculuk yapmak çok tehlikeli.”

Sör Rosewell pencereden dışarıya baktı. “Yolumuz en fazla üç saat. Böyle havalara güven olmaz. Belki günlerce yağar. Bizim de burada daha fazla kalmamız söz konusu olamaz.”

Kontesin dişlerini sıktığı, Evelyn'in dikkatinden kaçmadı. Muhakkak ki kendini tutuyordu ama bu, biraz daha sabre-deceği anlamına gelmiyordu.

"Leydim, babam haklı. Gitmemiz en iyisi. Ama size haberlerimi iletceğim."

"Elbette, haberleri iletceğiz ama bunu yapan ben olacağım, Evelyn" dedi Sör Rosewell.

Kontes burnunu havaya dikerek, "Madem öyle istiyorsunuz, sizi engellemeyeceğim," dedi. Evelyn'e attığı anlık bakışla onu yalnız bırakmayacağını vadetti ve ekledi. "Ama Evelyn ile arkadaşlığımı engelleyecek bir adım atmaya niyetlenirseniz sizinle Eastbrook Kontesi olarak konuşmak zorunda kalırım, Sör Rosewell."

Babasının yüzünde beliren küçümseyici ifade Evelyn'in irkilmesine neden oldu. Onu daha önce unvanı ne olursa olsun bir kadına karşı böyle küçümseyici tavırlar içinde görmemişti. Cemiyetten dışlanırken gördükleri kaba tavır ve rahatsız edici yorumlar karşısında bile çoğunlukla önemsemeyi görmüştü. Belki tüm yabanilikleri yapanın sevgili karısı olmasından memnundu. Bu ana kadar elbette.

Evelyn odadaki gerginliğin giderek tırmandığını ve sessizlik arttıkça etkisinin güçlendiğini hissederek babasıyla kontesin arasına geçti. "Eşyalarımı toparlamak için odama geçmeyi düşünüyorum ama tartışmanın uzamayacağından emin olmalıyım. Baba senin için çay söyleyeceğim, sevdiğin gibi. Harry babamın rahat ettiğiinden emin ol ve lütfen kaşlarını çatmayı bırak. Başın ağrıyacak."

Kontese dönerken gülümsemeye çalıştı. "Leydim isterse-niz bu sabah gelen iki dergiyi odanıza gönderebilirim. Ya da özel çayınızı içerken burada okuyabilirsiniz."

"Özel çay mı, tatlım? Burada gergin olan ben değilim. Ama dergileri alabilirim. Bu yoklukta onları nasıl unuttum Tanrı bilir? "

Sör Rosewell homurdandı ama uzatmadı.

“Sör Rosewell lütfen artık somurtmayı bırakın. Sizin düşmanınız değilim, hatta Evelyn’i o kadar çok seviyorum ki sizi kendi ailemden biri gibi görüyorum.”

“Çok cömertsiniz, leydim,” dedi adam ama sesi kelimelerden bağımsız bir hikâye anlatıyordu. Kontes somurtarak koltuğa oturduktan sonra şöminenin önünde olan biteni umursamayarak yatan kedisine seslendi.

“Sevgili Snowflake’im annene gelmeyecek misin?”

Snowflake kılını kıpırdatmadan uzanmaya devam etti.

“Bebeğim, güzel kızım hadi buraya gel.”

Kedi tek gözünü açıp kendisini sahibesi sanan kadına şöyle bir baktıktan sonra uyuklamaya dönünce Sör Rosewell haince güldü.

“Güzel kızımın kötü tabiatını ortaya çıkarıyorsunuz. Bakın nasıl da yakışsız davranıyor.”

“Ben mi? Mübalağa ediyorsunuz.”

Yeni bir tartışma için fırsat kolladıkları öyle açıldı ki Evelyn kendi kritik durumuna rağmen bir kez daha araya girmeye karar verdi. “Sizi tek başınıza bırakmamı imkânsız hâle getiriyorsunuz.”

İçeridekilerin birbirlerinin yüzüne bakmadığı odada kesin bir sessizlik meydana geldi. Evelyn onu dikkatli olmaya itenin ne olduğunu kesin olarak söyleyemezdi. Belki içgüdüleri belki de pencereden görünen avluya giren araba... Tüm duyguları bilenmiş ve hassaslaşmıştı.

Pencereye yürüyüp hafif aralık perdeyi biraz daha açtı ve dört devasa Shire atının bile çekerken zorlandığı arabanın ağır ağır yol almasını tüm dikkatiyle izlemeye başladı.

“Bizim arabalardan biri, değil mi?”

“Öyle görünüyor, leydim.”

“Sence taşıdıkları şey...”

Evelyn iç geçirdi. Başı dönüyordu. “Öyle görünüyor...”

“Catherine’in mezarını Cameron gelmeden getirmeyeceklerini sanıyordum. Şimdi ne yapacağız?”

“Adamlara lahiti almaları talimatını verdi, belki de zamanı konusunda yanılan biziz.”

“Bilemiyorum, hayatım. Cameron sana planlarından bahsetmemiş olamaz.”

“Catherine’in bedeninin yeniden defin işlemine kadar kilisede tutulacağını biliyorum. Yüzüğe ne olacağıyla ilgili hiç konuşmadık ama ben sahibiyse birlikte gömüleceğini varsaydım.”

Cameron gitmeden önce ne uzun uzun vedalaşmışlar ne de bundan sonra ne yapacakları hakkında detaylıca konuşmuşlardı. Önemli bir meseleyi çözümlemiş olsalar bile Brockfield Dükü’nden gelen mektubun bilinmeyen bazı konulara açıklık getirmeyeceğinden emin değillerdi. Bu nedenle Cameron gitmek konusunda aceleci davranmıştı.

Araba kilise yoluna sapan dönemece geldiğinde birden durdu ve huzursuzlanan atlar ayaklarıyla yeri dövmeye başladı. Sürücünün çabası yola devam etmelerini sağlamaya yeterli değildi.

Evelyn pencereye yaklaştı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fakat bu sefer de ensesindeki tüyleri diken diken eden hava akımını hissederek arkasını döndü. Odanın ortasına doğru yürürken hiçbir detayı kaçırmadığından emin olmak için gözleriyle her yeri inceliyordu. Henüz görünürde bir şey yoktu fakat odanın ısı hissedilir derecede düşmüştü.

“Evelyn,” diye fısıldadı Leydi Alderhood. “Neler oluyor, hayatım?”

Evelyn başını iki yana sallayıp parmağını havaya kaldırdı. Sessizliğe ihtiyacı vardı. Fakat babası temkinli davranması gerektiğini bilecek kadar Eastbrook havası solumamıştı.

“Burası neden bu kadar soğuk?” Sör Rosewell’in homurtusu henüz kendisini göstermese de içeriye sızdığı şüphe götürmeyen varlığın öfkesini uyandırdı. Evelyn babasına yönelen hiddeti hissederek, “Hayır!” diye bağırdı. Şaşırtıcı ama çıkışı varlığın duraksamasına neden oldu. Evelyn onu göremese de gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tekrar, “Hayır,” dedi ama bu sefer sesi daha yumuşaktı.

Sonra onu duydu... “Eeevelyyyyyn... Onu bana veeeer... Onu bana veeeer...”

Ses tek bir yerden gelmiyor, tüm odada yankılanıyordu ama onu duyabilen tek kişi Evelyn’di. Dışarıdan deli gibi görüneceğini umursamadan, “Catherine’i mi istiyorsun?” diye sordu.

Catherine’in adını duymak varlığın –Duche Baronu’nun– heyecanlanmasına neden oldu. “Caaatheriiiiiiine... Getir banaaaa....”

Evelyn babasına baktı. Sör Rosewell ayağa kalkmış, Evelyn’i görmediği ama açıkça hissettiği tehdite karşı korumak üzere tetikte bekliyordu. Tuhaflığın nedenini duvarlarda arayan Harry ise sadece kafası karışmış görünüyordu.

Evelyn Snowflake’in yavaşça yaklaştığını fark etti. Kedinin gözleri Harry’nin üzerindediydi. Avını kollar gibi başını düşürüp omuzlarını kaldırdı ve pürdikkat onu izlemeye başladı. Gerçekten baktığı o muydu, yoksa içgüdüleri ona herkesin görmediğini mi gösteriyordu? Bu ihtimal karşısında Evelyn daha dikkatli bakmaya ve görmesini engelleyen dünyevi perdeyi aralamaya çalıştı.

Onu yeniden gördüğünde ilk hissettiği şey korku olmalıydı ama sis gibi hareket eden bedeninin kıvrılıp bükülüşü tanıdık duygularla birlikte merakını harekete geçirdi. Belki de varlık vüzhüne bakmadığı için tepkilerini kontrol edebiliyordu.

Duche Baronu, Catherine’in içinde olduğu arabanın bulunduğu tarafa bakıyordu. Kıvrılıp duran gövdesi başının

gerisinde dalgalanıyor ve yerden bir karış yukarıda sanki kancaya takılmış pelerin gibi geriye çekiliyordu. Dışarı çıkmak için çabaladığı, en azından bunu arzuladığı açıktı. Bu duvarların ardına geçemiyor muydu? Eğer öyleyse onu yıkık binada nasıl hissedebilmişti? Belki de Catherine'e yaklaşmıyordu. Ne zaman varlığını hissederek korkuya kapılsa Catherine'in kokusuyla gelen hafif histen sonra Duche Baronu'nun varlığı ortadan kayboluyordu. Catherine'e yaklaşmasını engelleyen şey, lanetlerinden biri miydi?

Zavallı şey diye düşündü ve düşünceleri *varlığın* dikkatini üzerine çekti. Sudan, hayır hayır... sudan daha hafif bir malzemeyle şekillenmiş heykele benzeyen yüzü neredeyse şeffaftı. Bir an belirginleşip sonra sis gibi dağılan yüz hatları bir zamanlar sahip olduğu insan bedeninin izlerini taşıyordu. Fakat göz yuvaları beyazımsı bir boşluktu... korkutucuydu... üzücüydü...

Evelyn odadaki diğerlerinin adını seslendiğini duydu ama umursamadan elini ona uzattı. Yine donacağını düşünmüyordu çünkü bunun bir anlamı olmazdı. *Varlık* onu artık istemediğini ilan etmişti. Parmaklarını acıtan soğukluğa degecek kadar kaldırdı ama *varlık* rahatsız olarak ondan uzaklaştı. Evelyn yeniden yaklaşmanın doğru olup olmadığına karar vermeden sıçrama hasaplamalarını yanlış yapan Snowflake uçan sincap gibi havada süzülüp varlığın üzerine atladı. Fakat ulaşabildiği beden, olan biteni çözmeye çalışan Harry'ninkiydi.

Çiğlik atan Snowflake, dört bacağıyla birden gövdesine yapışınca Harry de çiğlik attı ve kediyi göğsünden sökmeye çalışmadan önce sırtüstü arkasındaki koltuğa düştü. Ancak kedi hayaletin şeffaf bedeninden geçerken biraz hırpalanmıştı. Belki başladığı işi yarım bırakmamak belki de sadece korkudan Harry'ye tutunmak için çabalıyor, bir taraftan da oğlunu kurtarmaya çalışan Sör Rosewell'in ellerini arka

ayaklarından biriyle tırmıklıyordu. Kontesin her zamanki vaygaracı tutumu ise durumu olduğundan daha karmaşık hâle getiriyordu.

Evelyn, Duche Baronu'nun geride bıraktığı manzaraya bir saniyeliliğine tiksinerak baktığını ve sonra pencereye döndüğünü gördü. Özlemi hissediliyordu. Fakat özlemin yüzüğü mi, yoksa Catherine'e mi yönelik olduğunu kestirmek zordu. Belki de ikisi diye düşündü Evelyn ve pencereye döndü. Atlar sakinleşmişti, arabanın yeniden yola koyulması an meselesiydi. Varlık bunu hissederek pencereye süzölmeye çalıştı ama olduğu yerde dalgalanmaktan ileriye gidemedi ve yardım ister gibi Evelyn'in yüzüne baktı.

Evelyn, "Bırak gitsin..." diye fısıldadı. Sözleri soğuk öfkesinin yüzüne çarpmasına neden oldu fakat hepsi buydu. Varlık ne yüzüne haykırdı ne de içinden geçerek onu gitmek istemediği bir diyarın içine çekmeye yeltendi.

Evelyn arkasındaki kargaşanın dışında neredeyse sakin bir anın içinde, birkaç saniye önce orada duran ama artık yoluna koyulmuş olan arabanın yerindeki boşluğa bakarken yanındaki varlığın kederini kendisinininkiymiş gibi hissediyordu. Bunun nereye varacağını bilmiyordu, Catherine ve yüzük kutsal toprağa gömölürse Duche Baronu'na ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü onun lanetinin yüzükle ya da âşık olduğu kadınla ilgisi olup olmadığını bilmiyordu.

Odanın yine gürültüyle dolduğunu fark ettiğinde yine kendini dışarıdan izole bir ana hapsettiğini anladı. Babası yanaklarını ovuşturuyordu. Harry ise aklını kaçırmış gibi odayı turluyor ve Leydi Alderhood ikisinden daha fazla şey bilse de onlardan daha sakin görünmüyordu.

Evelyn babasının ellerinden kurtulup odanın ortasına doğru ilerledi. Soğuk varlığını hissettiği Duche Baronu hâlâ içerideydi ama kendini göstermiyordu. Birden bu dünyaya ait olmayan, boğuk bir haykırış tüm camları titretti. Aynı

anda, Eastbrook'u ürkütücü kılan onlarca neden korkutucu yoğunlukta bir duyguya dönüşüp zirveye ulaştı... İnsanı kulak tıkamaya, yanma pahasına şömineye sokulmaya ya da sevdiklerine acaba son kez mi endişesiyle sarılmaya iten bir güçtü bu. Ama ne kadar yoğunsa o kadar da kısa sürdü. Bir anda patlayıp etrafa saçıldıktan sonra kaynağına geri dönmüş gibi çekilmeye, zayıflamaya başladı... Saniyeler sonra da içerideki soğukluk giderek azaldı, tüyleri diken diken eden o his yok olup gitti.

Duche Baronu'nun acı sesi sonuna gelirken Evelyn, Catherine'in bedeninin kutsal kilise toprağına ulaşmış olduğunu anladı.

“Burada ne tür bir lanet var bilmiyorum, artık bizim sorunumuz da değil. Evelyn hemen eşyalarını topla, gidiyoruz!”

Evelyn omzunun gerisinden babasına baktı. Şahit olduklarından sonra onu idare etmesine imkân yoktu, kaldı ki bunu istediğı de söylenemezdi. Başını salladıktan sonra Snowflake'ine sıkı sıkı sarılmış Leydi Alderhood'a döndü.

“Artık gitmem gerekiyor, leydim.”

Kontes başını salladı. Onun için itiraz etmeksizin kabulmesi gerektiğini bildiğı anlardan biriydi. Gülümsedikten sonra çenesini kaldırdı. “Git tabii,” dedi. “Ne de olsa çok yakında görüşeceğiz.”

Evelyn yaklaşık bir saat sonra Rosewell'e geri dönmek üzere yola çıktı.



Yirmi Dördüncü Bölüm

Cameron beklenmeyen kar yüzünden Londra yolculuğunun planladığından daha uzun sürmesinden mutlu değildi. Brockfield Dükü ile yapacağı görüşmeyi bir sonraki güne ertelemek zorunda kaldığı için de öyle. Eastbrook'ta bıraktığı şeyleri düşününce Londra'da olmak zaman kaybıydı ama şüphe ve merak onu burada tutmaya devam ediyordu.

İçeri alındığından beri birkaç dakika geçmişti ve içinde biraz daha bekleyeceğine dair güçlü bir his vardı. Oturmaktan vazgeçip pencere kenarına gitti. Kar, caddenin yoğun trafiğine ve kalabalığın yaydığı ısıya rağmen yerleri doldurmaya başlamıştı bile. Bu da dönüş yolculuğunun daha sıkıntılı geçebileceği anlamına geliyordu.

Bir zamanlar Eastbrook'a gitmenin yaptığı en zor şeylerden biri olduğunu hatırlayınca hâline güldü. Şu anda orada olmayı, yarım bıraktığı şeylerle ilgilenirken kendini unutmayı istiyordu ve Catherine'in mezarı meselelerinden en önemlisi değildi. Aslında onunla yeniden karşılaştıklarından beri kafasını hepsinden fazla kurcalayan şey Evelyn'di ve bu onu geçmişte olabileceğinin yarısı kadar bile endişelendirmiyordu.

İç geçirip arkasını döndüğünde donup kaldı. Gri, dev gibi bir kurt eşikte duruyordu. Başı, tehdit etme pozisyonunda yere yakındı, arkada kalan ışık yüzünden neredeyse karanlıktaydı. Vahşi doğasını gizlemeyen sarı gözleri tam da doğasına uygun bir atak yapmak üzereymiş gibi Cameron'ı izliyordu.

Yüzünü buruşturup dişlerini gösterdi ve hırladı. Ses alçak olmasına rağmen Cameron göğsünde titrediğini hissetti. Mantıklı yanı onun evcil olması gerektiğini biliyordu ama karşısındakinin gerçek boyutlarda bir kurt olduğu gerçeğini görmezden gelmesi o kadar kolay değildi.

Gerginliğini hissettirmenin hata olduğunu kendine tekrar etti ve başını kaldırıp hayvana tepeden baktı. İleri attığı tek adım kurdun hırıltısının tonunu değiştirdi. Artık daha tehditkâr ve güçlüydü. Ancak ne kadar güçlü ve ürkütücü olursa olsun karşısındaki nihayetinde bir hayvandı. Bu kötü olduğundan daha iyiydi çünkü Cameron Londra'nın göbeğinde vahşi doğasından alınmış da olsa bir hayvana karşı kendini savunmak zorunda kalmayacağından adı gibi emindi. Brockfield Dükü sosyal becerileri kuvvetli olmayan tuhaf biri olabilirdi ama Cameron onun evine davet ettiği birini evcil kurduyla güreştirmeyi de içeren enteresan zevkleri olduğundan şüphe ederdi. Şüphe ettiği bir diğer şey de olan bitenin spontane bir durum olmadığıydı.

Düşüncelerini destekleyen adam kurdunun arkasında belirdiğinde Cameron çenesini biraz daha kaldırdı ve ev sahibinin odaya girişini gözlerini kısarak izledi. Onun aksine kurdun dükünün varlığına verdiği tepki çok daha sıcaktı. Büyük başını sahibinin eline bastırdı ve neredeyse sevgi dolu yüzünü ona doğru kaldırıp gözlerini kapadı.

Çarpıcı değişim gergin kaslarını rahatlatırsa da Cameron bir miktar içerlediğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Dük, “Sizden hoşlanmadı,” diyerek fark edilmesi çok da çaba gerektirmeyen tespitini dile getirdi.

“Herhangi birinden hoşlandığını söyleyebilir misiniz?”

Dük başını iki yana salladı. Karanlıkta kalan yüzünden ne düşündüğü okunmuyordu ama Cameron tam da orada durarak onun amacına hizmet ettiğini ve bunun, karşısındaki adamı memnun ettiğini seziyordu.

“Fauna insanlardan pek hoşlanmaz. Henüz yavruyken sahiplenmeseydim benden de hoşlanmayabilirdi.”

Cameron kurtlara karşı hayranlık temelli bir sevgi beslese de burada bulunma nedenini öğrenmekle daha çok ilgileniyordu. Ev sahibi kurdunun başını okşadıktan sonra odaya girip birkaç şişe içkinin bulunduğu masaya doğru yürüdü.

“Şarap?”

Cameron şarap insanı değildi fakat bir kadehe hayır diyecek kadar da şaraptan nefret etmiyordu. Teklifi kabul ederek konuya girecekleri anı beklemeye başladı.

“Aile geçmişimi araştırdığınızı duydum, Lord Alderhood.”

“Doğru? Ama özellikle sizinkini değil.”

“Ne kadar ortak noktamız olduğuna göre değişir.”

“Araştırmamın sizi rahatsız ettiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz, ekselansları?”

Dük şömine ateşine doğru bir adım yaklaştı. Kara gözlerindeki parıltının nedeni keyif gibi görünüyordu ama yüzüne düşen dağınık siyah saçları bu varsayımı destekleyecek diğer işaretleri Cameron’dan saklıyordu.

“Atalarım aptal insanlardı. En azından idam edilenden sonra unvanı özellikle aptal olanlara vermeye çalışmışlar gibi görünüyor. Böylesine değerli bir hediyeyi onu akıllıca kullanacak kurnaz birine verdiklerini düşünsenize. Eminim hasır altı etmeye çalıştıkları yüzünden çok başları ağrırdı... Neyse ki işe yarar tüm özelliklerimi annemden almışım.”

Cameron, “Annemiz sizin için özel biri olmalı,” derken kibarmaya çalışıyordu ama sabırsızlığı da giderek artıyordu.

“Annem hoşnutsuz fahişenin tekiydi. Eğer daha güçlü ve etkili kaynakları olsaydı bir dünya lideri olabilecek potansiyele sahipti. İlk işi de tüm Britanya’yı kazığa oturtmak olurdu.”

“Babanız bir düktü.”

Brockfield Dükü kibirle güldü. “Evet, vatansöver bir dük. Ne kadar işe yaramaz bir adam olursa olsun annemin hırsını sezme konusunda özel içgüdüleri vardı. Bu yüzden onu ciddiye almayarak en değer verdiği şeyi, yani kendine güvenini elinden almaya çalıştı. Bazen sırf doğuştan gelen gücünü üzerinde denemek için bir Fransız’la evlendiğini düşünüyorum.”

“Bana bunları neden anlatıyorsunuz?”

“Size ayrıcalık tanıdığını düşünmeyin, Lord Alderhood. Hakkımda bilinenlerden daha fazlasını bilmiyorsunuz. Annemin nasıl biri olduğu sır değildi.”

Haklıydı, Brockfield Düşesi’nin katıldığı davetlerde İngilizler hakkında yaptığı skandal açıklamaları biliyordu.

“Annemi boş verelim. Ben yaptığınız şu araştırmalarla ilgileniyorum.”

Cameron tadına bakmadığı şarabın kadehini sıktı. Onun aksine dük, boşalan kadehini doldurmak için yeniden masaya gitmişti.

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz? Bazı atalarımız sizin de bildiğiniz birtakım... ortaklıklar içindeydi.”

Dük yorumda bulunmadı, fakat burnu havada öyle kibirli bir şeytan gibi göründü ki Cameron yumruklarını sıkarak zorunda kaldı. Araştıran ve karşısında kusur ayar koyu renk gözler yüzünde sabitlenmeden önce aradığını bulmuş gibi kısıldı. Ne bulduğunu Tanrı bilirdi.

“Benim onayımı almadan aile tarihim hakkında yaptığınız araştırmalar nedeniyle sizi hoş görüyorum, Lord Alderhood. En azından bunu küçük bir deşme olarak görme taraftarıyım. Eastbrook’ta olanlara duyduğum ilgiye karşı koyamıyorum.”

Cameron her bir kelimeyi vurgulayarak, “Evimde ne tür bir araştırma yaptığınızı anlayamadım... ekselansları?” dedi. “Daha açık olmanız gerekiyor ama olmayacağıızdan eminim.

Dk hiçbir suçluluk belirtisi göstermeden, “Kirli oynamanın bazı avantajları vardır, Lord Alderhood,” dedi.

“Ona ne şüphe... Sr Murdock’tan yapmasını istediğim araştırma özellikle sizin tarihinizle ilgili değil ve siz bunu zaten biliyorsunuz. Ne istediğinizi daha net şekilde ifade etmeniz gerekiyor. Burada bulunma nedenim bilmecelele uğraşmak ya da egzotik hayvan davranışları üzerine bilgi toplamak değil. Mektubunuzda ikimizi de ilgilendiren konular olduğundan bahsettiğinizde bunu dikkate değer bulmuştum. Fakat yanıldığımı görüyorum.”

Dk güldü. “Fauna kendisinden egzotik olarak bahsedildiğini anlasa eminim çok hoşuna giderdi.” Yeniden ciddileşmeden önce alaycı tebessümünü sürdürdü. “Aradığınız mezarı bulduğunuza göre şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Mezar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Bilmem gerekenleri diyelim.”

“Yani size kendi bilmem gerekenleri anlatmalıyım, öyle mi? Anladığım kadarıyla herkesin peşinde olduğu şeyle ilgiliniyorsunuz. Yani yüzükle.”

Brockfield Dükü kurdunun başını okşarken dudağını büktü. “Değerli şeyler ilgimi eker. Özellikle de egzotik olanlar, Lord Alderhood.”

“Yüzüğü bildiğinize göre ne işe yaradığının düşünüldüğünü de biliyorsunuz.”

Dük odadaki üçlü koltuklardan tekinin sırtlığına yaslanarak, “Beni aydınlatın, Lord Alderhood. Yüzük tam olarak ne işe yarıyor?” diye sordu. Yüzükten bahsedilmesi burnu havada tavrını biraz yumuşatmış gibiydi ama Cameron onu hâlâ yumruklamak istiyordu.

“İnsanları deliliğe sürüklüyor. İnanın bana bunu benden iyi kimse bilemez.”

“Soyunuzdaki deliliğin kanla geçtiğini sanıyordum. Emimin aklınızı kaçıracağınız gün için bahisler oynanmıştır ama ben gözlerinizde deliliğin değil aklın parıltısını görüyorum. Eastbrook lanetini bozduğunuz için sizi tebrik etmekte erkenci mi davranıyorum?”

Sözleri Cameron’ı güldürdü. “Bunu evime dönmeden bilemeyeceğim sanırım.”

“Ondan kurtulduğunuzu düşünüyorsunuz. Sanırım bu adil, uzun zamandır uğraşıyorsunuz.”

Cameron onun Duche Baronu’ndan bahsedip bahsetmediğinden emin olamadı. Kaldı ki dükün de amacı buymuş gibi duruyordu. “Peki siz ondan kurtuldunuz mu?” diye sordu cevabı ne kadar merak ettiğini belli etmeden.

Dük doğrulunca kurdu kulaklarını dikti. “Kanımdan kurtulabilmek mümkün olsaydı yapardım. Gördüğünüz rüyalarından bahsedin.”

“Rüyalar mı?”

“Hayalet camiasındaki en iyi eğlence insanın aklıyla oynamak olmalı, yapacak başka işleri olduğunu sanmıyorum... Hayaletlerle uğraşan tek kişi olmadığınızı bilmekten memnun kalmamış görünüyorsunuz.”

“Bilakis... Umarım sizin rüyalarınız benimkilerden daha anlaşılır mesajlar veriyordur.”

Brockfield Dükü bir saniyelğine bezmiş göründü ama sonra her zamanki yukarıdan bakan tavrına geri döndü ve

“Akşam yemeğine kalın,” diye emretti.

“Pek sanmıyorum... ekselansları. Bugün dönmeyi planlıyorum ve...”

“Israr ediyorum.” Yanındaki kurt hemen hemen aynı tonda hırlayarak talimatı yineleyince Cameron sırtını dikleştirdi. Bir yanı sinir bozucu herifin suratına yumruğu geçirdikten sonra çekip gitmesini söylüyordu ama diğer yanı hikâyesinin kalanını –en azından itiraf etmek istediği kadarını– öğrenmek istiyordu. Pencereden dışarıya baktı, hava neredeyse kararmıştı. Yola çıkmak için yarını beklemesi gerekecekti ki bu da akşamı nerede geçireceğini önemsiz kılıyordu. İç geçirdi ve duygularını saklama zahmetine girmeden ev sahibinin gözlerine baktıktan sonra “Böyle nazik bir teklifi nasıl geri çevirebilirim ki?” dedi.



Evelyn Eastbrook'tayken eve dönmeyi gururunu kurtarmak için atacağı en verimli seçenek olarak görmüştü. Ne kadar zor olursa olsun Cameron'a yakın olmadan hayatına devam etmeye katlanabileceğine kendini inandırmıştı. Anlaşılan aptal hayalperestin tekiydi çünkü Cameron olmadan, ondan tek bir haber almadan geçen her saniye acı veriyordu. Aslında acı, hislerini tarif etmeye yeterli gelmeyen zavallı, küçük bir tanımlamaydı. Evelyn bazen, özellikle geceleri nefes alamadığını hissediyor uykusuz geçen saatlerin ardından gelen günü de sonu gelmeyen kederle tamamlıyordu. Üstelik konuşabileceği kimsesi de yoktu. Babası eve döndüklerinden beri sadece birkaç kelime etmişti. Evelyn arabada yaptığı açıklamalardan sonra hayalet konusunu özellikle kurcalamaktan kaçındığını düşünüyordu. Eh, bunun için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Yüzüne hayal kırıklığı içinde bakan Harry ise şu anda konuşmayı arzuladığı kişi değildi.

Leydi Alderhood'u özlüyordu. Ondan gelecek tek bir haber için postacının yolunu gözlüyordu ama Rosewell'e döndüğü altı günden beri kapılarını çalan kimse olmamıştı. Kontese mektup yazmayı düşünmüştü ama babası uygun olmayacağını çok da nazik olmayan bir dille ifade ettikten sonra bu düşünceyi de aklından çıkarmıştı.

Kar atıştırmaya devam ediyordu ama şiddetini kaybedeli birkaç gün geçmişti. Harry ana yolların sorunsuz işlediğini söylüyordu, bu durumda Cameron'ın Eastbrook'a dönmüş olması gerekirdi. Evelyn kalbini kıran ihtimali düşünmekten kaçınarak babasını bulacağını umduğu çalışma odasına doğru yürüdü. Konuşmaktan kaçınarak ve surat asarak yaşamlarının imkânı yoktu. Ona hata yapmadığını, geri dönülmez bir yola girmediğini söylerken niyeti babasının için rahatlatmak kadar kendini de söylediklerine ikna etmekte. Elbette, Sör Rosewell aptal bir adam değildi, daha da önemlisi kızını herkesten iyi tanıyordu ve Cameron'la aralarında geçenleri genel hatlarıyla tahmin ediyordu. Kaldı ki kendi vücutlarını tanımanın ve o vücutla yapabileceklerini bilmenin bile tabu kabul edildiği kadınlara kıyasla erkeklerin kendi tabiatlarına hâkimiyetleri ve birbirlerini anlama yetenekleri tartışılmazdı.

Evelyn çalışma odasının kapısına geldiğinde duraksadı. Bunun kolay bir yolu olmalıydı, özellikle de Cameron'ın Rosewell'e gelmeme ihtimali giderek artıyorken. Sırtlanmak zorunda kalacakları düşününce parmakları kapının üzerinde büküldü. Belki de çekip giderdi, en azından hakkında konuşulanlar yatışana kadar ortadan kaybolurdu. Geride bıraktıklarının yaşayacaklarını düşününce daha fazla bencillğe hakkı olmadığına karar verdi ve kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Fakat oda boştu.

Evelyn huzursuzlandığını hissetti. Sebebini açıklayamazdı ama babasının masa başında somurtması içinde buldukları şartlarda olması en doğru şeymiş gibi geliyordu. Sör

Lawrence Rosewell öfkelerini çalışarak yatıştıran çoğu erkek-ten biriydi zira.

Evin hemen dışından gelen gök gürültüsü gibi bir sesle sıktadı. Sesin geldiğini düşündüğü yere koşarken aklından onlarca berbat senaryo geçiyordu. Hangi ara sokak kapısını açtığını ya da ihmal edilen bahçelerindeki diz boyu kara dal-dığını bilmiyordu. Artık silah sesi olduğunu bildiği gürültü-nün nedenini öğrenmekten başka derdi yoktu.

Sebze ekmek için kullandıkları ön bahçenin arkasına arka bahçeleri özellikle bu mevsimde verimsiz bir step gibi metre-lerce ileriye gidiyor ve kar örtüsü altında öylece yatıyordu. Evelyn'in annesinin hayatta olduğu dönemlerde gül kokula-rının yükseldiği bahçe, şimdilerde birileri tarafından uyandı-rılmayı bekliyordu.

Neler olup bittiğini fark ettiğinde Evelyn'in çatık kaşla-rı iyice birleşti. Baba oğul kendi hazırladıkları eğreti hedefe dönmüşlerdi. Evelyn babasının elindeki komik silahı tanı-yordu ama onun ateş edebildiğinden haberi yoktu. Ayrıca neden silah kullanmaları gerektiğini düşünüyorlardı ki?

Eteklerini topladığı hâlde önceden açılan yoldan ilerle-meye çalışmak hiç kolay olmadı. Babasının isabetsiz bir atış daha yapışını kulaklarını tıkayarak izledikten sonra yüksek sesle, "Burada ne yapıyorsunuz?" dedi.

İki centilmen aynı anda ona döndü. "Babam antreman yapıyor," diye açıklayan soğuktan yanakları kıpkırmızı olan Harry'ydi. Üşümüş görüntüsünün yanında mutsuz ve biraz bezgindi.

"Ne antremanı olduğunu öğrenebilir miyim? Artık yiye-cek ihtiyacımızı avlanarak mı karşılayacağız?"

Sör Rosewell az önce hedefe hizaladığı silahını indirip kı-zına kötü kötü baktı. "Neyse ki sizi aç bırakmayacak kadar para kazanabiliyorum. Sen neden üzerine bir şey almadan çıktın? Henüz iyileşmedin."

Evelyn paltosu olmadığını fark edip omuz silkti. Evden öylece çıktığının farkında değildi. Lafı açıldığından olsa gerek, rüzgân artık kemiklerinde bile hissedebiliyordu. Bu arada ayaklarına dikkat çekmemeye çalışıyordu çünkü ev terliğiyle dışarı çıktığını ve kalın yün çoraplarının kar suyunu güzelce içine çektiğini babasının bilmesini istemiyordu.

“Baba neden atış talimi yaptığını açıklar mısın?”

“Ben senin babanım, sana hesap verecek değilim. Hele de sen beni hiç sayıyorken.”

“Baba lütfen, günlerdir benimle konuşmuyorsun. Seni nasıl hiç sayıyor olabilirim?”

Sör Rosewell gururla dikleştii. “İlişkimizi bu duruma getiren sensin, Evelyn. Gözlerimin içine baka baka yalan söyledin ve söylemeye devam ediyorsun.”

Evelyn’in yanakları öyle hızlı kızardı ki havanın soğuk oluşu işine geldi. Eastbrook’ta ona kimse tarafından kullanılmadığını ve geri dönülmez bir hata yapmadığını söylerken kısmen dürüstü, babasının hisssettiklerinden ziyade gerçeklerle ilgilendiğini özellikle bilmezden gelmişti. Görülüyordu ki geride kalan günler içinde Sör Rosewell kızının kaçamak yanıtlarının ardındaki gerçeği keşfetmişti. Evet, Evelyn bunun olacağını zaten biliyordu ama açılmaması halinde konuyu irdelemeyi isteyecek kadar cesur değildi. Tanrı aşkına kim babasına böyle bir şeyden bahsedebilirdi ki?

“İçeri gir Evelyn, bizi rahatsız etme artık.”

“Amacın onu düelloya davet etmek değil mi? Baba sen silahlardan anlamazsın bile.”

Sör Rosewell arkasını döndü ve silahı yeniden hizaladı. “Ben bir centilmenim ve her centilmen kadar silahlardan anlarım. Ayrıca ne yaptığım seni ilgilendirmez.”

“Basbayağı ilgilendirir. İşin bu noktaya gelmesinin nedeni benim.”

“Hatırlı bilmen iyi kızım ama artık dönüşü yok. Bazı şeylerin halledilmesi gerekir.”

“Baba... Bu çok tuhaf bir genelleme. Gerçekten bir kont meydan okumayı mı düşünüyorsun?”

Sör Rosewell hızla arkasını döndü. Kelimenin tam anlamıyla gözlerinden alev çıkıyordu. “Kont olmasından kime ne? Yoksa seni kandıran unvanı mıydı? Ona böyle bu kadar kolay kanmanın nedeni kont oluşu mu? O hâlde karşına bir düğ çıkarmadığı için Tanrı’ya şükretmeliyim.”

Evelyn bir adım geriledi. Suratının ortasına yumruk yemiş olsa bundan daha fazla sarsılmazdı. Gözlerinin dolduğunu gizlemek için hızla önüne baktı ama arada geçen kısacık anda babasının pişmalığını yüzünden okuyabildi. Aslında önemi yoktu, belki de daha fazlasını hak ediyordu ve daha hiçbir şey yaşamamış bile olabilirdi.

Yeniden babasına baktığında gözlerinde yaşlardan eser yoktu. Zaten akmasına izin verecek lükse de sahip değildi. “Kimsenin benim onurum için savaşmasını istemiyorum, baba. İşin o noktaya gelmesinin hiçbirimize faydası olmaz.”

“Kızımın onurunu koruyamayacaksam ne için yaşıyorum ben? Adam ortalarda yok, şimdiye kadar gelmesi gerekirdi ama bırakın gelmeyi, gelme niyeti olduğuna dair ortada tek bir işaret bile yok.”

Harry, “Babam haklı,” diyerek öfkeli sessizliğini bozdu.

Evelyn Cameron’ın gelmeyişine bir mazeret üretemezdi, söyleyeceklerine inancı olduğundan emin değildi. Soğuktan kızaran ellerine baktı ve kendini kırılmanın eşiğinde hissederek, “Onur denilen şey bu kadar kolay kırılmamalı baba, ikinize de söylüyorum,” dedi. “Belki de hiç gerek olmayacak, yani beni korumanıza gerek bile kalmayacak...”

“Söylediklerin kulağına mantıklı geliyor mu? Benim nasıl öğrendiğimi sandın? Hizmetçilerin bildiğini yakında herkes

öğrenecek ve bu sefer on üç yaşındaki gibi olmayacak. Ağzını açma Evelyn, bundan sonra neler yaşayacağını herkes-ten iyi biliyorsun. O adam seni kullandı, senden faydalandı. Kontrolü ilkel dürtülerine bırakırken aklındaki son şey senin onurundu... İşte buna gerçek bir skandal derler, Evelyn ve bu seni mahveder.”

Evelyn gerçekten bir şeylerin değişebileceğini söylemek isteyerek ağzını açtı ama ön taraftan gelen tekerlek sesleri bir anda havanın değişmesine neden oldu.

“Kim gelmiş bir bak, Harry,” dedi babaları.

Harry koşarak bahçeyi geçti ve gözden kayboldu. Evelyn de giderek soğuyan havaya ve babasının yargılayan bakışlarına katlanamayarak kardeşinin peşinden yürüdü. Madem gerçek dünyanın yüzüne çarpmaya hazırlandığı tokattan kaçmanın yolu yoktu, en azından kendini soğuk havanın ve yargılamaların olmadığı güvenli odasına kapatabilirdi.

“Gelmek için biraz daha beklersiniz diye düşünmüştüm, lord hazretleri. Nasıl olsa bu aile sizin sebep olduğunuz skandallarla boğuşmaya alışkın.”

Evelyn zınk diye durdu. Hemen arkasından gelen babası da yanından geçerek köşeyi döndü ve her şeyin merkezinde olan Evelyn’i öylece karların ortasında bıraktı. Neler konuşulduğunu duyuyordu, sadece birkaç saniye geçmiş bile olsa sarf edilen her kelimeyi dikkatle özümseyordu. İçinde kalakaldığı bulanıklığı ortadan kaldıran Cameron’ın güçlü sesi oldu.

“Evelyn’i görmek istiyorum!”

“Evime gelip bana emirler yağdıramazsınız.”

“O hâlde bana hemen şu anda Evelyn ile görüşebileceğimi söylemeniz gerekiyor.”

“Hiçbir şey söylemek zorunda değiliz, usulüne uygun bir ziyaret önceden belirlenmiş şartlarda gerçekleşir ve siz bunu yapmaktan çok uzaksınız.”

“Umurumda değil, Evelyn’i görmek istiyorum. Onu görmemi biraz daha geciktirmemeniz hepimiz için iyi olur, Sör Rosewell.”

Evelyn daha fazla dinleyemedi ve eteklerini toplayarak ön tarafa yürüdü. Elbette, ilk fark ettiği öfkeli bir tanrı gibi görünen Cameron’dı... Onu görmeyeli sadece bir hafta geçmiş olmasının imkânı yoktu, kayıp zaman Evelyn’e yıllarmış gibi geliyordu. Cameron’la göz göze geldiğinde duyguları boğazında düğümlendi, kalbi nasıl mümkünse biraz daha hızlandı. Hâlbuki sesini duyduğu ilk an göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu zaten.

O kadar büyüleyiciydi ki... Tanrı aşkına onu nasıl da özlemişti. Evelyn fark ediyordu ki onu görene kadar gerçekten bir daha görüşemeyecekleri ihtimalini yeterince gözünde büyütmemişti. Fakat bugünden sonra bu andan itibaren aynı ihtimalin kalbinin sonunu getireceğini biliyordu. Evelyn biliyordu ki Cameron olmadan bir hayat geçirmeyecekti, bunu reddediyordu.

Gururla başını kaldırdı. Düşünceleri tam olarak ona aktaramazdı, bunu yapmaya yetecek gücü yoktu ama Cameron ne hissettiğini biliyor gibi bir kere başını salladı ve neredeyse öfkeyle, “İyi misin?” diye sordu.

Evelyn, “İyiyim,” derken Sör Rosewell sorunun yersizliği üzerine bir hayli söylendi fakat Cameron onu görmezden gelmeye devam etti. Saniyeler önce öfkeyle yanan sıcak gözleri bir süre daha Evelyn’inkilerde kaldıktan sonra ağır ağır, iyi olduğundan emin olana kadar aşağılara indi ve ayaklarında durdu. Konuştuğunda sesinde dudaklarında yer almayan bir gülümseme gizliydi. “Ayağındakiler de ne?”

Evelyn yün çoraplar yüzünden terliğine güç bela sığan ayaklarına baktı. Artık hissetmediği parmaklarını oynatarak bir müddet daha bakışlarını orada tuttu ve “Dalgınlık,” diye açıkladı.

Cameron bu sefer gerçekten güldü. “Güzelim botlarına kıyamadığın için olmadığına sevindim.”

Evelyn cevap verip vermemeyi düşünürken Sör Rosewell, “Kızımın ne giydiği sizi ilgilendirmez. Laflarınıza dikkat etmenizi öneririm... *lordum*,” diyerek aralarındaki şeyi böldü.

Cameron ciddileşerek ev sahibine baktı. “Sör Rosewell daha uygun şartlarda konuşmayı talep ediyorum. Sizin için de sakıncası yoksa, elbette.”

Sör Rosewell birkaç saniye reddedecekmış gibi göründü fakat sonra, “Çalışma odama geçelim,” dedi. “Sen Evelyn, odana gidip benden gelecek haberi bekle.”

“Baba...”

“Dediğimi yap.”

Evelyn tekrar Cameron’a baktı. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama giderek yumuşayan ifadesinin iç rahatlatıcı etkisine sığındı ve herkesten önce eve girerek gözden kayboldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Birkaç saat Önce...

Cameron gerçekten eve dönebildiğine inanamıyordu. Dönüş yolculuğun dört gün sürmesi kimsenin beklediği bir durum değildi. Eğer şartları zorlamamış olsa birkaç günü daha o handa geçirmesi gerekecekti ama neyse ki iş o noktaya varmadan şansı dönmüştü ve birkaç saatliğine kesilen kar anayola çıkmalarına fırsat sağlamıştı. İyi dinlenip beslenen güçlü atları ve kendi kararlılığı sayesinde kar engelini aşmayı başarabilmişti. O beyaz cehennemden kurtulduğu için dua ediyordu.

Eve girdiğinde alışkın olduğundan farklı bir atmosferle karşılaştı. Her şeyin aynı görüldüğü yerde aslında hiçbir şeyin aynı olmadığı hissini nedenini çözemiyordu, fakat orada olduğundan şüphesi yoktu. Hava daha hafifti, daha önce fark etmediği temiz kokunun kaynağını ya da olası nedenlerini tespit edemiyordu.

“Cameron! Tanrı’ya şükür dönebildin.”

Kontes merdivenden koşarak indi ve kollarını oğlunun beline dolayıp ona sıkıca sarıldı. “O kadar endişelendim ki

sana bir şey oldu sandım. Dün sabah seni yolda karşılamaları için birilerini gönderdik ama fazla ilerleyemeden geri döndüler. Yolların durumu çok kötüymüş. Nasıl başardığını Tanrı bilir.” Başını Cameron’ın göğsüne tutmaya devam etti.

“Merak etme buradayım...” Elini annesinin sırtına koyduktan sonra ileride bir noktaya bakarak onu kendine yaklaştırdı. “Daha önce böyle bir kar gördüğümden emin değilim.”

“Ben de görmedim ama Preston’da daha kötüsünün de olduğuna eminim. Hatta ilerleyen yıllarda çok daha berbat bir kış yaşanacaktır. Preston her zaman daha kötüsü için pusuda bekleyen rutubetli bir cehennem.”

Cameron sessiz sessiz güldü ve henüz rahatlamadığını hissettiği annesinin sarılışına karşılık vermeye devam etti. Fakat gözleri antredeki kalabalık içinde göremediği tek kişi için arayıştaydı. Onu hiçbir yerde göremeyince sordu.

“Evelyn nerede?”

Kontes kıpırdanmayı kesti, dondu da denilebilir. Cameron annesini yüzünü görebilecek kadar kendinden uzaklaştırdı.

“Evelyn nerede anne?”

“Gitti... Gitmesi gerekti.”

Onun gittini ya da hayatından temelli gitme ihtimalinin olduğunu her düşündüğünde hissettiği kayıp duygusu Cameron’a tahmin edemeyeceği güçle çarpardı. Göğsünden, beyninden... Hayatını devam ettirmenin anahtarı olan yaşam merkezinden vurur ve ateşi içinde kalmaya devam ederdi. Bilinçsiz tepkisinin etkisi Evelyn’in hiçbir yere gitmediğini öğrendiğinde bile uzun süre varlığını sürdürürdü.

Şimdi, gerçekten gittiği iddia ediliyordu...

Bir an nasıl baş edeceğini bilmediği onlarca duygunun içinde boğulacak gibi oldu. Yutkunamadı, nefes dahi alamadı ve ihtimallerin neden olduğu hiçbir duygusal tecrübeye benzemeyen korkuyla kalbi duracak gibi oldu. Fakat bunda

yanlışlık olduğunu söyleyen bir yanı hâlâ çalışmaya devam ediyordu.

Cameron mantıklı bir adamdı.

Duygularını kontrol edebilecek hâle geldiğinde Evelyn'in kendi isteğiyle gitmediği düşüncesine kapıldı. Cameron veda-laşırken ona hislerini, tepkilerini kontrol ederek yaklaşmıştı. Daha fazla zarar görmemesi için onu diğer gözler önünde hep bir kol mesafesinde tutmuştu. Buna rağmen aralarında sözsüz bir anlaşma vardı, bu iş bittiğinde konuşacaklardı. Gitmemesi gerekiyordu.

“Gitmesi gerekiyordu, oğlum...”

“Ne zaman gitti?”

“Birkaç gün oldu, altı gün sanırım. Babası geldi, galiba bir şeyler duymuş.”

Cameron gözlerini kapattı. Olayların bu noktaya gelmesi onun suçuydu, daha dikkatli olması gerekiyordu ama geçmi-çe baktığında yaşadığı hiçbir şeyden vazgeçmek istemediğini fark etti ve sakinleşti. Evelyn ile geçirdiği her saniyenin şimdi idrak edebildiği bir nedeni vardı. Gitmek zorunda kalması bile aynı sebeptendi.

Gözlerini açtığında daha sakin ve hisleri üzerinde daha kontrol sahibiydi. Antredeki uşaklardan birine, “Atlari değiştirip arabayı hazırlasınlar, en geç on beş dakikaya yola çıkacağım,” diyerek talimatını verdi.

Leydi Alderhood itiraz etmek üzere ağzını açtı fakat he-men sonra söylemek istediği her neyse içinde tutmaya karar verdi. Oğlunun ceketini yakasını düzelttiği sırada yüzünde memnun bir gülümseme ve belli ki kafasında müthiş düşün-celer vardı.

Cameron on dakika sonra yola çıktı. Yollar hâlâ iyi değildi ama ilerlemelerini engelleyecek kadar da açılmaz sayılmazdı. Saatini kontrol etti ve arkasına yaslanıp bir plan

yapmayı denedi. Sonuca varmayan bir sürü senaryonun ardından soluklanıp yeniden denedi. Cameron hisleri tarafından yönetilmekten kaçınırdı, işin gerçeği bu riskin baskısını hissettiği görülmuş şey değildi. Gelgelelim Evelyn'i babasının baskısına ve hak etmediği bir utanca maruz kalmış hayal ettiğinde pusulası sadece duyguları oluyordu.

Kendine güldü, aksi hâlde bir yerleri yumruklaması gerekecekti. Neler olduğunu biliyordu, bu bulutların arasındaki güneşin kutsal ışığının üzerine düşmesi gibi ani bir aydınlanma değildi. Cameron günden güne nasıl işlediğini, içinde, bilhassa kalbinde, zihninde nasıl sarmaşıklandığını artık daha iyi biliyordu.

Ona hissettiği çekimin nedenini arzularına bağlamıştı. Bu bir yere kadar doğruydur, Cameron o kadını daha önce hiçbir şeye karşı hissetmediği tutkuyla istemişti. Eastbrook'taki ilk geceden beri varlığını kaçınmak istediği bir ayartma, bir tür zayıflık olarak görmüştü. Ondandır hoşlanmadığı yalanını kendine söylerken bulaşmak üzere olduğu belanın farkındaydı, her şey gözlerinin önündeydi ve o kendini kandırmayı seçmişti.

Fakat ne kadar güçlü olursa olsun her şeyi arzularına bağlamak yanlıştı. Evelyn'i yanında, yatağında istediği kadar onu korumayı da istiyordu. Başaramamaktan ödü kopuyor, yine öldüğünü göreceğini düşünerek nefes almayı unutuyordu. Evelyn'den vazgeçmeyi düşünmek, onun dışında kalan her şeyden vazgeçmekten çok daha zordu, hatta imkânsızdı.

Cameron âşkı bilmiyordu. Bağlılığı, sadakati tanıyordu ama âşk onun için güçsüz kalplerin, kırılğan iradenin uydurduğu bir saçmalıklı. Eh, bu durumda ya aptalın önde gidene ya da dünyanın en iradesiz adamıydı. Her iki durumu da kabullenebileceğini görünce iç geçirip arkasına yaslandı. Suratındaki salak sırtışın farkında olmadan artık gözüne güzel görünmeye başlayan kar manzarasını izledi.

Rosewell Konutu görüldüğünde yol boyunca hissettiği baskı yerini dinginliğe bırakmıştı. Arabanın durmasını bekleyip indi ve kardan yeni arınmış bahçe yoluna saptı. Şüphesiz ki ilk arzusu Evelyn'i görmektir ama Sör Rosewell'in işi yokuşa sürmesini bekliyordu. Bunun için ona kızmaya hakkı yoktu ama Evelyn'le arasında durma ihtimalini kışkırtma olarak görme eğilimindeydi.

Kapıya ulaşmadan karı ezen hızlı ayak seslerini duydu ve yüzünü sesin olduğu tarafa döndü. Boz renkli binanın köşesini dönen delikanlıyı tanıyamıyordu, belki kardeşiydi. Öfkesine bakılırsa gerçekten de kardeşiydi.

"Gelmek için biraz daha beklersiniz diye düşünmüştüm, lord hazretleri. Nasıl olsa bu aile sizin sebep olduğunuz skandallarla boğuşmaya alışkın."

İşte başlıyoruz diye düşündü Cameron.

"Babanız burada mı?"

En genç Rosewell kabaca, "Burada," dedi. Öfkesinin nedeni ablasına olan bağlılığı ise kabalığı için onu affedebilirdi ama sadece eril gövde gösterisi niyetiyle göğsünü yumrukluyorsa Cameron gerçek akrabalıkları boyunca bu yaptığından pişman olmasını sağlayacaktı.

Sör Rosewell de aynı köşeden çıktı ve karları yara yara yanlarına geldi. Nefes almaya çalışırken bir hayli zorlanıyordu. Sonunda, "Demek gelmeye karar verdiniz," dedi, kabul etmek gerekirdi ki en az oğlu kadar sempatikti. Bu da Evelyn'i üzdükleri anlamına gelebilirdi.

Cameron benzer dille, "Evelyn'i görmek istiyorum!" talebinde bulundu.

"Evime gelip bana emirler yağdıramazsınız."

"O hâlde bana hemen şu anda Evelyn ile görüşebileceğimi söylemeniz gerekiyor."

“Hiçbir şey söylemek zorunda değiliz, usulüne uygun bir ziyaret önceden belirlenmiş şartlarda gerçekleşir ve siz bunu yapmaktan çok uzaksınız.”

“Umurumda değil, Evelyn’i görmek istiyorum. Onu görmemi biraz daha geciktirmemeniz hepimiz için iyi olur, Sör Rosewell.”

Bu kez kutsal köşeyi dönen, görmek istediği tek kişiydi. Yanakları gül rengi, saçları fırtınanın ortasında kalmış gibi dağınık ve giysileri hırpalanmıştı. Gözleri dehşet içindeydi, halbuki Cameron o gözlerin ne kadar yumuşak hislerle bakabileceğini çok iyi biliyordu. Düşüncelerini kontrol etmeliydi fakat... Onu, onunla ilgili her şeyi öyle çok özlemişti ki zihni oyunlar oynayarak sadece ikisinin bildiği anları gözlerinin önüne getiriyordu.

Tuhaf şekilde mükemmel görünüyordu. Güzelliğinin basitçe açıklanabilir yanı yoktu, keza buna gerek de yoktu. Evelyn bütünüyle kusursuzdu, tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı ve öyle yoğun öyle sıcak duygulara neden oluyordu ki Cameron kendini dünyanın en şanslı herifi olarak görüyordu.

Sonra gururla başını kaldırdı. Anlaşılmasını istediği şey için kelimelere ihtiyacı yoktu, o noktaya ne zaman geldiklerini Tanrı bilirdi ama Cameron onun duygularından oluşan koridorun tam ucundaydı. Hafifçe çenesini kaldırdı ve “İyi misin?” diye sordu.

Evelyn, “İyiyim,” derken sesi son derece güçlü ve biraz sertti. Cameron da bunu görebiliyordu ama daha fazlasını görmeye de ihtiyacı vardı. Göz göze kaldıkları süre boyunca kalp atışları hızlandı, buna karşı koyamıyordu zira. Yavaş yavaş korkunç elbisesi boyunca bakışlarını aşağı kaydırды ve ayaklarında durdu. Neden paltosu olmadan ve kalın çoraplı ayağına küçük gelen ev terliğiyle dışarı çıktığını bilmiyordu, Evelyn’i tanıyorsa bunun için iyi bir sebebi olduğu kesindi.

Yine de sordu. “Ayağındakiler de ne?”

Evelyn parmaklarını oynatarak, "Dalgalık," dedi.

Cameron güldü çünkü engel olamıyordu. "Güzelim botlarına kıyamadığın için olmadığına sevindim."

Sör Rosewell araya girmek için o anı seçti. "Kızımın ne giydiği sizi ilgilendirmes. Laflarınıza dikkat etmenizi öneririm... *lordum.*"

"Sör Rosewell daha uygun şartlarda konuşmayı talep ediyorum. Sizin için de sakıncası yoksa, elbette."

Sör Rosewell çalışma odasında konuşmalarını telkif edince Evelyn'e son kez baktı ama babasının talimatıyla eve girişini izlemekten kaçındı.

Ev sahibinin çalışma odasına girmelerini izleyen saniyeler içinde aralarında gerginliğin dozu artmaya başladı. Cameron karşısındaki adama saygı duyuyordu, Evelyn'in yetişti-ren kişiydi o. Öfkesini anlıyordu, kaldı ki onunla aynı durumda olmayı hayal bile edemiyordu.

"Evime gelme nedeniniz nedir *lordum*?"

Cameron basitçe, "Kızınız," diye açıkladı. Fakat kısa açıklamanın karşı taraftaki yansıması memnuniyetin tam tersiydi. Sör Rosewell çalışma oturduğu tekli koltuğun kenarlarını sıktı, yüzü biraz daha kızardı.

"Kızımdan öylece bahsetmenizi hoş karşılamıyorum."

Cameron başını salladı. "Leydi Rosewell gözümde son derece saygıdeğer bir hanımefendidir. Bunu değiştirecek hiçbir yargı, söz ya da davranış mümkün değildir. Sizin de kızınız için aynı şeyleri söyleyebileceğinizi umuyorum, Sör Rosewell."

"Kızımın sosyal meziyetlerini herkesten iyi bilirim. O her zaman iyi bir evlat ve kardeş olmuştur. Fakat ne kadar akli başında olursa olsun anlayamadığı ya da eksikliğini hissettiği için kendini koruyamadığı bazı şeyler var. Açıkça söylüyorum, *lordum*, siz ondan faydalandınız."

Gözlerindeki hiddet ve yüzündeki ifade Sör Rosewell'in ikisi arasında geçenlerin ne kadarını bildiğini ortaya koyuyordu. Cameron yalan söylemek zorunda kalmadığı için rahatladığını hissederek arkasına yaslandı.

“Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

Sör sinirle güldü. “İkinci bir skandaldan çekindiğiniz için mi? Eh, sanırım bu seferki için biraz daha başınız ağrıyacaktır. En azından ben bunun için elimden geleni yapmaya hazırım.”

“Silah bunun için mi?”

Sör masadaki silaha baktı ama bir şey söylemedi.

“Sör Rosewell, kızınız için buradayım. Ona daha fazla zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Bu artık benim meselem.”

“Yeterince verdiniz zaten. Herkes hakkında konuşmaya başlamış olmalı. Burada dedikodular ne kadar hızlı yayılır bilirsiniz, Evelyn ikinci kez aynı şeylere maruz kalmamalı. O daha iyisini hak ediyor.”

Kızı için hissettiği kaygıda yanlış bir şey yoktu. Fakat henüz kavrayamadığı şey şuydu; Cameron Evelyn'in yeniden incinmesine izin vermeyecekti. “Kalmayacak, Evelyn'in kalbini kırmaya yeltenecek kim olursa olsun karşısında beni bulacak. Size şerefim üzerine söz veriyorum.”

“Eğer kendinize hâkim olmayı deneseydiniz böyle bir mecburiyetiniz olmayacaktı. Sakın ağzınızı açıp aklımdan çıkarmayı arzuladığım şeyleri irdelemeye kalkmayın. Bir baba için hayran olduğu kızının içine düştüğü duruma katlanmak nasıl eziyet bilemezsiniz. Üstelik size hak ettiğiniz dayığı atamıyor ya da meydan okuyamıyorum bile.”

“Her şeyi düzeltmek için buradayım.”

Sör Rosewell gözlerini kıstı. “Tekrar soruyorum. İkinci bir skandaldan çekindiğiniz için mi?”

“Kendimi daha iyi açıklamam gerekiyor belki de. Leydi Rosewell’e verdiğim zararı telafi edeceğim. Onunla evlenmek benim için onurdur, Sör Rosewell.”

Sör koltuğunda kıpırdanıp sonunda doğru pozisyonu buldu. “Bekârlığımla boyunca kadınlarla iyi anlaştığımı söyleyebilirim ama her zaman soyum hususunda sorumluluğumu bilmişimdir. Ben merhum eşimle evlendiğimde yirmi yedi yaşındaydım. Aileler arasında konuşulan şey, evliliğimizin bize getireceği faydaydı. O zamanlar ailemin durumu şimdikinden çok daha iyiydi, babam zeki bir adamdı ve parayı nasıl kullanacağını iyi bilirdi. Fakat ben merhum karımı gördüğümde, onunla geçirdiğim bir saatin ardından ailelerin birbirine sağlayacağı fadaları düşünmediğimi fark ettim. Aksine, birlikteliğimizin soyumun sonunu getireceğini bilseydim bile umurumda olmazdı çünkü Edwina’yla bir araya geldiğim o saatin sonunda onun benim karım olduğunu biliyordum. Konu ilk görüşte aşk değil... İkimiz de öyle şeyler için fazla mantıklıydık. Ama onu gördüğümde, bana gerçekten baktığında kalbimin nasıl atmaya başladığını hâlâ hatırlıyorum. Unutmam mümkün değil çünkü evliliğim boyunca kalbim hep onun için aynı heyecanla attı. Çocuklarım, özellikle Evelyn aramızdaki sevgiyi ve daha da önemlisi saygıyı göreyerek büyüdü. Kızım toplum ona kurallarını dayatmaya başlamadan önce kendi doğrularını kabul etti. Evelyn sadece öyle gerekiyor diye sizin tarafından korumaya alınması gereken bir nesne ya da önemsiz bir varlık değil. Benim kızım hak ettiğini yaşamalı... Eğer ona bunu veremeyecekseniz sadece verebileceklerinizin peşinde koşması için onu zorlamayacağım. Tanrı biliyor ya, hakkında tek bir kötü sözün edilmesine tahammül edemem ama onu sırf mecburiyetleri ve onuru için karısı yapacak bir adam tarafından küçümsendiğini bilmektense buradan çekip gitmeyi tercih ederim.”

Kalp atışları giderek hızlanan Cameron, sözcüklerin her birini özenle vurgulayarak sordu. “Benden tam olarak ne bekliyorsunuz, Sör Rosewell?”

“Gözlerime bak ve söyle evlat... Kızımı...” Elini göğsüne koydu. “Gerçekten seviyor musun?”

Cameron’ın göğsü kabardı, içindeki sınımsız balon büyüdükçe sıkışma hissi şiddetlendi. Sör Rosewell’in gözlerine gülümsemekten uzak hislerle bakarken bir süredir bastırıldığı yutkunma arzusunu yerine getirdi ve duygularla boğuklaşan sesini kontrol etmeden, “Bundan bir an bile şüpheniz olmasın,” dedi.

“Bu nasıl mümkün olacak?”

“Bütün hikâyeler birbirinden farklıdır, benimki de sizinkinden farklı. Fakat şundan eminim ki... Gelecekte kızımınla evlenmek isteyen herifin kızımın değerini anladığından emin olmak isteyeceğim. Ona söyleyeceğim ilk şey, derhal evimi terk etmesi olacaktır. Israr etmesi hâlinde ise kızımın annesine duyduğum koşulsuz sevgi ve derin saygıdan daha azını hak etmediğini anlamasını sağlayacağım. Size söz veriyorum.”

Sör Rosewell gülümsediğinde gözlerinde yaşlar parlıyordu. Başını salladı, cevaptan memnun kaldığı anlaşılıyordu ya da sadece yeterli bulduğu için böyle mutluydu. Ağır ağır doğrulunca Cameron da onu takip etti ve uzattığı eline doğu uzandı.

“O hâlde...” dedi adam. “Kızımı hak eden şanslı adam olduğunu herkesin bilmesine razı geliyorum.”



Evelyn babasının çalışma odasına giderken ayakları birbirine dolanıyordu. Harry asık suratla odasına gelip babasının konuşmak için aşağıda beklediğini söylediğinde, Evelyn üze-

rini yeni değiştirmişti. Cameron'la tekrar konuşma ihtimali yüzünden bir saat boyunca giyecek iyi bir şeyler bulmaya çalışmış, sonuç olarak fena görünmediğine kanaat getirmişti. Fakat dizlerine yapışan koyu yeşil elbisenin uygunluğundan şu anda pek emin olamıyordu.

Kapıya gelince gergin bir tavırla ellerini açıp kapadı ve boynunu rahatlattı. Hazır olmayı bekleyecek lüksü yoktu, bu yüzden kapıyı tıklatıp cevap beklemeden içeri girdi.

Babası masasında değildi. Aslında babası odada bile değildi. Evelyn henüz kapamadığı kapının gerisinden koridora bakıp tekrar odaya döndü ve hareketini birkaç kez yineledi. Cameron'ın basbayağı tebessüm eden ifadesinin ardında gizli bir anlam olup olmadığını zmeye çalışırken de kapıda bir hayli zaman geçirdi, sonra, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Cameron, "yle görünüyor," derken yunus gibi sırtmaya devam ediyordu. "İçeri gelmeyecek misin?"

"Babam?"

"Konuşmamıza müsaade etti."

"Tamam..." Evelyn derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdi ama kapıyı kapatmadan önce Cameron, "Kapı aralık kalabilir," diyerek durumu daha kabul edilebilir hâle getirmeyi bildi. Kesinlikle böylesi daha iyiydi.

"zerine kalın bir şeyler giymeliydin. Hastalanabilirsin."

Evelyn gergin bir tavırla yutkundu. Onu bahçede gördüğünde karmaşık duyguların neden olduğu felç hlinin aksine şimdi insanı fiziksel tepkiler vermeye zorlayan yeni bir sürecin içinde gibiydi. Fakat etek katlarının arasına soktuğu nemli ellerini bacaklarına sürterek beklerken kalbi alışkın olduğu hızla atmaya devam ediyordu.

"Evelyn yanıma gel... Endişelenme, yaklaş bana."

Evelyn'in gözleri yanmaya başladı. şu anda ağlamak istemiyordu ama etrafındaki erkeklerin anlam veremediği

davranışlarını yorumlamaya çalışmak gerçekten çok yorucuydu. Az önce kapısına gelen Harry'nin öfkesi, ikisini aynı odada yalnız bırakan babasının bonkörlüğü ya da başka bir bakış açısıyla boş vermişliği ve son olarak da Cameron'ın rahatlamış ifadesi...

Eğer bu düşündüğü şeyse...

“Eğer buraya veda etmeye geldiyse...” diye fısıldadı Evelyn. “Öldüğümde sana musallat olurum. Cehenneme girmek için dua edersen ve orada da seni takip ederim. Bazı belalı tanıdıklarım var, biliyorsun.”

Sırtışı hızlı yok olan Cameron, birden öyle yüksek sesle gülmeye başladı ki Evelyn irkilerek geri adım attı. Artık yaşlarını tutmaya çalışmıyordu çünkü ne kadar yıprandığını fark etmesini sağlayan bu an kendisi için yapabileceği en iyi şeyin umursamamak olduğunu anlamasını da sağlamıştı.

Ne zaman arkasını döndüğünü bilmiyordu, kapıya attığı adımın da farkında değildi. Hepsini anlamasını sağlayan omuzlarında hissettiği dokunuştı. Beline sarılan güçlü kollar ve sırtındaki sıcak temas... Uzaklaşmaya çalıştıkça onu kendine yaklaştıran güce teslim olmak o kadar kolaydı ki yorgun düştüğü onca anın acısını çıkarmak istiyordu. Öyle de yaptı... Cameron saçlarına doğru tatlı tatlı fısıldarken o da gözlerini kapatarak tadını çıkardı.

“Vedalaşmak için onca yolu geldiğime inanıyor musun?”

Evelyn burnunu çekti. “Hiçbir şey bilmiyorum, günlerdir yoksun ve ben neden gelmediğin üzerine fikir yürütmekten yorgun düştüm. Ayrıca babamla bir saatten fazladır konuşuyorsunuz. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.”

Cameron neredeyse neşeyle, “Baban bana brendi koleksiyonunu gösterdi...” dedi ama sonra durgunlaştı. “Kar beni esir aldı Evelyn, birkaç saat önce eve geldiğimde Eastbrook'un bomboş olduğunu fark ettim.”

Evelyn kaşlarını çatarak debelendi ve sonunda arkasını döndü. “Herkes nereye gitmiş olabilir ki? Yoksa Duche Baronu gitmedi mi? Eğer...” Cameron’ın kendi endişelerini paylaşmadığını anlayınca sustu ve az önce söylediklerinin başka bir anlamı olabileceğini düşünmeye başladı. Neden gülümsediğini bilmiyordu... Eğer Eastbrook’un bomboş olduğunu söylerken görmek istediği tek kişinin orada olmadığını anlatmaya çalışıyorsa ve bahsettiği kişi ta kendisiyse... Evelyn gözlerinin yeniden dolmaya başladığını hissedince başını eğip kendine zaman tanıdı, ardından tekrar Cameron’a baktı.

“Özür dilerim, gitmek zorundaydım.”

Cameron genç kadının yanağını tatlı tatlı okşadı. “Şişşt... Asıl ben özür dilerim. Londra’ya gitmeden önce ikimiz arasındaki şeyi açıklığa kavuşturmak gerekiyordu.”

“Artık kavuşturdun mu?”

“Kısmen,” dedi Cameron. Parmağı, Evelyn’in bir tutam saçını kulağının arkasına özenle sıkıştırdıktan sonra daha fazlasını dağıtmak için ensesine uzandı. “Fakat baban asıl ikna etmem gerekenin kendisi olmadığını söyledi. Ayrıca asıl ikna etmem gereken kişinin bazı şartları olduğundan bahsetti.”

“Öyle mi? Nasıl şartlarmış bunlar?”

“Öncelikle ipek çoraplar istediğini söyledi. Onu korkunç yün çoraplarından kurtarmam gerekiyormuş.”

Evelyn patlarcasına güldü. “Bunu babam mı söyledi? Fakat böyle havalarda ipek çorap giyenin iki kışı yatakta geçireceğinden şüphem yok. Başka?”

Cameron ciddiyetle açıklamaya devam etti. Fakat elleri genç kadının sırtında, omuzlarında ve saçlarında geziniyordu. “Kaliteli botlar ve ne yaptığını bilmeyen eller yüzünden yerinden çıkmayan son moda şapkalar.”

“Sanırım ikna etmen gereken kişi son derece zeki biriymiş.”

“Zeki... ve çok güzel...” Birbirlerine ne kadar yaklaştıklarını fark edince gülmelerine neden olan şeyler ikinci planda kaldı. Gözlerini Evelyn’in dudaklarına indiren Cameron, onu biraz daha kendine yaklaştırdı ve neredeyse öpecekmış gibi ona sokuldu. “Ve ben o kadına karşı koyamıyorum.”

“Demek bir kadın,” diye mırıldandı Evelyn. Artık bir noktada durması gerekecekti çünkü her kelime, aralarındaki sıcaklığı besleyen her tavır babasının odasında yapmak üzere oldukları hataya biraz daha yaklaşmalarına neden oluyordu.

Kontrolü ilk kaybeden Cameron oldu ve Evelyn’i kısa ama fazlasıyla hararetli bir öpücükle kendine bastırды. Evelyn daha fazlasını istiyordu, nerede olduğu umurunda değildi. Ne var ki ip üstündeki riskli durumu Cameron’ı kendini kontrol etmeye zorladı. Soluk soluğa ayrıldıklarında tatmin olmaktan son derece uzak ve umutsuz durumdaydılar.

“Babana söz verdim, bir tanem... Sana saygı göstereceğime yemin ettim... Şimdi bana öyle bakmayı kes, yoksa silahını üzerimde denemesine neden olacak şeyler yapacağım. Çıkarken ceketinin cebine soktuğunu görmemi özellikle istedi.”

Evelyn, Cameron’ın boynuna doğru güldü. “Berbat bir nişancıdır.”

“Riske değdiğini biliyorum ama önümde seninle geçirmeyi planladığım yaklaşık yüz yıl daha var. Tadını çıkarmak için birkaç saat uslu durmamız gerekiyor, hepsi bu.”

Evelyn uzaklaştı. Sırıtmaya devam ederken bir yandan da Cameron’ın ceketinin yakasını düzeltmekle uğraşıyordu.

“Birkaç saat demek. Peki... Uslu duralım. Babamın bana söylediği hayal kırıklığı dolu onca sözden sonra ikinizin bir-

likte içki içtiğimize inanamıyorum. Dünya gerçekten de erkeklere ait, artık bundan hiç şüphem kalmadı.”

“Evelyn... sevgilim sana acımasız dünya hakkında bildiğim her şeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce bunun için bana izin verdiğini bilmek istiyorum.”

Evelyn tam olarak neden bahsettiğini anlamayarak “İzin vermek mi?” diye sordu.

Cameron başını salladı. Kirpiklerinin arasından ona bakarken dudaklarındaki yarım gülümseme silindi, yerini Evelyn’in ilk defa gördüğü hassas bir ifade aldı.

“Amacım onurunu kurtarmak değil, senin onurun benim onurumdur. Gururun benim gururumdur. Servetim, toprağım, kalbim, ruhum sana ait Evelyn... Sahip olduğum her şeye sahipsin. Sahip olduğum her şey sensin... Ayrıca şunu anlamamı istiyorum, bir sonraki nefesimi bana ait olduğun bilmeden almak istemiyorum. Bana aitsin Evelyn ve seni son nefesimizi verene dek burada...” Elini göğsüne koydu. “Tıpkı bu günkü tutkuyla tutacağıma yemin ederim. Seni seviyorum, Evelyn Rosewell... Lütfen kocan olma şerefini bana ver ki dünyanın en şanslı adamı olduğumu dünyaya ilan edebileyim.”

Evelyn’in ellerini tuttu ve ikisini birden dudaklarına götürdü. “Lütfen bana seni mutlu etme fırsatı ver.”

Evelyn sulu gözlü biri sayılmazdı, dahası mutluluğun ağlatma olasılığını her zaman zayıf görmüştü. Fakat kendine hâkim olamıyordu. Yaşlar yanaklarını yıkarken yüzü mutluluk gülüşüyle parlıyordu. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu, yeniden konuşmayı başarabilmesi için duygularını bastırması gerekecekti. Fakat bekleyemezdi, bunu başaramayacağını biliyordu. Ellerini çekti ve neredeyse üzerine atlayarak kollarını Cameron’ın boynuna doladı. Cameron da ayakları yerden kesilene kadar onu kaldırıp sıkıca sarıldı.

“Bu evet anlamına mı geliyor?”

Evelyn yüzünü gömdüğü yerde güldü ve başını salladı.

“O zaman yüzüme bakarak söyle.”

Evelyn yavaş yavaş yere kaydığını hissetti. Ayakları yere basmıştı, fakat hâlâ yukarıda olduğu hissinden kurtulamıyordu. Gülümseyerek, “Evet, elbette evet,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum, Tanrım seni çok seviyorum.”

Cameron başının arkasından tutup ona sevgiyle baktı. “Bir kere daha söyle...”

Mutluluk Evelyn’i günlerdir içinde yaşadığı kâbustan öyle hızlı çekip almıştı ki başı dönüyordu. Başını bir kez daha şımarıkça salladıktan sonra, “Sizi hissetmeye başlana dek varlığını bilmediğim büyüklükte bir aşkla seviyorum ve sonsuza dek de sevmeye devam edeceğim, lordum,” dedi. “Önümüzdeki yüz yılı sizin karınız olarak geçirmek benim için onurdur.”

“Sonsuza dek,” diye mırıldandı Cameron.

Evelyn tıpkı yemin gibi aynı sözcükleri tekrarlarlarken gülümsemeler yerini hassas dokunuşlara bıraktı, dudakları sevgiyle birleşti.

SON SÖZ

Dört Yıl Sonra

Evelyn dirseklerini geriye yasladı ve bacaklarını uzattı. Piknik örtüsü kendisine kaldığı için mutluordu, özellikle de onları uzaktan izlemek bu kadar keyifliyen. Cameron'ı izlemekten daha fazla keyif aldığı şey, onu çocuklarıyla vakit geçirirken izlemektir. Elbette, sadece ikisinin paylaştığı özel zamanları konu dışında bırakarak söylüyordu bunu. Tanrı biliyordu ki Evelyn, kocasına asla doyamıyordu.

İç geçirince taze deniz havası burnuna doldu. Aynı rüzgârın kulaklarına taşıdığı mutlu çığlıklar her zamanki gibi gülümsemesine neden oldu. Caroline babasının bacağına tırmanmaya çalışırken ikizi Arthur ona yukarıdan gururla bakıyordu. Başarısıyla övündüğünü saklamayı asla başaramazdı. Bu yönden kesinlikle büyükannesi Leydi Alderhod'a benziyordu. İkizlerin aralarındaki hoş rekabetin kimden yana mutlulukla sonuçlanacağını kestirmek zordu, zira birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı.

Cameron ise kendince adildi. Kız kardeşinden daha güçlü olan Arthur'un kendi çabasıyla başardığını takdir ederken Caroline'a yardım etmekte hiç vakit kaybetmiyordu. İki çocuğuna da büyük bir aşkla bağlıydı, fakat kızına olan tutkusunu kontrol edemiyordu.

Caroline fiziksel olarak Evelyn'e benliyordu. Saçlarının ve gözlerinin renginden bakışlarının verdiği hisse kadar hem de. Evelyn onun henüz açıklayamadığı bazı şeyler gördüğünü de biliyordu, bu da annesiyle benzerliklerinin görüntüde kalmadığı anlamına geliyordu.

Arthur ise babasının oğluydu. Aynı bakışlar, aynı renkler ve aynı güçlü irade geleceğin kontunun hayattaki şansının küçük nişanlarıydı. O küçük, mükemmel bir adamdı ve ileride bir gün, bir kızı çok mutlu edecekti.

Evelyn ailesine tapıyordu. Her zaman bir sürü çocuğu olsun istemişti ama evliliklerinin ilk yılını Cameron'la baş başa geçireceği mükemmel zamanlar olarak hatırlamayı düşünmüştü. Fakat gelinliğini giymeden önce mucizeleri içinde büyümeye başlamıştı bile. Mezarını bulduğunda Catherine'in "*onlara iyi bak*" derken neyi kastettiğini hamile olduğunu öğrendiğinde anlamıştı.

Catherine'i düşünmek her zamanki gibi içinin burkulmasına neden oldu. Kilise toprağına gömüldükten sonra onunla bir daha iletişime geçememişti ama Evelyn onun mutlu olduğunu hissediyordu. Aslında onu hissetmeyi hiç bırakmamıştı. Arthur ve Caroline'ı doğurduğu gün doğum odasına doluşan ruhların rahatlatıcı fısıltılarında Catherine'in sesinin tınısı vardı. Kızının alınına dokunan yaşlı ruhun parmaklarında Catherine'in ışığı vardı. Evelyn çocuklarını büyüttüğü her anın içinde onu hissetmiş, bazen güldüğünü duyar gibi olmuş, bazen de hafif çiçek kokusu burnuna dolmuştu. Fakat asla yüzünü görmemişti.

Duche Baronu ise Catherine'in kutsal toprağına gömülmesinden sonra tamamen ortadan kaybolmuştu. Evelyn, kontes olarak Eastbrook'a döndüğünde evin huzurla sessizleştiğini ve hiçbir hava koşulunun içerideki sıcaklığa etki edemeyeceğini düşünmüştü. Hâlâ da öyleydi... Eastbrook dünyanın en huzurlu, en sıcak eviydi ve Evelyn Londra'ya

gitmek zorunda kaldıkları sezon boyunca özlemle geri dönmeyi bekliyordu.

Yazın sonlarını yaşadıkları şu günlerde Eastbrook'ta olmak kesinlikle harikaydı. Geç ısınan deniz suyu yılın bu zamanı en sıcak hâline bürünüyordu. Evelyn'e göre denizden gelen soğuk rüzgârların sezonu açılmadan önce kumsalda piknik yapmak daha fazla değer görmesi gereken bir keyifti.

Cameron'ın çocuklarla birlikte yaklaştığını görünce oturdu ve güneşe siper ettiği şapkasının ucunu kaldırıp gülümsedi. "Karnı acıkan var mı?"

Babasının üzerinden kayan Arthur, annesine koştu ve hemen kucacağına oturdu. Evelyn, oğlunun Cameron'inkilerden daha açık renk olan saçlarını öptükten sonra Caroline'a elini uzattı. Kızı kumlarla oynamaktan müthiş keyif alsa da ayakkabısına kum girmesinden asla hoşlanmazdı. Parmak uçlarında annesine ulaştı ve hemen yanına kuruldu.

"Sizin için harika, minik ekmeklerim var. Bakalım içlerinde ne var... Arthur buna bayılacaksınız ama önce ellerini temizlememe izin ver."

Hizmetçileri Mary, "Ben hallederim, leydim," deyince Evelyn onu nazikçe geri çevirdi.

İkizleri temizledikten sonra tabaklarını hazırlayıp kucaklarına bıraktı ve sırtını Cameron'ın göğsüne yasladı. "Aç mısınız?"

"Pek değil," dedi Cameron. Ama sesi boğuk ve biraz tuhaftı. "Sen aç mısın?"

Evelyn saf saf, "Değilim," dedi. "Az önce biraz atıştırmıştım."

Cameron koluyla göğsünü kapladıktan sonra kulağına eğildi ve fısıldadı. "İstersen yüzebiliriz. Karnımızın acıkması için daha iyi bir yöntem düşünmüyorum."

Ne ima ettiğini anlayınca Evelyn'in yanakları kızardı. Seneler önce tam bu noktada boğulma tehlikesi geçirmişti ve o zamandan beri deniz sadece dışarıdan bakmakla yetindiği engin bir dünyaydı. Fakat Cameron korkusunu yenmesi konusunda ısrarcıydı ve Evelyn'in de ona karşı koyabildiği söylenemezdi. Fakat güneşin tepede parladığı ve iki hizmetkârın yakınlarda gezindiği sırada yüzmek hiç mantıklı gelmiyordu. Düşüncesinden ona bahsettiğinde Cameron bir süreliğine ortadan kaybolmuş, geri geldiğinde de artık yüzmesinin önünde hiçbir engel kalmadığını söylemişti.

Evelyn hâlâ rahatlamaktan uzak olsa da iç çamaşırlarıyla denize girmeye cesaret edebilmişti. Ancak başka düşünceleri olan Cameron, yüzmenin en önemli kurallardan birinin giysilerin yükünden kurtulmak olduğuna ikna olmasını sağlamıştı. Bunu nasıl başardığını Tanrı bilirdi, Evelyn çıplık yüzebildiği gerçeğine alışmadan kendini hayatının en ateşli sevişmesinin ortasında bulmuştu. Buz gibi suya rağmen Cameron içinde hareket ettiği her anda bedeninin ateş gibi yandığını hissetmişti. Cameron onu gözlerden uzak bir kayalığın arkasındaki sıcak kumlara yatırıp yeninden içine girmiş ve Evelyn'e asla unutmayacağı bir deneyim yaşatmıştı. Elbette, Cameron'ın da aklının başından gittiği söylemek abartı olmazdı. Birlikte geçirdikleri yıllar, aralarındaki kimyayı sadece deneyimin sağlayabileceği müthiş bir patlamaya çevirmiş, Evelyn kocasını baştan çıkarma konusunda kesinlikle çok şey öğrenmişti.

“Ne hissettiğini biliyorum çünkü aynı durumdayım.”

Evelyn kocasının çıplak bileğine öpücük kondurdu, sonra avucunu dudaklarına bastırdı. “Kulağa çok cezbedici geliyor, lordum. Sence su yeterince soğuk mudur?”

Cevap Caroline'dan geldi. “Arthur ayaklarını suya soktuğunda çorapları ıslandı. Öyle çok bağırdı ki parmağını yengeç ısırdı sandım. Ben sudan kaçtım çünkü güzelim ayak-kabıllarıma bir şey olmasını istemiyorum.”

Evelyn zaten dolu ağzına ekmek tıkmaya çalışan Arthur'un ayaklarını kontrol etti. Sahiden de çorapları ıslanmıştı. Cameron'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Suya girmesine izin vermemeliydin," dedi.

"Dizlerine kadar girmesine engel oldum."

"Evet, görebiliyorum."

Arthur ağzındaki lokmayı bitirince, "Annel" dedi. "Harry dayım senin küçükken suya düştüğün yeri görelim diye bizi küçük gemisiyle denizde gezdireceğini söyledi. Senden izin almam gerekiyormuş."

Cameron tarafından kurtarıldığı hikâyeyi dinlemek ikizleri her zaman mutlu etmişti. Bunda Harry'nin her seferinde hikâyeye yeni detaylar eklemesinin de payı vardı. Fakat çocuklarını sorumluluk alma konusunda tutarlı davranmayan dayılarına emanet etmek masallara inanmalarından daha büyük işti. Bu yüzden kesin olarak, "Hayır," dedi. "Harry dayın büyükbabanı ziyaret ettiğimizde sizi atla gezmeye çıkarınca nasıl korktuğumu hatırlıyorsunuz, değil mi? Ayrıca küçük gemi dediği şey de bir sal."

Cameron homurdandı. Harry'yi severdi ama Evelyn'in bilmediği bir nedenden ona eziyet etmekten hoşlanıyordu.

Caroline bebeğinin saçlarını düzeltirken, "Harry dayım, arkadaşı Charlotte'ın bizi çiçek toplamaya götürdüğünü sana söylemememizi istedi, anne," dedi.

Evelyn kızının küçük kafasını öptü. Charlotte'ı tanııyordu, işin aslı Harry'nin hanım arkadaşlarının hiçbirini tanııyordu. "Bunu şimdi duyduğum ne kadar da iyi oldu, bebeğim."

"Harry ile konuşmam gerekecek."

"Ben konuşurum, hayatım. Merak etme, çocuklara gözü gibi bakıyor ama bunu ona söylemeyi düşünmüyorum. Benden korkması işime geliyor."

Caroline “Charlotte bana büyüdüğümde erkekleri sevmememi söyledi” dedi. “Ben ona babamı, dayımı ve büyükbabamı çok sevdiğimi söyleyince bana güldü.”

“Charlotte mı söyledi?”

“Evet, çünkü Harry dayımla evlenmek istiyor ama bir türlü onu ikna edemiyor. Bu yüzden erkeklere kızgınmış. Dayımı *başından çıkarması* gerekiyor ama bir türlü beceremiyormuş.”

Cameron boğazını temizledi. Güldüğünü ya da gülmek üzere olduğunu saklamak istediğinde genelde böyle yapardı. Bu neşesinin sebebi kızının hayran olduğu erkeklerin nitelik ve niceliğini zararsız bulması da olabilirdi.

Arthur, “Charlotte dünyanın en iyi erkeği olduğumu düşünüyor,” dedi. Bu düşüncenin onu ne kadar memnun ettiğini anlamak için gururlu ifadesine bakmak yeterliydi.

Evelyn gülmekle başını ovuşturmak arasında Cameron’a baktı.

“Bence sen ikinci dünyanın en iyi erkeğisin, Arthur çünkü Charlotte babamı tanımıyor.”

Evelyn iç geçirdi. “Tabaklarımızdakiler bittiğine göre Mary ile gezintiye çıkmak ister misiniz?”

Teklifi mutlulukla karşılayan ikizler, gülümseyerek onları bekleyen Mary’nin yanına koştular. Evelyn kocasının göğsüne sokulmak için yukarı çıktı ve çocuklarının uzaklaşmasını izledi.

“Annenden gelen mektubu okudun mu? Masana bırakmıştım.”

Cameron başını salladı. “Londra’da kalmaktan memnun görünüyor.”

“Onu eleştiremem. Eastbrook ona hâlâ acı veriyor.”

“Biliyorum... Fakat eskisi kadar katı değil.”

Leydi Alderhood’un Eastbrook’la arası hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Yılın yarısını Londra’da torunlarıyla birlikte geçirmek ona yeterli geliyordu. Cemiyet hayatının ışıltısı ise

ruhundaki eksik parıltının yerini tutuyordu. Evelyn birkaç ay sonra yeniden görüşeceklerini düşünerek gülümsedi ve aklına takılan diğer şeyi sormak için Cameron'a döndü.

“Elizabeth'ten haber aldın mı? Gönderdiğim mektuplara cevap vermiyor. Londra'da olduğundan da emin değilim.”

Cameron iç geçirdi. “Düşündüğün kadar kötü değil.”

“Düşündüğümden daha kötü olabilir. Umarım yakında ondan bir haber alırım. Yoksa dostunun kapısını çalmak zorunda kalacağım.”

Cameron her zaman olduğu gibi, “O benim dostum değil,” diye sakince açıkladı. Brockfield Dükü'yle tam olarak dost oldukları söylenemezdi ama Evelyn onların dost olmayan kişiler olarak sık sık görüştiklerini biliyordu. O adamın Elizabeth'e zarar verecek gücü olduğunu bilmek Evelyn'i huzursuz ediyordu.

Cameron saçlarına öpücük kondurarak, “Yakında Elizabeth'ten haber alacağına eminim, bir tanem,” dedi.

Evelyn Cameron'a biraz daha sokuldu. “Haklısın. Bura gelmeden önce Mary ile konuştum ve ondan bu gece Arthur'un yanında kalmasını istedim. Hâlâ iki gece önce gördüğü kâbus yüzünden korkuyor ve ben geceyi bizimle geçirmeyi alışkanlık hâline getirmesini istemiyorum.”

“Hımmm,” dedi Cameron.

“Sadece birkaç gece için. Sonra Arthur'u yalnız kalmaya alıştırmamız gerekecek. Londra'da sorun olmuyor, Eastbrook onun için fazla büyük ve ürkütücü... Neden güldüğünü öğrenebilir miyim?”

Cameron boğazını temizledi. “Beni özlediğini söylemeden sakınca yok çünkü ben de seni özledim.”

“Oğlum için endişeleniyorum... Gülmeyi keser misin? Tamam, seni özledim ve bugün geceyle ilgili kafamda bazı düşünceler belirmeye başladı.”

“Nasıl düşünceler?”

“İkimizle ilgili şeyler... İlk kez çalışma odanda seviştiğimizi hatırlıyor musun?”

Cameron boğuk bir sesle, “Nasıl unutabilirim ki?” dedi. “Oyun oynamak istiyorsan sana yardımcı olabilirim.”

“Peki,” diye mırıldandı Evelyn ve kumsalda yalnız olmaları avantajını kullanarak kocasının dudaklarına uzandı. Sadece birkaç saniye süren öpücükte yüzlerce duygu gizliydi. Cameron onu iyice kendine çektikten sonra kollarını gövdesine doladı ve sevgiyle şakağını öptü.

“Seni o kadar çok seviyorum ki Evelyn... İlk günkü gibi, belki daha fazla. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.”

“Sanırım ben biliyorum. Bu asla sınırı olmayan, harika bir his ve bizimle birlikte sonsuza kadar büyümeye devam edecek. Sen, ben ve çocuklarımız.”

Cameron gülümsedi. “Sonsuza kadar olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Çünkü artık yüz yılın yeterli olacağını düşünmüyorum.”

“Sonsuz aşkların gerçek olduğu doğru sevgilim, bunu bizden daha iyi kimse bilemez... ve bizim hikâyemiz sonsuza kadar kusursuzluğunu koruyacak... Bundan eminim.”

Cameron’ın güzel gözlerine batmak üzere olan güneşin ışıkları yansıdı. “Böylesine bir bilgelik insanın içini rahatlatıyor.. ve her zamanki gibi yine söylüyorum. Sizi seviyorum, leydim.”

Evelyn mutlulukla gülümsedi ve aralarında bir yemin hâline gelen sözleri tekrarladı.

“Sizi seviyorum, lordum... Sonsuza kadar...”

SON